

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

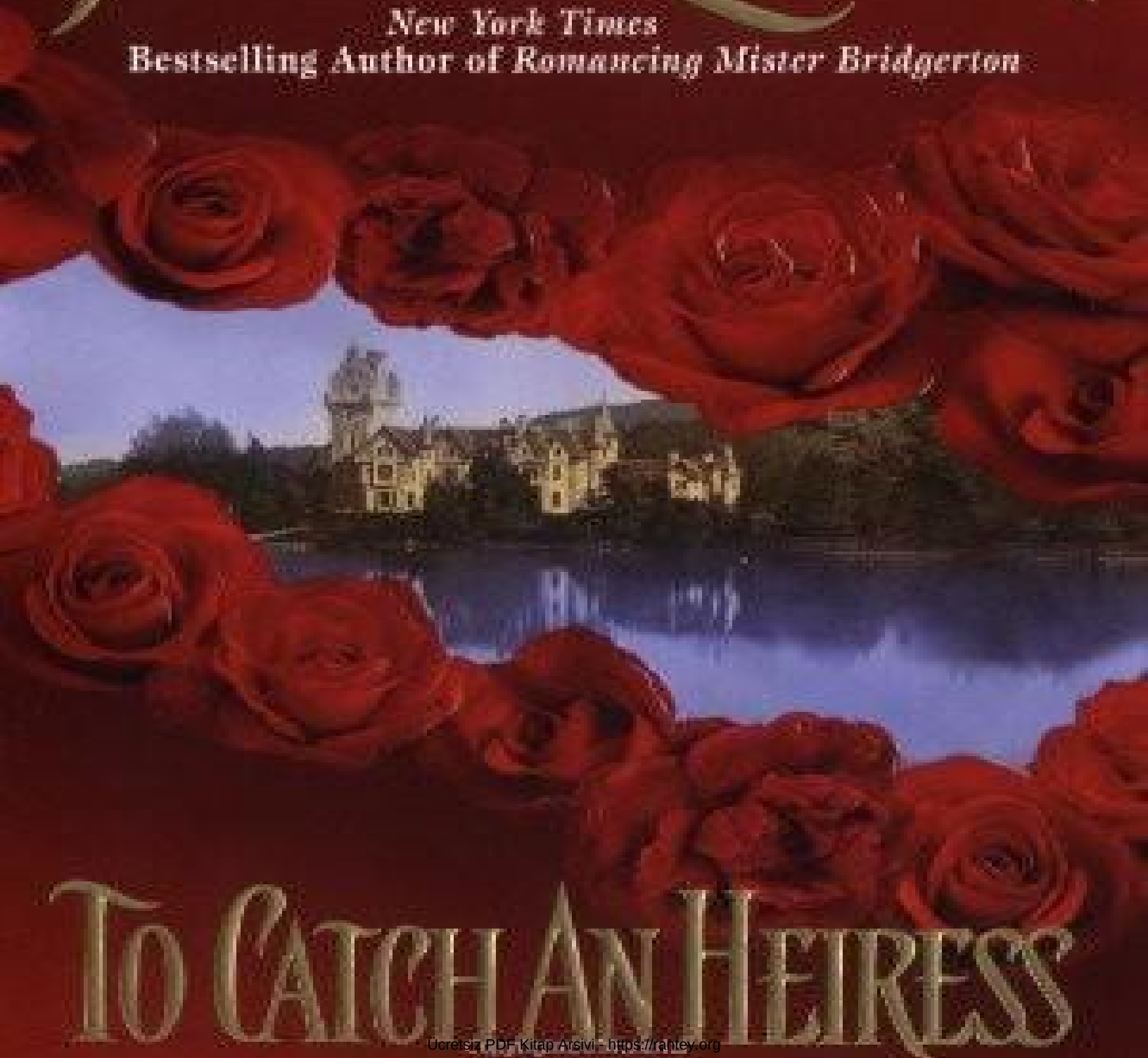
Copyrighted Material

"OUR CONTEMPORARY JANE AUSTEN."

Jill Barnett

Julia Quinn

New York Times
Bestselling Author of *Romancing Mister Bridgerton*

To Catch an Heiress

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

BİR VARISI YAKALAMAK İÇİN

Julia Quinn

Mama Chiks, Sister Song, Freener ve Bools'dan Nosk için Ve

ayrıca Paul için, bir mucize olsa da

DOOM oynamak için bilgisayarımı çalmaya devam ettiği için bu kitabı bitirebildim.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Bölüm 1

con-tu-ber-nal (isim). Aynı çadırda kalan kişi; çadır arkadaşı, yoldaş.

Percy Prewitt'in benim kontonubernalim olduğunu düşünmek bile *kurdeşen dökmeme neden oluyor.*

- *Kişisel sözlüğünden*

Caroline Trent

Hampshire, İngiltere 3

Temmuz 1814

Caroline Trent, Percival Prewitt'i vurmak istememişti ama vurmuştu ve şimdi o ölmüştü. Ya da en azından öldüğünü düşünüyordu. Yeterince kan olduğu kesindi. Duvarlardan damlıyordu, yerlere sıçramıştı ve yatak örtüleri kurtarılamayacak kadar lekelenmişti. Caroline tıp hakkında pek bir şey bilmiyordu ama bir bedenin bu kadar kan kaybedip hâlâ yaşayamayacağından emindi.

Şimdi başı büyük beladaydı.

"Kahretsin," diye mırıldandı. Genelde bir kadın olmasına rağmen Her zaman çok nazık koşullarda yetiştirilmişti ve kullandığı dil zaman zaman biraz arzulanan bir şeydi.

"Seni aptal adam," dedi yerdeki cesede. "Neden bana böyle saldırmak zorundaydın? Neden beni rahat bırakmadın? Babana seninle evlenmeyeceğimi söyledim. İngiltere'deki son salak olsan bile seninle evlenmeyeceğimi söyledim."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Hayal kırıklığı içinde neredeyse ayağını yere vuracaktı. Neden sözleri hiçbir zaman istediği gibi çıkmıyordu? "Söylemek istediğim şey senin bir aptal olduğundu," dedi Percy'ye.

"ve Britanya'daki son erkek olsan bile seninle evlenmeyeceğimi, ve- Oh, kahretsin. Seninle konuşarak ne yapıyorum ben? Sen oldukça öldü."

Caroline inledi. Şimdi ne yapması gerekiyordu? Percy'nin babası iki saat sonra dönecekti ve Oliver Prewitt'in oğlunu yerde ölü bulmaktan memnun olmayacağını anlamak için Ox- ford mezunu olmaya gerek yoktu.

"Babanın canını sıkma," diye çıkıştı. "Zaten hepsi onun suçu. Eğer seni bir mirasçı olarak yakalamaya bu kadar takıntılı olmasaydı..."

Oliver Prewitt Caroline'in vasisiydi ya da en azından önümüzdeki altı hafta boyunca, yirmi birinci yaş gününü doldurana kadar öyle kalacaktı. Yirmi yaşına bastığı 14 Ağustos 1813'ten beri 14 Ağustos 1814'e kadar gün sayıyordu. Sadece kırk iki gün kalmıştı. Kırk iki gün sonra nihayet hayatının ve kaderinin kontrolünü eline alacaktı. Prewitt'lerin mirasının ne kadarını çoktan tüketmiş olduklarını düşünmek bile istemiyordu.

Silahını yatağın üzerine fırlattı, ellerini kalçalarına koydu ve Percy'ye baktı.

Ve sonra... gözleri açıldı.

"Aaaaaaack!" Caroline yüksek sesle bir çığlık attı, bir adım sıçradı ve silahını kaptı.

"Sen b-" Percy başladı.

"Sakin söyleme," diye uyardı. "Hâlâ bir silahım var."

"Sen onu kullanmazdın," diye nefes nefese kaldı, öksürüyor ve kanlı omzunu tutuyordu.

"Özür dilerim ama kanıtlar aksini gösteriyor gibi görünüyor."

Percy'nin ince dudakları düz bir çizgi halinde kenetlendi. Acımasızca küfretti ve sonra öfkeli bakışlarını Caroline'e çevirdi. "Babama seninle evlenmek istemediğimi söyledim," diye tısladı. "Tanrım! Düşünebiliyor musun? Hayatımın sonuna kadar seninle yaşamak zorunda kalacağımı? Çıldırmalıyım. Önce beni öldürmezsen öyle."

"Eğer benimle evlenmek istemiyorsan, kendini bana zorla kabul ettirmeye çalışmamalıydın!"

Omuz silkti, sonra hareket omzunda ağrıya yol açınca uludu. **Generated by ABC Amber LIT Converter** olarak oldukça öfkeli görünüyordu, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Biraz paran var ama biliyor musun, bence buna değmezsin." dedi.

"Bunu babana söyle lütfen," diye tersledi

Caroline. "Seninle evlenmezsem beni mirasından mahrum edeceğini söyledi."

"Ve sen o zavallı hayatında bir kez olsun ona karşı koyamadın mı?"

Percy kendisine zavallı denmesine homurdandı ama zayıflamış haliyle bu hakarete karşı pek bir şey yapamazdı. "Amerika'ya gidebilirim," diye mırıldandı. "Vahşiler *senden daha* iyi bir seçenek olmalı."

Caroline onu görmezden geldi. Bir buçuk yıl önce Prewitt'lerle yaşamaya başladığından beri Percy ile araları açıldı. Percy tamamen babasının kontrolü altındaydı ve ancak Oliver evi terk ettiğinde ruhunu ortaya koyabiliyordu. Ne yazık ki, ruhu genellikle kaba ve küçüktü ve Caroline'ın görüşü, oldukça sıkıcı.

"Sanırım şimdi seni kurtarmam gerekecek," diye homurdandı. "Darağacına gitmeye kesinlikle değmezsin."

"Çok nazıksınız."

Caroline bir yastığı kılıfından çıkarıp, muhtemelen kendi parasıyla satın aldığı, en kaliteli keten kumaştan bir bezle sardı ve Percy'nin yarasına bastırdı. "Kanamayı durdurmalıyız," dedi.

"Yavaşlamış gibi görünüyor," diye itiraf etti Percy.

"Kurşun doğrudan mı girmiş?" "Bilmiyorum. Şeytan gibi acıtıyor, ama içinden geçerse mi yoksa kaslara saplanırsa mı daha çok acıtması gerekir bilmiyorum."

"Her ikisinin de oldukça acı verici olduğunu tahmin ediyorum," dedi Caroline.

yastık kılıfı ve yarayı inceledi. Onu nazikçe çevirdi ve sırtına baktı.

"Sanırım delip geçmiş. Omzunun arkasında da bir delik var."

"Beni iki kez yaralayacağına güven."

"Soğuk algınlığı için bir fincan çaya ihtiyacım var bahanesiyle beni odana çektin," diye tersledi,

"ve sonra bana tecavüz etmeye çalıştın! Ne bekliyordun

ki?" "Neden silah getirdin?"

"Ben her zaman silah taşırım," diye cevap verdi. "O zamandan beri... şey, boş ver." "Ben olsam bunu yapmazdım," diye mırıldandı.

"Bunu nereden bilebilirdim ki?"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Senden hiç hoşlanmadığımı biliyorsun."

Caroline derme çatma bandajını Percy'nin kanlı omzuna belki de gereğinden fazla bir güçle bastırdı. "*Bildiğim kadarıyla,*" diye tükürdü, "sen ve baban her zaman benim miras."

"Sanırım senden, mirasından hoşlandığımdan daha çok hoşlanmıyorum," diye homurdandı Percy. "Yarısından fazlası otoriter, güzel bile değilsin ve ser-pent'in kendi diline sahipsin."

Caroline ağzını sert bir çizgiyle kapattı. Eğer sivri bir konuşma tarzı varsa, bu onun suçu değildi.

On yaşındayken babasının vefatından bu yana katlanmak zorunda kaldığı korkunç vasiler geçidine karşı tek savunmasının akli olduğunu çabucak öğrenmişti. İlk olarak babasının kuzeni George Liggett vardı. O kadar da kötü biri değildi ama küçük bir kızla ne yapacağını kesinlikle bilmiyordu. Bu yüzden ona bir kez gülümsemiş -sadece bir kez, dikkatinizi çekerim-onunla tanıştığı için mutlu olduğunu söylemiş ve sonra onu bir hemşire ve mürebbiyeyle birlikte bir kır evine atmıştı. Sonra da onu görmezden gelmeye devam etti.

Ama George ölmüş ve *kızın* vasiliği, ne kendisinin ne de babasının akrabası olmayan kuzenine geçmişti. Niles Wickham yaşlı bir cimriydi ve vesayeti hizmetçi bir kız için iyi bir alternatif olarak görmüş ve Caroline'e hemen kolundan daha uzun bir ev işleri listesi vermişti. Caroline yemek pişirmiş, temizlik yapmış, ütölemiş, cilalamış, fırçalamış ve süpürmüştü. Yapmadığı tek şey uyumaktı.

Ancak Niles bir tavuk kemiğiyle boğulmuş, mosmor olmuş ve ölmüştü. On beş yaşında bir yetimhaneye atılamayacak kadar iyi yetiştirilmiş ve varlıklı görünen Caroline'i ne yapacaklarını şaşırان mahkemeler, onun vasiliğini Niles'in ikinci kuzeni Archibald Prewitt'e verdiler. Archibald, Caroline'i rahat edemeyeceği kadar çekici bulan ahlaksız bir adamdı ve Caroline'in üzerinde her zaman bir silah bulundurma alışkanlığı o zaman başladı. Ancak Archibald'ın zayıf bir kalbi vardı ve bu yüzden Caroline onunla sadece altı yıl yaşamak zorunda kalmıştı.

Cenazesine katılmadan aylar önce küçük kardeşi Albert ile birlikte yaşamak üzere paketlenildi.

Albert çok fazla içiyor ve yumruklarını kullanıyordu, bu da Caroline'in hızlı koşmayı ve iyi saklanmayı öğrenmesine neden oldu. Archibald her fırsatta ona sarkıntılık etmeye çalışmış olabilirdi ama Albert zalim bir sarhoştur ve ona vurduğunda canı *yanıyordu*. Ayrıca odanın öbür ucundan içki kokusu alma konusunda da oldukça ustalaşmıştı. Albert ayıkken ona asla el kaldırmadı.

Ama ne yazık ki Albert nadiren ayıktı ve sarhoş öfkelerinden birinde atını o kadar sert tekmeledi ki, atı da onu tekmeledi. Tam kafasına. O zamana kadar Caroline hareket etmeye oldukça alışmıştı, bu yüzden cerrah Albert'in yüzüne çarşafı çeker çekmez çantasını hazırladı ve mahkemenin onu nereye göndereceğine karar vermesini bekledi.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Kısa süre sonra kendini Albert'in küçük kardeşi Oliver ve Oğlu, şu anda kanaması olan Percy. İlk başta Oliver en iyisi gibi görünmüştü ama Caroline, Oliver'ın paradan başka hiçbir şeyi önemsemediğini hemen anlamıştı. Oğlunun oldukça büyük bir servete sahip olduğunu öğrendiğinde, Caroline'in -ve onun parasının- elinden kaçmayacağına karar verdi.

Percy, Caroline'dan sadece birkaç yaş büyüktü, bu yüzden Oliver evleneceklerini açıkladı. Müstakbel çiftlerden hiçbirisi bu plandan memnun değildi ve bunu dile getirdiler ama Oliver'ın umurunda değildi. Percy kabul edene kadar onu sıkıştırdı ve sonra da Caroline'ı bir Prewitt olması gerektiğine ikna etmeye koyuldu.

"İkna etmek" ona bağırmaı, tokat atmaı, aç bırakmaı, odasına kilitlemeyi ve sonunda Percy'ye onunla evlenmek *zorunda* kalması için çocuk doğurmasını emretmeyi gerektiriyordu.

Caroline, "Bir Prewitt yerine bir piçten bahsetmeyi tercih ederim,"

diye mırıldandı. "Neydi o?" Percy sordu.

"Hiçbir şey."

"Gitmek zorunda kalacaksın, biliyorsun," dedi ve konuyu aniden değiştirdi.

"İnanın bana, bu gerçek oldukça açık."

"Babam bana, eğer seni doğurmazsam, bu işi kendisinin halledeceğini söyledi."

Caroline neredeyse kusacaktı. "Rica etsem?" dedi, sesi alışılmadık bir şekilde titriyordu. Percy bile Oliver'a tercih edilirdi.

"Nereye gidebileceğini bilmiyorum ama yirmi birinci yaş gününe kadar ortadan kaybolman gerekiyor, yani...

Ne zaman? ... yakında, sanırım."

"Altı hafta," diye fısıldadı Caroline. "Tam olarak altı

hafta." "Bunu yapabilir misin?"

"Saklanmak

mı?" Percy

başını salladı.

"Yapmak zorundayım, değil mi? Yine de paraya ihtiyacım olacak. Biraz param var ama doğum gününe kadar mirasıma erişimim yok."

Caroline omuzundaki bezi sıyırırken Percy yüzünü buruşturdu. "Sana biraz verebilirim," dedi.

"Sana geri ödeyeceğim. Faiziyle

birlikte." "Güzel. Bu gece gitmen

gerekecek."

Caroline odanın etrafına bakındı. "Ama dağınıklık... Kanı temizlememiz gerekiyor."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Hayır, bırak. Beni vurduğun için kaçmana izin vermem, planı berbat ettiğim için kaçmandan iyidir."

"Bir gün babana karşı gelmen gerekecek."

"Sen gidince daha kolay olacak. İki kasaba ötede kur yapmayı düşündüğüm çok hoş bir kız var. Sessiz, cana yakın ve senin kadar sıksa değil."

Sen."

Caroline hemen zavallı kıza acıdı. "Umarım her şey senin için yolunda gider," diye yalan söyledi.

"Hayır, bilmiyorsun. Ama umurumda değil. Sen gittiğin sürece ne düşündüğün gerçekten önemli değil." "Biliyor musun Percy, ama ben de senin hakkında tam olarak böyle hissediyorum." Şaşırtıcı bir şekilde Percy gülümsedi ve Caroline Prewitt'lerin en genç koluyla yaşamaya başladığından beri geçen on sekiz ay içinde ilk kez, neredeyse kendi yaşında olan bu çocukla arasında bir yakınlık hissetti.

"Nereye gideceksin?" diye sordu.

"Bilmemen daha iyi. Böylece baban senden bunu isteyemez." "İyi bir noktaya değindin."

"Ayrıca, hiçbir fikrim yok. Hiç akrabam yok, biliyorsun. Bu yüzden buraya, senin yanına geldim. Ama on yıl boyunca çok şefkatli gardiyanlarıma karşı kendimi savunduktan sonra, altı hafta boyunca dış dünyada idare edebileceğimi düşünmeliyim."

"Bunu yapabilecek bir kadın varsa, o da sizsiniz."

Caroline kaşlarını kaldırdı. "Neden Percy, bu bir iltifat mıydı? Şaşırdım kaldım."

"Bu bir iltifat bile değildi. Ne tür bir erkek, onsuz da gayet iyi geçinebilen bir kadını ister ki?"

"*Babası* olmadan da gayet iyi geçinebilen türden," diye karşılık verdi Caroline.

Percy başını çalışma masasına doğru çevirirken kaşlarını çattı. "Üst çekmeceyi aç... hayır, sağdakini..."

"Percy, bunlar senin iç çamaşırların!" Caroline çekmeceyi tiksintiyle çarparak kapattı.

"Sana borç para vermemi istiyor musun, istemiyor musun? İşte orada saklıyorum."

"Kimsenin oraya bakmak istemeyeceği akla yatkın," diye mırıldandı. "Belki daha sık banyo yaparsan..."

"Tanrım!" diye bağırdı. "Sen gidene kadar bekleyemem. Sen, Caroline Trent, şeytanın öz kızıydın."

Sen vebasın. Sen vebasın. Sen-"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Oh, kapa çeneni!" Çekmeceyi geri çekip açtı, Percy'nin sözlerinin ne kadar canını yaktığından iğrenmişti. Percy'den, onun kendisinden hoşlandığından daha fazla hoşlanmıyordu ama çekirgeler, sivrisinekler ve kurbağalarla; Kara Ölüm'le ve kana dönüşen nehirlerle kıyaslanmak kimin hoşuna giderdi ki? "Para nerede?" diye sordu.

"Çorabımın içinde... hayır, siyah olan... hayır, o siyah olan değil... evet, orada, şunun yanında... evet, işte o."

Caroline söz konusu çorabı bulup içinden birkaç banknot ve bozuk para çıkardı. "Aman Tanrım, Percy, burada yüz poundun olmalı. Bu kadar parayı nereden buldun?"

"Bir süredir para biriktiriyorum. Ve her ay babamın masasından bir iki kuruş aşırıyorum. Çok fazla almadığım sürece, hiç fark etmiyor." . Caroline buna inanmakta güçlük çekiyordu; Oliver Prew-itt paraya o kadar takıntılıydı ki, cildinin pound banknotlarının rengine dönmemiş olması bir mucizeydi.

"Yarısını alabilirsin," dedi Percy.

"Sadece yarısı mı? Aptal olma, Percy. Altı hafta boyunca saklanmam gerek. Beklenmedik harcamalarım olabilir."

"Beklenmedik harcamalarım olabilir."

"Başınızın üzerinde bir çatı var!" diye patladı.

"Babam kaçmana izin verdiğimi öğrendiğinde, bunu yapmayabilirim."

Caroline onun haklılığını kabul etmek zorunda kaldı. Oliver Prewitt tek oğlundan memnun olmayacaktı. Paranın yarısını tekrar çorabın içine attı. "Pekâlâ," dedi ve kendi payını cebine doldurdu.

"Kanamayı kontrol altına aldınız mı?"

"Endişelendiğiniz şey buysa, cinayetle suçlanmayacaksınız."

"İnanması senin için zor olabilir Percy ama ölmeni istemiyorum. Seninle evlenmek istemiyorum ve seni bir daha göremezsem kesinlikle üzülmeyeceğim ama ölmeni de istemiyorum."

Percy ona garip bir şekilde baktı ve Caroline bir an için onun da gerçekten güzel bir şey (ya da en azından onun söylediği kadar güzel bir şey) söyleyeceğini düşündü. Ama o sadece homurdandı. "Haklısın. Bunu yapmakta zorlanıyorum inan."

O anda Caroline hissettiği son duygusallık kırıntısını da bir kenara bırakmaya karar verdi ve kapıya doğru yürüdü. Elini kapının tokmağına koyarak, "Altı hafta sonra görüşürüz. miras."

"Ve bana geri öde," diye hatırlattı ona.

"Ve sana geri ödeyeceğim. Faiziyle birlikte," diye ekledi o daha söyleyemedi. "Güzel."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Öte yandan," dedi, çoğunlukla kendi kendine, "Prewitt'lerle tekrar görüşmeden işlerimi yürütmenin bir yolu olabilir. Her şeyi bir avukat aracılığıyla yapabilirim ve-"

"Daha da iyi," diye araya girdi Percy.

Caroline çok yüksek sesle, çok sinirli bir nefes verdi ve odadan çıktı. Percy asla değişmeyecekti.

Kabaydı, bencildi ve babasından biraz daha iyi olsa bile, bu onu yine de kaba saba bir hödük yapıyordu.

Karanlık koridor boyunca koşuşturdu ve merdivenlerden odasına çıktı. Gardiyanlarının ona her zaman çatı katlarında oda vermesi ne garipti. Oliver onu alçak tavanlı ve derin saçaklı, tozlu bir koridora mahkûm ederek diğerlerinden daha kötü davranmıştı. Ama onun ruhunu kırmak istediye de başaramamıştı.

Caroline rahat odasını seviyordu. Gökyüzüne daha yakındı. Tavana vuran yağmuru duyabiliyor ve ilkbaharda tomurcuklanan ağaç dallarını izleyebiliyordu. Kuşlar penceresinin dışında yuva yapıyor ve sincaplar ara sıra penceresinin pervazında koşuyordu.

En değerli eşyalarını bir çantaya atarken durup pencereden dışarı baktı. Bulutsuz bir gün olmuştu ve şimdi gökyüzü dikkat çekecek kadar açıktı. Yıldızlı bir gece olması bir şekilde uygun görünüyordu. Caroline'ın annesiyle ilgili çok az anısı vardı ama onun kucağında oturduğunu hatırlıyordu

Yaz geceleri dışarıda yıldızlara bakarken. "Şuna bakın."

Cassandra Trent fısıldardı. "Sanırım gökyüzündeki en parlak şey bu. Ve şuraya bak. Ayıyı görebiliyor musun?" Gezileri her zaman Cassandra'nın "Her yıldız özeldir. Bunu biliyor muydun? Bazen hepsinin aynı göründüğünü biliyorum ama her biri özel ve farklı, tıpkı senin gibi. Sen tüm dünyadaki en özel küçük kızsın. Bunu asla unutma."

Caroline, Cas-sandra'nın ölmekte olduğunu anlayamayacak kadar küçüktü ama şimdi annesinin son hediyesine değer veriyordu, çünkü ne kadar kasvetli ya da ıssız olursa olsun

Hissettiği -ve hayatının son on yılı ona kasvetli ve ıssız hissetmek için birçok neden vermişti- Caroline'ın ona bir şeyler vermesi için gökyüzüne bakması yeterliydi.

huzurun ölçüsü. Bir yıldız parladığında kendini güvende ve sıcak hissediyordu. Belki uzun zaman önce annesinin kucağındaki o çocuk kadar güvende ve sıcak değil ama en azından

Yıldızlar ona umut verdi. Onlar dayandı, o da dayanabilirdi.

Geride bir şey bırakmadığından emin olmak için odasını son bir kez kontrol etti, ihtiyaç duyma ihtimaline karşı çantasına birkaç mum attı ve

hızla dışarı fırladı. Ev sessizdi; bütün çavuşlar

Muhtemelen Percy ona saldırdığında tanık olmaması için gece izin verilmişti. Oliver'a ileriye düşünmesi konusunda güvenin. Caroline sadece bu taktiği daha önce denemediğine şaşırmişti. Başlangıçta tecavüze başvurmadan onu Percy'yle evlendirebileceğini düşünmüş olmalıydı. Şimdi yirmi birinci yaş günü yaklaşıyordu ve adam umutsuzluğa kapılıyordu.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Caroline da öyleydi. Percy'yle evlenmek zorunda kalırsa ölürdü. Ne kadar melodramatik görüldüğü umurunda değildi. Hayatının geri kalanında onu her gün görme düşüncesinden daha kötü olan tek şey, hayatının geri kalanında her gün onu *dinlemek* zorunda kalmaktı.

Koridordan ön kapıya doğru ilerliyordu ki Oliver'ın yan sehpanın üzerinde görkemli bir şekilde duran yeni konserve kutusunu fark etti. Bütün hafta bu parça hakkında övünüp durmuştu. Sterling sil-ver, demişti. En iyi işçilik. Caroline homurdandı. Oliver onun vasisi olarak atanmadan önce som gümüş şamdan alamamıştı.

Bu gerçekten ironikti. Eğer onu seven ve ona değer veren bir ailenin yanında bir ev bulsaydı, servetini paylaşmaktan -hatta dağıtmaktan- mutlu olurdu. Onda banka hesabı olan bir iş gücünden daha fazlasını gören biri.

Caroline düşüncesizce balmumu mumları şamdandan çekip aldı ve çantasındaki donyağı mumlarla değiştirdi. Seyahatlerinde mum yakması gerekirse, Oliver'ın kendisine ayırdığı güzel kokulu balmumunu istiyordu.

Sıcak hava için kısa bir teşekkür mırıldanarak dışarı koştu. "İyi ki Percy kışın bana saldırmaya karar vermemiş," diye mırıldanarak arabadan aşağı doğru yürüdü. Hampshire'dan daha hızlı çıkmasını sağlayacak herhangi bir şeye binmeyi tercih ederdi ama Oliver'ın sadece iki atı vardı ve onlar da şu anda beyefendinin evindeki haftalık kâğıt oyununa götürdüğü arabasına bağlıydı.

Caroline iyi tarafından bakmaya çalıştı ve yürüyerek daha kolay saklanabileceğini düşündü.

Yine de daha yavaş olurdu ve ayak pedlerine rastlarsa...

Ürperdi. Yalnız bir kadın çok dikkat çekiciydi. Açık kahverengi saçları, çoğu bonenin içine sokulmuş olsa bile ay ışığını yakalıyor gibiydi. Bir erkek gibi giyinmek akıllıca olurdu ama yeterince zamanı yoktu. Belki de sahili takip ederek en yakın işlek limana gitmeliydi. O kadar da uzak değildi. Deniz yoluyla daha hızlı seyahat edebilir, Oliver'ın onu altı hafta içinde bulamayacağı kadar uzağa gidebilirdi.

Evet, sahil olmalı. Ama ana yollardan seyahat edemezdi. Birileri onu mutlaka görürdü. Güneye döndü ve bir tarlanın içinden geçmeye başladı. Portsmouth'a sadece on beş mil vardı. Hızlıca ve gece boyunca yürürse sabaha orada olabilirdi. Sonra da onu İngiltere'nin başka bir bölgesine götürecek bir gemide yer ayırtabilirdi. Caroline ülkeyi terk etmek istemiyordu, **Generated by ABC Amber LIT Converter,**
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Altı hafta içinde mirasını alması gerekirken değil.

Ama bu süre zarfında ne yapması gerekiyordu? Toplumdan o kadar uzun süre uzak kalmıştı ki, herhangi bir nazik iş için yeterli olup olmadığını bile bilmiyordu. İyi bir mürebbiye olabileceğini düşünüyordu ama bir iş bulması muhtemelen altı hafta sürerdi. Ve sonra... Mürebbiye olarak işe girip sonra da sadece birkaç hafta sonra görevden ayrıldı.

Yemek yapmayı biliyordu ve vasileri nasıl temizlik yapılacağını bildiğinden kesinlikle emindi. Belki de az bilinen, *çok* uzak bir handa oda ve yemek karşılığında çalışabilirdi.

Kendi kendine başını salladı. Boğanlardan sonra temizlik yapmak pek cazip değildi ama önümüzdeki birkaç hafta boyunca hayatta kalmak için tek umudu bu gibi görünüyordu. Ama ne olursa olsun Hampshire ve komşu ilçelerinden uzaklaşması gerekiyordu. Bir handa çalışabilirdi ama Prewitt Hall'dan uzakta olması gerekiyordu.

Ve böylece Ports-mouth'a doğru hızını artırdı. Altındaki otlar Ayakkabılar yumuşak ve kuruydu ve ağaçlar onu ana yolun görüntüsünden koruyordu. Gecenin bu saatinde fazla trafik yoktu ama insan yine de çok dikkatli olamazdı. Hızla ilerledi, tek ses botlarının toprakla buluştuğunda çıkardığı ayak sesiydi. Ta ki...

Neydi o?

Caroline dönüp baktı ama hiçbir şey göremedi. Kalbi hızla çarpıyordu. Bir şey duyduğuna yemin edebilirdi. "Sadece bir kirpiydi," diye fısıldadı kendi kendine. "Ya da belki bir tavşandır." Ama hiçbir hayvan görmedi ve kendini güvende hissetmedi.

"Yürümeye devam et," dedi kendi kendine. "Portsmouth'a kadar gitmelisin. sabah." Yürüyüşüne devam etti, artık o kadar hızlı yürüyordu ki nefesi gittikçe daha hızlı gelmeye başlamıştı. Ve sonra...

Tekrar döndü ve eli içgüdüsel olarak silahına uzandı. Bu sefer kesinlikle bir şey duymuştu. "Orada olduğunu biliyorum," dedi tam olarak hissetmediği bir meydan okumayla. "Ya yüzünü göster ya da bir korkak olarak kal."

Bir hışırtı duyuldu ve ardından ağaçların arasından bir adam çıktı. Gömleğinden çizmelerine kadar tamamen siyah giyinmişti, saçları bile siyahtı. Uzun boyluydu, omuzları genişti ve Caroline'in o güne kadar gördüğü en tehlikeli görünüşlü adamdı.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Ve kalbine doğrultulmuş bir silahı vardı.

Bölüm 2

pug-na-cious (sıfat). Kavga etmeye meyilli; kavgaya yatkın; kavgacı.

Köşeye sıkıştırıldığında kavgacı olabilirim.

- Kişisel sözlüğünden

Caroline Trent

Blake Ravenscroft kadının neye benzeyeceğini düşündüğünden emin değildi ama bu kesinlikle o değildi.

Onun yumuşak, nazlı ve çıkarıcı görüneceğini düşünmüştü. Bunun yerine dik durdu, omuzlarını dikleştirdi ve gözlerinin içine baktı.

Ve hayatında gördüğü en ilgi çekici ağza sahipti. O bir üst dudağının çok hoş bir şekilde kıvrılması ve-

"O silahı başka bir yere doğrultabileceğini düşünüyor musun?"

Blake konsantrasyon eksikliğinden dolayı dehşete düşmüş bir halde daldığı hayallerden sıyrıldı. "Bu hoşuna giderdi, değil mi?"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Şey, evet, aslında, yapardım. Silahlarla ilgili bir şeyim var, görüyorsunuz. Tam olarak onları umursamıyorum. Bazı amaçlar için iyidirler, sanırım-avlamak ve benzerleri. Ama özellikle *bana* doğrultulmalarından hoşlanmıyorum ve-"

"Sessiz olun!"

Çenesini kapattı.

Blake birkaç dakika boyunca onu inceledi. Onunla ilgili bir şeyler doğru değildi. Carlotta De Leon İspanyol'du... en azından yarı İspanyol'du ama bu kız baştan aşağı İngiliz'e benziyordu. Saçlarına sarı denemezdi ama kesinlikle kahverenginin açık bir tonuydu ve gecenin karanlığında bile gözlerinin açık mavimsi yeşil olduğunu görebiliyordu.

İngiliz seçkinlerinin pommy aksanıyla renklenmiş sesinden bahsetmiyorum bile.

Ama onu Oliver Prewitt'in evinden gizlice çıkarken görmüştü. Gecenin köründe. Tüm hizmetçiler kovulmuşken. Carlotta De Leon olmalıydı. Başka bir açıklaması yoktu.

Blake -ve onu tam olarak işe almayan ama ona emirler veren ve arada sırada banka çekleri gönderen Savaş Ofisi- yaklaşık altı aydır Oliver Prewitt'in peşindeydi. Yerel yetkililer bir süredir Prewitt'in Fransa'ya ve Fransa'dan kaçak mal getirip götürdüğünü biliyorlardı ama ancak son zamanlarda Napolyon casuslarının küçük teknesini kullanarak her zamanki konyak ve ipek kargosunun yanı sıra gizli diplomatik mesajlar taşımaya izin verdiğinden şüphelenmeye başlamışlardı. Prewitt'in teknesi Portsmouth ve Bournemouth arasındaki güney sahilinde küçük bir koydan denize açıldığı için, Savaş Ofisi başlangıçta ona pek dikkat etmemişti. Çoğu casus Fransa'ya çok daha yakın olan Kent'ten geçişler. Prewitt'in görünüşte uygun olan konumu mükemmel bir hile oluşturmuştu ve Savaş Ofisi Napolyon'un güçlerinin en hassas mesajlarını iletmek için onu kullanmasından korkuyordu. Bir ay önce Prewitt'in bağlantısının Bir Carlotta De Leon. Yarı İspanyol, yarı İngiliz ve yüzde yüz ölümcül.

Blake bütün akşam tetikteydi.

Prewitt hizmetçilerine gece izni verilmişti - Oliver Prewitt gibi cimriliğiyle nam salmış bir adam için alışılmadık bir jestti bu. Belli ki bir şeyler dönüyordu ve Blake'in şüpheleri, kızın karanlıkta evden sıvıştığını gördüğünde doğrulanmıştı. Yani kız onun düşündüğünden biraz daha gençti.

masumiyet kisvesinin onu caydırmasına izin vermeyecekti. Muhtemelen o çiçek açan genç görünümünü geliştirmişti. Böylesine güzel bir genç hanımın vatana ihanet ettiğinden kim şüphelenirdi ki?

Uzun saçları kız gibi örülmüştü, yanaklarında pembe, iyi ovulmuş bir görünüm vardı ve...

Ve narin kemikli eli yavaşça cebine doğru uzanıyordu.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Blake'in ince ayarlanmış içgüdüleri devreye girdi. Sol kolu şaşırtıcı bir hızla fırladı ve öne doğru hamle yaparken kızın elini rotasından çıkardı. Tüm ağırlığıyla ona vurdu ve yere yuvarlandılar.

Elbette pelerininin cebindeki sert metal silah hariç, onun altında kendini yumuşak hissediyordu. Daha önce onun kimliği hakkında herhangi bir şüphesi olduysa bile, şimdi ortadan kalkmıştı. Tabancayı kaptı, beline soktu ve ayağa kalkarak onu yere yığılmış halde bıraktı.

"Çok amatörce, canım." Gözlerini kırıştırdı, sonra mırıldandı, "Şey, evet. Bu tür şeylerde pek profesyonel olmadığım için bu beklenen bir şey, her ne kadar biraz deneyimim olsa da..."

Sözleri anlaşılmaz bir mırıltıya dönüştü ve adam hiç de Onunla mı yoksa kendisiyle mi konuştuğundan emin değildi. "Neredeyse bir yıldır senin peşindeyim," dedi sertçe. Bu onun dikkatini çekti.

"Öyle mi?"

"Geçen aya kadar kim olduğumu bilmiyordum. Ama artık elimdesin, gitmene izin vermeyeceğim."

"Sen değil misin?"

Blake sinirli bir şaşkınlıkla ona baktı. Onun oyunu neydi? "Beni aptal mı sanıyorsun?" diye tükürdü.

"Hayır," dedi. "Bir aptallar ininden yeni kaçtım, o yüzden bu türe aşınayım, sen ise bambaşka bir şeysin. Yine de çok iyi bir nişancı olmadığını umuyorum." "Ben asla ıskalamam."

İç çekti. "Evet, o kadar korkmuştum. Öyle görünüyorsun. Ayağa kalkmamın bir sakıncası var mı?"

Silahı bir santim kadar oynattı, sadece kalbine nişan aldığını hatırlatacak kadar.

"Aslında ben sizin yerdeki pozisyonunuzu tercih ediyorum."

"İçimde öyle bir his vardı," diye mırıldandı. "Yoluma gitmeme izin vereceğinizi sanmıyorum."

Cevabı bir kahkaha havlaması oldu. "Korkarım hayır, canım. Casusluk günlerin sona erdi."

"Benim casusluğum - benim *neyim*?"

"İngiliz hükümeti sizin ve hain planlarınız hakkında her şeyi biliyor, Bayan Carlotta De Leon. Sanırım İspanyol casuslara iyi gözle bakmadığınızı göreceksiniz."

Yüzünde mükemmel bir inançsızlık ifadesi vardı. Tanrım, bu kadın çok iyiydi. "Hükümet beni biliyor mu?" diye sordu. "Bir dakika, *kimin* hakkında?"

"Aptal numarası yapmayın, Bayan De Leon. Zekanız burada ve merkezde çok iyi biliniyor."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Bu çok güzel bir iltifat, ama korkarım bir hata var."

"Yanlışlık yok. Sizi Prewitt Hall'dan çıkarken

gördüm." "Evet, elbette, ama-"

"Karanlıkta," diye devam etti, "tüm görevliler dağılmışken. Koridoru gözetlediğimizi fark etmediniz, değil mi?"

Caroline gözlerini öfkeyle kırıştıtararak, "Hayır, hayır, elbette yapmadım," diye cevap verdi. Biri evi mi gözetliyordu?

Nasıl fark etmemişti? "Ne kadar

zamandır?" "İki haftadır."

Bu her şeyi açıklıyordu. Son iki haftadır Bath'daydı ve Oliver'ın hasta teyzesiyle ilgileniyordu.

Daha bu öğleden sonra dönmüştü.

"Ama bu," diye devam etti, "şüphelerimizi doğrulamak için yeterince uzun bir süreydi."

"Şüpheleriniz mi?" diye yankılandı. Bu adam neden bahsediyordu? Eğer deliyse başı büyük beladaydı, çünkü hâlâ silahını karnına doğrultuyordu.

"Prewitt'i suçlamak için yeterli delilimiz var. Senin tanıklığın onun asılmasını sağlayacak. Ve sen, canım, Avustralya'yı sevmeyi öğreneceksin."

Caroline'ın nefesi kesildi, gözleri sevinçle parladı. Oliver yasadışı bir işe mi bulaşmıştı? Oh, bu harikaydı! Mükemmeldi! Onun aşağılık bir dolandırıcıdan başka bir şey olmadığını tahmin etmeliydi. Zihni hızla çalıştı.

Siyahlı adamın söylediklerine rağmen, Oliver'ın asılmasını gerektirecek kadar kötü bir şey yaptığından şüpheliydi.

Ama belki de hapse gönderilecekti. Ya da sözleşmeli köleliğe zorlanırdı.

Ya da- "Bayan De Leon?" dedi adamım sertçe.

Caroline'ın sesi heyecanlı ve soluk soluğaydı, "Oliver ne yapıyordu?" diye sordu.

"Tanrı aşkına kadın, rol yapmandan bıktım. Benimle geliyorsun." Tehditkâr bir hırıltıyla öne çıktı ve onu bileklerinden yakaladı. "Şimdi."

"Ama-"

"İtiraf olmadığı sürece tek kelime daha

etme." "Ama-"

"İşte bu kadar!" Ağzına bir bez tıkadı. "Daha sonra konuşmak için bolca vaktiniz olacak, Bayan De Leon."

Adam onun bileklerini kaba bir iple bağlarken Caroline öksürdü ve öfkeyle homurdandı. Sonra ona **Generated by ABC Amber LIT Converter**, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Şaşkınlıkla iki parmağını ağzına götürdü ve kısık bir ıslık çaldı. Görkemli siyah bir kısrak ağaçların arasından zıplayarak çıktı, adımları yüksek ve zarıftı.

O, yaratılış tarihindeki en sessiz ve en iyi eğitilmiş hayvan olması gereken ata şaşkınlıkla bakarken, adam onu eyerin üzerine kaldırdı.

"Jiiii shrr..." diye mırıldandı, ağzındaki pis tıkaç yüzünden konuşamıyordu.

"Ne?" Ona baktı ve eteklerinin bacaklarını nasıl kestiğini fark etti. "Ah, eteklerin. Ya ben keserim ya da sen profesyonellikten vazgeçersin."

Ona ters ters baktı.

"Edep yahu," dedi ve kızın eteklerini yukarı kaldırdı. ata daha rahat binmek için. "Yan eyer getirmeyi akıl edemediğim için üzgünüm Bayan De Leon, ama şu anda çıplak bacaklarınızı görmemden çok daha büyük endişeleriniz olduğunu söylediğimde bana güvenin."

Göğsüne tekme attı.

Adamın eli acıyla kadının ayak bileğine dolandı. "Asla," diye tükürdü, "sana silah doğrultan bir adama tekme atma."

Caroline burnunu havaya dikti ve başka tarafa baktı. Bu saçmalık yeterince uzamıştı. Bu lanet olası tıkaçtan kurtulur kurtulmaz bunu ona anlatacaktı. Bayan Carlotta De Leon'un adını bile duymamıştı. Kanunların gücünü onun kafasına öyle bir indirirdi ki, adam idam sehpası için yalvarırdı.

Ama bu arada, onun hayatını zindan etmekle yetinmek zorundaydı. Adam ata biner binmez ve arkasındaki eyere yerleşir yerleşmez, kadın onun kaburgalarına dirsek attı. Sertçe.

"Şimdi ne olacak?" diye

tersledi. Kız masumca

omuz silkti.

"Böyle bir hareket daha yaparsan ağzına ikinci bir bez tıkarım. Ve bu seferki ilkinden çok daha az temiz."

Sanki bu mümkünmüş gibi, diye düşündü Caroline öfkeyle. Ağzının önünde duran tıkacın nerede olduğunu *düşünmek* bile istemiyordu. Tek yapabildiği adama ters ters bakmaktı ve adamın ona homurdanmasından

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

yeterince vahşi görünmediğinden korkuyordu.

Ama sonra atını dörtnala koşturdu ve Car-oline Portsmouth'a doğru gitmedikleri gibi Prewitt Hall'a da yakın bir yere gitmediklerini fark etti.

Eğer elleri bağlı olmasaydı onları neşeyle birbirine vurabilirdi. Kendini taşımayı ayarlamış olsaydı daha hızlı kaçamazdı. Bu adam onun başka biri olduğunu düşünebilirdi - tam olarak İspanyol bir suçlu - ama onu çok çok uzaklara götürdükten sonra tüm bunları düzeltebilirdi. Bu arada sessiz ve hareketsiz olacak ve adamın atı dört nala koşturmasına izin verecekti.

Otuz dakika sonra Blake Rav-enscroft, Bournemouth, Dorset yakınlarındaki Seacrest Malikânesi'nin önünde atından indi. Carlotta De Leon, kendisini köşeye sıkıştırdığında ayak tırnaklarına ateş fırlatmak dışında her şeyi yapmıştı.

sahile kadar en ufak bir direnç bile göstermemiştir. Mücadele etmemiş ve kaçmaya çalışmamıştır. Aslında o kadar sakindi ki, Blake'in hoşuna gitmeyecek kadar sık kibar başını kaldıran nazik erkek tarafı ağzındaki tıkaçı çıkarmayı düşündü.

Ama iyi davranma dürtüsüne direndi. Riverdale Markisi, en yakın arkadaşı ve suçlu önlemede sık sık ortağı, daha önce de Blake'e Bayan De Leon'un aldatıcı ve ölümcül olduğunu söylemişti. Güvenli bir şekilde kilit altına alınana kadar ağzındaki tıkaç ve bağlar çıkarılmayacaktı.

Onu attan indirdi ve dirseğinden sıkıca tutarak evine götürdü. Blake sadece üç hizmetçi çalıştırıyordu -hepsi de kıyaslanamayacak kadar ürkekti- ve gecenin bir yarısı gelen yabancı ziyaretçilere alışkınlık. "Merdivenlerden yukarı," diye homurdanarak onu koridora doğru çekti.

Neşeyle başını salladı -neşeyle mi?!- ve hızını artırdı. Blake onu en üst kata çıkardı ve küçük ama rahat kürklerle döşenmiş bir yatak odasına itti. "Kaçmak gibi bir fikre kapılmayasın diye," dedi kabaca, iki anahtar tutarak, "kapının iki kilidi var."

Kapı koluna baktı ama paspas dışında adamın sözlerine belirgin bir tepki vermedi.

"Ve," diye ekledi, "yerden elli fit aşağıda. Bu yüzden Win-Dow'u denemenizi tavsiye etmem."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Omuz silkti, sanki pencerenin kaçış için uygun bir seçenek olduğunu bir an bile düşünmemiş gibiydi.

Blake ona kaşlarını çatarak baktı ve bilek kelepçelerini yatağın direğine geçirdi. "Ben meşgulken bir şeye kalkışmanı istemiyorum."

Ona gülümsedi - ağızındaki pis tıkaçla bu gerçekten büyük bir başarıydı. "Lanet olsun," diye mırıldandı. Onun tarafından tamamen kafası karıştırılmıştı ve bu duygudan hiç hoşlanmamıştı. Bağlarının sağlam olduğundan emin olmak için kontrol etti ve sonra odayı incelemek için began, silah haline getirebileceği hiçbir nesne bırakmadığından emin oldu. Carlotta'yı duymuştu. De Leon becerikliydi ve onu hafife alan bir aptal olarak hatırlanmak gibi bir planı yoktu.

Bir sandalyeyi koridora itmeden önce bir tüy kalem ve bir kâğıt ağırlığını cebine attı. Kadının sandalyeyi kıracak kadar güçlü göründüğünü düşünmüyordu ama bir şekilde bir bacağını koparmayı başarsa, parçalanmış tahta Gerçekten tehlikeli bir silah.

Adam geri döndüğünde ilgiyle gözlerini kırıştırdı.

"Oturmak istiyorsan," dedi sertçe, "bunu yatakta yapabilirsin."

Başını sinir bozucu bir şekilde dostça eğdi ve yatağa oturdu. Çok fazla seçeneği yoktu - ne de olsa ellerini yatağın direğine bağlamıştı.

"İşbirliği yaparak beni etkilemeye çalışma," diye uyardı. "Senin hakkında her şeyi biliyorum."

Omuz silkti.

Blake tiksintiyle homurdandı ve odayı incelemeyi bitirirken ona sırtını döndü. Sonunda, odanın kabul edilebilir bir hapisane olacağından emin olunca, ellerini sıkıca kalçalarına koyarak onunla yüzleşti. "Üzerinizde başka silah varsa şimdi teslim etseniz iyi olur, çünkü üzerinizi aramak zorunda kalacağım."

Kadın kızlık korkusuyla geriye doğru sıçradı ve Blake sonunda onu alt etmeyi başardığı için memnun oldu. Ya öyleydi ya da olağanüstü iyi bir oyuncuydu.

"Peki, silahınız var mı? Sizi temin ederim ki bir şey saklamaya çalıştığınızı fark edersem çok daha az nazik olacağım."

Başını çılgınca salladı ve sanki ondan mümkün olduğunca uzaklaşmaya çalışıyormuş gibi bağlarına karşı gerildi.

"Ben de bundan zevk almayacağım," diye mırıldandı. Kadın korku ve teslimiyet içinde gözlerini sımsıkı kapatırken kendini tam bir ahmak gibi hissetmemeye çalıştı. Biliyordu ki Kadınların da erkekler kadar kötü ve tehlikeli olabileceği -Savaş Bürosu'nda çalıştığı yedi yıl onu bu temel gerçeğe ikna etmişti- ama işin bu kısmına hiç alışamamıştı. Kadınlara hanımefendi gibi davranmak üzere yetiştirilmişti ve onu isteği dışında denetlemek ahlaki yapısındaki her şeye aykırıydı.

Kadının bileklerinden birini keserek pelerinini çıkardı ve ceplerini karıştırmaya başladı. Elli pound kadar banknot ve bozuk para dışında ilgi çekici bir şey yoktu, ki bu da azılı bir casus için önemsiz bir meblağ gibi görünüyordu. Sonra dikkatini kadının küçük çantasına verdi ve içindekileri yatağın üzerine boşalttı. İki balmumu mum - bunları ne için istediğini ancak Tanrı bilirdi, gümüş sırtlı bir saç fırçası, küçük bir İncil, deri ciltli bir defter ve dokunarak kirletmeye kıyamadığı bazı iç çamaşırları. Herkesin bir ölçüde mahremiyeti hak ettiğini düşünüyordu, hain casusların bile.

İncil'i eline aldı ve sayfaları arasında gizlenmiş hiçbir şey olmadığından emin olmak için hızla çevirdi. Kitapta uygunsuz bir şey olmadığına kanaat getirdikten sonra onu yatağa geri fırlattı ve ilgiyle şunu fark etti bunu yaparken irkildi.

Sonra defteri eline aldı ve içine baktı. Sadece ilk birkaç sayfada bir şeyler karalanmıştı.

"Contubernal," diye yüksek sesle okudu. "Halcyon. Diyakritik. Titivate. Umlaut." Kaşlarını kaldırdı ve okumaya devam etti. Oxford ya da Cambridge'de birincilik kazandıran türden sözcüklerle dolu üç sayfa. "Nedir bu?"

Omzunu ağzına doğru çekerek tıkaçla oynadı.

"Doğru," dedi başını sallayarak ve not defterini İncil'in yanına koydu. "Ama onu kaldırmadan önce, şunu yapmam gerek..." Sözleri kesildi ve mutsuz bir nefes verdi. Her ikisi de ne yapması gerektiğini biliyordu. "Eğer mücadele etmezseniz bunu daha hızlı yapabilirim," dedi acımasızca.

Tüm vücudu gergindi ama Blake onu hızla yere yatırırken sıkıntısını belli etmemeye çalıştı. "İşte, işimiz bitti," dedi sesi hırçınlaşarak. "O tabancadan başka bir şey taşımadığına şaşırdığımı söylemeliyim."

Kadın da ona ters ters baktı.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Şimdi tıkaçı çıkaracağım ama tek bir ses çıkarırsan hemen geri takarım."

Başıyla onayladı ve adam bezi çıkarırken öksürmeye başladı.

Blake, "Ee?" diye sorarken küstahça duvara yaslandı. "Zaten yüksek ses çıkarsam kimse beni duymaz."

"Bu kadarı doğru," diye kabul etti. Gözleri tekrar deri ciltli deftere takıldı ve onu eline aldı. "Şimdi bana tüm bunların ne olduğunu hakkında."

Omuz silkti. "Babam beni her zaman kelime dağarcığımı genişletmeye teşvik ederdi."

Blake ona inanamayarak baktı, sonra açılış sayfalarını tekrar çevirdi. Bir çeşit koddu.

Öyle olmalıydı. Ama yorgundu ve eğer o gece bir şey itiraf ederse, bunun onun için yıkıcı bir şey olmayacağını biliyordu gizli bir şifrenin anahtarı gibi. Bu yüzden kitabı yatağın üzerine fırlattı ve "Bunu yarın daha fazla konuşacağız" dedi.

O sinir bozucu omuz silkmelerinden birini daha yaptı.

Dişlerini sıktı. "Kendin için söyleyecek bir şeyin var mı?"

Caroline gözlerini ovuşturarak bu adamın iyi tarafında kalması gerektiğini kendine hatırlattı. Tehlikeli görünüyordu ve onu aramaktan duyduğu bariz rahatsızlığa rağmen, görevi için gerekli görürse ona zarar vereceğinden hiç şüphesi yoktu.

O her neyse.

Tehlikeli bir oyun oynuyordu ve bunun farkındaydı. Burada, bu rahat malikânede mümkün olduğunca uzun süre kalmak istiyordu; kendi başına kalabileceği herhangi bir yerden kesinlikle daha sıcak ve daha güvenliydi. Ancak bunu yapmak için, onun Carlotta olduğuna inanmaya devam etmesine izin vermesi gerekiyordu. Bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu; İspanyolca bilmiyordu ve kesinlikle bir suçlunun yakalandığında ve yatak direğine bağlandığında nasıl davranması gerektiğini biliyordu.

Carlotta'nın her şeyi inkâr etmeye çalışacağını tahmin ediyordu. "Yanlış kişiyi yakaladınız," dedi, ona inanmayacağını biliyor ve doğruyu söylediği gerçeğinden hınzırca bir zevk alıyordu.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Ha!" diye havladı. "Eminim biraz daha orijinal bir şey bulabilirsin."

Omuz silkti. "İstedigine inanabilirsin."

"Açıkça dezavantajlı durumda olan biri için çok özgüvenli davranıyor gibi görünüyorsunuz."

Haklıydı, Caroline kabul etti. Ama Carlotta gerçekten bir casussa, kabadayılıkta usta olmalıydı.

"Bağlanmaktan, ağzımın tıkanmasından, kırlarda sürüklenmekten ve bir yatak direğine bağlanmaktan hoşlanmıyorum. Senin aşağılayıcı dokunuşlarına boyun eğmek zorunda bırakılmaktan bahsetmiyorum bile."

Bir an için gözlerini kapattı ve Caroline daha iyi bilmele onun bir tür acı çektiğini düşünemilirdi. Sonra gözlerini açtı ve bir kez daha sert ve taviz vermez bir bakışla ona baktı. "Seçtiğiniz meslekte daha önce kendinizi aratmadan bu kadar ilerlemiş olmanıza inanmakta güçlük çekiyorum, Bayan De Leon," dedi.

Caroline buna ne diyeceğini bilemedi ve ona ters ters baktı. "Hâlâ konuşmanı bekliyorum."

"Söyleyecek bir şeyim yok." En azından bu kadarı doğrudu.

"Birkaç gün aç ve susuz kaldıktan sonra fikrinizi değiştirebilirsiniz." "O zaman beni aç bırakmayı mı planlıyorsun?"

"Senden daha güçlü adamları kırdı."

Bunu hiç düşünmemişti. Adamın ona bağıracağını biliyordu, hatta ona vurabileceğini bile düşünmüştü ama yemek ve su vermeyebileceği hiç aklına gelmemişti:

"Gördüğüm kadarıyla bu olasılık seni heyecanlandırmıyor," dedi.

"Beni rahat bırak," diye tersledi. Bir plan geliştirmesi gerekiyordu. Bu adamın kim olduğunu bulması gerekiyordu. Hepsinden önemlisi, zamana ihtiyacı vardı.

Onun gözlerinin içine baktı ve "Yorgunum" dedi.

"Eminim öylesindir, ama uyumana izin vermeye pek niyetim yok."

"Rahatım konusunda endişelenmenize gerek yok. Karyola direğine bağlı bir akşam geçirdikten sonra kendimi iyi dinlenmiş hissetmem pek olası değil."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Ah, şu," dedi ve hızlı bir adım ve bilek hareketiyle onu serbest bıraktı.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu şüpheyle.

"Bunu yapmak beni memnun etti. Ayrıca silahınız yok, beni zor alt edersiniz ve kaçış yolunuz da yok. İyi geceler, Bayan De Leon."

Ağzı açık kaldı. "Gidiyor musun?"

"Sana iyi geceler diledim." Sonra topuklarının üzerinde döndü ve onu kapıda ağzı açık bırakarak odadan çıktı.

Kendine gelmeden önce iki anahtarın iki kilide girdiğini duydu. "Tanrım, Caroline," diye fısıldadı kendi kendine, "kendini neyin içine soktun?"

Karnı guruldadı ve o akşam kaçmadan önce bir şeyler yemiş olmayı diledi. Onu kaçıran kişi sözünün eri bir adam gibi görünüyordu ve ona yiyecek ya da su vermeyeceğini söylediğinde ona inanmıştı.

Pencereye koştu ve dışarı baktı. Yalan söylemiyordu. Yere en az elli metre uzaklıktaydı. Ama bir çıkıntı vardı ve bir tür kap bulabilirse, yağmur ve çiy toplamak için dışarı koyabilirdi. Daha önce de acıkmıştı; bununla başa çıkabileceğini biliyordu. Ama susuzluk bir şeydi hep birlikte.

Masanın üzerinde tüy kalemleri tutmak için kullanılan küçük, silindirik bir kap buldu. Gökyüzü hâlâ açıktı ama İngiliz havası böyle olduğu için Caroline sabaha kadar yağmur yağma ihtimalinin yüksek olduğunu düşündü ve her ihtimale karşı kabı çıkıntının üzerine koydu.

Sonra yatağına geçti ve eşyalarını çantasına geri koydu. Tanrıya şükür onu kaçıran kişi İncil'in içindeki yazıyı fark etmemişti. Annesi öldüğünde kitabı ona bırakmıştı ve Cassandra Trent isminin neden ön kapağın iç kısmına yazıldığını bilmek isteyeceği kesindi. Ve onun küçük kişisel sözlüğüne verdiği tepki... Tanrım, *bunu* açıklamakta zorlanacaktı.

Sonra çok garip bir hisse kapıldı. Ayakkabılarını çıkardı ve yataktan kaydı, koridoru çevreleyen duvara ulaşana kadar sessiz, çoraplı ayaklarının üzerinde yürüdü. Kapıya ulaşana kadar duvar boyunca ilerledi. Eğilerek anahtar deliğinden baktı.

Aha! Tam da düşündüğü gibi. Geniş gri bir göz ona bakıyordu.

"Size de iyi akşamlar!" dedi yüksek sesle. Sonra bonesini aldı ve anahtar deliğini kapatacak şekilde kapı kolunun üzerine astı. Tek **elbisesiyle** uyumak istemiyordu, ama bunu kesinlikle yapmayacaktı.

ABC Amber LIT [Dönüştürücü](http://www.processtext.com/abclit.html), <http://www.processtext.com/abclit.html>

onun izleme ihtimaline karşı soyunmak.

Adamın bir kez, sonra iki kez küfrettiğini duydu. Sonra ayak sesleri yankılandı.

koridordan aşağıya doğru yürüdü. Caro-line kombinezonuna kadar soyundu ve yatağa girdi. Tavana baktı ve düşünmeye başladı.

Ve sonra öksürmeye başladı.

Bölüm 3

a-kim-bo (sıfat). Kollarla ilgili: Bantların kalçalara dayandığı ve dirseklerin dışa dönük olduğu bir pozisyonda.

Önümde kaç kez durduğunu saymaya başlayamam, armsakimbo. *Aslında, bunu düşünmek bile beni ürpertiyor.*

- *Kişisel sözlüğünden*

Caroline Trent

Caroline gece boyunca öksürdü. Şafak boyunca öksürdü. Gökyüzü parlak maviye dönerken öksürdü, sadece çıkıntındaki su toplayıcısını kontrol etmek için durdu. Patlama. Hiçbir şey yoktu. Birkaç damla sıvı kullanabilirdi. Boğazı sanki yanıyormuş gibi hissediyordu.

Ama boğaz ağrısı olsun ya da olmasın, planı tıklar tıklar işlemişti. Sesini test etmek için ağzını açtığı anda, çıkan ses bir kurbağayı bile utandırabilirdi.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Aslında kurbağanın kendisinin böyle bir ses çıkardığı için utanacağını düşünüyordu. Hiç kuşkusuz Caroline kendini geçici olarak dilsiz hale getirmişti. O adam ona istediği kadar soru sorabilirdi ama Caroline hiçbirine cevap veremeyecekti.

Kendisini esir alan kişinin bu rahatsızlığı taklit ettiğini düşünmeyeceğinden emin olmak için ağzını sonuna kadar açıp aynaya baktı ve başını güneş ışığı boğazına vuracak şekilde eğdi.

Parlak kırmızı. Boğazı tam anlamıyla canavar gibi görünüyordu. Ve bütün gece ayakta kaldığı için gözlerinin altında oluşan torbalar onu daha da kötü gösteriyordu.

Caroline neredeyse sevinçten havalara uçacaktı. Keşke kendisini daha da hasta göstermek için ateş taklidi yapabileceği bir yol olsaydı. Cildinin doğal olmayan bir şekilde ısınması umuduyla yüzünü bir mumun yanına koyabileceğini düşündü ama *adam* içeri girerse böyle aydınlık bir sabahta neden mum yaktığını açıklamakta zorlanacaktı.

Hayır, dilsiz boğaz yeterli olmak zorundaydı. Öyle olmasa bile başka seçeneği yoktu çünkü adamın ayak seslerini koridorda yüksek sesle duyabiliyordu.

Odayı hızla geçti ve yatağın içine girerek yorganı çenesine kadar çekti. Birkaç kez öksürdü, sonra kızarmış görüntüsü vermek için yanaklarını sıktı, sonra biraz daha öksürdü.

Öksürük öksürük öksürük.

Anahtar kilidin içinde döndü.

Öksürük öksürük öksürük. Boğazını öldürüyordu ama Caroline tam adam içeri girerken özellikle iyi bir performans sergilemek istiyordu.

Sonra başka bir anahtar başka bir kilidin içinde dönmeye başladı. Şok. Kapıda iki kilit olduğunu unutmuştu.

Öksürük öksürük öksürük. Hack hack. Öksürük.

GAG. "Yüce Tanrım! Bu cehennem gürültüsü de ne?"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Caroline başını kaldırdı ve zaten dilsiz olmasaydı sesini kaybedebilirdi. Onu esir alan adam karanlıkta çok atılgan ve tehlikeli görünüyordu ama gündüz Adonis'i utandırıyor. Işıktaki bir şekilde daha iri görünüyordu. Daha da güçlüydü, sanki giysileri vücudunun gücünü zar zor dizginliyordu. Siyah saçları düzgünce kesilmişti ama bir tutamı sol kaşına doğru düşüyordu. Gözleri ise berrak ve griydi ama onlardaki tek masum şey de buydu. Hayatları boyunca çok fazla şey görmüş gibiydiler.

Adam omzunu tuttu, dokunuşu elbisesinin içinden tenine doğru yanıyordu. Nefes nefese kaldı, sonra bir öksürükle bunu bastırdı.

"Sanırım dün gece sana rol yapmandan bıktığımı söylemiştim."

Başını hızla salladı, elleriyle boynunu kavradı, sonra tekrar öksürdü.

"Eğer bir an için inandığımı düşünürseniz-"

Ağzını kocaman açtı ve boğazını işaret etti. "Boğazına

bakmayacağım, seni küçük-"

Tekrar işaret etti, bu kez parmağını ısrarla ağzına soktu.

"Oh, pekâlâ." Topuklarının üzerinde dönüp odanın öbür ucuna doğru yürürken ve bir mumu tutucusundan çekip çıkarırken dudakları sert bir çizgi halinde kenetlenmişti. Car- oline onun mumu yakıp yatağa geri dönmesini gizlemediği bir ilgiyle izledi. Adam kadının yanına oturdu, vücudunun ağırlığı Car- oline'in vücudunu bastırıyordu. Yatağın yan tarafına. Ona doğru biraz yuvarlandı ve inişini durdurmak için elini uzattı.

Kalçasına çarptı. ÖKSÜR!

Neredeyse yatağın diğer tarafına uçacaktı.

"Tanrı aşkına, senden daha çekici ve daha ilgili kadınlar bana dokundu."

tersledi. "Korkmana gerek yok. İçindeki gerçeği ortaya çıkarabilirim, ama ırzına geçmeyeceğim."

Gariptir ki Caroline ona inanmıştı. Adamın adam kaçırma konusundaki eğilimleri bir yana, bir kadını rızası dışında kaçırarak birine benzemiyordu. Garip bir şekilde bu adama güveniyordu. Ona zarar verebilirdi.

Hatta onu öldürebilirdi ama öldürmemiştir. Gardiyanlarında olmayan bir onur ve ahlak kuralına sahip olduğunu hissetmiştir.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Eee?" diye sordu.

Yatağın ucuna doğru geri çekildi ve ellerini kucağına koydu.

"Kapıyı aç."

Boğazını temizledi -sanki gerekliymiş gibi- ve ağzını açtı. Adam mum alevini kadının yüzüne yaklaştırdı ve baktı. Bir süre sonra geri çekildi ve kadın ağzını kapatıp beklentiyle ona baktı.

Yüzü acımasızdı. "Sanki biri boğazına ustura dayamış gibi görünüyor ama bunu bildiğini sanıyorum."

Başını salladı.

"Sanırım bütün gece öksürdün." Tekrar

başını salladı.

Gözlerini gerekenden bir saniye daha uzun süre kapattı.

"Bunun için sana gönülsüz bir hayranlık duyuyorum. Sadece birkaç sorudan kaçmak için kendinize bu kadar acı çektirmeniz, davaya olan gerçek bağlılığınızı gösteriyor."

Caroline ona en iyi öfke ifadesini verdi. "Ne yazık ki senin için

yanlış davayı seçtin."

Bu sefer tek yapabildiği boş bir bakıştı, ama bu dürüst bir boş bakıştı. Adamın hangi sebepten bahsettiğine dair hiçbir fikri yoktu.

"Eminim hâlâ

konuşabiliyorsundur." Başını

iki yana salladı.

"Bir dene bakalım." Öne doğru eğildi ve kıza öyle sert baktı ki kız kıpırdandı. "Benim için."

Başını tekrar salladı, bu sefer hızlıca. Çok hızlı bir şekilde.

Burnu neredeyse onunkine değene kadar daha da yaklaştı. "Dene."

Hayır! Ağzını açtı ve bağırıacaktı ama gerçekten de tek bir ses bile çıkmadı.

"Gerçekten konuşamıyorsun," dedi, sesi tamamen şaşırılmış gibiydi.

Onu en iyi şekilde vurmaya çalıştı.

Eğer konuşabilseydim ne demeye çalıştığımı düşünürdün?" diye baktı ama bu duygunun tek bir yüz ifadesi için biraz fazla karmaşık olduğunu hissetti.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Aniden ayağa kalktı. "Bir dakika içinde döneceğim."

Caroline, adam odadan çıkarken arkasından bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Blake çalışma odasının kapısını iterek açarken sinirle içini çekti. Lanet olsun, bunun için çok yaşlanmıştı. Sekiz yirmi yaş hâlâ nispeten genç sayılabilirdi ama Savaş Bürosu'nda geçirdiği yedi yıl herkesi erken yorgun ve bitkin düşürmeye yeterdi. Arkadaşlarının öldüğünü görmüştü, ailesi neden sürekli uzun süreler ortadan kaybolduğunu merak ediyordu ve nişanlısı...

Blake acı ve pişmanlık içinde gözlerini kapadı. Marabelle artık onun nişanlısı değildi. Kimsenin nişanlısı değildi ve Cotswolds'daki aile mezarlığında gömülü olduğu için nişanlısı olması da mümkün değildi.

güzel ve çok zekiydi. İnsanın zekâsı kendininkinden üstün olan bir kadına aşık olması gerçekten de inanılmaz bir şeydi. Marabelle bir tür dahiydi, diller konusunda bir dahiydi ve bu nedenle Savaş Ofisi tarafından bu kadar erken yaşta işe alınmıştı.

Ve sonra uzun zamandır komşusu olan Blake'i işe aldı. İngiltere'nin en iyi döşenmiş ağaç evi ve dans derslerindeki ortağı. Birlikte büyümüşler, birlikte aşık olmuşlardı ama Marabelle yalnız ölmüştü.

Hayır, diye düşündü Blake. Bu gerçekten doğru değildi. Marabelle sadece ölmüştü. Yalnız kalan oydu.

Birkaç yıl boyunca Savaş Ofisi için çalışmaya devam etmişti. Kendi kendine bunun onun intikamını almak için olduğunu söylüyordu, ama sık sık bunun sadece başka ne yapacağını bilmiyordu. Amirleri de gitmesine izin vermek istemiyordu. Marabelle'in ölümünden sonra pervasızlaşmıştı. Yaşamak ya da ölmek pek umurunda değildi, bu yüzden ülkesi adına aptalca riskler almış ve bu risklerin karşılığını almıştı. Görevlerinin hiçbirinde başarısız olmamıştı.

Tabii ki, aynı zamanda vurulmuş, zehirlenmiş ve bir geminin kenarından aşağı atılmıştı ama bunlar Savaş Ofisi'ni yıldız ajanlarını kaybetme ihtimali kadar rahatsız etmiyordu.

Ama şimdi Blake öfkesini geride bırakmaya çalışıyordu. Blake'in öfkesini Acısını gömebilirdi ama gerçek aşkını ve en iyi arkadaşını çalan dünyaya duyduğu bu tüketen nefreti sona erdirmek için bir şansı varmış gibi görünüyordu. Ve bunu yapabilmesinin tek yolu Savaş Ofisi'nden ayrılmak ve en azından **Generated by ABC Amber LIT Converter,**
<http://www.processtext.com/abclit.html>

normal bir hayat sürmek için.

Ama önce bu son davayı bitirmesi gerekiyordu. Marabelle'in ölümünden yeniden sorumlu olan Oliver Prewitt gibi bir haindi. O hain idam edilmişti ve Blake, Prewitt'in de darağacını göreceğine kararlıydı.

Ancak bunu yapmak için Carlotta De Leon'dan bilgi alması gerekiyordu. Lanet olası kadın. Kadının birdenbire garip, korkunç bir hastalığa yakalanıp konuşamaz hale geldiğine bir an bile inanmamıştı. Hayır, kadıncağz muhtemelen gecenin yarısında oturup boğazına öksürmüştü.

Bağırmaya çalıştığında yüzünde beliren şok ifadesini görmek bile buna değdi,

"Hayır!" dedi ona. İçinden bir ses çıkmasını beklediğine dair bir his vardı. Kıkırdadı. Boğazının Hades'in ateşleri gibi yanmasını umuyordu. Daha azını hak etmemişti.

Yine de yapması gereken bir iş vardı. Bu görev Savaş Bürosu'ndaki son görevi olacaktı ve Seacrest Malikânesi'nin huzur ve sessizliğinde kalıcı olarak emekli olmaktan başka bir şey istemese de, bu görevin başarıdan başka bir şeyle sonuçlanmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Carlotta De Leon konuşur, Oliver Prewitt asılırdı.

Ve sonra Blake Ravenscroft sıkıcı bir toprak beyefendisinden başka bir şey olmayacak, hayatını yalnız bir huzur içinde geçirecekti. Belki de resim yapmaya başlardı. Ya da tazı yetiştirirdi. Olasılıklar sonsuzdu ve sonsuz derecede sıkıcıydı.

Ama şimdilik yapması gereken bir iş vardı. Korkunç bir kararlılıkla üç tüy kalem, küçük bir şişe mürekkep ve birkaç sayfa kâğıt topladı. Eğer Carlotta De Leon ona bildiği her şeyi anlatamazdı, ama pekâlâ yazabilirdi.

Caroline kulaktan kulağa sırtıyordu. Şimdiye kadar sabahı çok güzel geçmişti.

tam bir başarı. Onu esir alan kişi artık konuşamayacağına ikna olmuştu ve Oliver'ın o anda ne yapıyor olabileceğini düşünmek bile onu daha çok gülümsetiyordu. Büyük olasılıkla avazı çıktığı kadar bağılıyor ve arada sırada oğluna vazo fırlatıyordu.

Elbette değerli bir şey değildi. Oliver öfkesinde gerçek **Generated by ABC Amber LIT Converter** bir şeyi yok edemeyecek kadar kalenderdi,

<http://www.processtext.com/abclit.html>

parasal değer.

Zavallı Percy. Caroline neredeyse onun için üzülyordu, neredeyse. Bir gece önce kendisini ona zorla kabul ettirmeye çalışan kalın beyinli hödüğe sempati duymak çok zordu. Eğer gerçekten başarmış olsaydı neler hissedeceğini düşününce ürperdi.

Yine de, Percy'nin babasının boyunduruğundan kurtulmayı başarsa iyi *bir* insan olabileceğine dair bir his vardı içinde. Düzenli olarak görmek isteyeceği biri değildi elbette, ama kesinlikle eğer babası ona bunu yapmasını emretmeseydi, etrafta dolaşıp masum kadınlara saldırmazdı.

Tam o sırada koridorda onu esir alan kişinin ayak seslerini duydu. Yüzündeki gülümsemeyi hızla sildi ve bir elini boynuna götürdü. Adam odaya tekrar girdiğinde, kadın öksürüyordu.

"Sana bir ikramım var," dedi, sesi kuşkulu bir şekilde neşeliydi.

Kadın cevap olarak başını eğdi.

"Şuna bir bakın. Kağıt. Tüy kalemler. Mürekkep. Heyecan verici değil mi?"

Anlamamış gibi yaparak gözlerini kırıştırdı. Kahretsin, bunu hiç düşünmemişti. Onu yazı yazmayı bilmediğine ikna etmesinin hiçbir yolu yoktu - belli ki eğitimli bir kadındı. Ve bir dahaki sefere bileğini burkmayı başaramayacağını söylemeye gerek yoktu. Üç saniye.

"Elbette," dedi abartılı bir yalnızlık duygusuyla. "Yaslanacak bir şeye ihtiyacınız var. İhtiyaçlarınızı dikkate almamakla ne kadar düşüncesiz davranmışım. Durun, şu kurutma kâğıdını getireyim. İşte, tam kucağınızda. Rahat mısınız?"

Kız ona ters ters baktı, öfkesini sar-kazmına tercih etti.

"Hayır mı? Gel, yastıklarını kabartayım."

Öne doğru eğildi ve onun şekerli tatlı tavırlarından bıkmış olan Caroline onun ağzına ve burnuna öksürdü. Adam ona ters ters bakacak kadar geri çekildiğinde, Caroline'in yüzü tam bir pişmanlık resmiydi.

"Bunu yaptığını unutacağım," diye ısırdı, "bunun için sonsuza dek minnettar olmalısın."

Caroline kucağındaki yazı defterine bakarak umutsuzca yeni bir plan yapmaya çalıştı.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Şimdi başlayalım mı?"

Sağ şakağı kaşındı ve kaşımak için elini kaldırdı. *Sağ* elini. İşte o zaman aklına geldi. Her zaman sol elini tercih etmişti. İlk öğretmenleri onu sağ eliyle yazmayı öğrenmesi için azarlamış, bağırmış ve dürtüklemişti. Ona tuhaf, doğal olmayan ve dinsiz demişlerdi. Özellikle dindar bir öğretmen ondan şeytanın yumurtası olarak bile söz etmişti. Caroline sağ eliyle yazmayı öğrenmeye çalışmıştı -Ah Tanrım, nasıl da denemişti- ama kalemi doğal bir şekilde kavrayabilse de, hiçbir zaman sağ eliyle yazmaktan başka bir şeyde ustalaşamamıştı.

Anlaşılmaz bir karalama.

Ama herkes sağ eliyle yazıyordu, öğretmenleri ısrar etmişti. Elbette farklı olmak istemiyordu.

Caroline gülümsemesini gizlemek için öksürdü. "Farklı" olmaktan daha önce hiç bu kadar memnun olmamıştı.

Bu adam, kendisinin ve diğer tanıdıklarının şüphesiz yaptığı gibi, onun da sağ eliyle yazmasını beklerdi. Eh, ona istediğini vermekten mutluluk duyacaktı. Sağ eliyle uzandı, bir tüy kalem aldı, mürekkebe batırdı ve sıkılmış bir beklentiyle ona baktı.

"İşbirliği yapmaya karar vermenize sevindim," dedi. "Bunun sağlığınız için çok faydalı olacağına eminim."

Homurdandı ve gözlerini devirdi.

"Şimdi," dedi, kurnaz bir dikkatle ona bakarak. "Oliver Prewitt'i tanıyor musun?"

Bunu inkar etmenin bir faydası yoktu. Onu bir gece önce evden çıkarken görmüştü. Yine de gizli silahını bu kadar basit bir soruyla harcamanın bir anlamı yoktu, bu yüzden başını salladı.

"Onu ne zamandır tanıyorsun?"

Caroline bunu düşündü. Carlotta De Leon'un ne kadar zamandır Oliver'la çalıştığına dair hiçbir fikri yoktu, eğer durum gerçekten böyleyse, ama önünde kollarını kavuşturmuş duran adamın Biliyorum da.

Annesi her zaman doğruyu söylemenin en iyisi olduğunu söylerdi ve Caroline şimdi bu politikadan ayrılmak için bir neden göremiyordu. Onu korumak daha kolay olacaktı.

mümkün olduğunca dürüst olsalar bile. Bakalım, Oliver ve Percy ile bir buçuk yıldır birlikte yaşıyordu ama onları bundan daha uzun süredir tanıyordu. Yine de el yazısını **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> bir cevap için saklamak isteyerek dört fin-geri havaya kaldırdı.

güzel ve karmaşık.

"Dört ay mı?"

Başını iki yana

salladı. "Dört yıl mı?"

"Yüce Tanrım," diye nefes aldı Blake. Prewitt'in bu kadar uzun süredir diplomatik bilgi kaçakçılığı yaptığından haberleri yoktu. İki yıl diye düşünmüşlerdi, muhtemelen iki buçuk yıl. Tehlikeye atılan tüm görevleri düşününce. Prewitt'in ihanetinin bir sonucu olarak kaybedilmiş olması gereken hayatlardan bahsetmeye bile gerek yoktu. Pek çok meslektaş gitmişti. En sevdikleri.

Blake öfke ve suçluluk duygusuyla parladı. Sesini alçaltarak, "Bana ilişkinizin tam olarak ne olduğunu söyle," diye emretti.

Anlatayım mı?" diye

mırıldandı. "Yaz!"

diye kükredi.

Sanki kendini korkunç bir işe hazırlıyormuş gibi derin bir nefes aldı ve zahmetle yazmaya başladı.

Blake gözlerini kırptırdı. Sonra

tekrar göz kırptı. Ona baktı ve

gülümsedi.

"Hangi şeytani dilde yazıyorsun?" diye sordu. Kadın geri

çekildi, açıkça hakarete uğramıştı.

"Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, İspanyolca bilmiyorum, bu yüzden lütfen cevabı İngilizce yazın. Ya da isterseniz Fransızca veya Latince."

Parmağını ona doğru salladı ve anlam veremediği bir hareket yaptı.

"Tekrar ediyorum," diye ısırdı, "Oliver Prewitt ile ilişkinizin tam olarak ne olduğunu yazın!"

Sanki küçük bir çocuğa yeni bir şey gösteriyormuş gibi yavaşça ve dikkatle her bir karalama koleksiyonunu -bunlara kelime demekte tereddüt ediyordu- işaret etti.

"Bayan De Leon!"

İç çekti ve bu kez karalamasını işaret ederken bir şeyin yasını tuttu.

"Ben dudak okumam, kadın."

Omuz silkti.

"Tekrar yaz."

Gözleri kızgınlıkla parladı ama adamın dediğini yaptı.

Bu sonuçlar öncekinden daha da kötüydü.

Blake ellerini yumruk yaparak kızın boğazına sarılmasını engelledi. "Nasıl yazılacağını bilmediğinize inanmayı reddediyorum."

Ağzı öfkeyle açıldı ve öfkeyle kâğıttaki mürekkep izlerine vurdu.

"Buna yazı demek, hanımefendi, dünyanın dört bir yanındaki tüy kalemlere ve mürekkebe hakarettir." Elini ağzına kapattı ve öksürdü. Yoksa kıkırdadı

mi?

Blake gözlerini kıstı, sonra ayağa kalktı ve odayı geçerek makyaj masasına gitti. Zekice kelimelerle dolu olan küçük kitabını aldı ve havada salladı.

"Madem bu kadar berbat bir el yazın var, açıkla bakalım.

Bu!" diye gürledi.

Kadın ona boş boş baktı ve bu onu daha da öfkелendirdi. Tekrar onun yanına yürüdü ve çok yakınına eğildi. "Bekliyorum," diye hırladı.

Kadın geri çekildi ve adamın çözemediği bir şeyler mırıldandı.

"Korkarım anlamıyorum." Artık sesi öfkeli olmaktan çıkmış ve tehlikeli bir hal almıştı.

Kendini işaret ederek ve başını sallayarak tuhaf hareketler yapmaya başladı.

"Bana bu kelimeleri senin yazmadığını mı söylemeye

çalışıyorsun?" Şiddetle başını salladı.

"O zaman kim yaptı?"

Anlamadığı bir şey mırıldandı - anlamaması *gerektiğini* hissettiği bir şey.

Yorgun bir şekilde içini çekti ve biraz temiz hava almak için pencereye doğru yürüdü. Okunaklı bir şekilde yazamaması hiç mantıklı gelmiyordu ve eğer gerçekten yazamıyorsa, deftere kim bir şeyler karalamıştı ve bunların anlamı neydi? Hâlâ konuşabiliyorken, bunun bir kelime koleksiyonundan başka bir şey olmadığını söylemişti, ki bu açıkça bir yalandı. Yine de...

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Durakladı. Aklına bir fikir geldi. "Alfabeyi yaz," diye emretti.

Kadın gözlerini devirdi.

"Şimdi!" diye kükredi.

Son görevini yerine getirirken hoşnutsuzlukla kaşlarını çattı.

"Bu nedir?" diye sordu, pencere pervazında bulduğu silindirik kalemligi havaya kaldırarak.

Su, diye mırıldandı. Onun kendisini anlamasını nasıl başardığı komikti. *bazı* zamanlar.

Alay etti ve onu tekrar çıkıntının üzerine koydu. "Her aptal yağmur yağmayacağını anlayabilir."

Omuz silkti, sanki "*Olabilir*" der gibiydi.

"İşin bitti mi?"

Aynı anda hem çok sinirli hem de çok sıkılmış görünmeyi başarak başını salladı.

Blake onun yanına doğru yürüdü ve aşağıya baktı. M, N ve O zar zor okunabiliyordu ve C'yi hayatı söz konusu olsaydı seçebileceğini düşünüyordu, ama bunun ötesinde...

Ürperdi. Bir daha asla. İngiltere Ana'nın iyiliği için hayatını ve bu durumda akıl sağlığını asla riske atmayacaktı. Savaşa yemin etmişti. Ofiste işi bitmişti ama bu son işi halletmeyi kabul edene kadar başının etini yemişlerdi. Çünkü o kadar çok yaşıyordu ki Üstleri Bournemouth'a yakın olduğunu söylemişti. Prewitt'in faaliyetlerini şüphe uyandırmadan araştırabilirdi. Blake Ravenscroft olmalı, diye ısrar etmişlerdi. Bu işi başka kimse yapamazdı.

Ve böylece Blake kabul etmişti. Ama sonunda uygar dünya tarihindeki en kötü el yazısına sahip, tuhaf bir şekilde çekici yarı İspanyol bir casusa bakıcılık yapacağını hayal bile edemezdi.

"Mürebbiyenle tanışmak istiyorum," diye mırıldandı, "sonra da onu vurmak istiyorum."

Bayan De Leon garip bir ses daha çıkardı ve bu sefer bunun bir kıkırdama olduğundan emindi. Hain bir casusa göre oldukça iyi bir espri anlayışı vardı.

"Sen," dedi, onu göstererek, "kıkırdama."

Ellerini kalçalarına koydu ve sanki şöyle der gibi ona aptalca bir bakış attı, *Nereye gideceğim?*

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Hemen döneceğim." Son anda kapıyı arkasından kilitlemeyi hatırlayarak odadan çıktı. Lanet olsun. Yumuşamaya başlamıştı. Artık Çünkü casus gibi görünmüyordu, diye mantıklı bir açıklama yaptı. Onda farklı bir şeyler vardı. Onun iş kolundaki insanların çoğunda, sanki çok şey görmüşler gibi boş bir bakış vardı. Ama onun mavi-yeşil gözleri -eğer uykusuzluktan biraz kan çanağına dönmüş olmalarını görmezden gelebilirseniz-... onlar...

Blake kaskatı kesildi ve bu düşünceyi zihninden kovdu. Onun gözlerini düşünmeye hakkı yoktu. Hiçbir kadın hakkında düşünmeye hakkı yoktu.

Dört saat sonra yenilgiyi kabul etmeye hazırdı. Altı demlik çayı zorla boğazından geçirmiş, bu da onun elleriyle çılgınca hareketler yapmasından başka bir sonuç vermemişti ve bu hareketleri sonunda "Odayı terk et de lazımlığı kullanayım" şeklinde yorumlamıştı.

Ama sesi geri dönmedi ya da döndüyse bile saklamakta oldukça becerikliydi.

Tüy kalem ve mürekkep yaklaşımını sadece bir kez daha deneyecek kadar aptaldı. Eli zarafet ve hızla hareket etmişti ama kâğıtta bıraktığı izler kuş izlerinden başka bir şeye benzemiyordu.

Kendini ona sevdirmeye çalışıyor gibi görünüyordu. Daha da kötüsü, başarıyordu. Adam onun iletişim becerilerindeki eksiklikten yakınıırken, kadın karalanmış kâğıtlardan birini garip bir şekilde katlamıştı kuşa benzer bir şekil aldı ve sonra doğrudan ona doğru fırlatmaya başladı. Havada yumuşak bir şekilde süzüldü ve Blake yolundan sıyrıldıktan sonra yavaşça yere indi.

"Aferin," dedi Blake, kendisine rağmen etkilenmişti. Bunun gibi küçük aletleri her zaman sevmişti.

Gururla gülümsedi, başka bir kâğıt kuşu katladı ve onu da pencereden dışarı doğru yelken açtı.

Blake zamanını boşa harcadığı için onu azarlaması gerektiğini biliyordu ama küçük mekanizmasının dışarıda ne kadar iyi çalıştığını görmek istiyordu. Masadan kalktı ve Pencereye gitti ve kâğıttan kuşu tam bir gül ağacının içine girerken gördü. "Korkarım bitki örtüsü tarafından düşürüldü," dedi, yüzünü ona dönerek.

Ona sinirli bir bakış fırlattı ve pencereye doğru yürüdü.

"Görüyor musun?" Blake söyledi.

Başını iki yana salladı.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Onun yanına doğru eğildi. "Tam orada," dedi, işaret ederek. "Gül ağacının içinde."

Kendini dikleştirdi, ellerini kalçalarına koydu ve ona alaycı bir bakış fırlattı.

"Gül ağaçlarımla alay etmeye nasıl cüret edersin?"

Parmaklarıyla makas benzeri hareketler yaptı.

"Sence budanmaya ihtiyaçları var mı?"

Kesin bir ifadeyle başını salladı.

"Bahçeyle uğraşmayı seven bir casus," dedi Blake kendi kendine.

"Mucizeler hiç bitmeyecek mi?"

Onu duymadığını belli etmek için elini kulağının yanına götürdü.

"Sanırım daha iyi bir iş çıkarabilirsin?" diye takıldı.

Tekrar başını salladı ve çalılara bir kez daha bakmak için pencereye doğru ilerledi. Ama Blake onun geldiğini görmemişti ve tam o anda pencereye doğru adım attı. Birbirlerine çarptılar ve Blake onun düşmesini engellemek için üst kollarından tuttu.

Ve sonra onun gözlerinin içine bakma hatasını yaptı.

Yumuşak ve nettiler ve Tanrı yardımcısı olsun, hayır demiyorlardı.

Blake bir santim kadar eğildi, onu öpmeyi nefes almaktan daha çok istiyordu. Kızın dudakları aralandı ve ağzından küçük bir şaşkınlık nefesi kaçtı. Daha da yaklaştı. Onu istiyordu. Carlotta'yı istiyordu. Carlotta'yı istiyordu.

Kahretsin, bir saniyeliğine bile olsa nasıl unutabilirdi? O bir casustu. Bir haindi. Ahlaktan ya da vicdan azabından tamamen yoksundu. Onu itti ve

ve kapıya doğru yürüdü. "Bu bir daha olmayacak," dedi, sesi kısılmıştı.

Cevap veremeyecek kadar şaşkın görünüyordu.

Blake içinden küfrederek dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çarpıp kilitledi. Onunla ne halt edecekti?

Daha da kötüsü, kendisiyle ne halt edecekti? Blake merdivenlerden inerken başını iki yana salladı. Bu iş iyice saçma bir hal almaya başlamıştı. En temel **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> şeyler dışında kadınlara karşı hiçbir ilgisi yoktu.

ve hatta Carlotta De Leon *bu konuda* bile korkunç derecede uygunsuzdu.

Ne de olsa boğazı kesilmiş olarak uyanmak istemiyordu. Ya da muhtemelen olacağı gibi hiç uyanmamak.

Onun kim olduğunu hatırlamak

zorundaydı. Ve Marabelle'i

hatırlamak zorundaydı.

Bölüm 4

nos-trum (isim). Tavsiye eden kişi tarafından hazırlanan bir ilaç veya tıbbi uygulama; şarlatan bir ilaç.

Nostrumlarına pek güvenmiyor gibi görünüyor, *ama yine de onları boğazımdan aşağı itiyor.*

- *Kişisel sözlüğünden*

Caroline Trent

Blake günün geri kalanında onu yalnız bıraktı. Onun yanında kendine güvenemeyecek kadar öfkeliydi. O ve onun kanlı dilsiz boğazı sinir bozucuydu ama gerçek şu ki, öfkesinin çoğu kendine yönelikti.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Onu öpmeyi nasıl düşünebildi? Bir saniyeliğine bile olsa? Yarı İspanyol olabilirdi ama aynı zamanda yarı İngilizdi ve bu onu bir hain yapıyordu.

Marabelle'i öldüren de bir haindi.

Sanki ruh halini yansıtıyormuş gibi, güneş batarken yağmur yağmaya başladı ve tüm

Blake'in düşünebildiği şey, su biriktirmek için çıkıntının üzerine bıraktığı küçük yorgan tutacağıydı.

Homurdandı. Sanki o öğleden sonra boğazından zorla geçirdiği onca çaydan sonra susuzluktan ölecekmiş gibi. Yine de akşam yemeğini sessizce yerken, yardım edemedi ama onu yukarıda, küçük odada kilitli olarak düşündü. Açlıktan ölüyor olmalıydı. Bütün gün bir şey yememişti.

"Neyin var senin?" dedi yüksek sesle. Küçük kurnaz casus için üzüldüm. Bah! Onu aç bırakacağını söylememiş miydi? Tutamayacağı sözleri asla vermezdi.

Yine de küçük, sıska bir şeydi ve gözleri... onları zihninde görüp duruyordu. Kocamanlardı, o kadar berraktılar ki neredeyse parlıyorlardı ve Blake onları şu anda görseydi, diye düşündü kızgınlık ve pişmanlık karışımı bir duyguyla, muhtemelen aç görünürlerdi.

"Kahretsin," diye mırıldandı, o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesini geriye doğru devirdi. Ona akşam yemeği de verebilirdi. İhtiyacı olan bilgiyi ona vermesini sağlamanın, onu aç bırakmaktan daha iyi yolları olmalıydı. Belki de yiyecekleri cimri bir şekilde dağıtırsa, ona verdiği şey için minnettar olur ve kendini ona borçlu hissetmeye başlardı. Tutsakların kendilerini esir alanlara kahraman gözüyle bakmaya başladığı durumlar duymuştu. O mavi-yeşil gözlerin kendisine kahramana taparcasına baktığını görmeyi umursamazdı.

Blake masanın üzerindeki tepside küçük bir ekmek aldı, sonra daha büyük bir tane almak için geri koydu. Ve belki biraz da tereyağı. Kesinlikle zararı olmazdı. Ve reçel... hayır, reçelde sınırı çizdi. Ne *de olsa* o bir casustu.

Caroline yatağında oturmuş, mum alevini seyrederken şaşı olmuştu ki adamın kapıda olduğunu duydu. Bir kilit açıldı, sonra bir diğeri, sonra o oradaydı, kapı aralığını dolduruyordu.

Nasıl oluyordu da onu her gördüğünde eskisinden daha yakışıklı görünüyordu? Bu gerçekten adil değildi. Tüm bu güzellik bir adam için harcanmıştı. Hem de oldukça sinir bozucu bir adama.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Sana bir parça ekmek getirdim." dedi huysuzca, ona bir şey uzatarak.

Adamın elinden ruloyu alırken Caroline'in midesi gürültülü bir ses çıkardı. *Teşekkür ederim*, diye mırıldandı.

Yatağın ucuna tünemiş olan adam, kız nezaket ya da görgü kurallarını pek düşünmeden ruloyu mideye indiriyordu.

"Bir şey değil. Neredeyse unutuyordum," dedi. "Sana tereyağı da getirdim."

Elinde kalan ekmek parçasına hüzünle baktı ve içini çekti. "Hâlâ

istiyor musun?"

Başını salladı, küçük çömleği aldı ve son lokmasını tereyağına batırdı. Ağzına attı ve yavaşça çiğneyerek her lokmanın tadını çıkardı. Cennet!

Beni aç bırakacaksın sandım, diye mırıldandı.

Anlayışsızlıkla başını salladı. *"Teşekkür ederim,* idare edebilirim ama bu beni oldukça aştı.

Tabii konuşma sesiniz geri gelmediyse ve bu cümleyi gerçekten yüksek sesle söylemek istemiyorsanız..."

Başını salladı, bu teknik olarak yalan sayılmazdı. Caroline o gittiğinden beri sesini test etmemişti. Geri gelip gelmediğini bilmek istemiyordu. Bu konuda bilgisiz kalmak nedense daha iyi görünüyordu.

"Yazık," diye mırıldandı.

Cevap olarak gözlerini devirdi, sonra karnını sıvazladı ve umutla onun ellerine baktı.

"Korkarım sadece bir rulo getirdim."

Caroline küçük tereyağı kabına baktı, omuz silkti ve parmağını içine soktu. Bir dahaki sefere onu ne zaman besleyeceğini kim bilebilirdi? Sade tereyağı yemek anlamına gelse bile, yiyebileceği her yerden beslenmek zorundaydı.

"Tanrı aşkına," dedi. "Yeme onu. Senin için iyi olamaz." Caroline ona alaycı bir bakış fırlattı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu.

Ellerini bir o yana bir bu yana salladı.

"Sıkıldınız mı?"

Başını salladı.

"Güzel."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Kaşlarını çattı.

"Seni eğlendirmek gibi bir niyetim yok. Sen misafir değilsin."

Gözlerini devirdi ve küçük bir homurtu çıkardı.

"Yedi çeşit yemek beklemeye başlamadığınız sürece sorun yok."

Caroline ekmek ve tereyağının iki yemek sayılıp sayılmadığını merak etti.
Eğer öyleyse, o zaman ona hâlâ beş borcu vardı.

"Bu şamatayı daha ne kadar sürdüreceksin?"

Gözlerini kırıştırdı ve "*Ne?*" diye sordu.

"Eminim sesinizi geri almışsınızdır."

Başını salladı, boğazına dokundu ve öyle üzgün bir yüz ifadesi takındı ki,
adam gerçekten güldü.

"Çok acı verici,

değil mi?" Başını

salladı.

Blake elini siyah saçlarında gezdirdi, bu hilekâr kadının son bir günde kendisini son bir yılda olduğundan daha fazla güldürmesine biraz sinirlenmişti. "Biliyor musun, eğer bir hain olmasaydın eğlenceli."

Omuz silkti.

"Eylemlerinizi düşünmek için hiç zaman ayırdınız mı? Neye mal olduklarını? İncittiğin insanlar mı?" Blake dikkatle ona baktı. Nedenini bilmiyordu ama bu küçük casusta bir vicdan bulmaya kararlıydı.

İyi bir insan olabilirdi, bundan emindi. Zekiydi, komikti ve-Blake başını sallayarak sapkın düşüncelerini durdurdu. Kendini onun kurtarıcısı olarak mı görüyordu? Onu buraya kefareti için getirmemişti; tek istediği Oli-ver Prewitt'i suçlayacak bilgilerdi.

Sonra da onu yetkililere teslim edecekti.

Elbette, muhtemelen darağacını da görecekti. Bu iç karartıcı bir düşünceydi ve nedense ona pek iyi gelmiyordu.

"Ne büyük kayıp," diye mırıldandı.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Soru sorarcasına kaşlarını kaldırdı.

"Hiçbir şey."

Omuzları oldukça neşeli bir hareketle inip kalkıyordu.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu aniden.

On parmağını da iki kez gösterdi.

"Sadece yirmi yaşında mısın?" diye sordu inanamayarak. "Daha yaşlı görüldüğünden değil, ama ben-"

Hızla bir elini tekrar kaldırdı, beş yüzgeci de bir denizyıldızı gibi gerilmişti.

"Yirmi beş, o zaman?"

Başını salladı ama bunu yaparken pencereden dışarı bakıyordu.

"Eteklerine yapışan çocuklarla evli olmalısın, kraliyete ihanet etmek için etrafta koşturmamalısın."

Yere baktı ve dudakları sadece pişmanlık olarak adlandırılabilen bir ifadeyle düzleşti. Sonra ellerini sorgulayıcı bir hareketle büktü ve onu işaret etti.

"Ben mi?"

Başını salladı.

"Peki ya ben?"

Sol elinin dördüncü parmağını işaret etti. "Neden evli değilim?"

Başını salladı, bu kez kesin bir ifadeyle. "Bilmiyor musun?"

Ona boş boş baktı ve birkaç dakika sonra başını salladı.

"Neredeyse evleniyordum." Blake küstah görünmeye çalışıyordu ama sesindeki hüznü herhangi bir aptal bile duyabilirdi.

Ne oldu? diye mırıldandı. "O öldü."

Caroline yutkundu ve sonra bir sempati jestiyle elini onunkinin üzerine koydu. *Özür dilerim.*

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Onu başından savdı ve bir saniyeliğine gözlerini kapattı. Gözlerini açtığında duygudan yoksun olduklarını gördü. "Hayır, değilsin," dedi.

Elini tekrar kucağına koydu ve onun konuşmasını bekledi. Bir şekilde kederine müdahale etmek doğru gelmiyordu. Yine de bir şey söylemedi.

Sessizliğin içinde kendini garip hissedenden Caroline ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Yağmur cama vuruyordu ve küçük kabında ne kadar su toplayabildiğini merak etti. Muhtemelen fazla değildi ve bugün ona yedirdiği onca çaydan sonra suya kesinlikle ihtiyacı yoktu ama yine de planının ne kadar işe yaradığını görmek için sabırsızlanıyordu. Kendini en basit yollarla nasıl eğlendireceğini uzun zaman önce öğrenmişti. Orada burada küçük bir proje, gece gökyüzünün aydan aya nasıl değiştiğinin haritasını çıkarmak. Belki de onu

Burada bir süre haftalık yağış ölçümleri yapabiliirdi. En azından zihnini meşgul etmesine yardımcı olurdu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Sözlü ya da başka bir yanıt vermedi ve parmaklarıyla pencerenin alt kısmını kavradı.

"Sana ne yaptığını sordum." Ayak sesleri sesine eşlik ediyordu ve Caroline onun yaklaşmakta olduğunu biliyordu. Yine de arkasını dönmedi. Kazan-Dow hafifledi ve çiseleyen yağmur odanın içine doğru eserek elbisesinin önünü ıslattı.

"Seni küçük aptal," dedi ellerini onun ellerinin üzerinde kenetleyerek.

Şaşkınlıkla etrafında döndü. Onun kendisine dokunmasını beklemiyordu.

"Sırılsıklam olacaksın." Hafifçe iterek camı tekrar aşağı indirdi. "Ve sonra gerçekten hasta olacaksın."

Başını salladı ve çıkıntının üzerindeki küçük kabı işaret etti. "Herhalde susamış olamazsın."

Sadece merak ettim, diye mırıldandı.

"Ne? Anlamadım."

Jjuusstt ccuurriioouuss.Bu sefer dudaklarını okuyabilmesini umarak uzattı.

"Eğer yüksek sesle konuşursan," dedi, "ne dediğini anlayabilirim."

Caroline hayal kırıklığı içinde ayağını yere vurdu, ama ayağı yere indiğinde çok daha az **Generated by ABC Amber LIT Converter,**
<http://www.processtext.com/abclit.html>

'zeminden daha düz.

"Owww!" diye bağırdı.

Oh! Ayağı! *Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim*, diye mırıldandı. Öyle demek istemedim.

"Bunu anlayabileceğimi düşünüyorsan," diye homurdandı, "düşündüğümden daha delisin."

Alt dudağını pişmanlıkla çiğnedi, sonra elini kalbinin üzerine koydu.

"Sanırım bunun bir kaza olduğuna beni ikna etmeye

çalışıyorsun?" Kadın ciddiyetle başını salladı.

"Sana inanmıyorum."

Kaşlarını çattı ve sabırsızlıkla içini çekti. Bu sessizlik can sıkıcı olmaya başlamıştı ama başka nasıl devam edeceğini bilemiyordu. Bıkkınlıkla ayağını ileri doğru uzattı.

"Bu ne anlama geliyor?"

Ayağını oynattı, sonra yere bıraktı ve diğer ayağıyla üzerine bastı.

Adam tam bir şaşkınlıkla ona baktı. "Beni bir tür mazoşist olduğuna ikna etmeye mi çalışıyorsun? Seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ama bu tür şeylere hiç girmedim."

Yumruklarını havada salladı, sonra onu işaret etti, sonra da ayağını gösterdi.

"Ayağına mı basmamı istiyorsun?" diye sordu inanamayarak.

Başını salladı.

"Neden?"

Özür dilerim, diye mırıldandı.

"Gerçekten üzgün müsün?" diye sordu, sesi tehlikeli bir şekilde

alçalıyordu. Kadın başını salladı.

Daha yakına eğildi. "Gerçekten ve

gerçekten mi?" Kadın tekrar başını

salladı.

"Ve bunu bana kanıtlamaya kararlı mısınız?"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Yine başını salladı ama bu kez hareketleri inandırıcılıktan yoksundu.

"Ayağına basmayacağım," diye fısıldadı. \

Gözlerini kırptırdı.

Blake onun yanağına dokundu, delirdiğini biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Parmakları kızın boğazına doğru ilerledi ve teninin sıcaklığından zevk aldı. "Bunu benim için farklı bir şekilde telafi etmen gerekecek."

Bir adım geri atmaya çalıştı ama adamın eli başının arkasına dolanmıştı ve onu sıkıca tutuyordu.

"Bir öpücük, sanırım," diye mırıldandı. "Sadece bir tane. Sadece bir öpücük."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı ve o kadar şaşkın ve masum görünüyordu ki, adam bir anlığına da olsa onun Carlotta De Leon olmadığını düşünerek kendini kandırabilirdi. O bir hain ya da casus değildi. O sadece bir kadın -oldukça çekici bir kadın- ve burada, onun evinde, onun kollarındaydı.

Aralarındaki mesafeyi kapattı ve ağzını hafifçe onunkine değdirdi. Kız kıpırdamadı ama dudaklarından yumuşak bir şaşkınlık nefesinin geçtiğini duydu. Bu küçük ses -öksürük dışında bütün gün çıkardığı ilk ses- onu büyüledi ve öpücüğü derinleştirerek diliyle dudaklarının yumuşak teninde gezindi.

Tadı tatlı, tuzlu ve tam da bir kadının ihtiyacı olan türdendi ve Blake o kadar kendinden geçmişti ki onun da kendisini öpmediğini fark etmedi bile. Ama çok geçmeden onun kollarında tamamen hareketsiz olduğunu fark etti. Nedense, Bu onu çileden çıkarıyordu. Onu bu şekilde arzulamaktan nefret ediyordu ve onun da aynı işkenceyi hissetmesini istiyordu.

"Beni geri öp," diye homurdandı, kelimeler kızın ağzına sıcak bir şekilde çarpıyordu. "İstediyini biliyorum. Bunu gözlerinde gördüm."

Bir an için yanıt vermedi ama sonra küçük elinin sırtında yavaşça hareket ettiğini hissetti. Kız kendini ona yaklaştırdı ve Blake kızın vücudunun sıcaklığını hafifçe onunkine bastırırken hissettiğinde patlayabileceğini düşündü.

Dudakları onunkiyle aynı hararetle kıpırdamıyordu ama dudakları ayrıkta ve zımnın onu öpücüğü derinleştirmesi için cesaretlendiriyordu.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Aman Tanrım," diye mırıldandı, ancak nefes almak için ayağa kalkmak zorunda kaldığında konuştu. "Carlotta."

Adamın kollarında kaskatı kesildi ve uzaklaşmaya çalıştı.

"Henüz değil," diye inledi Blake. Bunu bitirmesi gerektiğini biliyordu, vücudunun yalvardığı yerde gitmesine izin veremeyeceğini biliyordu, ama onu serbest bırakmaya hazır değildi.

Hâlâ onun sıcaklığını hissetmeye, tenine dokunmaya, hayatta olduğunu kendine hatırlatmak için onun sıcaklığını kullanmaya ihtiyacı vardı. Ve o, kendini ondan uzaklaştırdı ve duvara yaslanana kadar birkaç adım geriye doğru kayd.

Blake nefesinin altında küfretti ve nefesini yeniden kazanmak için mücadele ederken ellerini kalçalarına koydu.

Ona baktığında gözleri neredeyse çıldırmış gibiydi ve başını aceleyle sallıyordu.

"O kadar tatsız mıydım?" diye ısırdı.

Başını tekrar salladı, hareketi küçük ama hızlıydı. *Yapamam*, diye mırıldandı.

"Ben de yapamam," dedi, sesinde kendinden nefret ettiği belli oluyordu. "Ama yine de yaptım. Peki bu ne anlama geliyor?"

Gözleri büyüdü ama bunun dışında hiçbir tepki vermedi.

Blake ona uzun bir süre baktıktan sonra, "O zaman seni yalnız bırakayım," dedi.

Yavaşça başını salladı.

Gitmek için neden bu kadar isteksiz olduğunu merak etti. Sonunda, mırıldandığı birkaç lakapla odanın diğer ucundan kapıya doğru yürüdü. "Sabah görüşürüz."

Kapı çarpıldı ve Caroline, "Aman Tanrım," diye fısıldamadan önce birkaç saniye boyunca onun bulunduğu boşluğa baktı.

Ertesi sabah Blake "misafirini" görmek için yukarı çıkmadan önce merdivenlerden aşağı indi. Ölse bile onu bugün konuşturacaktı. Bu saçmalık yeterince uzamıştı.

Mutfağa vardığında hizmetçisi ve aşçısı Bayan Mickle çorba tenceresinde bir şeyler karıştırmakla meşguldü.

"Günaydın, efendim," dedi.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Demek kadın sesi böyle bir şeymiş," diye mırıldandı Blake. "Neredeyse unutuyordum."

"Pardon?"

"Önemli değil. Lütfen çay için biraz su kaynatır mısınız?"

"Biraz daha çay?" diye sordu. "Kahveyi tercih ettiğini sanıyordum."

"İstiyorum. Ama bugün çay istiyorum." Blake, Bayan Mickle'ın üst katta bir kadın olduğunu bildiğinden oldukça emindi ama birkaç yıldır onun için çalışıyordu.

ve aralarında zımni bir anlaşma vardı: adam ona iyi para ödüyor ve iyi davranıyordu.

Son derece saygılıydı ve o da hiçbir soru sormuyor ve hiçbir hikâye anlatmıyordu. Bütün hizmetkârları için de aynısı geçerliydi.

Hizmetçi başını salladı ve gülümsedi. "O zaman bir *büyük* tencere daha istersiniz?"

Blake de alaycı bir şekilde gülümsedi. Elbette bu sessiz anlayışsızlık Bayan Mickle'ın fırsat buldukça onu kızdırmaktan hoşlanmadığı anlamına gelmiyordu. "Çok büyük bir pot," diye yanıtladı.

O çayla ilgilenirken, Blake uşağı Perriwick'i aramaya koyuldu. Onu kesinlikle cilalanması gerekmeyen bir gümüşü parlatırken buldu.

"Perriwick," diye seslendi Blake. "Londra'ya bir mesaj gönderilmesini istiyorum. Derhal."

Perriwick başını salladı. "Marki'ye mi?" diye tahmin etti.

Blake başını salladı. Acil mesajlarının çoğunu Riverdale Markisi James Sidwell'e gönderiyordu.

Perriwick onları en hızlı yoldan Londra'ya nasıl götüreceğini çok iyi

biliyordu.

"Bana verirseniz," dedi Perriwick, "bölgeden düz bir şekilde çıkmasını sağlarım."

"Önce yazmam gerekiyor," dedi Blake dalgın dalgın.

Perriwick kaşlarını çattı. "Mesajlarınızı iletmemi istemeden önce yazmanızı önerebilir miyim, efendim? Hem sizin hem de benim zamanımı çok daha verimli kullanmış olursunuz."

Blake yarım bir gülümsemeyle, "Bir hizmetkâra göre çok küstahsın," dedi.

"Tek dileğim evinizin sorunsuz ve zarif bir şekilde yönetilmesini kolaylaştırmak, efendim."

Blake başını salladı ve Perriwick'in suratını asmama becerisine hayret etti. "Sadece bir dakika bekle, şimdi yazacağım." Masanın üzerine eğildi, bir kâğıt, tüy kalem ve mürekkep çıkardı ve yazdı: J --

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Bayan De Leon elimde ve ona hemen yardımcı olursanız sevinirim.

-B

James'in yarı İspanyol casusla daha önce işleri olmuştu. Onu nasıl konuşturacağını biliyor olabilirdi. Bu arada Blake'in ona çay içirmesi ve sesini yeniden kazanmasını umması gerekiyordu. Gerçekten de başka seçeneği yoktu. Kadının el yazısına bakmak gözlerini çok acıtıyordu.

Blake, Carlotta'nın odasının kapısına ulaştığında onun öksürdüğünü duyabildi.

"Kahretsin," diye mırıldandı. Çılgın kadın. Sesini geri almaya başlamış olmalı ki yine öksürmeye karar verdi. Kapının kilidini açıp iterek açarken çay servisini ustalıkla dengeledi. "Duyduğuma göre hâlâ öksürüyormuşsun," diye mırıldandı.

Yatakta oturmuş, başını sallıyordu ve açık kahverengi saçları biraz tel tel görünüyordu. İyi görünmüyordu.

Blake inledi. "Sakın bana gerçekten hasta olduğunu söyleme."

Başını salladı, sanki ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. "Yani dün hastalık numarası yaptığını kabul ediyorsun?"

Elini "*sayılır*" anlamına gelen bir şekilde oynatırken utangaç görünüyordu.

"Ya yaptın ya da yapmadın."

Kızgınlıkla başını salladı ama boğazını işaret etti.

"Evet, dün gerçekten konuşamadığını biliyorum ama ikimiz de bunun bir kaza olmadığını biliyoruz, öyle değil mi?"

Yere baktı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Tepsiyi işaret etti ve "*Çay?*" diye seslendi.

"Evet." Servisi bıraktı ve elini kızın alnına koydu. "Sesini yeniden kazanmana yardım etmeyi düşündüm. Kahretsin, ateşin var."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

İç çekti.

"Hak ettiğini buldun."

Biliyorum, diye mırıldandı, tamamen pişman görünüyordu. O anda neredeyse ondan hoşlanmıştı.

"Buyurun," dedi yatağın kenarına oturarak, "biraz çay içseniz iyi olur."

Teşekkür ederim.

"Dolduracak mısın?"

Başını salladı.

"Güzel. Bu tür döşemelerde her zaman beceriksiz olmuşumdur. Marabelle hep derdi ki-" Sözünü kesti. Bu konuda konuşmayı nasıl düşünebilirdi ki? Marabelle bu casusla mı?

Marabelle kim?" diye mırıldandı.

"Hiç kimse," dedi sertçe.

Nişanlın mı? diye mırıldandı, dudakları sessiz sözcükleri telaffuz etmek için dikkatle hareket ediyordu.

Ona cevap vermedi, sadece ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. "Çayını iç," diye emretti.

"Ve eğer kendini kötü hissetmeye başlarsan zili çek."

Odadan çıktı, kapıyı arkasından çarptı ve iki kilidi de sert bir tıkırtıyla kapattı.

Caroline kapıya baktı ve gözlerini kırıştırdı. Bütün bunlar neyle ilgiliydi? Adam rüzgâr gibi değişken biriydi. Bir an onun kendisinden hoşlanmaya başladığına yemin edebilirdi, ama sonra...

Çaya uzanıp kendine bir fincan doldururken, adamın onun hain bir casus olduğunu düşündüğünü düşündü. Bu onun neden bu kadar sık kaba ve aşağılayıcı olduğunu açıklıyor olmalıydı.

Yine de -buğusu tüten çaydan derin bir yudum aldı ve keyifle iç çekti -Bu onu neden öptüğünü açıklamıyordu. Ve kesinlikle neden ona izin verdiğini de açıklamıyordu.

İzin vermek mi? Çok hoşuna gitmişti. Şimdiye kadar deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu, o zamandan beri hissettiği her şeyden çok, arkadaşları hâlâ hayattayken bildiği sıcaklık ve güvene benziyordu. Ama farklı ve yeni bir şeyin, heyecan verici ve tehlikeli bir şeyin, çok güzel ve vahşi bir şeyin kıvılcımı vardı.

Caroline, ona Carlotta demeseydi neler olabileceğini düşündükçe ürperiyordu. Onu kendine getiren tek şey buydu.

Kendine bir fincan çay daha doldurmak için uzandı ve bu sırada bir tabağı kaplayan bez peçeteye sürtündü. Bu da neydi böyle? Peçeteyi kaldırdı.

Kurabiye! Bir tabak bisküvinin içindeki cennet gibiydi.

Bir parça ısırды ve ağzında erimesine izin verdi, adamın ona yemek getirdiğini bilip bilmediğini merak ediyordu. Çayı onun hazırladığından oldukça şüpheliydi. Belki de hizmetçisi kurabiye yi onun talimatı olmadan tepsiye koymuştu.

Çabuk yesen iyi olur, dedi kendi kendine. Ne zaman döneceğini kim bilebilirdi ki?

Caroline ağzına bir parça daha kurabiye attı ve kırıntılar yatağın her tarafına uçuşurken sessizce kıkırdadı.

Blake günün geri kalanında ve ertesi sabah onu görmezden geldi, sadece daha kötüye gitmediğinden emin olmak ve biraz daha çay getirmek için onu kontrol etti. Sıkılmış, aç ve onu gördüğüne memnun görünüyordu ama çay servisini sessizce masaya bırakmaktan ve alnında ateş belirtisi olup olmadığını kontrol etmekten başka bir şey yapmadı. Cildi biraz sıcaktı ama kesinlikle yanmıyordu, bu yüzden ona tekrar hasta hissederse zili çalmasını söyledi ve odadan çıktı.

Bayan Mickle'ın tepsiye bir tabak küçük sandviç eklediğini fark etti ama onları çıkarmaya cesaret edemedi. Onu aç bırakmanın bir yararı olmadığını karar vermişti. Riverdale Markisi mutlaka gelecekti.

Yakında, ikisi de onu sorgularken sessiz kalamayacaktı.

Gerçekten beklemekten başka yapacak bir şey yoktu.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Marki ertesi gün geldi ve arabasını gün batımından hemen önce Seacrest Malikânesi'nin önünde durdurdu. James Sidwell aşağı atladı, her zamanki gibi şık giyinmişti, koyu kahverengi saçları moda uymayacak kadar uzundu. Şeytanı bile utandıracak bir ünü vardı ama Blake için canını bile verirdi ve Blake bunu biliyordu.

"Berbat görünüyorsun," dedi James açık açık.

Blake sadece başını salladı. "Son birkaç günü Bayan De Leon'la birlikte geçirdikten sonra kendimi Bedlam'e layık bir aday olarak görüyorum."

"O kadar kötü, ha?"

"Ivow, Riverdale," dedi, "seni öpebilirim."

"Umarım iş o noktaya gelmez."

"Beni neredeyse delirtecekti."

"Öyle mi?" James yan gözle bakarak cevap verdi. "Nasıl?"

Blake ona kaşlarını çattı. James'in imalı ses tonu hedefe biraz fazla yaklaşmıştı. "O konuşamaz."

"Ne zamandan beri?"

"Gecenin yarısını boğuk boğuk öksürerek geçirdiğinden beri."

James kıkırdadı. "Ben onun kaynak yaratmadığını hiç söylemedim."

"Ve lanet olsun ki yazamıyor."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum. Annesi bir baronun kızıydı. Ve babasının İspanya'da oldukça iyi bağlantıları var."

"Başka bir şekilde ifade etmeme izin verin. Yazabiliyor, ancak kağıda koyduğu işaretleri deşifre etmenize meydan okuyorum.

Dahası, çok tuhaf kelimelerle dolu bir kitabı var ve yemin ederim bunlardan hiçbir anlam çıkaramıyorum."

"Neden beni onu görmeye götürmüyorsun? Belki sesini bulması için onu ikna edebilirim."

Blake başını salladı ve gözlerini devirdi. "O tamamen senin. Aslında, istersen tüm lanet görevi devralabilirsin. Eğer kadını hiç görmemiş olsaydım-"

"Şimdi, şimdi, Blake."

Blake merdivenleri çıkarken, "Onlara bu işten kurtulmak istediğimi söyledim," diye mırıldandı. "Ama dinlediler mi? Hayır.

Ve ben ne elde ettim? Heyecan değil. Ne şöhret, ne de servet. Hayır, *onu elde ettim.*"

James düşünceli bir şekilde ona baktı. "Seni daha iyi tanımasaydım aşık olduğumu düşünürdüm."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Blake homurdandı ve James'in yanaklarını boyayan hafif kızarıklığı görmemesi için arkasını döndü. "Ve eğer senin arkadaşlığından bu kadar hoşlanmasaydım, bu ifaden için sana seslenirdim."

James yüksek sesle güldü ve Blake'i bir kapının önünde durup anahtarları kilide çevirirken izledi.

Blake kapıyı açıp içeri girdi, elleri kalçalarında, kavgacı bir ifadeyle Bayan De Leon'a döndü. Bayan De Leon yatağa uzanmış, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi kitap okuyordu.

"Riverdale burada," diye bağırdı, "küçük oyununuzun sona erdiğini göreceksiniz."

Blake, James'e döndü, neşeyle onu kıyma yaparken izlemeye hazırdı. Ama James'in normalde çok kontrollü ve kibar olan yüz ifadesi tam bir şok ifadesine bürünmüştü.

"Size ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi James, "bunun kesinlikle Carlotta De Leon olmadığı dışında."

Bölüm 5

pule (fiil). 1. Bir çocuk gibi ince veya zayıf bir sesle ağlamak. 2. Tavuk gibi ağlamaklı bir şekilde ötmek.

Biraz sesim kalsaydı, eminim ki

- *Kişisel sözlüğünden*

Caroline Trent

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Caroline dilsiz olması gerektiğini unutarak, "Ah canım," diye mırıldandı.

"Peki lanet olası sesini ne zamandır geri aldın?" diye sordu onu esir alan kişi.

"Ben... ah... o kadar uzun değil,

gerçekten." "Gerçekten, Blake," dedi

ikinci adam.

"Konuşmanıza dikkat etmek isteyebilirsiniz. Burada bir hanımefendi var."

"Lanet olsun!" Blake patladı. "Bu kadınla ne kadar zaman harcadığımı biliyor musun? Gerçek Carlotta De Leon muhtemelen şu anda Çin yolunu yarılamıştır."

Caroline endişeyle yutkundu. Demek adı Blake'ti. Bir şekilde ona uyuyordu. Kısa ve öz. Bunun Hristiyan adı mı yoksa soyadı mı olduğunu merak etti.

"Ve," diye devam etti öfkeyle, "söylediğin kadın olmadığın belli olduğuna göre, kimsin sen?"

"Ben hiçbir zaman Carlotta De Leon olduğumu söylemedim," diye ısrar etti.

"Yapmadığın şeytan!"

"Olmadığımı hiç

söylemedim." "Kimsin sen?"

Caroline bu soruyu düşündü ve tek çaresinin mutlak dürüstlük olduğuna karar verdi. "Adım Caroline Trent," diye cevap verdi, gözleri konuşmalarında ilk kez Blake'inkilerle buluştu. "Oliver Prewitt benim vasım."

İki adam da şaşkınlıkla ona bakarken bir süre ölüm sessizliği yaşandı. Sonunda Blake arkadaşına döndü ve kükredi, "Prewitt'in bir vasisi olduğunu neden bilmiyorduk?"

Diğer adam nefesinin altında küfretti, sonra tekrar küfretti, ikinci seferde çok daha yüksek sesle. "Biliyorsam ne olayım. Biri bunun hesabını verecek."

Blake Caroline'e dönerek, "Eğer gerçekten de Prewitt'in koğuşundaysanız, o zaman son iki haftadır neredeydiniz? İki haftadır Gece gündüz evdeydim ve sen, kızım, kesinlikle evde değildin."

"Bath'daydım. Oliver beni yaşlı teyzesine bakmam için gönderdi. Adı Marigold."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Adının ne olduğu umurumda değil."

"Öyle olduğunu düşünmemiştim," diye mırıldandı. "Sadece bir şey söylemem gerektiğini düşündüm."

Blake onun omzunu tuttu ve gözlerini dikti. "Söylemeniz gereken epey bir şey var Bayan Trent."

Blake'in arkadaşı kısık bir sesle, "Bırak onu," dedi. "Kendini kaybetme."

"Kendimi kaybetmeyeyim mi?!" Blake kükredi, sesi çoktan kaybetmiş gibi çıkıyordu. "Ne olduğunu anlıyor musun-"

"Düşün," dedi diğer adam dikkatle. "Bu mantıklı. Prewitt'e geçen hafta büyük bir sevkiyat geldi.

Onu yolundan çekmek isteyecektir. Belli ki adamın ne yaptığını anlayacak kadar zeki."

Caroline bu iltifat karşısında gülümsedi ama Blake onun zekâsını pek de umursuyor gibi görünmüyordu. "Bu Oliver'ın beni teyzesini ziyaret etmem için gönderdiği dördüncü seferdi," diye ekledi yardımsever bir şekilde.

"Gördün mü?" Blake'in arkadaşı söyledi.

Caroline, az önce uzattığı zeytin dalını kabul edeceğini umarak Blake'e belli belirsiz gülümsedi ama Blake'in tek yaptığı ellerini sinirli bir tavırla kalçalarına dayamak ve "Şimdi ne halt edeceğiz?" demek oldu.

Diğer adamın bir cevabı yoktu ve Car-oline onların bir anlık sessizliğinden yararlanarak sordu: "Siz kimsiniz? İkiniz de." -İki adam da kimliklerini açıklayıp açıklamayacaklarına karar vermeye çalışır gibi birbirlerine baktılar ve sonra yeni gelen adam neredeyse

"Ben James Sidwell, Marki," demeden önce belli belirsiz başını salladı. Riverdale ve bu da Blake Ravenscroft, Vikont Damsby'nin ikinci oğlu."

Caroline böyle bir unvan yağmuru karşısında alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Senin için ne güzel. Babam ticaretle uğraşırdı."

Marki, Blake'e dönüp, "Onun bu kadar eğlenceli olduğunu bana neden söylemedin?" demeden önce yüksek sesle kahkaha attı.

Blake kaşlarını çattı ve "Nereden bileyim? Onu yakaladığım gecedan beri iki kelime bile konuşmadı."

Caroline, "Bu tamamen doğru değil," diye itiraz etti.

"Yani sen konuşmalar yapıyorsun ve ben sağır mı oldum?" Blake karşılık verdi.

"Hayır, tabii ki hayır. Ben sadece oldukça eğlenceli olduğumu söylemek istedim."

Marki, muhtemelen bir kahkahayı bastırmak için elini ağzına kapattı.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Caroline inledi. Kesinlikle yanlış çıkan uzun cümleler listesinden bir diğeri. Yüce Tanrım, Mr.

Ravenscroft onun öpücükten bahsettiğini düşünüyor olmalı! "Demek istediğim... şey, ne demek istediğim hakkında hiçbir fikrim yok, ama küçük kağıt kuşumu sevdiğini kabul etmelisin. En azından gül ağacına çarpana kadar."

"Kâğıttan kuş mu?" diye sordu marki, şaşkın bir ifadeyle.

"Bu- Ah, sen hiç aldırma. İkinizin de umurunda değil," dedi Caroline iç çekerek ve başını yavaşça sallayarak.

"Sebepe olduğum hayal kırıklığı için özür dilerim."

Blake onu neşeyle pencereden atacakmış gibi görünüyordu.

"Sadece-"

"Sadece *ne*?" diye tersledi.

"Öfkeni dizginle Ravenscroft," dedi Marki. "Hâlâ işimize yarayabilir."

Caroline yutkundu. Bu kulağa oldukça uğursuz geliyordu. Marki, her ne kadar Bay Ravens Croft'tan çok daha cana yakın ve dost canlısı olduğunu kanıtlasa da, yeri geldiğinde oldukça acımasız olabilecekmış gibi görünüyordu.

"Ne öneriyorsun, Riverdale?" Blake alçak bir sesle sordu.

Marki omuz silkti. "Onu fidye olarak verebiliriz. Ve sonra Prewitt onu almaya geldiğinde-"

"Hayır!" Caroline haykırdı, haykırışının neden olduğu acı patlamasıyla bir eli boğazına gitti. "Geri dönmeyeceğim. Neyin tehlikede olduğu umurumda değil... Napolyon'un İngiltere'yi ele geçirmesi anlamına gelse de umurumda değil. İkinizin de işinizi ya da hükümet için yaptığınız her şeyi kaybetmeniz anlamına gelse de umurumda değil. Asla geri dönmeyeceğim."

Ve sonra, her ihtimale karşı, "Asla" diye tekrarladı.

Blake yatağının ayak ucuna oturdu, yüz ifadesi sertti. "O zaman konuşmaya başlamanızı öneririm Bayan Trent. Hızlıca."

Caroline onlara her şeyi anlattı. Onlara babasının ölümünü ve ardından gelen beş vasisini anlattı.

Onlara Oliver'ın servetinin kontrolünü ele geçirme planlarını, Percy'nin talihsiz tecavüz girişimini ve önümüzdeki altı haftayı nasıl saklanarak geçirmesi gerektiğini anlattı. Onlara o kadar çok şey anlattı ki sesi yine kesildi ve hikâyesinin son üçte birini yazmak zorunda kaldı.

Blake, *sol* elini kullanarak yazı yazdığında, el yazısının mükemmel olduğunu acımasızca fark etti.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Onun yazamadığını söylediğini sanıyordum," dedi James.

Blake ona saf bir tehditle baktı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum. Ve sen," diye ekledi Caroline'ı göstererek. "Gülümsemeyi kes."

Ona baktı ve kaşlarını kaldırarak kurnaz olmayan bir ifade takındı.

James, "Seni alt ettiği için gurur duymasına izin verebilirsin," dedi.

Caroline bu kez gülümsemesini gizlemeye bile çalışmadı.

"Hikâyene devam et," diye hırladı Blake ona. Kadın kabul etti ve Blake, Oliver'ın anlattıklarından tiksinierek, hikâyesinin her satırını büyük bir öfkeyle okudu.

Prewitt onu tedavi etmişti. Prewitt'in ona davranışları sırasında onu çok sinirlendirmiş olabilir.

Son birkaç gündür hem entelektüel hem de fiziksel olarak çok yıpranmıştı ama kendisini her fırsatta engellemeyi başaran bu kıza duyduğu saygıyı da inkâr edemiyordu. Onun koruyucusu olması gereken adamın ona bu kadar iğrenç davranması, onu öfkeden titretiyordu.

"Seninle ne yapmamızı öneriyorsun?" diye sordu sonunda hayat hikâyesini karalamayı bıraktığında.

"Tanrı aşkına Ravenscroft," dedi Marki. "Kıza biraz çay getir. Konuşamadığını görmüyor musun?"

"Sen ona çay getir."

"Seni onunla yalnız bırakmayacağım. Bu uygun olmaz."

"Oh, ve sanırım *senin* onunla kalman uygun olur?" Blake alay etti.

"Şöhretiniz Ölüm'den bile daha kara."

"Elbette, ama-"

"Dışarı!" Caroline mırıldandı. "İkiniz de."

Yüzlerini ona döndüler, görünüşe göre tartıştıkları konunun hâlâ odada olduğunu unutmuşlardı.

Marki, "Özür dilerim," dedi.

Birkaç dakika yalnız kalmak istiyorum, diye yazdı, kâğıdı adamın yüzüne doğru iterek. Sonra aceleyle "*Lordum*" diye karaladı.

"Bana James de," diye cevap verdi. "Bütün arkadaşlarım öyle der."

Ona alaycı bir bakış fırlattı, içinde bulundukları tuhaf durumun arkadaşlık olarak nitelendirilebileceğinden kuşkuluydu.

"Ve o da Blake," diye ekledi James. "Anladığım kadarıyla ikiniz ilk isim bazında tanışıyorsunuz?"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Şu ana kadar adını bile bilmiyordum, diye yazdı.

"Yazıklar olsun sana Blake," dedi James. "Ne kadar da erkeksisin."

"Bunu söylediğini unutacağım," diye hırladı Blake, "çünkü unutmazsam seni öldürmek zorunda kalacağım."

Caroline kendine rağmen kıkırdadı. Onu kaçıran bu esrarengiz adam hakkında ne dersiniz deyin, kendisinininkiyle eşleşen bir mizah anlayışı vardı. Ona tekrar baktı, bu kez kuşkuyla. En azından şaka yapıyor olmasını umuyordu.

Ona endişeli bir bakış daha attı. Marki'ye gönderdiği bakış Napolyon'u devirebilirdi. Ya da en azından son derece acı verici bir yara açardı.

"Ona aldırmayın," dedi James neşeyle. "O şeytanın kendi öfkesine sahiptir. Her zaman öyleydi."

"Özür dilerim," diye cevap verdi Blake, sesi çok sinirli geliyordu.

"Onu on iki yaşımızdan beri tanıyorum," dedi James. "Eton'da aynı odada kalmıştık."

"Öyle mi?" dedi kısık sesle, sesini tekrar test ederek. "İkiniz için de ne güzel."

James kıkırdadı. "Bu cümlemin söylenmeyen kısmı elbette birbirimizi hak ettiğimizdir.

Gel Ravenscroft, zavallı kızı kendi haline bırakalım. Eminim giyinmek, yıkanmak ve kadınların yapmayı sevdiği tüm o şeyleri yapmak isteyecektir."

Blake bir adım öne çıktı. "Çoktan giyinmiş. Ve ona ne olduğunu sormamız gerek-"

Ama James elini kaldırdı. "Ona boyun eğdirmek için bütün günümüz var."

Caroline yutkundu. Bu hiç hoşuna gitmemişti.

İki adam odadan çıktı ve o da ayağa fırladı, yüzüne biraz su çarptı ve ayakkabılarını giydi. Ayağa kalkmak ve kaslarını esnetmek harika bir histi. Son iki gündür yataktan çıkmıyordu ve böyle bir hareketsizliğe alışık değildi.

Caroline görünüşünü elinden geldiğince düzeltti, ki dört gündür aynı kıyafetleri giydiği için bu pek bir şey ifade etmiyordu. Korkunç derecede kırıışmışlardı ama yeterince temiz görünüyorlardı, bu yüzden saçlarını tek bir kalın örgü halinde düzenledi, sonra kapıyı kontrol etti. Kapının açık olduğunu görünce çok sevindi. kilitli değildi. Merdivene giden yolu bulması zor olmadı ve hızla zemin kata indi.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Sertçe başını kaldırdı. Blake hafifçe duvara yaslanmış, kollarını sıvamış ve kollarını kavuşturmuştu. "Çay," diye fısıldadı. "Biraz içebileceğimi söylemiştin."

"Öyle mi yaptım?" diye mırıldandı.

"Eğer yapmadıysanız, eminim yapmak istemişsinizdir."

Dudakları isteksiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Kelimelerle aran çok iyi."

Ona fazla tatlı bir gülümseme sundu. "Pratik yapıyorum. Ne de olsa günlerdir hiç kullanmadım."

"Beni zorlamayın Bayan Trent. Öfkem çok ince bir ipliğe bağlı."

"Ben çoktan koptuğunu sanıyordum," diye karşılık verdi. "Ayrıca, ben sana Blake diyeceksem, sen de bana Caroline diyebilirsin."

"Caroline. Sana Carlotta'dan çok daha fazla yaklaşıyor."

"Amin. İçimde bir damla bile İspanyol kanı yok. Biraz Fransızca," diye ekledi, gevezelik ettiğinin farkındaydı ama onun yanında duramayacak kadar gergindi, "ama İspanyol değil."

"Görevimizi oldukça tehlikeye attın, seni yeniden alize." "Sizi temin ederim ki niyetim bu değildi."

"Öyle olmadığına eminim, ama gerçek şu ki telafi etmek zorunda kalacaksın."

"Eğer telafi etmem Oliver'ın hayatının geri kalanını hapiste geçirmesine neden olarsa, tam bir işbirliği içinde olacağımdan emin olabilirsiniz."

"Hapishane pek olası değil. Darağacı çok daha belirgin bir olasılık."

Caroline yutkundu ve gözlerini kaçırdı, birden bu iki adamla olan ilişkisinin Oliver'ın ölümüne yol açabileceğini fark etti. Adamdan nefret ediyordu elbette ama kimsenin ölümüne neden olmaktan hoşlanamazdı.

Blake, "Duygusallığınızı bir kenara bırakmanız gerekecek," dedi.

Şok içinde yukarı baktı. Yüzünü okumak bu kadar kolay mıydı? "Ne düşündüğümü nereden bildin?"

Omuz silkti. "Vicdanı olan herkes bu işe ilk başladığında bu ikilemle yüzleşir."

"Yaptın mı?"

"Tabii ki. Ama bunu çabuk aştım."

"Ne oldu?"

Kaşlarını kaldırdı. "Çok fazla soru soruyorsun."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Senin yaptığının yarısı kadar bile değil," diye karşılık verdi.

"Bu kadar çok soru sormak için hükümet onaylı bir nedenim vardı."

"Nişanlın öldüğü için mi?"

Adam ona öylesine öfkeyle bakıyordu ki, kadın gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Boş ver," diye mırıldandı.

"Onu tekrar gündeme getirme."

Caroline onun sesindeki sert acıyla istemeden bir adım geri attı. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Ne için?"

"Bilmiyorum," dedi, geçen seferki tepkisinden sonra nişanlısından bahsetmekte tereddüt ediyordu.

"Seni bu kadar mutsuz eden her neyse."

Blake ona ilgiyle baktı. Kız sinirli görünüyordu ve bu onu şaşırtmıştı. Son birkaç gündür ona karşı hiç de kibar davranmamıştı. Ama Blake bir cevap vermeyi düşünemedi markinin salona girdiğini duydular.

"Yemin ederim Ravenscroft," dedi James, "birkaç hizmetçi daha işe almanın yolunu bulamaz mısın?"

Blake, Riverdale'in zarif Markisi'nin çay servisini dengede tuttuğunu görünce gülümsedi. "Eğer güvendiğim başka birini bulabilseydim, onu hemen işe alırdım."

dakika. Her halükarda, Savaş Ofisi'ndeki görevlerim biter bitmez, hizmetkarlarımın sağduyusu artık eskisi kadar önemli olmayacak."

"Hâlâ bırakmaya kararlı mısınız?" "Sormak zorunda mısınız?"

"Sanırım evet demek istiyor," dedi James Caroline'a. "Gerçi Ravenscroft söz konusu olunca insan asla bilemiyor. Sorulara sorularla cevap vermek gibi korkunç bir alışkanlığı var."

"Evet, fark etmiştim," diye mırıldandı.

Blake kendini duvardan aşağı itti. "James?"

"Blake?"

"Kapa çeneni."

James sırtıttı. "Bayan Trent, neden misafir odasına çekilmiyoruz? Çay sesinizi bir nebze de olsa düzeltecektir. Acı çekmeden konuşmanızı sağladıktan sonra size ne yapacağımızı bulabiliriz."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Caroline James'in peşinden giderken Blake bir an için gözlerini kapattı ve onun hışırtılı sesini dinleyerek, "Bana Caroline demelisin. Bay Ravenscroft'a bunu yapması için izin verdim bile."

Blake onu takip etmeden önce bir iki dakika bekledi, düşüncelerini toparlamak için bir an yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Ya da en azından denemek için. *Onun* söz konusu olduğu yerde hiçbir şey net görünmüyordu. Carlotta De Leon'un gerçekte Carlotta De Leon olmadığını öğrendiğinde büyük bir rahatlama hissetmişti.

Caroline. Adı Caroline'dı. Caroline Trent. Ve bir hainin peşinden koşmuyordu.

Tiksintiyle başını salladı. Sanki şu anda karşı karşıya olduğu tek sorun buymuş gibi. Onunla ne yapması gerekiyordu? Caroline Trent zekiydi, çok zekiydi. Bu çok açıktı. Ve Oliver Prewitt'ten, onu adalete teslim etmeye yardım edecek kadar nefret ediyordu. Casusluğa duyduğu nefreti aşması için biraz ikna edilmesi gerekebilirdi ama fazla değil. Ne de olsa Prewitt oğluna ona tecavüz etmesini emretmişti.

Caroline'ın böyle bir şeyden sonra diğer yanağını çevirmesi pek mümkün değildi.

En bariz çözüm onu burada, Sea-crest Malikânesi'nde tutmaktı. Prewitt'e karşı kullanabilecekleri bilgilerle dolu olduğu kesindi. Prewitt'in yasadışı işlerini bildiği şüpheliydi ama James'le birlikte doğru bir sorgulamayla Prewitt'in muhtemelen farkında bile olmadığı ipuçlarını ortaya çıkarabilirlerdi.

biliyordu. Başka hiçbir şey olmasa bile, Prewitt Hall'un planını onlara verebilirdi - James'le birlikte içeri girmeye karar verirlerse paha biçilmez bir bilgi.

O halde, eğer kız ekiplerine bu kadar iyi bir katkı sağlayacaksa, neden ondan kalmasını istemekte bu kadar isteksizdi?

Cevabı biliyordu. Sadece bunu itiraf edecek kadar ruhunun derinliklerine bakmak istemiyordu.

Yedi farklı türde korkak olduğu için kendine lanet okuyan Blake, topuklarının üzerinde döndü ve ön kapıdan dışarı çıktı. Biraz hava almaya ihtiyacı vardı.

"Sence iyi dostumuz Blake'i tutan nedir?"

Caroline çayını doldururken James'in sesiyle başını kaldırdı. "O kesinlikle benim iyi arkadaşım değil," diye cevap verdi.

"Ben olsam ona düşmanım demezdim."

"Hayır, o öyle biri değil. Sadece arkadaşların arkadaşları yatak direğine bağladığını düşünmüyorum."

James çayını yudumlarken boğuldu. "Caroline, hiçbir fikrin yok."

Pencereden dışarı bakarak, "Bu konu zaten tartışmalı," dedi. "Adam

uzaklaşıyor."

"Ne?" James koltuktan fırladı ve odayı geçti. "Lanet olası korkak."

"Herhalde *benden* korkmuyordur," diye şaka yaptı.

James ona bakmak için başını çevirdi, gözleri kızın yüzüne öyle keskin bakıyordu ki kız rahatsız oldu.

"Belki de öyledir," diye mırıldandı, kadından çok kendi

kendine. "Lordum?"

James düşüncelerinden arınmak istercesine başını salladı ama ona bakmaktan vazgeçmedi. "Bana James demeni söylemiştim." Yaramazca sıırıttı. "Ya da James'in çok tanıdık olduğunu düşünüyorsan 'sevgili dostum'." .

Bir hanımefendi gibi homurdandı. "Sizin de çok iyi bildiğiniz gibi ikisi de çok tanıdık. Ancak içinde bulunduğum olağanüstü durum göz önüne alındığında, böyle bir konuda kılı kırk yarmak aptalca görünüyor."

"Son derece pratik bir kadın," dedi gülümseyerek. "En iyi türden."

"Evet, babam ticaretle uğraşıyordu," diye espri yaptı. "Bu tür çabalarda başarılı olmak için pratik olmak gerekir."

"Ah, evet, elbette. Ticaret. Bana hatırlatıp duruyorsun. Ne tür bir ticaret?"

"Gemi yapımı."

"Anlıyorum. O halde kıyıya yakın bir yerde büyümüş olmalısınız."

"Evet. Portsmouth'ta benim- *Neden* bana bu kadar tuhaf

bakıyorsun?" "Özür dilerim. Bakıyor muydum?"

"Evet," dedi kel bir sesle.

"Sadece bana bir zamanlar tanıdığım birini hatırlatıyorsun. Görünüş olarak değil. Hatta tam olarak erkek-nerizminde bile değil.

Bu daha çok..." Doğru kelimeyi ararken başını eğdi. "Daha çok ruhun yeniden benzerliği, eğer böyle bir şey varsa."

Caroline söyleyecek daha akıllıca bir şey bulamadığı için, "Ah," diye cevap verdi. "Anlıyorum. Umarım iyi biridir."

"Oh, evet. En iyisi. Ama bunu boş ver." James odaya geri döndü ve onun yanındaki sandalyeye oturdu. "Durumumuzu uzun uzun düşündüm."

Caroline çayını yudumladı. "Öyle mi?"

"Evet. Bence burada kalmalısın."

"Bununla ilgili bir sorunum yok."

"İtibarınız için bile mi?"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Caroline omuz silkti. "Dediğiniz gibi, ben pratik biriyim. Bay Ravenscroft hizmetkârlarının ağzı sıkı olduğundan bahsetti zaten. Ve diğer seçeneklerim Oliver'a dönmek-"

"Aslında bu hiç de bir seçenek değil," diye araya girdi James, "tabii sonunda o dalkavuk oğluyla evlenmek istemiyorsan."

Kesin bir ifadeyle başını salladı. "Ya da ilk planıma geri

dönebilirim." "Hangisine?"

"Bir handa iş bulurum diye düşünmüştüm."

"Yalnız bir kadın için pek de güvenli bir ihtimal değil."

"Biliyorum," diye kabul etti Caroline, "ama gerçekten başka seçeneğim yoktu."

James düşünceli bir şekilde çenesini okşadı. "Burada, Seacrest Malikânesi'nde güvende olacaksın. Seni kesinlikle Prewitt'e geri göndermeyeceğiz."

"Bay Ravenscroft henüz kalmama izin vermedi," diye hatırlattı ona. "Ve burası onun evi."

"Yapacak."

Caroline, James'in biraz fazla özgüvenli olduğunu düşündü. Ama yine de Blake'le paylaştıkları öpücükten haberi yoktu. Blake bütün bu olaydan oldukça iğrenmiş görünüyordu.

James birden yüzünü ona döndü. "Gardiyanını adalete teslim etmek için bize yardım etmeni istiyoruz."

"Evet, Bay Ravenscroft öyle söyledi."

"Sana ona Blake demeni söylemedi

mi?" "Evet, ama nedense çok..."

Samimiyet... Bu sözcük zihninde asılı kaldı, tıpkı adamın yüzünün görüntüsü gibi. Kara kaşlar, zarifçe şekillendirilmiş elmacık kemikleri, nadiren ortaya çıkan bir gülümseme... ah, ama ortaya çıktığında...

Caroline, onun bir gülümsemesinin kendisini bu kadar sersemletmesinin gerçekten utanç verici olduğunu düşündü.

Ve onun öpücüğü! Yüce Tanrım, bu ona akıl sağlığı için iyi olamayacak şeyler hissettirmişti. Adam ona doğru eğilmişti ve kadın donup kalmış, adamın ağır bakışları karşısında büyülenmişti. Eğer ona Carlotta diyerek o anı bozmasaydı, neler yapmasına izin vereceğini Tanrı bilirdi.

En şaşırtıcı şey de onun da öpücükten zevk almış gibi görünmesiydi. Percy her zaman **Generated by ABC Amber LIT Converter,**
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Hamp-shire'daki en çirkin üçüncü kızıdı, ama yine de Percy aptalın tekiydi ve zevki her zaman dolgun sarışınlara yönelmişti...

"Caroline?"

Sertçe başını kaldırdı.

James'in dudakları eğlenen bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Yn topluyorsun."

"Ah. Çok zr dilerim. Ben de tam Bay----er diyecektim. Yani Blake Oliver'ı tutuklamanıza yardım etmem konusunda benimle zaten konuştu. İtiraf etmeliyim ki, benim mdahalemin doğrudan bir sonucu olarak darağacına gidebileceğini bilmek oldukça rahatsız edici, ama eğer dediğiniz gibi haince eylemler yürütüyorsa-faaliyetler ..."

"yle. Bundan eminim."

Caroline kaşlarını çattı. "O aşağılık bir adam. Percy'ye bana saldırmasını emretmesi yeterince canavarcaydı ama binlerce İngiliz askerini tehlikeye atması... Bunu anlayamıyorum."

James yavaşça gülümsedi. "Pratik ve vatansever. Sen, Caroline Trent, bir dlsn."

Keşke Blake de öyle düşünseydi.

Caroline ay fincanının tabağına çarpmasına izin verdi. Blake Ravenscroft'la ilgili düşüncelerinin gittiği yn hoşuna gitmiyordu.

"Ah, bakın," dedi James, oldukça alçak sesle ayağa kalkarak. "Serseri ev sahibimiz geri döndü."

"Pardon?"

James pencereye doğru işaret etti. "Fikrini değiştirmiş gibi görünüyor. Belki de şirketimizin o kadar da kötü olmadığına karar vermiştir."

"Ya da sadece yağmur da olabilir," diye karşılık verdi Caroline. "Yağmur çiselemeye başladı."

"Öyle de oldu. Tabiat Ana açıkça bizim tarafımızda."

Bir dakika sonra Blake koyu renk saçları nemli bir halde salona girdi. "Riverdale," diye bağırdı, "onu düşünüyordum."

Caroline kuru bir sesle, "O odada," dedi.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Blake onu duyduysa bile görmezden geldi. "Gitmesi gerek-"

Caroline itiraz edemedi James kollarını kavuşturdu ve "Katılmıyorum. Kesinlikle."

"Bu çok tehlikeli. Bir kadının hayatını riske atmasına izin veremem."

Caroline gururu mu okşansın yoksa gücensin mi emin olamadı. "Gücenme" tarafını tutmaya karar verdi; adamın görüşleri onun iyiliği için duyduğu aşırı endişeden çok, bir bütün olarak kadın cinsi hakkındaki kötü düşüncelerinden kaynaklanıyor gibiydi. "Bunun benim vereceğim bir karar olduğunu düşünmüyor musun?" diye araya girdi.

Blake sonunda onun varlığını kabul ederek, "Hayır," dedi.

"Blake kadınlara karşı oldukça korumacı olabiliyor," dedi James neredeyse bir kenara çekilerek. Blake ona ters ters baktı. "Onun öldürülmesine izin vermeyeceğim."

"Öldürülmeyecek," diye karşılık verdi James.

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Blake sordu.

James kıkırdadı. "Çünkü sevgili oğlum, buna izin vermeyeceğinden eminim."

"Bana patronluk taslama," diye hırladı Blake.

"Sevgili çocuk' yorumum için özür dilerim, ama doğruyu söylediğimi biliyorsun."

"Burada bilmem gereken bir şeyler mi oluyor?" Caroline başını bir adamdan diğerine sallayarak sordu.

"Hayır," dedi Blake kısa ve öz bir şekilde, bakışlarını onun başının birkaç santim üzerinde tutarak. Onunla ne yapması gerekiyordu ki? Kalması onun için çok tehlikeliydi. Çok geç olmadan gittiğinden emin olmalıydı.

Ama onun rahatsız edilmemesini istediği parçasını çoktan uyandırmıştı. Önemseyen yanını. Ve onun kalmasını istememesinin nedeni çok basitti. Onu korkutuyordu. Duygusal enerjisinin büyük bir kısmını tiksinti ya da şehvetten başka bir şey uyandıran kadınlardan uzak duruyordu.

Caroline zekiydi. Zekiydi. Çok çekiciydi. Ve Blake onu Seacrest Malikânesi'nin on mil yakınında istemiyordu. Daha önce araba kullanmayı denemişti. Neredeyse onu mahvediyordu.

"Ah, lanet olsun," dedi sonunda. "O zaman kalıyor. Ama ikinizin de bilmesini isterim ki ben bunu kesinlikle onaylamıyorum."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

James, "Çok açık bir şekilde ortaya koyduğunuz bir gerçek," diye söylendi.

Blake onu görmezden geldi ve Caroline'a bir bakış attı. Kötü bir fikirdi. Caroline ona gülümsedi, gerçekten gülümsedi ve bu gülümseme tüm yüzünü aydınlattı, çok *tatlı* görünüyordu ve...

Blake nefesinin altında küfretti. Bunun büyük bir hata olduğunu biliyordu. Ona gülümseme şekli, sanki en uzaktaki ışığı yakabileceğini düşünüyormuş gibi
Kalbinin köşeleri.

Tanrım, onu korkuttu.

Bölüm 6

in-con-se-quen-ti-al-i-ty (isim). Önemli olmama niteliği.

Algılanan bir önemsizlik duygusundan daha tedirgin edici çok az şey vardır, *ex- belki de telaffuz etmeye çalışırken hissedilen utanç dışında.*

- *Kişisel sözlüğünden*

Caroline Trent

Caroline Seacrest Malikânesi'nde kalmasına izin verilmesinden o kadar memnundu ki, ertesi sabaha kadar çok önemli bir noktayı fark etmemişti: Paylaşacak hiçbir bilgisi yoktu. Biliyordu **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

Oliver'ın yasadışı işleriyle ilgili hiçbir şey bilmiyordu. Kısacası, işe yaramazdı.

Bunu henüz anlamamışlardı. Blake ve James muhtemelen onun Oliver'ın tüm bilgilerini beyinde düzenli bir şekilde sakladığını düşünüyorlardı ama gerçek şu ki o hiçbir şey bilmiyordu. Ve "ev sahipleri" bunu yakında anlayacaklardı. Ve o zaman başladığı yere geri dönecekti.

Soğuğa atılmaktan kurtulmanın tek yolu kendini işe yarar hale getirmekti. Belki de ev ve bahçe işlerine yardım ederse, Blake onun Savaş Ofisi'ne verebileceği hiçbir şey olmadığını anladıktan sonra bile Seacrest Malikânesi'nde kalmasına izin verecekti. Kalıcı bir eve ihtiyacı yoktu, sadece bir Altı hafta boyunca saklanacak bir yer.

"Ne yapmalı, ne yapmalı," diye mırıldandı kendi kendine, uygun bir görev ararken evin içinde amaçsızca yürüyordu. Tamamlanması uzun sürecek bir proje bulması gerekiyordu, en azından birkaç gün, belki de bir hafta boyunca varlığını gerektirecek bir şey. O zamana kadar Blake ve James'i kibar ve eğlenceli bir misafir olduğuna ikna edebilmeliydi.

Die müzik odasına girdi ve elini piyanonun pürüzsüz ahşabında gezdirdi. Nasıl çalınacağını bilmemesi ne yazıktı; babası Her zaman bir ders ayarlamaya niyetliydi ama planlarını gerçekleştiremeden ölmüştü. Ve vasilerinin de onu bir eğitmenle grştrmek istemediklerini söylemeye gerek yok.

Kapağı kaldırdı ve parmağını fildişi tuşlardan birine vurarak çıkan sese gülümsedi. Müzik bir şekilde bütün sabahı aydınlatıyordu. Büyük bestecilere ağır hakaretler etmeden gagalamalarına müzik denemezdi ama yine de Caroline biraz ses çıkardığı için kendini daha iyi hissediyordu.

Gerçekte günü aydınlatmak için şimdi tek ihtiyaı olan şey odaya biraz ışıık girmesiydi. Belli ki müzik odası bu sabah henüz kullanılmamıştı, çünkü perdeler hâlâ sıkıca kapalıydı. Ya da belki de bu odayı düzenli olarak kimse kullanmıyordu ve güneşi piyanodan uzak tutmak için perdeler kapalı tutuluyordu. Hiç müzik aleti sahibi olmamış olan Caroline, fazla güneş ışıının zarar verip vermeyeceğinden emin olamıyordu.

Durum ne olursa olsun, bir sabahlık güneşin çok fazla zarar vermeyeceğine karar verdi ve pencereye doğru ilerleyip şam perdelerini geri çekti. Bunu yaptığında, en mkemmел görkemli manzarayla ödüllendirildi.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Gller. Yüzlerce.

"Küçük odamın hemen altında olduğumu fark etmemiştim," diye mırıldandı, pencereyi açıp başını dışarı uzatarak yukarı baktı. Bu pencereler penceresinden görebildiği gl ağaçları.

Daha yakından incelediğinde haklı olduğunu gördü. Tıpkı hatırladığı gibi çalılar son derece bakımsız ve fazla büyümüştü ve ulaşamayacağı bir yere konmuş, küçük kâğıttan kuşuna benzeyen beyaz bir parıltı gördü. Daha iyi görebilmek için biraz daha eğildi. Hmmm. Muhtemelen ona dışarıdan ulaşabilirdi.

Birkaç dakika sonra Caroline kağıttan kuşunu eline almış, diğer taraftan gül ağaçlarına bakıyordu. "Sana çok ihtiyacımız var. Budama," dedi yüksek sesle. Birisi bir keresinde ona çiçeklerin sohbete iyi yanıt verdiğini söylemişti ve o da bu tavsiyeyi her zaman dikkate almıştı. İnsanın kendisi gibi koruyucuları varken çiçeklerle konuşmak hiç de zor değildi. Çiçekler kaçınılmaz olarak oldukça olumlu bir şekilde karşılaştırıldı.

Ellerini kalçalarına koydu, başını eğdi ve çevresini inceledi. Bay Ravenscroft bahçesini düzenlerken onu kovacak türden biri değildi, değil mi? Ve Tanrı biliyordu ki, bahçenin düzenlenmesi gerekiyordu. Gül ağaçlarının yanı sıra, kesilmesi gereken hanımelleri, budanması gereken çitler ve adını bilmediği, tam güneşte daha iyi olacağına inandığı güzel bir mor çiçekli çalı vardı.

Belli ki bu bahçenin ona ihtiyacı vardı.

Caroline kararını verdikten sonra eve geri döndü ve kendisini evin hizmetçisine tanıttı; ilginçtir ki onun varlığına hiç de şaşırmış görünmüyordu. Bayan Mickle bu konuda oldukça hevesliydi. Caroline'in garajla ilgili planlarını öğrendi ve bir çift iş eldiveni, kürek ve uzun saplı makas bulmasına yardım etti.

Büyük bir şevk ve gayretle gül ağaçlarına saldırıyor, orasını burasını kesip biçiyor, bu arada kendi kendine -ve çiçeklerle- konuşuyordu.

"İşte buradasın. Bu dal olmadan çok daha mutlu olacaksın"- *kırp*- "ve eminim ki inceltilirsen daha iyi olacaksın"- *kırp*- "tam burada."

Ancak bir süre sonra makaslar ağırlaştı ve Caroline mor çiçekli bitkiyi kazıp daha güneşli bir yere taşırken onları çimlerin üzerine bırakmaya karar verdi. Bitkiyi taşımadan önce onun için yeni bir çukur kazmak uygun görünüyordu, bu yüzden araziye inceledi ve pencerelerden görülebilecek güzel bir yer seçti.

Ama sonra başka güzel çiçekli bitkiler gördü. Bunlar pembe ve beyaz blosomlarla bezenmişti, **Generated by ABC Amber LIT Converter,**
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Ama sanki daha fazla çiçek açmaları gerekiyormuş gibi görünüyorlardı. Birileri bahçeye doğru dürüst baksa, bahçe nefis bir renk cümbüşüne dönüşebilirdi. "Bunlar da daha fazla güneş almalı," dedi yüksek sesle. Ve böylece birkaç çukur daha kazdı. Ve sonra biraz daha, sadece iyi bir önlem için.

"Bu işimizi görür." Memnun bir nefes vererek, onu ilk başta büyüleyen mor çiçekli çalının yanına gitti ve onu kazmaya başladı.

Blake yatağa kötü bir ruh haliyle girmiş ve ertesi sabah daha da kötü hissederek uyanmıştı. Bu görev -eğer bu konuda söyleyecek bir şeyi varsa, *son* görevi- tam bir fiyaskoya dönüşmüştü. Bir kâbusa.

Mavi-yeşil gözleriyle yürüyen bir felaket.

Prewitt'in aptal oğlu Caroline Trent'e saldırmak için neden o geceyi seçmişti? Tam da Carlotta De Leon'u beklediği akşam *neden* gecenin karanlığında kaçıp gitmişti? Ve en kötüsü, Caroline ayaklarının altında koştururken Oliver Prewitt'i adalete teslim etmeye nasıl konsantre olabilirdi?

Sürekli bir baştan çıkarıcıydı ve ondan çalınan her şeyin acı veren bir hatırlatıcısıydı. Neşeli, masum ve iyimser olan bu kız, uzun zamandır kalbinde eksik olan her şeydi. Tam olarak Marabelle öldürüldüğünden beri. Tüm bu kanlı durum, Marabelle'in Tek amacı Blake Ravenscroft'u kesinlikle ve geri dönülmez bir şekilde delirtmek olan daha yüksek bir gücün varlığı.

Blake yüzünde kapkara bir ifadeyle yatak odasından çıktı.

"Görüyorum ki her zaman neşelisin."

Kafasını kaldırdığında James'in koridorun sonunda durduğunu gördü. "Karanlık köşelerde pusuya yatıp beni rahatsız etmek için mi bekliyorsun?" diye homurdandı.

James güldü. "Başımı ağrıtabilecek senden çok daha önemli insanlar var Ravenscroft. Ben de tam kahvaltıya iniyordum."

"Onu düşünüyordum."

"Hiç şaşırmadım."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?"

James omuz silkti, ifadesi masumiyetin ötesindeydi.

Blake'in eli arkadaşının omzuna sertçe indi. "Anlat bana," diye emretti.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Sadece," diye yanıtladı James, Blake'in elini kaldırıp bırakarak, "ona belli bir şekilde baktığın için."

"Aptal olma."

"Pek çok kötü özelliğim var ama aptallık asla bunlar arasında yer almadı."

"Sen delisin."

James onun yorumunu görmezden geldi. "İyi bir kıza benziyor. Belki de onu daha iyi tanımalısın."

Blake öfkeyle ona döndü. "İnsanın *daha iyi* tanıyacağı türden biri *değil*/' diye kükredi, son kelimeyi alaycı bir şekilde söyledi. "Bayan Trent bir hanımefendi."

"Öyle olmadığını hiç söylemedim. Aman Tanrım, ne ima ettiğimi sandın?"

"Riverdale," diye uyardı Blake.

James elini havada salladı. "Sadece bir kadına kur yapmayalı epey zaman olduğunu düşünüyordum ve o da tam burada, Seacrest Malikânesi'nde olduğuna göre-"

Blake, "Caroline'a karşı romantik bir ilgim yok," dedi. "Olsaydı bile, asla evlenmeyeceğimi biliyorsun."

"Asla çok güçlü bir kelime. Ben bile asla evlenmeyeceğim diye ortalıkta dolaşmıyorum ve Tanrı biliyor ki bu kurumdan kaçınmak için senden daha fazla nedenim var."

"Başlama, Riverdale," diye uyardı Blake.

James onun gözlerinin içine sertçe baktı. "Marabelle öldü."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Hayatımın her lanet gününde bunu hatırlamadığımı mı sanıyorsun?"

"Belki de bunu her gün hatırlamayı *bırakmanın* zamanı gelmiştir. Beş yıl oldu, Blake.

Neredeyse altı. İşlemediğin bir suç için kefaret ödemeyi bırak."

"Lanet olsun, yapmadım! Onu durdurmalıydım. Tehlikeli olduğunu biliyordum. Yapmaması gerektiğini biliyordum-"

"Marabelle'in kendi aklı vardı," dedi James şaşırtıcı bir nezaketle. "Onu durduramazdın. Kendi kararlarını kendisi verirdi. Her zaman da öyle yaptı."

Blake alçak bir sesle, "Onu koruyacağıma yemin ettim," dedi.

"Ne zaman?" James kayıtsızca sordu. "İkinizin arasında bir düğüne katıldığımı hatırlamıyorum."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Yarım saniye içinde Blake onu duvara yapıştırdı. "Marabelle benim nişanlı gelinimdi," diye bağırdı. "Onu koruyacağıma dair kendi kendime yemin ettim ve bana göre bu yemin, Tanrı ve İngiltere önünde edilen her yeminden daha bağlayıcıdır."

"Marabelle burada değil. Caroline burada."

Blake aniden onu bıraktı. "Tanrı yardımcımız olsun."

"Prewitt'ten kurtulana kadar onu Seacrest Malikanesi'nde tutmak zorundayız. Vesayet," dedi James, Blake'in onu tuttuğu omzunu ovuşturarak. "Onu kaçırıp yatak direğine bağladıktan sonra yapabileceğimiz en son şey bu. Onu yatak direğine bağladın, ha? Bunu görmek isterdim."

Blake ona bir kaplanı devirebilecek bir vahşilikle baktı. "Ve bunun yanı sıra," diye ekledi James, "pekâlâ işe yarayabilir."

"Bir kadını *kullanmak* istemiyorum. Bunu en son Savaş Ofisi adına yaptığımızda kadın öldü."

"Tanrı aşkına Ravenscroft, Seacrest Malikanesi'nde ona ne olacak? Kimse onun burada kaldığını bilmiyor ve onu görevlere gönderecek de değiliz. O iyi olacak. Onu kendi başına bırakmamızdan kesinlikle daha güvenli."

Blake, "Onu akrabalarımın birinin yanına versek daha iyi olur," diye homurdandı.

"Oh, peki bunu nasıl açıklayacaksınız? Birileri Oliver Prewitt'in koğuşuna nasıl sahip olduğunuzu merak edecek ve o zaman gizlilik konusundaki tüm umutlarımız yok olacak."

Blake kızgınlıkla homurdandı. James haklıydı. Caroline Trent'le olan bağlantısının ortaya çıkmasına izin veremezdi. Onu Prewitt'ten koruyacaksa, bunu burada, Seacrest Malikânesi'nde yapmalıydı. Ya bunu yapacaktı ya da onu kapı dışarı edecekti. Onu kaçırdığında gittiği yer olan Portsmouth sokaklarında yalnız başına başına başına neler geleceğini düşündükçe ürperiyordu.

Burası denizcilerle dolu kaba bir liman kasabasıydı; genç bir kadın için kesinlikle güvenli bir yer değildi.

James, "Görüyorum ki haklılığımı kabul

ediyorsun," dedi. Blake sertçe başını

salladı.

"Pekâlâ o zaman. Orucumuzu açalım mı? Bayan Mickle'in omletlerinden birini düşününce ağızım sulanıyor. Onunla ne yapacağımızı tartışabiliriz.

sevgili misafirimiz yemeğimizi yerken."

Blake, James'in merdivenlerden aşağı inmesine izin verdi ama zemin kata ulaştıklarında Caroline'dan hiçbir iz yoktu.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Sence uyudu mu?" James sordu. "Çektiği çileden sonra oldukça yorgun olduğunu tahmin ediyorum."

"Bu bir çile değildi."

"Belki de senin için. Zavallı kız kaçırıldı."

"Senin de çok tatlı bir şekilde ifade ettiğin gibi 'zavallı kız' beni günlerce oradan oraya koşturdu. Çile çeken biri varsa," dedi Blake oldukça kararlı bir şekilde, "o da bendim."

Onlar Caroline'in yokluğunu tartışırken Bayan Mickle elinde bir tabak çırpılmış yumurtayla odaya daldı. Gülümseyerek, "İşte buradasınız Bay Ravenscroft. Yeni misafirinizle tanıştım."

"O burada mıydı?"

"Ne hoş bir kız. Çok kibar." "Caroline
mı?"

"Böyle tatlı mizaçlı bir gençle tanışmak çok güzel. Belli ki ona terbiye verilmiş."

Blake sadece kaşlarını kaldırdı. "Bayan Trent kurtlar tarafından yetiştirildi." Bayan Mickle yumurtaları bıraktı. "Ne?"

Blake gözlerini kapattı - mükemmel cilalı botlarına sıçrayan sarı yumurtaları görmemek için her şeyi yaptı.

"Demek istediğim, Bayan Mickle, maruz kaldığı koruyucu sürüsü göz önüne alındığında, kurtlar tarafından da yetiştirilmiş olabileceğiydi."

O sırada kahya elinde bir peçeteyle yere uzanmış, pisliği temizlemeye çalışıyordu. "Ah, ama zavalıcık," dedi bariz bir endişeyle. "Zor bir çocukluk geçirdiğini hiç bilmiyordum. Bu akşam ona özel bir puding yapmam gerekecek."

Blake'in dudakları şaşkınlıkla aralandı ve Bayan Mickle'ın kendisi için aynı şeyi en son ne zaman yaptığını hatırlamaya çalıştı.

Kapı aralığında kendi kendine sırıtan James öne çıktı ve "Nereye gittiğine dair bir fikriniz var mı Bayan Mickle?" diye sordu.

"Sanırım bahçede çalışıyor. Yanında epeyce ekipman götürmüş."

"Ekipman mı? Ne tür ekipmanlar?" Blake'in aklından geçenler Parçalanmış ağaçların ve kesilmiş bitkilerin korkunç görüntüleri. "Ekipmanı nereden bulmuş?"

"Ona ben verdim."

Blake topuklarının üzerinde döndü ve dışarı çıktı. "Tanrı yardımcımız olsun."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Gördüklerine hazırlıklı değildi.

Delikler.

Eskiden tertemiz olan çimlerinin her yerinde kocaman delikler vardı. Ya da en azından bozulmamış olduğunu düşünüyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse, çimenlere hiç dikkat etmemişti. Ama kesinlikle böyle görünmediğini biliyordu, kahverengi toprak yığınları çimenlerin üzerine saçılmıştı. Caroline'ı göremedi ama orada olması gerektiğini biliyordu.

"Ne yaptın sen?" diye bağırdı.

Bir ağacın arkasından bir kafa fırladı. "Bay Ravenscroft?"

"Ne yapıyorsunuz siz? Bu bir felaket. Ve sen," dedi ses çıkarmayan James'e, "gölmeyi kes."

Caroline ağacın arkasından çıktı, elbisesi bolca kir içindeydi. "Garajımı tamir ediyorum."

"*Neyimi düzeltiyorsun?* Bu bana hiç de tamir edilmiş gibi görünmüyor."

"İşimi bitirene kadar o kadar da harika görünmeyecek ama bitirdiğimde-"

"Çalışman mı? Tek gördüğüm bir düzine

delik." "İki düzine."

James güvenli bir mesafeden, "Sen olsaydım bunu söylememeliydim," diye yorum yaptı.

Caroline küreğinin ucunu toprağa sapladı ve Blake'le konuşurken ona yaslandı. "Açıklamamı dinledikten sonra eminim anlayacaksın-"

"Hiçbir şey anlamıyorum!"

"Evet." İçini çekti, "erkekler genellikle yapmaz."

Blake bahçeye bakmaya başladı, hasarı değerlendirmeye çalışırken kafası çılgınca bir o yana bir bu yana savruluyordu. "Yaptığın şeyi tamir etmesi için Londra'dan bir uzman çağırmam gerekecek.

Aman Tanrım, kadın, bana bir servete mal olacaksın."

"Saçmalama," diye cevap verdi. "Bu deliklerin hepsi akşama kadar dolmuş olacak. Ben sadece çiçekli bitkilerinizi güneşe çıkarıyorum. Çok daha iyi olacaklar. Tabii şu *impatiens* hariç," diye ekledi, evin hemen yanına dikilmiş güzel pembe ve beyaz çiçekleri göstererek. "Onlar gölgede büyür."

"Bence Ravenscroft," dedi James, "belki de devam etmesine izin vermelisin."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Çok fazla güneş alıyorlardı," dedi Caroline. "Tomurcuklar çiçek açmaya fırsat bulamadan yanıyordu."

James Blake'e döndü ve "Ne yaptığını biliyor gibi görünüyor," dedi.

"Bahçecilik alanında doktora yapmış olması umurumda değil. Gar-den'ımı parçalamaya hakkı yoktu."

Caroline boştaki elini kalçasına koydu. Onun bu tavrından biraz daha fazla rahatsız olmaya başlamıştı. "Sanki ben burada çalışmaya başlamadan önce bahçeyle ilgileniyordun."

"Peki neden böyle düşünüyorsunuz?"

"Bahçecilikten birazcık anlayan herkes gül fidanlarınızın durumu karşısında dehşete düşerdi."

"Çitlerin de budanmaya ihtiyacı var" diye alay etti. "Çitlerime dokunmayacaksın," diye uyardı.

"Bunu planlamıyordum. O kadar büyüdüler ki zaten tepesine ulaşmam mümkün değil. *Senden* bunu yapmanı isteyecektim."

Blake James'e döndü "Kalmasına izin vermeyi gerçekten kabul ettim mi?" James başını salladı.

"Lanet olsun."

"Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyordum," dedi, adamın hakaretlerine sinirlenerek. Adam önce ona, sonra da deliklere baktı.

"Yardım mı?"

"Ekmeğimi kazanmanın kibarlık olduğunu düşündüm."

"Geçimini sağlamak mı? Bu hasardan sonra geçimini sağlaman on yılını alır!"

Caroline öfkesini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. Aslında, onun öfkesi karşısında bu kadar soğukkanlı ve neşeli kaldığı için zihinsel olarak kendini tebrik ediyordu.

Artık değil.

"Siz *bayım*," diye patladı, küreği adama savurma dürtüsüne zorlukla karşı koyarak, "yaratılmış en kaba, en terbiyesiz adamsınız!"

Kaşlarını kaldırdı. "Eminim bundan daha iyisini yapabilirsin." "Yapabilirim," diye homurdandı, "ama ben kibar bir şirkette çalışıyorum."

"Riverdale'i kastetmiyorsun değil mi?" Blake gülerek başını sırtan arkadaşına doğru çevirdi.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Tanıdığım en az kibar insanlardan biri."

"Ancak," diye araya girdi marki, "karakteriniz hakkındaki değerlendirmesinde hanımefendiye katılmak zorundayım, Ravenscroft." Caroline'a döndü. "O bir vahşi."

"Tanrı beni ikinizden korusun," diye mırıldandı Blake.

"Caroline burnunu çekerek, "En azından bana teşekkür edebilirsin," dedi.

"Teşekkür etmek mi?"

"Rica ederim," dedi hemen. "Şimdi bu bitkileri yeni yerlerine taşımamda bana yardımcı olmak ister misiniz?"

"Hayır."

James bir adım öne çıktı. "Çok memnun olurum."

"Çok nazıksınız lordum," dedi neşeli bir gülümsemeyle.

Blake arkadaşına kaşlarını çatı. "Yapacak işlerimiz var,

Riverdale." "İşimiz mi var?"

"Önemli bir iş," diye kükredi Blake neredeyse.

"Kızgın güneşin altında çalışan bir bayana yardım etmekten daha önemli ne olabilir?"

Caroline sorgulayan bir gülümseme ve muzip gözlerle Blake'e döndü. "Evet, Bay Ravenscroft, bundan daha önemli ne olabilir ki?"

Blake şaşkınlık içinde ona baktı. Evinde bir misafirdi -bir misafir!- ve sadece bahçesini kazmakla kalmıyor, aynı zamanda onu azarlar gibi azarlıyordu. inatçı bir okul çocuğuydu. En iyi arkadaş olması gereken Riverdale ise onun yanında durmuş, aptal gibi sırtıyordu.

"Delirdim," diye mırıldandı. "Ben delirdim, ya da sen delirdin, ya da belki de tüm dünya delirdi."

"Benim oyum sana," diye takıldı James. "Benim aklım başımda ve Bayan Trent de hiçbir dengesizlik belirtisi göstermiyor."

"Buna inanmıyorum. Buna inanamıyorum." Blake uzaklaşırken kollarını havaya kaldırdı. "Bütün bahçeyi kazın! Eve yeni bir kanat ekleyin! Benim ne önemim var? Ben sadece buranın sahibiyim."

Blake köşede kaybolurken Caroline endişeyle James'e döndü. "Sence ne kadar kızgındır?"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Bir ile on arasında bir ölçekte mi?"

"Ee... eğer ruh halinin böyle bir ölçeye uyacağını

düşünüyorsanız." "Uymazdı."

Alt dudağını çiğnedi. "Ben de bundan korkuyordum."

"Ama ben olsam endişelenmezdim," dedi James elini güven verici bir şekilde sallayarak. "Kendine gelecektir.

Rav-enscroft hayatının kesintiye uğramasına alışık değil. Biraz huysuzdur ama tamamen mantıksız da değildir."

"Bundan emin misiniz?"

James onun sorusunun retorik olduğunu anladı ve küreği elinden aldı. "İşte şimdi," dedi,

"Ne yapmamı istediğini söyle."

Caroline ona mor çiçekli bitkinin altını kazması için talimatlar verdi ve diz çökerek onun çalışmasını izledi.

"Kökleri kırmamaya dikkat et," dedi. Bir dakika sonra da: "Sence neden bana hep bu kadar kızgın?"

James birkaç dakika cevap vermedi ve belli ki sorusuna nasıl cevap vereceğini düşünürken kürek elinde hareketsiz kaldı. "O kızgın değil Sen," dedi sonunda.

Küçük bir kahkaha attı. "Belli ki az önce aynı kişiyi izlemiyorduk."

"Ciddiyim. Sana kızgın değil." Küreğin kenarına bastı ve onu toprağın içinde daha da aşağı itti. "Senden korkuyor."

Caroline o kadar sert öksürmeye başladı ki James sırtına vurmak zorunda kaldı. Nefesini tuttuğunda, "Özür dilerim," dedi.

Uzun bir sessizlik anı daha oldu ve sonra James, "Bir zamanlar nişanlıydı," dedi.

"Biliyorum."

"Ne olduğunu biliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Sadece öldüğünü."

"Blake onu hayatın kendisinden daha çok seviyordu."

Caroline yutkundu, James'in sözlerinin kalbinde yarattığı sıkışma hissiyle şaşırmıştı.

"Birbirlerini hayatları boyunca tanıyorlardı," diye devam etti. "Savaş Ofisi için birlikte çalışıyorlardı."

"Oh, hayır," dedi, eli ağzına gitti.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Marabelle bir hain tarafından öldürüldü. Blake'in yerine bir göreve gitmişti. Boğazı kokuyordu ya da onun gibi bir şeydi." James alnındaki teri silmek için durakladı. "Onun gitmesini yasakladı, tamamen yasakladı Ama o hiçbir zaman ultimatom dinleyecek bir tip değildi. Sadece güldü ve akşam görüşeceklerini söyledi."

Caroline yutkundu ama bu hareket boğazındaki yumruyu hafifletmeye yetmedi. "En azından ailesi ülkesi için öldüğü gerçeğiyle teselli bulabilir," diye önerdi.

James başını salladı. "Bilmiyorlardı. Onlara -herkese- Marabelle'in bir av kazasında öldüğü söylendi."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Gerçekten söyleyecek bir şey yok. Ya da yapacak. Sorun da bu zaten." James bir an uzaklara baktı, gözleri ufukta bir noktaya odaklandı, sonra

"Bana birini hatırlattığını söylediğim zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu.

Caroline yavaşça, "Evet," dedi, gözlerinde korku belirmeye başlamıştı.

"Oh, hayır... o değil."

James başını salladı. "Nedenini bilmiyorum ama sen biliyorsun."

Dudağını ısırdı ve ayaklarına baktı. Yüce Tanrım, Blake onu bu yüzden mi öpmüştü? Bir şekilde ölmüş nişanlısına benzediği için mi? Birden kendini çok küçük ve önemsiz hissetti. Ve hiç arzu edilmediğini.

"Gerçekten önemli bir şey değil," dedi James, kızın mutsuz ifadesinden açıkça endişelenmişti.

"Asla böyle bir risk almam," dedi Caroline kararlılıkla. "Elimde olsaydı bile sevecek birini." Yutkundu. "Eğer beni seven biri *olsaydı*, hayır."

James onun eline dokundu. "Son birkaç yıldır senin için yalnız bir dönem oldu, değil mi?"

Ama Caroline sempatik yorumlara hazır değildi. "Blake'e ne oldu?" diye sertçe sordu.

"O öldükten sonra."

"Harap olmuştu. Üç ay boyunca sarhoştı. Kendini suçladı."

"Evet, eminim yapardı. Herkesin sorumluluğunu üstlenecek türden biri, değil mi?"

James başını salladı.

"Ama eminim artık bunun kendi hatası olmadığını

anlamıştır." "Kafasında belki, ama kalbinde değil."

İkisi de yere bakarken uzun bir duraklama oldu. Ne zaman Caroline sonunda konuştu, sesi yumuşak ve doğal olmayan bir şekilde çekingendi. "Sence gerçekten ona benzediğimi mi düşünüyor?"

James başını salladı. "Hayır. Ve sen ona benzemiyorsun. Marabelle oldukça sarışındı aslında, soluk mavi gözleri vardı ve-"

"O zaman neden-" dedin?

"Çünkü böyle bir ruha sahip bir kadınla karşılaşmak nadirdir." Caroline bir şey söylemeyince James sırttı ve ekledi, "Bu arada bu bir iltifattı."

Caroline dudaklarını bükerek yüzünü buruşturmakla alaycı bir gülümseme arasında bir şey yaptı.

"Teşekkür ederim o zaman. Ama hala neden böyle bir canavar gibi davrandığını anlamıyorum." "Durumu bir de onun açısından düşünün. Önce senin bir hain olduğunu düşündü, Marabelle'i öldüren haşarat türünün ta kendisiydi. Sonra kendini sizin koruyucunuz olarak buldu ve bu da ona nişanlısını nasıl yüzüstü bıraktığını hatırlatmaktan başka bir işe yaramadı."

"Ama onu yüzüstü bırakmadı!"

"Tabii ki yapmadı," diye cevap verdi James. "Ama o bunu bilmiyor. Ayrıca, seni oldukça çekici bulduğu da çok açık."

Caroline kızardı ve bunu yaptığı için hemen kendine kızdı.

"Sanırım," dedi James, "onu en çok korkutan da bu. Ya korkunun da korkusu, sana aşık olursa?"

Caroline bunu dünyanın en kötü dehşeti olarak görmüyordu ama bu düşünceyi kendine sakladı.

"Marabelle'e kaç şekilde ihanet ettiğini düşüneceğini sayabilir misin? Kendisiyle asla yaşayamazdı."

Cevap olarak ne söyleyeceğini bilemedi, bu yüzden yerdeki bir deliğı işaret ederek "Bitkiyi oraya koy" dedi.

James başıyla onayladı. "Ona küçük sohbetimizden

bahsetmeyeceksin değil mi?" "Elbette

söylemeyeceğim."

"Güzel." Sonra da kadının istediğini yaptı.

Bölüm 7

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

di-a-crit-i-cal (sıfat). Ayırt edici, ayırt edici.

Bay Ra-venscroft'un bahçesinde tam bir düzensizlik olduğu inkar edilemez.

- Kişisel sözlüğünden

Caroline Trent

Günün sonunda Caroline bahçeyi bir bahçede olması gerektiğini düşündüğü şekilde düzenlemişti. James de onunla aynı fikirdeydi ve mükemmel peyzaj tasarımı anlayışı için ona iltifat etti. Öte yandan Blake, en isteksiz övgü sözcüklerini bile söylemeye zorlanamıyordu. Aslında, çıkardığı tek ses biraz boğuk bir inilti gibiydi: "Benim güller."

"Güllerin çıldırmış," diye karşılık verdi, bu adama karşı son derece öfkeliydi.

"Ben onları vahşi severdim," diye karşılık verdi.

Ve hepsi bu kadardı. Ama Prewitt Hall'dan getirdiği elbisenin yerine iki yeni elbise sipariş ederek onu şaşırtmıştı. O zavallı paçavra kaçırılmak, günlerce uyutulmak ve çamurda sürüklenmek gibi yeterince şey yaşamıştı. Caroline onun iki hazır elbiseyi ne zaman ve nereden bulabildiğinden emin değildi ama ona oldukça yakışmış görünüyorlardı. Ona nazikçe teşekkür etti ve etek ucunun yerde birazcık sürüklenmesinden şikayet etmedi.

Akşam yemeğini odasında yedi, biraz huysuz olan ev sahibiyle yeni bir irade savaşına girecek gibi hissetmiyordu.

Ayrıca Bayan Mickle'dan bir iğne ve iplik almıştı ve yeni elbiselerini kısaltmak için işe koyulmak istiyordu.

Yaz mevsimi olduğu için, akşam yemeğini yediği saatten sonra güneş gökyüzünde asılı kaldı ve parmakları yorulduğunda dikişini bırakıp pencereye doğru yürüdü. Çitler düzgündü ve güller mükemmel bir şekilde budanmıştı; o ve James bahçelerle ilgili mükemmel bir iş çıkarmışlardı.

Caroline uzun zamandır yaşamadığı bir gurur duygusu hissetti. İlgisini çeken bir işe başlayıp onu tamamlama zevkini tatmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Ama Blake'in henüz onun yardımsever ve nazik bir misafir olarak değerini anladığına ikna olmamıştı; aslında Blake'in bunu yapmadığından oldukça emindi. Bu yüzden yarın kendine başka bir görev bulması gerekecekti, tercihen
Biraz daha fazla zaman alacak bir şey.

Ona yirmi birinci yaş gününe kadar Seacrest Malikânesi'nde kalabileceğini söylemişti ve sözünden kaçmanın bir yolunu bulmasına izin verecekse lanetliydi.

Ertesi sabah Caroline Sea-crest Malikânesi'ni tok bir mideyle keşfederken buldu. Artık en büyük şampiyonu olan Bayan Mickle onu kahvaltı salonunda karşılamış ve ona sayısız lezzet ve ikram sunmuştu. Omletler, sosisler, böbrek böreği - Caroline büfeyi süsleyen yemeklerden bazılarını tanımıyordu bile. Bayan Mickle'ın hazırladığı yiyecekler sanki tüm orduyu.

Kahvaltıdan sonra, ikamet ettiği süre boyunca kendisini meşgul edecek yeni bir proje bulmaya koyuldu. Bir o odaya bir bu odaya baktı ve sonunda kütüphaneye vardı. Bazı büyük malikânelerdeki kadar büyük değildi ama birkaç yüz cildi vardı. Deri sırtlar sabahın ilk ışıklarında parlıyordu ve odada yeni temizlenmiş kitapların limon kokusu vardı.

Ahşap. Ancak raflar daha yakından incelendiğinde, hiçbir sıraya göre dizilmedikleri görölüyordu.

Voila!

"Belli ki," dedi Caroline boş odaya, "kitaplarının alfabetik sıraya dizilmesi gerekiyor."

Bir yığın kitap indirdi, onları yere bıraktı ve boş boş başlıkları inceledi. "Böyle bir kaosun içinde bu kadar uzun süre nasıl idare etti bilmiyorum."

Yere daha fazla kitap düştü. "Elbette," dedi elini geniş bir şekilde sallayarak,

"Şimdi bu yığınları düzenlemeye çalışmama gerek yok. Bir sürü Tüm rafları boşaltmayı bitirdikten sonra bunu yapmak için zamanım olacak. Ne de olsa beş hafta daha burada olacağım."

Rastgele bir cilde bakmak için durakladı. Matematiksel bir incelemeydi. "Büyüleyici," diye mırıldandı, anlaşılmaz düzyazıya göz atabilmek için sayfaları çevirdi. "Babam bana hep daha fazla aritmetik öğrenmem gerektiğini söylerdi."

Kıkırdadı. İnsanın gerçekten kafasına koyduğunda bu kadar yavaş çalışabilmesi inanılmazdı.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Blake o sabah kahvaltı için aşağı indiğinde bir ziyafet buldu. Seacrest Malikânesi'nde yaşamaya başladığından beri böylesini hiç görmemişti. Sabah yemeği genellikle bir tabak kızarmış yumurta, bir ya da iki dilim jambon ve biraz soğuk kızarmış ekmekten oluşurdu. Bu öğelerin hepsi ortadaydı ama biftek, Dover dil balığı ve insanın aklını başından alan çeşitli hamur işleri ve tartlar eşlik ediyordu.

Bayan Mickle belli ki yeni bir mutfak ilhamı bulmuştı ve Blake'in onun adının Caroline Trent olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Hizmetçisinin yaptığı iyiliklere sinirlenmemeye karar verdi ve bunun yerine sadece tabağını doldurmaya ve ödülün tadını çıkarmaya karar verdi. James odaya girdiğinde en lezzetli çilekli tartı mideye indiriyordu.

Marki, "Size de günaydın," dedi. "Caroline nerede?"

"Bilmiyorum ama jambonun yarısı kayıp, o yüzden gelip gittiğini tahmin ediyorum."

James ıslık çaldı. "Bayan Mickle bu sabah kesinlikle kendini aştı, değil mi? Caroline'ın daha erken taşınmasını sağlamalıydın."

Blake ona sinirli bir bakış fırlattı.

"Kabul etmelisiniz ki hizmetçiniz *sizi* bu kadar iyi beslemek için hiç bu kadar çaba sarf etmemişti."

Blake son derece alaycı ve kesici bir şeyle karşılık vereceğini düşünmek istiyordu, ama aklına en ufak bir esprili şey gelmeden önce büyük bir gürültü duydular, ardından da kadınsı bir çığlık geldi. Sürpriz mi? Yoksa acı mıydı? Her neyse, kesinlikle Caroline'dan geliyordu ve Blake kütüphaneye doğru koşup kapıyı açarken kalbi göğsünde çarpıyordu.

Bir gün önce kazılmış bahçesi yüzünden şoke olduğunu düşünmüştü. Bu daha kötüydü.

"Bu da ne?" diye fısıldadı, normal bir konuşma sesi çıkaramayacak kadar şok olmuştu.

"Ne oldu?" James onun arkasında durarak sordu. "Aman Tanrım. Bu da ne böyle?"

Caroline kütüphanenin ortasında, etrafı kitaplarla çevrili bir şekilde oturuyordu. Ya da belki de kitapların üzerine yayılmış olduğunu söylemek daha doğru olurdu.

Kütüphanenin zemini kitaplarla kaplıydı. Yanında devrilmiş bir tabure duruyordu ve her masanın üzerinde ve halının büyük bir kısmında uzun kitap yığınları vardı.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Aslında raflarda tek bir cilt bile kalmamıştı. Sanki Blake'in misafiri bir şekilde sadece bir kitap için bir kasırga yaratmayı başarmış gibiydi. kütüphanesini parçalara ayırmak için.

Caroline başını kaldırıp onlara baktı ve gözlerini kırpıştırdı. "Sanırım ikiniz de biraz meraklısınız."

"Şey... evet," diye cevap verdi Blake, ona bir konuda bağırması gerektiğini düşünüyordu ama ne olduğundan emin değildi ve hâlâ iyi bir tirat bulamayacak kadar şaşkıındı.

"Kitaplarınızı sıraya koymayı düşündüm."

"Evet," dedi yavaşça, dağınıklığın kapsamını kavramaya çalışarak. "Çok iyi düzenlenmiş görünüyorlar."

Arkasından James bir kahkaha attı ve Caroline ellerini kalçalarına koyarak şöyle dedi,

"Dalga geçme!"

"Ravenscroft seninle alay etmeyi aklından bile geçirmez," dedi James. "Öyle mi?" Blake başını salladı. "Aklından bile geçirmezdi."

Caroline ikisine de kaşlarını çattı. "Biriniz bana yardım etmeyi teklif edebilir."

Blake, Riverdale'in geçmesine izin vermek için kenara çekilmek üzereydi ama marki, kıza elini uzatmak zorunda kalana ya da dayanılmaz derecede kaba görünene kadar onu ileri itti.

"Teşekkür ederim," dedi beceriksizce ayağa kalkarak. "Özür dilerim-Ow!" Blake'in kollarına doğru savruldu ve Blake bir an için kim olduğunu ve ne yaptığını unutup sadece onun hissinin tadını çıkarabildi.

"Yaralandın mı?" diye sordu huysuzca, garip bir şekilde onu bırakmaya isteksizdi. "Bileğim. Düştüğümde burkmuş olmalıyım."

Adam eğlenen bir ifadeyle ona baktı. "Bu, burada kalmanıza izin vermemiz için bizi zorlamaya yönelik başka bir kötü niyetli girişim değil, değil mi?"

"Tabii ki hayır!" diye cevap verdi, açıkça kırılmıştı. "Sanki bile bile kendime zarar verecekmişim gibi-" Utangaç bir ifadeyle başını kaldırdı. "Evet, geçen gün boğazımı mahvettim, değil mi?"

Başını salladı, ağzının kenarları bir gülümsemeye doğru titriyordu.

"Evet, şey, çok iyi bir nedenim vardı... Benimle alay ediyordun, değil mi?"

Tekrar başını salladı.

"Bunu söylemek zor, biliyorsun."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Neyi söylemek zor?"

"Şaka yaptığın zaman," diye cevap verdi. "Çoğu zaman çok ciddisin."

Blake aniden, "O ayak bileğinden uzak durman gerekecek," dedi. "En azından şişlik inene kadar."

"Soruma cevap vermedin" dediğinde sesi yumuşaktı. "Bir soru sormadın."

"Öyle değil mi? Sanırım yapmadım. Ama konuyu değiştirdin."

"Bir centilmen ne kadar muhteşem olduğu hakkında konuşmaktan hoşlanmaz."

"Evet, biliyorum." İçini çekti. "Kartlardan, av köpeklerinden, atlardan ve bir gece önce faro masasında ne kadar para kaybettiğinden bahsetmeyi seviyorsun. Henüz gerçekten sorumluluk sahibi bir beyefendiyle tanışmadım. Sevgili babam dışında tabii ki."

"Hepimiz o kadar kötü değiliz," dedi ve cinsiyetlerini savunmaya yardım etmesi için James'e baskı yapmak üzere arkasını döndü. Ama James ortadan kaybolmuştu.

"Marki'ye ne oldu?" Caroline boynunu bükerek sordu.

"Biliyorsam ne olayım." Davranışlarını yeniden hatırlayınca yüzü renklendi. "Kusuruma bakmayın."

"Carlotta De Leon'un önünde küfretmekte bir sorun görmediniz."

"Gerçek Carlotta De Leon'un *bana* küfür etme konusunda bir iki şey öğretebileceğini düşünüyorum."

"Göründüğüm kadar narin değilim," dedi omuz silkerek. "Arada sırada *lanet* kelimesini kullandığımda kulaklarım yanmayacak. Tanrı biliyor ya, onu söylediğim için dilim kopmadı."

Dudakları isteksizce dürüst bir gülümsemeye dönüştü. "Bayan Caroline Trent, tam anlamıyla bir hanımefendi olmadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Hiç de değil," dedi küstahça. "Ben tam anlamıyla bir hanımefendiyim. Sadece... ah... zaman zaman uygun olmayan bir dil kullanan biriyim."

Beklenmedik bir kahrkaha patlattı.

"Gardiyanlarım her zaman en ihtiyatlı insanlar değildi," diye açıkladı.

"Anlıyorum."

Başını eğdi ve düşünceli bir şekilde ona baktı. "Daha sık gülmelisin."

"Yapmam gereken pek çok şey var," dedi basitçe.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Caroline bu sözden ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. "Ee... markiyi bulmaya çalışalım mı?"

"Belli ki bulunmak istemiyor." "Neden istemiyor?"

"En ufak bir fikrim yok," dedi, çok iyi bir fikri olduğunu söyleyen bir ses tonuyla. "Riverdale aklına estiğinde ortadan kaybolma konusunda oldukça başarılı."

"Sanırım bu sizin işinizde işe yarıyor."

Blake cevap vermedi. Savaş Ofisi için yaptığı işleri onunla tartışmak istemiyordu. Kadınlar onun yaptıklarını atılgan ve çekici bulma eğilimindeydiler ama o bunların hiç de öyle olmadığını biliyordu. Atılgan ya da çekici hiçbir şey yoktu. ölümün cazibesi.

Caroline sonunda uzun sessizliği bozdu. "Eminim artık beni bırakabilirsin."

"Yürüyebilir misin?"

"Tabii ki ben- Ow!"

Acıyla tekrar inlemeden önce ancak bir adım atabilmişti. Blake onu hemen kollarının arasına aldı ve "Seni salona taşıyacağım," dedi.

"Ama kitaplarım!" diye itiraz etti.

"Sanırım onlar *benim* kitaplarım," dedi küçük bir gülümsemeyle, "hizmetçilerden biri gelip onları yerine koysun."

"Hayır, hayır, lütfen bunu yapmayın. Onları kendim yerine koyacağım."

"Söylememi mazur görün Bayan Trent, yürüyemiyorsunuz bile. Bir kütüphaneyi nasıl yeniden düzenlemeyi planlıyorsunuz?"

Caroline, adam onu odadan çıkarırken yarattığı kaosu görmek için başını çevirdi. "Onları birkaç günlüğüne bu şekilde bırakamaz mısın? I Bileğim iyileşince ortalığı toparlayacağıma söz veriyorum. Kütüphane için büyük planlarım var, görüyorsunuz."

"Öyle mi?" diye sordu kuşkuyla.

"Evet, tüm bilimsel eserlerinizi bir araya getirmeyi ve biyografileri tek bir rafta gruplamayı düşündüm ve eminim fikrimi anlıyorsunuzdur. Kitaplarınızı bulmak çok daha kolay olacak."

"Her şey yerdeyken kesinlikle şimdikinden daha kolay olmalı."

Caroline ona kaşlarını çattı. "Sana çok büyük bir iyilik yapıyorum. Eğer minnettar olamayacaksan, en azından bu kadar kötü davranmamayı başarabilirsin. minnettarım."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Pekala, sonsuz ve ebedi minnettarlığımı sunuyorum."

"Kulağa pek de samimi gelmedi," diye mırıldandı.

"Değildi," diye itiraf etti, "ama idare etmek zorunda. İşte geldik." Onu bir kanepeye oturttu. "Bacağınızı kaldıralım mı?"

"Bilmiyorum. Daha önce hiç bileğimi burkmamıştım. Birinin yapması gereken şey bu mu?"

Başını salladı ve bacağının altına yumuşak yastıklar koydu. "Şişliği azaltır."

"Şişliği boş ver. Ben ağrıyı azaltmak istiyorum."

"El ele giderler."

"Oh. Daha ne kadar böyle kalmam gerekecek?"

"En azından günün geri kalanı için, diye düşünüyorum. Belki yarın da."

"Hmmp. Bu tamamen korkunç. Bana bir parça çay getirebileceğinizi sanmıyorum."

Blake kendini geri çekti ve ona baktı. "Bir bakıcıya mı benziyorum?"

"Hiç de değil," diye cevap verdi, belli ki kıkırdamasını tutuyordu. "Sadece Bayan Mickle o güzel kahvaltıyı hazırladıktan sonra köye gitti, uşağınızın nerede olduğunu Tanrı bilir ve uşağınızın çay getirdiğini de sanmıyorum."

"Ben getirebiliyorsam, o da pekâlâ getirebilir," diye mırıldandı Blake.

"Oh, güzel!" diye haykırdı, ellerini birbirine vurarak. "O zaman benim için de biraz alırsın?"

"Sanırım yapmalıyım. Peki nasıl oldu da bir gün içinde hizmetçilerimle bu kadar iyi ilişkiler kurabildin?"

Omuz silkti. "Aslında sadece Bayan Mickle ile tanıştım. Köyde yaşayan dokuz yaşında bir torunu olduğunu biliyor muydunuz? Ona doğum gününde çok güzel bir oyuncak bebek aldı. Ben de böyle bir bebeği sevmeliydim.
bir kızdı."

Blake şaşkınlık içinde başını salladı. Bayan Mickle yaklaşık üç yıldır onun için çalışıyordu ve bir torunu olduğundan hiç bahsetmemişti. "Çayla birlikte hemen döneceğim," dedi.

"Teşekkür ederim. Kendinize de yetecek kadar ayırmayı unutmayın."

Kapı aralığında durdu. "Ben size katılmayacağım."

Caroline'ın yüzü düştü. "Yapmayacak mısın?"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Hayır, ben..." İnledi. Dünyanın en sinsi suçlularından bazılarına karşı savaşırmıştı ama onun kaşlarını çatması karşısında güçsüz kalmıştı. "Pekâlâ, size katılacağım ama sadece kısa bir süreliğine."

"Harika. Eminim çok güzel vakit geçireceksiniz. Ve çayın mizacınız için harikalar yarattığını göreceksiniz."

"Benim eğilimim!"

"Söylediğimi unut," diye mırıldandı.

Blake mutfağa ulaştığında Bayan Mickle'ı hiçbir yerde bulamadı. Bir dakika kadar evin hizmetçisini çağırdıktan sonra, Car-oline'ın onun şehre gittiğini söylediğini hatırladı.

"Lanet olası kadın," diye mırıldandı, Caroline'ı mı yoksa Bayan Mickle'ı mı kastettiğinden emin değildi.

Blake suyu kaynamaya bıraktı ve çay için dolapları karıştırdı. Kendi mevkisindeki çoğu adamın aksine> mutfakta nasıl yemek yapılacağını biliyordu. Askerler ve casuslar yemek yemek istiyorlarsa genellikle yemek yapmayı öğrenmek zorundaydılar ve Blake de bir istisna değildi. Gurme yemekler onun repertuarının oldukça dışındaydı ama çay ve bisküviyle kesinlikle başa çıkabilirdi. Özellikle de Bayan Mickle bisküvileri çoktan pişirdiği için. Blake'in tek yapması gereken onları bir tabağa koymaktı.

Bunu Caroline Trent için yapıyor olmak çok garip hissettiriyordu. Uzun zamandır

Kendisi dışında biriyle ilgilenmeyeli uzun zaman olmuştu ve su kaynarken çaydanlığın gıcirtısını ve uğultusunu dinlemenin rahatlatıcı bir yanı vardı. Rahatlatıcı ama aynı zamanda tedirgin edici. Çay hazırlamak, burkulan bileğiyle ilgilenmek, bunlar çok da samimi hareketler değildi ama yine de kendisini ona yaklaştırdıklarını hissedebiliyordu.

Kendi kafasına vurma isteğiyle savaştı. Aşırı ve aptalca bir felsefe yapmaya başlamıştı. Caroline Trent'le yakınlaşmıyordu ve kesinlikle böyle bir arzusu da yoktu. Sadece bir kez öpüşmüşlerdi ve bu da onun aptalca bir dürtüsüydü. Ona gelince, muhtemelen daha iyisini bilemezdi.

Daha önce hiç öpülmediğine dair evi ve serveti üzerine bahse girerdi.

Su kaynamaya başlayınca Blake onu porselen demliğe boşalttı ve çay demlenmeye başlarken güzel kokulu aromayı içine çekti. Tepsiye küçük bir sürahi süt ve bir kâse şeker koyduktan sonra servisi aldı ve salona geri döndü. Çayı almak gerçekten umurunda değildi; ara sıra akılsızca bir iş yapmanın oldukça rahatlatıcı bir yanı vardı. Ama Bayan Trent'in, Seacrest Malikânesi'nde yaşadığı sürece bakıcılık yapmayacağını ve her heves ve arzusunu yerine getirmeyeceğini inatçı küçük kafasına sokması gerekecekti.

Aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi davranmak istemiyordu, Caroline'in aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi davrandığını düşünmesini istemiyordu ve kesinlikle James'in onu aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi görmesi.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

En ufak bir aşk acısı çekmemiş olması önemli değildi. James bunu yaşamasına asla izin vermezdi.

Blake son köşeyi dönüp salona yöneldi ama gözleri kanepeye takıldığında, Caroline'ın olması gereken yerde boş bir yer ve yerde oldukça büyük bir dağınıklık vardı.

Ve sonra oldukça mahcup bir sesin "Kazaydı. Yemin ederim."

Bölüm 8

quaff (fiil). Derinden içmek; uzun bir fiçı almak.

Bir beyefendi huysuzlaştığında, çoğu zaman en iyi panzehirin onu bir *fincan çay* içmeye davet etmek olduğunu gördüm.

- *Kişisel sözlüğünden*

Caroline Trent

Taze kesilmiş çiçekler yere saçılmış, paha biçilmez bir vazod devrilmiş ama neyse ki kırılmamıştı ve Blake'in çok yeni, çok pahalı Aubusson halısının üzerinde ıslak bir leke sızıyordu. Caroline yerdeki pozisyonundan, "Sadece onları koklamak istemiştin," dedi. "Kıpırdamadan durman gerekiyordu!" Blake bağırdı.

"Bunu biliyorum ama-"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Twits' yok!" diye kükredi, bileğinin iğrenç bir şekilde bükülüp bükülmediğini kontrol etti.

"Bağırmanıza gerek yok."

"EĞER BAĞIRIRSAM-" Durdu, boğazını temizledi ve daha normal bir tonda devam etti. "Canım isterse bağırırım, canım isterse böyle konuşurum. Ve eğer fısıldamak istersem-per-"

"Ne demek istediğinizi anladığıma eminim."

"Buranın *benim* evim olduğunu ve istediğim her şeyi yapabileceğimi

hatırlatabilir miyim?" "Hatırlatmana gerek yok," dedi kabullenmiş bir şekilde.

Dostça ve kabul edici ses tonu onu iğneledi. "Bayan Trent, eğer burada kalacaksınız-"

"Kalmama izin verdiğin için son derece minnettarım," diye araya girdi.

"Minnettarlığın umurumda değil-"

"Yine de bunu teklif etmekten mutluluk duyuyorum."

Dişlerini sıktı. "Birkaç kural belirlememiz gerekiyor."

"Evet, elbette, dünyanın birkaç kurala ihtiyacı var. Aksi takdirde, kaos ortaya çıkar ve o zaman-"

"Sözümü kesmeyi keser misin!"

Başını bir santim kadar geriye çekti. "Sanırım az önce *Ben.*"

Blake, "Bunu görmezden geleceğim" demeden önce beşe kadar saydı.

Dudakları iyimser bir insanın gülümseme olarak adlandırabileceği bir şekle büründü. "Bana yardım edebileceğini düşünüyor musun?"

Adam anlamadan ona baktı.

"Kalkmam gerekiyor," diye açıkladı Caroline. "Benim-" Sözünü kesti, bu adama poposunun ıslandığını söylemek istemiyordu. "Burası nemli," diye mırıldandı sonunda.

Blake anlamadığından şüphe ettiği bir şeyler homurdandı ve hâlâ elinde tuttuğunu unuttuğu çay servisini yan masaya çarptı. Caroline tepsinin masaya çarpmasıyla gözlerini kırıştırmaya fırsat bulamadan Blake'in sağ eli yüzünün önünde durdu.

"Teşekkür ederim," dedi toplayabildiği kadar ağırbaşlılıkla, ki bunun pek de fazla olmadığını kabul etmek gerekir.

Kanepeye uzanmasına yardım etti. "Bir daha kalkma."

"Hayır, efendim." Ona gösterişli bir selam verdi, bu hareketin adamın öfkesi üzerinde herhangi bir iyileştirici etkisi olmamış gibi görünüyordu.

"Hiç ciddi olamaz mısınız?"

"Pardon?"

"Bana selam veren, bütün kitaplarımı deviren küçük kağıttan kuşlar - hiçbir şeyi ciddiye alamıyor musunuz?"

Caroline gözlerini kısmış, onun konuşurken kollarını çılgınca sallayışını izliyordu. Onu sadece birkaç gündür tanıyordu ama bu, bu duygu patlamasının karakteristik olmadığını bilmek için yeterliydi. Yine de dostluk ve nezaket çabalarının kirli bir banyo suyu gibi yüzüne çarpılmasından pek hoşlanmamıştı.

"Ciddiyeti nasıl tanımladığımı bilmek ister misin?" dedi alçak ve öfkeli bir sesle. "*Ciddi*, oğluna vasisine tecavüz etmesini emreden bir adamdır. *Ciddi*, gidecek yeri olmayan genç bir kadındır. *Ciddi*, devrilmiş bir vazo ve ıslak bir halı *değildir*."

Adam cevap olarak kaşlarını çattı, o da ekledi: "Ve küçük selamıma gelince, sadece arkadaşça davranmaya çalışıyordum."

"Arkadaş olmak istemiyorum," diye

ısırdı. "Evet, şimdi anlıyorum."

"Burada bulunmanızın iki nedeni var, sadece iki nedeni var ve bunu unutmasanız iyi olur."

"Belki de açıklamak istersiniz?"

"Bir: Oliver Prewitt'in yakalanmasında bize yardımcı olmak için buradasınız. İki:" Boğazını temizledi ve kelimeyi tekrarlamadan önce gerçekten kızardı. "İki: Buradasın çünkü seni kendi hatan olmadan kaçırdıktan sonra sana bu kadarını borçluyum."

"Ah, yani ev ve bahçe işlerine yardım etmeye çalışmamam ya da hizmetçilerle herhangi bir şekilde arkadaş olmamam mı gerekiyor?"

Adam ona ters ters baktı ama cevap vermedi. Caroline bu cevabı olumlu olarak algıladı ve ona kraliçeyi gururlandıracak bir baş selamı verdi. "Anlıyorum. Bu durumda, belki de çay içmek için bana katılmasanız daha iyi olur."

"Pardon?"

"Korkunç bir alışkanlığım var,
görüyorsunuz." "Sadece bir tane mi?"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Sadece *sizi* rahatsız edecek bir şey, efendim," diye karşılık verdi, sesi pek de hoş değildi. "Diğer insanlarla çay içtiğimde, onlarla sohbet etme eğiliminde olurum. Ve insanlarla sohbet ettiğimde, bunu muhtemelen kibar ve dostane bir şekilde yaparım. Ve bu olduğunda-"

"Alaycılık sana yakışmıyor."

"*Ve bu olduğunda*," diye devam etti daha yüksek bir sesle, "en garip şey meydana gelir. Her zaman değil, dikkatinizi çekerim ve muhtemelen sizinle de değil, Bay Ravenscroft, ama eminim bunu şansa bırakmak istemezsiniz."

"Şans ne?"

"Neden, benimle arkadaş olmak için

mi?" "Ah, Tanrı aşkına," diye

mırıldandı.

"Çay servisini bana doğru itin lütfen."

Blake onun dediğini yapmadan önce bir süre ona baktı.

"Yanınıza almak için bir fincan ister misiniz?"

"Hayır," dedi sapkınca. "Ben kalacağım."

"Sonuçları ölümcül olabilir."

"Bana öyle geliyor ki, sizi yalnız bırakırsam sonuçları benim için daha da ölümcül olabilir."

Caroline ona ters ters baktı ve çay fincanını tabağa çarptı. "Süt mü?"

"Evet. Şeker yok. Ve porselenlere karşı nazik olmaya çalışın. O bir aile yadigarı. Şimdi düşündüm de..."

"Şimdi ne düşünüyorsun?" diye tersledi.

"Halının üzerindeki dağınıklık için gerçekten bir şeyler yapmalıyım."

"Kendim temizlerdim," dedi tatlı bir sesle, "ama bana evde yardım etmememi emretmiştin."

Blake ayağa kalkıp açık kapıya doğru ilerlerken onu görmezden geldi. "Perriwick!" diye bağırdı.

Perriwick sanki Blake onu çağırmış gibi ortaya çıktı. "Evet, Bay Ravenscroft?"

"Misafirimiz küçük bir kaza geçirdi," dedi Blake, elini halıdaki ıslak noktaya doğru sallayarak.

"Görünmez misafirimizi mi kastediyorsun?"

Caroline kâhyayı gizlemediği bir ilgiyle izledi. Blake'in tek yaptığı, "Affedersiniz?" demek oldu.

"Son birkaç gündeki davranışlarınıza dayanarak bir çıkarımda bulunma cüretini gösterebilirim, Bay Ravenscroft-"

"Sadede gel, Perriwick."

"Belli ki Bayan Görünmez'in kamuoyuna açıklanmasını istememişsiniz. Bayan... şey... ona Bayan Görünmez mi demeliyiz-"

"Bayan Trent," diye yardımcı oldu

Caroline. "-Bayan Trent burada."

Blake sinirli bir şekilde, "Evet, o burada, hepsi bu," dedi. "Onu görmüyormuş gibi davranmana gerek yok."

"Oh, hayır, Bay Ravenscroft, artık açıkça görülebiliyor."

"Perriwick, günün birinde seni boğacağım." "Bundan

şüphem yok, efendim. Ama o kadar cesur olabilir miyim-"

"Ne, Perriwick?"

"Ben sadece Bayan Trent'in Seacrest Malikânesi'ne yaptığı ziyaretin kamuoyuna açıklanıp açıklanmayacağını sormak istemiştim."

"Hayır!" Caroline yüksek sesle cevap verdi. "Yani, bu bilgiyi kendinize saklamanızı tercih ederim. En azından önümüzdeki birkaç hafta boyunca."

"Elbette," diye cevap verdi Perriwick şık bir selamla. "Şimdi izin verirsiniz, şu aksilikle ilgileneceğim."

"Teşekkür ederim, Perriwick," dedi Blake.

"Eğer cüret edebilirim, Bay Ravenscroft-"

"Şimdi ne var, Perriwick?"

"Ben sadece, ben bu odayı toparlarken sizin ve Bayan Trent'in çayınızı başka bir odada içmenizin daha rahat olacağını söylemek istemiştim."

"Oh, benimle çay içmiyor," dedi Caroline. Blake,

"Evet, öyle," diye mırıldandı.

"Nedenini anlamıyorum. Benimle hiçbir şey yapmak istemediğınızı kendiniz söylediniz."

"Bu tam olarak doğru değil," diye karşılık verdi Blake. "Seni geçmek çok hoşuma gidiyor."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Evet, *bu* çok açık."

Perriwick'in başı badminton maçındaki bir seyirci gibi ileri geri sallandı ve sonra yaşlı adam gerçekten gülümsedi.

"Sen!" Blake, Perriwick'i göstererek tersledi. "Sessiz ol."

Perriwick'in eli dramatik bir dehşet jestiyle kalbine gitti. "Eğer mümkünse-

"

"Perriwick, sen İngiltere'nin en cesur kahyasısın ve bunu çok iyi biliyorsun."

"Ben sadece çay servisini başka bir odaya taşımamı isteyip istemediğınızı sormak istemiştim," diye cevap verdi uşak, kendini beğenmiş bir ifadeyle. Hatırlarsanız, başka bir yerde daha rahat edebileceğınızı söylemiştim."

"Bu harika bir fikir Perriwick," dedi Caroline göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle.

"Bayan Trent, belli ki üstün görgü kurallarına, iyi bir mizaha ve ince bir zekaya sahip bir kadınsınız."

"Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandı Blake.

"Perriwick sözlerine şöyle devam etti: "Üstün zevk ve zarafetten bahsetmiyorum bile. Dün bahçemizin güzel bir şekilde yeniden düzenlenmesinden siz mi sorumluydunuz?"

"Evet, öyleydim," dedi sevinçle. "Yeni düzeni beğendin mi?"

"Bayan Trent, nadir bulunan bir estetik anlayışına, gerçek bir parlaklığa ve biraz da tuhaflığa sahip birinin elini yansıttığı çok açık."

Blake sanki kışındaki tekmeyi seve seve Londra'ya atacakmış gibi görünüyordu. "Perriwick, Bayan Trent azizlik mertebesine aday *değil*."

"Ne yazık ki hayır," diye itiraf etti Perriwick. "Ancak kilisenin hiçbir zaman kusursuz bir yargıya sahip olduğunu düşünmedim. Bazılarını düşündüğümde azizleştirdikleri insanlar, neden, ben-"

Caroline'ın kahkahası odayı doldurdu. "Perriwick, sanırım seni seviyorum. Hayatım boyunca neredeydin?"

Alçakgönüllülükle gülümsedi. "Bay Ravenscroft'a ve ondan önce de amcasına hizmet ediyordum." "Umarım amcası ondan biraz daha neşelidir."

"Oh, Bay Ravenscroft her zaman bu kadar huysuz değildi. Neden, genç bir adamken-"

"Perriwick," diye kükredi Blake, "referans gösterilmeden kapı dışarı edilmeye çok yakınsın."

"Bay Ravenscroft!" Caroline azarlayarak konuştu. "Bunu düşünemezsiniz-"

"Endişelenmeyin Bayan Trent," diye araya girdi Perriwick. "Buradaki işime son vermekle tehdit ediyor **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

neredeyse her gün."

"Bu sefer ciddiym," diye bağırdı Blake.

Perriwick, kendisini kıkırdayarak ödüllendiren Caroline'a, "O da her gün böyle söylüyor," dedi.

Blake, "Hiç eğlenmiyorum," diye açıkladı ama kimse onu dinlemiyor gibiydi.

Perriwick çay fincanlarını tepsiye geri koyarak, "Bunları diğer odaya taşıyacağım," diye karşılık verdi. "Eğer katılmak isterseniz servis yeşil odada olacak."

"Bir yudum bile alamadım," diye mırıldandı Caroline uşağın salonda kayboluşunu izlerken. "O oldukça-Oh!"

Blake tek kelime etmeden onu kollarının arasına aldı ve gürültüyle odadan çıktı. "Eğer çay istiyorsan,"

"O zaman çay alırsın." diye homurdandı. O lanet uşağı Bournemouth'a kadar takip etmek zorunda kalsam bile."

"Bu kadar hoşgörölü olabileceğinizi hiç düşünmemiştim," dedi alaycı bir sesle.

"Beni zorlamayın, Bayan Trent. Fark etmediyseniz söyleyeyim, öfkem çok ince bir ipliğe bağlı."

"Oh, fark ettim."

Blake ona inanamayarak baktı. "Şimdiye kadar birinin seni öldürmemiş olması bir mucize." Caroline omuzlarını tutarak koridorda ilerledi ve yeşil odaya girdi.

Çay servisinden iz yok.

"Peniwick!" Blake böğürdü.

"Ah, Bay Ravenscroft!" diye uşağın bedensiz sesi geldi.

"Nerede o?" Caroline sormaktan kendini alamadı ve başını çevirerek arkasına baktı.

"Tanrı bilir," diye mırıldandı Blake, sonra bağırdı, "Nerede bu şeytan- Oh, işte buradasın, Perriwick."

Caroline gülümseyerek, "İnsanın içine işliyorsun," dedi.

Perriwick kapı aralığından, "Bu benim en kullanışlı yeteneklerimden biri," diye cevap verdi. "Çay servisini mavi odaya taşıma cüretini gösterdim. Bayan Trent'in okyanus manzarasından hoşlanabileceğini düşündüm."

Caroline sevinçle, "Bunu her şeyden çok isterim," dedi. "Teşekkür ederim, Perriwick. Çok düşüncelisin."

Perriwick
ışınlandı.

Blake kaşlarını
çattı.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Rahatınız için yapabileceğim başka bir şey var mı, Bayan Trent?"
Perriwick sordu.

"O iyi," diye hırladı Blake.

"Açıkçası, o-"

"Perriwick, batı kanadı yanmıyor mu?"

Perriwick gözlerini kırıştırdı, havayı kokladı ve dehşet içinde patronuna baktı. "Anlamıyorum efendim."

"Eğer söndürülmesi gereken bir yangın yoksa," dedi Blake, "o zaman tamamlayacak başka bir görev bulabilirsin."

"Evet, elbette Bay Ravenscroft." Uşak küçük bir selamla odadan çıktı.

Caroline, "Ona karşı bu kadar kaba olmamalısın," dedi.

"Bana evimi nasıl yöneteceğimi söylememelisin."

"Öyle bir şey yapmıyordum. Ben sadece size nasıl daha iyi bir insan olabileceğinizi anlatıyordum."

"Bu daha da küstahça."

Omuz silkti, adam onu evin içinde taşırken ona karşı nasıl itilip kakıldığını görmezden gelmeye çalıştı.

"Sık sık küstahlaşıyorum."

"Bu gerçeği takdir etmek için çok uzun süre sizinle birlikte olmaya gerek yok."

Caroline sessiz kaldı. Muhtemelen ev sahibiyle bu kadar cesurca konuşmaması gerekiyordu ama ağzı sık sık beyninden gelen hiçbir yönlendirme olmadan kelimeler oluşturunuyordu. Ayrıca artık yerinin belli olduğundan da emindi.

Seacrest Malikânesi'nde önümüzdeki beş hafta boyunca güvendeydi. Blake Ravenscroft onu burada istemeyebilirdi -hatta ondan hoşlanmayabilirdi bile- ama onu yanlışlıkla kaçırdığı için kesinlikle suçluluk duyuyordu ve onur duygusu, Oliver Prewitt'ten kurtulana kadar ona kalacak bir yer sağlamasını gerektiriyordu.

Caroline kendi kendine gülümsedi. Onur duygusuna sahip bir adam gerçekten de çok iyi bir şeydi.

Birkaç saat sonra Caroline hâlâ mavi odadaydı ama mavi oda artık o gün daha önce girdiği odayla geçici bir benzerlikten fazlasını taşımıyordu.

Perriwick, "sevimli ve zarif Bayan Trent "i
Mümkün olduğunca rahat ve mutlu bir şekilde, birkaç tepsi yemek, bir dizi kitap ve gazete, **Generated by ABC Amber LIT Converter,**
<http://www.processtext.com/abclit.html>

suluboyalar ve bir flüt. Caroline flüt çalmayı bilmediğini söylediğinde, Perri-wick ona öğretmeyi teklif etmişti.

Perriwick piyanoyu odaya taşımayı teklif ettiğinde -daha doğrusu, kendisinden biraz daha genç ve güçlü olan Blake'in bunu yapmasını teklif ettiğinde- Blake sonunda sabrını kaybetmişti. Bu yeterince kötüydü, ama Caroline Perriwick'in kendisi için çalıp çalmayacağını sorduğunda, Perriwick cevap vermişti,

"Tanrım hayır, nasıl çalınacağını bilmiyorum ama eminim Bay Ravenscroft öğleden sonra sizi eğlendirmekten mutluluk duyacaktır."

O anda Blake kollarını havaya kaldırdı ve uşağının *kendisi* hakkında hiç bu kadar nazik ve ilgili olmadığına dair bir şeyler mırıldanarak odadan çıktı.

Ve bu Caroline'ın onu son görüşüydü. Yine de öğleden sonra hamur işleri yiyerek ve *London Times*'ın son sayılarını karıştırarak kendini oldukça mutlu tutmayı başarmıştı. Gerçekten de böyle bir hayata alışabilirdi.

Bileği bile artık o kadar acı vermiyordu.

Sosyete sayfalarından oldukça etkilenmişti - dikkatinizi çekerim, kimden bahsettiklerine dair bir fikri yoktu, muhtemelen "Atılğan ve Tehlikeli Lord R-" Marki odaya girdiğinde Caroline onun yeni arkadaşı James olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştı.

"Uzun zamandır yoktunuz," dedi. "Pasta ister misiniz?"

James gizlemediği bir merakla odanın etrafına bakındı. "Benim haberim olmadan başka bir ziyafet mi ayarladık?"

Caroline, "Perriwick sadece rahat olduğumdan emin olmak istedi," diye açıkladı.

"Ah, evet. Hizmetçiler sana bayılmış gibi görünüyorlar."

"Blake'i çıldırtıyor."

"Güzel." James tabaktan bir hamur işi aldı ve "Tahmin et ne buldum?" dedi.

"Mümkün değil."

Elinde bir kâğıt tutuyordu. "Sen."

"Pardon?"

"Gardiyanınız sizi arıyor gibi görünüyor."

"Hiç şaşırmadım," diye yorumladı ilanı alıp aşığıya bakarak. "Onun için oldukça değerli biriyim. Oh, bu çok komik."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Ne?"

"Bu." Caroline, "Kayıp Kız" manşetinin altında yer alan kızın resmini işaret etti. "Bunu Percy izdi."

"Percy?"

"Evet, Oliver'ın bunu Percy'ye yaptıracağını bilmeliydim. Gerçek bir sanatçıya para harcayamayacak kadar eli sıkıdır."

James başını eğdi ve çizime biraz daha dikkatle baktı. "Pek iyi bir benzerlik değil."

"Hayır, değil, ama Percy'nin bunu bilerek yaptığını sanıyorum. Aslında kalem ve kâğıt konusunda oldukça beceriklidir. Ama unutmayın, o da benim bulunmamı benden daha fazla istemiyor."

"Aptal ocuk," diye mırıldandı James.

Caroline şaşıklıkla başını kaldırdı, yanlış duyduğundan emindi.
"Affedersiniz?"

"Percy. Söylediklerinden anladığım kadarıyla senden daha iyisini bulması pek mümkün değil. Ben onun yerinde olsaydım, babamın gelin seçiminden kesinlikle şikâyet etmezdim."

"Sen Percy olsaydın," dedi Caroline alaycı bir ifadeyle, "Percy çok daha iyi bir adam olurdu."

James kıkırdadı.

"Ayrıca," diye devam etti. "Percy benim son derece itici olduğumu, kitaplara hastalık derecesinde ilgi duyduğumu düşünüyor ve yerinde duramadığımdan şikâyet etmekten hiç vazgeçmiyor."

"Şey,

yapamazsın."

"Kıpırdamadan

oturmak mı?"

"Evet. Sadece bileğine bak."

"Bununla hiçbir ilgisi yok-"

"Bunun her şeyle ilgisi var-"

"Vay, vay," dedi kapı aralığından bir ses. "Ne kadar samimiyiz, değil mi?"

James başını kaldırdı. "Oh, iyi günler,

Ravenscroft." "Peki bu sabah nereye kayboldun?"

James şehirden getirdiği faturayı havaya kaldırdı. "Bayan Trent'i araştırmak için dışarı çıktım."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"O *bizim* Bayan Tr-"

"Bağışlayın beni," dedi James hınzır bir gülümsemeyle. "Bayan

Trent'iniz." Caroline hemen alınmıştı. "Ben-"

"Bu son derece saçma bir konuşma," diye araya girdi Blake.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum," diye mırıldandı Caroline. Sonra etrafındaki ilanı göstererek, "Bakın marki ne getirmiş," dedi.

"Sana bana James demeni söylediğimi sanıyordum," dedi James.

"'Marki' gayet iyi," diye homurdandı Blake. "Peki bu da ne?" James ona kâğıdı uzattı.

Blake bunu hemen reddetti. "Bu ona hiç benzemiyor."

"Öyle düşünmüyor musun?" James sordu, ifadesinin melek gibi olduğu belliydi.

"Hayır. Herhangi bir aptal, ressamın gözlerini birbirine biraz fazla yakın koyduğunu ve ağzının tamamen yanlış olduğunu görebilir.

Sanatçı onu gerçekten kâğıda dökmek istiyorsa, gülümserken göstermeliydi."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Caroline sevinçle sordu.

Blake kaşlarını çatı, kendine kızdığı belliydi. "Ben olsam *buna bakarak* kimsenin sizi bulacağından endişe etmezdim. Ayrıca burada olduğunuzu kimse bilmiyor ve ben de misafir beklemiyorum."

"Doğru," diye mırıldandı James.

"Ve," diye ekledi Blake, "neden birinin umurunda olsun ki? Bir ödül söz edilmiyor."

"Ödül yok mu?" Caroline haykırdı. "Neden o ucuz küçük-"

James yüksek sesle güldü ve huysuz Blake bile gülümsemek zorunda kaldı.

"Umurumda değil," diye açıkladı. "Sadece ödül teklif etmemesini umursamıyorum. Aslında memnunum. Burada gardiyanlarımla yanında olduğumdan çok daha mutluyum."

"Perriwick ve Bayan Mickle bana bu şekilde davransaydı ben de öyle olurum," dedi Blake alaycı bir ifadeyle.

Caroline hınzır bir gülümsemeyle ona döndü, onu kızdırma dürtüsü görmezden gelinemeyecek kadar güçlüydü. "Şimdi, şimdi, hizmetkârların en çok beni seviyor diye kibirlenme."

Blake bir şeyler söylemeye başladı, sonra sadece güldü. Caroline, sanki kalbi bu adamı güldürerek çok iyi bir şey yaptığını anlamış gibi, içinde anlık bir mutluluk duygusunun yayıldığını hissetti.

Blake'e ve onun evindeki barınağa ihtiyacı vardı, ama Blake'in de kendisine birazcık ihtiyacı olduğunu hissediyordu. **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

çok.

Onunki yaralı bir ruhtu, hatta kendisininkinden çok daha fazla. Onun gözlerinin içine gülümsedi ve "Keşke daha sık gülsen," diye mırıldandı.

"Evet," dedi huysuzca, "sen de öyle söyledin."

"Bu konuda haklıyım." İçinden gelen bir dürtüyle onun elini okşadı. "Pek çok konuda yanıldığımı kabul ediyorum ama bu konuda haklı olduğuma eminim. Bir beden senin kadar uzun süre gülmeden duramaz."

"Peki sen nereden biliyorsun?"

"Bir bedenin gülmeden duramadığını mı, yoksa çok uzun zamandır gülmediğinizi mi?"

"İkisi de."

Bir an için bunu düşündü ve sonra şöyle dedi: "Sana gelince, tek söyleyebileceğim bunu anlayabildiğim. Güldüğünde hep biraz şaşırmış görünüyorsun, sanki mutlu olmayı beklemiyormuşsun gibi."

Blake'in gözleri belli belirsiz açıldı ve hiç düşünmeden, "Bilmiyorum," diye fısıldadı.

"Ve diğerk sorunuza gelince..." Caroline yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi. Doğru kelimeleri bulmaya çalışırken uzun bir sessizlik oldu. "Gülmemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim. Nasıl acı verdiğini biliyorum."

"Gerçekten mi?"

"Ve biliyorum ki kahkahalarınızı ve huzurunuzu bulabileceğiniz her yerde bulmayı öğrenmelisiniz. Ben buluyorum-"

Kızardı. "Boş ver."

"Hayır," dedi ısrarla. "Söyle bana."

Caroline etrafına bakındı. "Marki'ye ne oldu? Yine ortadan kaybolmuş gibi görünüyor."

Blake onun sorusunu duymazdan geldi. James'in uygun bir zamanda ortadan kaybolmak gibi bir yeteneğı vardı. Arkadaşının çöpçatanlık yapmasına izin vermezdi. "Söyle Ben," diye tekrarladı.

Caroline yüzünün hemen sağındaki bir noktaya baktı, neden bu adama ruhunu açmaya bu kadar mecbur hissettiğini anlamıyordu. "Huzuru gece gökyüzünde buluyorum. Bu annemin bana öğrettiğı bir şey. Küçük bir numaradan başka bir şey değil ama-" Bakışlarını onun gözleriyle buluşturmak için kaydıldı. "Muhtemelen bunun çok aptalca olduğunu düşünüyorsun."

"Hayır," dedi Blake, kalbinin yakınlarında çok sıcak ve çok tuhaf bir şey hissederek. "Sanırım bu yıllardır duyduğum en aptalca şey olabilir."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Bölüm 9

e-gre-gious (sıfat). Kötü anlamda dikkat çekici; kaba, aleni, çirkin.

Ağzım sık sık *sağduyu, ihtiyat ve her türlü sağduyuyu* hiçe sayıyor.

- *Kişisel sözlüğünden*

Caroline Trent

Caroline'ın ayak bileği ertesi gün çok daha iyiydi, ancak yürümek için hâlâ bir bastona ihtiyacı vardı.

Ancak kütüphanedeki işini bitirmesi söz konusu bile olamazdı; tek ayağı üzerinde dengede durmaya çalışırken devasa kitap yığınlarını taşımaya çalışmadan da yeterince sakardı. Ne tür bir karmaşa yaratabileceğini şişmiş ayak bileğim yüzünden elim hala kapalıyken.

Önceki akşam yemekte James, Prewitt Hall'un kat planını çizebileceğini söylemişti.

Yemek boyunca hiç konuşmayan Blake, Blake'e bunun iyi bir fikir olup olmadığını sorduğunda olumlu anlamda homurdanmıştı. Ev sahiplerini etkileme hevesiyle mavi odada bir masaya oturdu ve taslağına başladı.

Ancak kat planının haritasını çıkarmak tahmin ettiğinden daha zor oldu ve kısa süre sonra zemin, çizimlerini kabul edilemez bulduğu buruşuk kağıt parçalarıyla doldu.

Otuz dakika boyunca başarısızlıkla sonuçlanan girişimlerden sonra, sonunda yüksek sesle ve kendi kendine, "Mimarlara karşı yeni bir takdir ve saygı duyuyorum" dedi.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Pardon?"

Caroline kendi kendine konuşurken yakalandığı için utanç içinde başını kaldırdı. Blake kapı aralığında duruyordu ama yüz ifadesinin eğlenmiş mi yoksa sinirlenmiş mi olduğunu tam olarak anlayamıyordu.

"Sadece kendi kendime konuşuyordum," diye kekeledi.

Adam gülümsedi ve kadın rahatlatarak adamın eğlendiğine karar verdi. "Evet, o kadarını anladım," dedi adam.

"Mimarlarla ilgili bir şeydi sanırım?"

"Siz ve marki için Prewitt Hall'un bir planını çizmeye çalışıyorum," diye açıkladı, "ama bir türlü doğru yapamıyorum."

Masaya doğru yürüdü ve mevcut çizimini incelemek için masanın üzerine eğildi. "Sorun ne gibi görünüyor?"

"Odaların boyutlarını bir türlü doğru ayarlayamıyorum. BEN-" Yutkundu. Adam çok yakındaydı ve onun kokusu çalınan öpüşmelerinin güçlü anılarını geri getirdi. Sandal ağacı, nane ve tanımlayamadığı başka bir şey kokuyordu.

"Evet?" diye dürttü.

"Ben... ah... şey, görüyorsunuz, odaların şekillerini ve boyutlarını aynı anda doğru yapmak son derece zor." Diyagramını işaret etti. "Ana salonun batı tarafındaki tüm odaları çizerek başladım ve onları doğru çizdiğimi düşünmüştüm..."

Adam biraz daha yaklaştı, bu da kadının düşünce akışını kaybetmesine neden oldu. "Sonra ne oldu?" diye mırıldandı.

Yutkundu. "Sonra güney duvarından önceki son odaya geldim ve yeterince yer bırakmadığımı fark ettim." Eldivensiz parmağını arkadaki küçük odaya doğru uzattı. "Burada bir dolaptan başka bir şey yok gibi görünüyor ama aslında *bu odadan daha* büyük." Haritasındaki başka bir kareyi işaret etti.

"Bu oda da ne?"

"Bu mu?" Caroline parmağı hâlâ büyük kareyi okşarken sordu. "Hayır, daha büyük olması gerektiğini söylediğin."

"Oh, bu güneydeki misafir odası. Gösterdiğimden daha büyük olması gerektiği dışında hakkında pek bir şey bilmiyorum. İçeri girmeme izin verilmedi.
Orada."

Blake'in kulakları hemen dikildi. "Söylemiyor musun?"

Başını salladı. "Oliver oraya Trea-sures Evi adını vermişti, ki ben bunun her zaman aptalca olduğunu düşünmüşümdür, çünkü orası bir ev değil, sadece bir odaydı."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Orada ne tür hazineler saklıyordu?"

"Garip olan da bu," diye cevap verdi Caroline. "Bilmiyorum. Ne zaman yeni bir şey alsa -ki bunu sık sık yapardı ve ben onun benim paramı kullandığını düşünürdüm-" Gözlerini kırıştırdı, neyi sakladığını tamamen unutmuştu.

"Yeni bir şey satın aldığında," dedi Blake, olağanüstü bir sabırla.

"Oh, evet," diye yanıtladı. "Şey, yeni bir şey aldığında, onunla övünmeyi ve haftalarca reklamını yapmayı severdi. Percy ve benim de hayran kalacağımızdan emin olurdu. Yani yeni bir şamdan aldığında, bunun yemek odasında sergileneceğinden emin olabilirdiniz. Paha biçilmez bir vazo aldığında ise, ne demek istediğimi anladığınızdan eminim. Nadir ve pahalı bir şey satın alıp sonra da bunu gözlerden uzak tutmak hiç de onun yapacağı bir şey değil."

Blake bir şey söylemeyince, "Saçmaladım, değil mi?" diye ekledi.

Adam haritaya dikkatle baktı, sonra bakışlarını kadının gözlerine kaydırđı.
"Ve bu odayı kilitli tuttuğunu mu söylüyorsun?"

"Her zaman."

"Percy'nin de girmesine izin verilmiyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Oliver'ın Percy'ye pek saygı duyduğunu sanmıyorum."

Blake içinden tanıdık bir heyecan dalgasının aktığını hissederek nefesini verdi. İşte böyle zamanlarda Savaş Bürosu'na neden ilk kez girdiğini ve kendisinden çok şey götürmesine rağmen neden yıllarca orada kaldığını hatırlıyordu.

Uzun zaman önce problem çözmeyi, zihninde resmin tamamı belirene kadar bulmacanın küçük parçalarını bir araya getirmeyi sevdiğini fark etmişti.

Ve Caroline Trent ona Oliver Prewitt'in sırlarını nerede sakladığını söylemişti.

"Caroline," dedi hiç düşünmeden, "seni öpebilirim."

Caroline sertçe başını kaldırdı. "Öpebilir misin?"

Ama Blake'in zihni çoktan ileriye atlamıştı ve Caroline'ı duymamakla kalmamış, onu öpebileceğini söylediğini bile fark etmemişti. Şimdiden Prewitt Malikânesi'ndeki o küçük köşe odayı, evi gözetlediği sırada dışarıdan nasıl gördüğünü ve içeri girmenin en iyi yolunun ne olduğunu düşünüyordu ve - ABC Amber LIT [Converter](http://www.processtext.com/abclit.html) tarafından oluşturulmuştur, <http://www.processtext.com/abclit.html>

"Bay Ravenscroft!"

Gözlerini kırptırdı ve Caroline'a baktı. "Sana bana Blake demeni söylediğimi sanıyordum," dedi dalgınca.

"Yaptım," diye yanıtladı. "Üç kez."

"Ah. Çok özür dilerim." Sonra tekrar haritasına baktı ve onu yine görmezden geldi.

Caroline dudaklarını yarı kızgın yarı eğlenmiş bir yüz ifadesiyle buruşturdu, bastonunu aldı ve kapıya yöneldi. Blake düşüncelerine o kadar dalmıştı ki muhtemelen Caroline'in gittiğini fark etmeyecekti. Ama tam eli kapı tokmağına değdiği anda onun sesini duydu.

"Mis odasında kaç pencere var?"

Kafası karışmış bir halde arkasını döndü. "Rica ediyorum?"

"Prewitt'in bu gizli odası. Kaç tane penceresi var?"

"Tam olarak emin değilim. Neredeyse hiç içeri girmedim, ama kesinlikle araziyi iyi biliyorum ve... Bir düşünüyüm." Caroline, Prewitt Malikânesi'nin dış cephesindeki pencereleri zihninden sayarken parmağıyla işaret etmeye başladı. "Şimdi, yemek odası için üç," diye mırıldandı, "ve iki de-Bir!" diye haykırdı.

"Sadece bir pencere mi? Köşedeki bir odada mı?"

"Hayır, mat demek istemiştım, batı duvarında sadece bir pencere var, ama güneyde-" Parmağı tekrar havada sallanmaya başladı. "Güney duvarında sadece bir tane var."

"Mükemmel," dedi, çoğunlukla kendi kendine.

"Ama eğer niyetiniz buysa, içeri girmek için çok zorlanacaksınız." "Neden?"

"Prewitt Hall düz bir arazi üzerine inşa edilmedi," diye açıklama yaptı.

"Arazi güneye ve batıya doğru eğimli. Bu yüzden o köşede temelin büyük bir kısmı görünüyor. Bahçelerden ben sorumlu olduğum için oraya saklamak amacıyla çiçekli çalılar diktim elbette ama-"

"Caroline."

"Evet, tabii ki," dedi mahcup bir ifadeyle ve konuyu kapattı. "Söylemek istediğim şey, pencerelerin yerden oldukça yüksek olduğu. Tırmanmak çok zor olurdu."

Ona çarpık bir gülümseme sundu. "İsteğin olduğu yerde bir yol vardır, Bayan Trent."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Bu nasıl bir soru böyle?"

Kızardı ve başka tarafa baktı. "Oldukça merak uyandırıcı sanırım. Lütfen sorduğumu unutun."

Uzun bir sessizlik oldu ve bu süre boyunca adam kadına baktı. ve sonunda "Yerden ne kadar yüksekte?" diye sordu.

"Ne? Oh, pencereler. Yaklaşık on ya da on iki fit, sanırım."

"On fit mi? Yoksa on iki mi?"

"Gerçekten emin

değilim." "Kahretsin,"

diye mırıldandı.

Sesi öylesine hayal kırıklığına uğramıştı ki Caroline sanki İngiltere için bir savaşı kaybetmiş gibi hissetti. "Zayıf halka olmaktan hoşlanmıyorum," dedi kendi kendine.

"O da neydi?"

Bastonunu yere vurdu. "Benimle gel."

Kat planını incelemeye devam ederken ona el salladı.

Caroline bu adam tarafından ig-nored edilmekten pek hoşlanmadığını fark etti. WHAM! Bastonunu yere vurdu.

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Pardon?" "Benimle gel' dediğimde. Şimdi demek istedim."

Blake bir süre ona baktı, onun yeni otokratik tavrından rahatsız olduğu belliydi. Sonunda kollarını kavuşturdu ve ona bir kadın gibi baktı. "Caroline, önümüzdeki bir hafta boyunca bu operasyonun bir parçası olacaksan-" dedi.

"Beş hafta," diye hatırlattı ona.

"Evet, evet, elbette, ama arzularınızın her zaman önce gelemeyeceğini öğrenmeniz gerekecek."

Caroline bunun daha da küçümseyici olduğunu düşündü ve ona bunu söylemek isterdi ama bunun yerine ağzından şu sözler döküldü: "Bay Ravenscroft, benim hakkımda en ufak bir şey bilmiyorsunuz. arzular."

Adam boyuna göre doğruldu ve daha önce hiç görmediği şeytani bir parıltı önce gözlerinde belirdi. "Pekala," dedi yavaşça, "bu tamamen doğru değil."

Yanakları neredeyse alev alev yanıyordu. "Aptal, aptal ağız," diye mırıldandı, "her zaman-"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Benimle mi konuşuyorsun?" diye sordu, kibirli gülümsemesini gizleme zahmetine bile girmeden.

Yüzsüzlük etmekten başka yapacak bir şey yoktu. "Çok utandım Bay Ravenscroft."

"Gerçekten mi? Fark etmemiştim."

"Ve eğer bir beyefendi olsaydınız," diye çıkıştı, "siz-"

"Ama ben her zaman bir centilmen değilim," diye araya girdi. "Sadece beni memnun ettiği zaman."

Belli ki bu durum şu anda onu memnun etmiyordu. Nefesinin altında birkaç anlamsız kelime mırıldandı ve sonra, "Dışarı çıkabileceğimizi düşündüm, böylece bu pencerelerin yüksekliğini Prewitt Hall'dakilerle karşılaştırabilirim." dedi.

Aniden ayağa kalktı. "Bu harika bir fikir Caroline." Kolunu ona doğru uzattı. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

Birkaç gün önceki öpücüğüne verdiği utanç verici tepkiden sonra Caroline ona dokunmanın *her zaman* kötü bir fikir olduğunu düşünüyordu ama bunu yüksek sesle söylemek oldukça utanç verici bir gözlem gibi görünüyordu, bu yüzden sadece başını salladı ve "Hayır, bu bastonla oldukça çeviyim." dedi.

"Ah, evet, baston. George amcamın Doğu'dan getirdiği antikaya benziyor. Nereden aldınız onu?"

"Perriwick verdi."

Blake ona kapıyı açarken başını iki yana salladı. "Bunu tahmin etmeliydim. Perriwick nerede bulacağını bilse bu evin tapusunu size verirdi."

Topallayarak salona girerken omzunun üzerinden muzip bir gülümseme fırlattı. "Nerede olduğunu söylemiştin?"

"Sinsi kız. Geldiğin günden beri onu kilit altında tutuyorum." Caroline'ın ağzı şaşkınlık ve kahkaha içinde açık kaldı. "Bana bu kadar az mı güveniyorsun?" "Sana güveniyorum. Perriwick'e gelince..."

Garajın arka kapısından çıktıklarında Caroline o kadar çok kıkırdıyordu ki taş basamaklara oturmak zorunda kaldı. "Kabul etmelisiniz ki," dedi elini cömertçe sallayarak, "bahçeler oldukça güzel görünüyor. muhteşem."

"Sanırım öyle yapmalıyım." Sesi yarı homurtu yarı kahkahaydı ve Caroline onun kendisine gerçekten kızgın olmadığını biliyordu.

"Sadece iki gün olduğunu biliyorum," dedi gözlerini kısarak bitkilere bakarken, "ama çiçeklerin yeni yerlerinde daha sağlıklı olduklarına ikna oldum." Başını kaldırıp Blake'e baktığında yüzünde tuhaf bir şefkat ifadesi vardı. Kalbi ısındı ve aniden utandığını hissetti. "Hadi pencereleri inceleyelim," dedi aceleyle, ayağa kalkarak. Çimlerin üzerinde topallayarak yürüdü ve çalışma odasının penceresinin önünde durdu.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Blake, pencerenin yüksekliğini ölçmek için başını eğerken onu izledi. Yüzü sabah havasında sağlıklı ve pembe bir şekilde parlıyordu ve saçları yaz güneşinin altında sapsarıydı. O kadar içten ve masum görünüyordu ki Blake'in yüreği sızladı.

Ona daha çok gülmesi gerektiğini söylemişti. Adam onun haklı olduğunu fark etti. Bu sabah onunla birlikte gülmek harika hissettirmişti. Ama bu, onu güldürdüğünde hissettiği neşeyle kıyaslanamazdı. Bir başkasının hayatına mutluluk getirmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, nasıl güldüğünü unutmuştu. güzeldi.

İnsanın ara sıra aptalca davranmasına izin vermenin belli bir özgürlüğü vardı. Blake, sonunda Savaş Bürosu'yla bağlarını kopardığında bunu gözden kaçırmamaya yeniden karar verdi. Belki de her zaman bu kadar ciddi olmayı bırakmanın zamanı gelmişti. Belki de kendine biraz neşe vermenin zamanı gelmişti.

Belki de...

Belki de sadece hayal kuruyordu. Caroline daha eğlenceli olabilirdi ve önümüzdeki beş hafta boyunca burada, Sea-crest Malikânesi'nde kalabilirdi ama yakında gidecekti. Ve o, insanın oyalanacağı türden bir kadın değildi; O evlenilecek türden biriydi.

Blake evlenmeyecekti. Asla. Bu yüzden onu yalnız bırakmak zorunda kalacaktı. Yine de, tipik erkek mantığıyla, Blake'in evlenmesinden bir zarar gelmeyeceğini düşündü.

bakarken...

Pencereyi incelerken utanmadan onun profiline baktı, sağ kolu pencerenin yüksekliğini zihinsel olarak ölçerken aşağı yukarı hareket ediyordu.

Dönüyor

Birdenbire onunla yüz yüze gelince, neredeyse yumuşak çimlerin üzerinde dengesini kaybediyordu.

Ağzını açtı, sonra gözlerini kırıştırdı, sonra kapattı ve tekrar açarak "Neye bakıyordun?" diye sordu.

"Sen."

"Ben mi?" diye ciyakladı. "Neden?"

Omuz silkti. "Şu anda bakacak başka bir şey yok. Bahçeye çok fazla ilgi göstermemenin sinirlerim için daha iyi olduğunu zaten tespit ettik."

"Blake!"

"Dahası, sizi çalışırken izlemekten büyük keyif alıyorum."

"Yalvarırım- Ama ben çalışmıyordum. Bu pencereyi ölçüyordum." "Bu iş.

Çok etkileyici bir yüzünüz olduğunu biliyor muydunuz?"

"Hayır, bunun konuyla ne ilgisi var?"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Blake gülümsedi. Onu kızdırmak oldukça eğlenceliydi. "Hiçbir şey," diye cevap verdi. "Sadece siz pencereden çıkarken zihninizin işleyişini pratik olarak takip edebildim."

"Oh. Bu kötü mü?"

"Hiç de değil. Yine de profesyonel bir kumarbaz olarak hayatınızı kazanmaya çalışmak istemeyeceğinizi söyleyebilirim."

Buna güldü. "Kesinlikle hayır, ama ben-" Gözleri kısıldı. "Eğer ne düşündüğümü bu kadar iyi anlayabiliyorsan, tam olarak ne düşündüğümü düşündün?"

Blake, Marabelle'in ölümünden bu yana geçen onca yıl boyunca hissetmediği genç ve kaygısız bir şeyin kendisini ele geçirdiğini hissetti ve bunun bir yere varamayacağını bilse de, bir adım öne çıkıp, "Beni tekrar öpmek istediğini düşünüyordun," derken kendini durduramadı.

"Değildim!"

Yavaşça başını salladı. "Öyleydin."

"Azıcık bile değil. Belki de biz çalışma odasında- " Dudağını ısırıldı.

"Burada, çalışma odasında. Gerçekten fark eder mi?"

Boştaki elini kalçasına koydu. "Görevinize, operasyonunuza ya da adına ne dersiniz deyin, yardımcı olmaya çalışıyorum ve siz beni *öpmekten* bahsediyorsunuz!"

"Tam olarak değil. Ben aslında *senin beni* öpmenden bahsediyordum."

Ağız açık kaldı. "Delirmiş olmalısın."

"Muhtemelen," diye kabul etti, aralarındaki mesafeyi kapatarak. "Uzun zamandır bu şekilde davranmadığım kesin."

Yüzüne baktı, fısıldarken ağız titriyordu: "Yapmadın mı?"

Başını ciddiyetle salladı. "Üzerimde çok tuhaf bir etkiniz var, Bayan Caroline Trent."

"İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?"

"Bazen," dedi çarpık bir gülümsemeyle, "bunu söylemek zor. Ama ben iyi düşünme eğilimindeyim."

Eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. "Bana pencere hakkında ne söyleyecektin?"

fısıldadı.

Gözlerini kırptırdı. "Unutmuşum."

"Güzel." Ve sonra onu tekrar öptü, bu sefer daha derinden ve kalbinde kaldığını düşündüğünden daha fazla duyguyla. İçini çekti ve ona doğru eğilerek kollarının onu daha fazla sarmasına izin verdi.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Caroline bastonunu bıraktı, kollarını onun boynuna doladı ve düşünmeye çalışmaktan tamamen vazgeçti.

Adamın dudakları onun dudaklarındayken ve kız onun kucağında sıcacıkken, onu öpmenin iyi bir fikir olup olmadığını anlamaya çalışmanın pek bir anlamı yoktu. Birkaç saniye önce onun kalbini kırıp kırmayacağını anlamaya çalışan beyni, şimdi bu öpücüğü devam ettirmenin yollarını bulmakla meşguldü...

Parmak uçlarında durarak yaklaştı ve sonra-

"Owww!" Blake onu tutup kaldırmasaydı düşecekti. "Caroline?" diye sordu, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Aptal aptal bileğim," diye mırıldandı. "Kaçırdım ve denedim-"

Nazık bir parmağını dudaklarına götürdü. "Böylesi daha iyi."

"Sanmıyorum," diye ağzından kaçırdı.

Blake onun kollarını dikkatlice boynundan çözdü ve bir adım uzaklaştı. Kolunun zarif bir hareketiyle yere uzandı ve unuttuğu bastonunu yerden aldı. "Senden faydalanmak istemiyorum,"

"Ve şu anki ruh ve beden halimle bunu yapmaya hazırım," dedi nazikçe.

Caroline umursamadığını haykırmak istedi ama dilini tuttu. Aralarında bir denge kurmuşlardı ve bunu tehlikeye atacak bir şey yapmak istemiyordu. Bu adamın yanındayken bir şeyler hissediyordu; sıcak, nazık ve iyi bir şeyler ve eğer bunu kaybederse asla kendini affetmişti. Bir yere ait olduğunu hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve Tanrı yardımcısı olsun, onun kollarına aitti.

Sadece henüz farkına varmamıştı.

Derin bir nefes aldı. Sabırlı olabilirdi. Sabır adında bir kuzeni bile vardı. Elbette bunun da bir anlamı olmalıydı. Elbette, Patience, Massachusetts'teki püriten kız kardeşiyle oldukça uzakta yaşıyordu, Ama neredeyse kafasının yan tarafına vuracaktı. Patience Merriwether hakkında düşünerek *ne* yapıyordu?

"Caroline? İyi misin?"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Başını kaldırdı ve gözlerini kırıştırdı. "Güzel. Çok güzel. Hiç daha iyi olmamıştım. Ben sadece... Ben sadece..."

"Basitçe ne?" diye sordu.

"Düşünüyorum." Alt dudağını çiğnedi. "Bunu bazen yapıyorum." "Övgüye değer bir eğlence," dedi yavaşça başını sallayarak. "Ara sıra konudan uzaklaşmaya meyilliyimdir."

"Fark ettim."

"Yaptın mı? Oh. Özür dilerim."

"Üzülme. Bu oldukça sevimli."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"

"Nadiren yalan söylerim."

Dudakları belli belirsiz bir yüz buruşturmasına dönüştü. " 'Nadiren' pek de güven verici değil." "Benim işimde ara sıra yalan söylemeden çok uzun süre dayanamazsınız." "Hmmp. Sanırım ülkenin iyiliği söz konusuysa..."

"Ah, evet," dedi adam öyle bir içtenlikle ki, ona inanması mümkün değildi.

"Erkekler!" demekten başka söyleyecek bir şey bulamadı. Ve bunu pek de zarafetle ya da iyi bir mizahla söylemedi.

Blake kıkırdadı ve yüzünü binaya çevirmesi için kolundan tuttu. "Şimdi, bana pencereler hakkında bir şey söylemek ister misin?"

"Evet, tabii ki. Biraz yanılıyor olabilirim ama Prewitt Hall'un güney salonundaki pencerenin alt pervazının, çalışma odasının penceresindeki üçüncü pervaz kadar geniş olduğunu tahmin ediyorum."

"Alttan mı yoksa üstten mi?"

"Üstten."

"Hmmm." Blake pencereyi uzman bir gözle inceledi. "Bu onları yaklaşık on fit yüksekliğinde yapar.

İmkansız bir görev değil ama yine de biraz can

sıkıcı." "İşinizi tanımlamak için garip bir yol gibi görünüyor."

Biraz bıkkın bir ifadeyle ona döndü. "Caroline, yaptığım şeylerin çoğu can

sıkıcı."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Gerçekten mi? Bunun oldukça saçma olduğunu düşünmeliydim."

"Öyle değil," dedi sert bir şekilde. "Bu konuda bana güven. Ve

bu bir iş değil." "Değil mi?"

"Hayır," dedi, sesi biraz fazla güçlüydü. "Bu sadece yaptığım bir şey. Çok uzun süre yapmayacağım bir şey."

"Oh."

Bir süre sessiz kaldıktan sonra Blake boğazını temizledi ve "Bileğin nasıl?" diye sordu.

"Eğer iyiye."

"Emin misiniz?"

"Gerçekten. Sadece parmak uçlarımda durmamalıydım. Büyük olasılıkla yarına kadar tamamen iyileşmiş olacak."

Blake onun yanına çömeldi ve büyük bir şok ve şaşkınlık içinde ayak bileğini ellerinin arasına alıp hafifçe yokladıktan sonra ayağa kalktı. "Yarın biraz iyimser olabilir. Ama şişlik önemli ölçüde indi."

"Evet." Ağzını kapattı, bir anda ne diyeceğini bilemez hale gelmişti. Bu çok alışılmadık bir durumdu. İnsan böyle bir durumda ne söyleyebilirdi ki? Durum mu? *Bu güzel öpücük için teşekkür ederim. Bir tane daha mümkün mü?*

Caroline nedense bunun kulağa pek uygun gelmediğini düşündü, her ne kadar çok içten olsa da.

Sabır, sabır, sabır, dedi kendi kendine.

Blake ona tuhaf tuhaf baktı. "Biraz rahatsız görünüyorsun."

"Öyle mi?"

"Bağışlayın beni," dedi hemen. "Sadece çok ciddi görünüyordunuz."

"Kuzenimi düşünüyordum," diye ağzından kaçırdı, sesinin son derece aptalca çıktığını düşünüyordu.

"Kuzenin mi?"

Belli belirsiz başını salladı. "Adı Patience."

"Anlıyorum."

Caroline gerçekten de öyle olmasından korkuyordu.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Ağzının kenarları titredi. "Senin için çok iyi bir rol model olmalı."

"Hiç de değil. Patience tam bir cadaloz," diye yalan söyledi. Aslında Patience Merriwether çekingenlik, dindarlık ve nezaketin sinir bozucu bir bileşimiydi. Caro-line onunla hiç yüz yüze görüşmemişti ama mektupları her zaman ölçüsüz vaazlar içeriyordu -ya da Car-oline'a göre kibarlık. Ama Caroline yıllar boyunca ona yazmaya devam etmişti, çünkü herhangi birinin mektupları onun korkunç gardiyanlarından uzaklaşmak için iyi bir fırsattı.

"Hmmm," dedi kayıtsızca. "Bir çocuğa böyle bir isim takmak bence oldukça zalimce."

Caroline bir an için bunu düşündü. "Evet. İnsanın anne babasına layık olması yeterince zor. Bir de kendin için yaşamak zorunda kalmayı hayal edebiliyor musun? Sanırım Faith, Hope ya da Charity olarak adlandırılmak daha kötü olabilirdi."

Başını iki yana salladı. "Hayır, sanırım senin için en zoru Pa-tience olurdu."

Onun omzuna şakacı bir yumruk attı. "Tuhaf isimlerden bahsetmişken; seninkiler nereden geliyor?"

"Blake mi demek
istiyorsun?" Başını
salladı.

"Annemin kızlık soyadıydı. Ailemde ikinci çocuğa annesinin kızlık
soyadını vermek bir gelenektir."

"İkinci oğul mu?"

Blake omuz silkti. "İlk doğan çocuk genellikle baba tarafından önemli bir şey
alır."

Trent Ravenscroft, diye düşündü Caroline. Kulağa hiç de fena gelmiyordu.

Gülümsedi. "Neden sırtıyorsun?" diye sordu.

"Ben mi?" diye yutkundu. "Hiçbir şey. Sadece
şu, şey-" "Çıkar ağzındaki baklayı, Caroline."

Tekrar yutkundu, beyni üç kat hızlı dönüyordu. Ona bahar dışı fanteziler
kurduğunu itiraf etmesine imkân yoktu. "Düşündüğüm şey," dedi yavaşça.

"Evet?"

Tabii ki! "Düşünüyordum da," diye tekrarladı, sesi biraz daha kendinden
eminleşerek, "annenin o tireli soyadlarından birine sahip olmadığı için
çok şanslısın. Adının Fortescue-Hamilton Ravenscroft gibi bir şey
olduğunu hayal edebiliyor musun?"

Blake sırttı. "Sence bana Fort ya da kısaca Ham derler mi?"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Ya da," diye devam etti Caroline gülerek, artık iyice eğleniyordu, "ya Galli
olsaydı?"

Tamamen sesli harflerden yoksun olacaksın."

"Aberystwyth Ravenscroft," dedi, ismi ünlü bir kaleden alarak. "Belli bir cazibesi var."

"Ah, ama o zaman herkes sana Stwyth der ve hepimiz peltek konuşuyormuş gibi oluruz."

Blake kıkırdadı. "Bir keresinde Sarah Wigglesworth adında bir kıza deli gibi aşık olmuştum. Ama kardeşim beni metanetli olmam ve onu bırakmam konusunda ikna etti."

"Evet," diye düşündü Caroline, "bir çocuğa Wigglesworth Ravenscroft adının verilmesinin ne kadar zor olabileceğini anlayabiliyorum."

"David'in onu sadece kendisi için istediğini düşünüyorum. Altı ay geçmeden nişanlandılar."

"Oh, ne kadar mükemmel!" Caroline kahkahalarla haykırdı. "Ama şimdi çocuğuna Wigglesworth adını vermek zorunda değil mi?"

"Hayır, sadece biz ikinci oğullar geleneklere uymak zorundayız."

"Ama baban bir vikont değil mi? Neden geleneklere uymak zorundaydı?"

"Babam aslında ikinci evlatmış. Ağabeyi beş yaşındayken ölmüş. O sırada babam çoktan doğmuş ve adını almıştı."

Caroline sıırttı. "Peki adı neydi?"

"Korkarım babam benim kadar şanslı değildi. Büyükanнемin kızlık soyadı Petty'ydi."

Elini ağzının üzerine kapattı. "Ah, canım. Gülmemeliyim." "Evet, gülmelisin. Hepimiz gülüyoruz."

"Ona ne diyorsunuz?"

"Ben ona Baba diyorum. Diğer herkes ona sadece Darnsby diyor, ki bu onun unvanı."

"Unvanı kazanmadan önce ne yapıyordu?"

"Sanırım herkese ona Rich-ard demeleri talimatını

verdi." "Bu ona verilen isimlerden biri mi?"

"Hayır," dedi Blake omuz silkerek, "ama bunu Petty'ye tercih etti."

"Oh, çok komik," dedi, gözünden akan bir damla yaşı silerek. "Bir Ravenscroft'un ikinci bir oğlu olmazsa ne olur?"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Gözlerinde kesinlikle rakish bir parıltıyla öne doğru eğildi. "Başarana kadar denemeye devam edeceğiz."

Caroline'in yanakları alev alev yanıyordu. "Biliyor musunuz," dedi aceleyle, "ama birden kendimi çok yorgun hissettim. Sanırım içeri girip biraz dinleneceğim. Tabii ki sen de bana katılabilirsin."

Ancak onun cevabını beklemedi, sadece topuklarının üzerinde döndü ve topallayarak uzaklaştı - aslında baston kullanan biri için oldukça hızlıydı.

Blake onun evin içinde kayboluşunu izlerken, yanakları neredeyse tüm görüşmeleri boyunca yüzünü süsleyen gülümsemeyi terk edemiyordu. Ailesinin isim verme geleneğini düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. Marabelle'in soyadı George'du ve sırf bu yüzden evlenmeleri gerektiği konusunda hep şaka yapmışlardı.

George Ravenscroft. Kuzguni bukleleri ve Mar-abelle'in soluk mavi gözleriyle Blake'in zihninde neredeyse gerçek bir oğul olmuştu.

Ama George Ravenscroft diye biri olmayacaktı. "Özür dilerim Marabelle," diye fısıldadı. Onu pek çok açıdan hayal kırıklığına uğratmıştı. Ona yardım edememişti.

Onu korumaya ve hatırasına sadık kalmaya çalışmış olsa da bunu her zaman başaramamıştı.

Ve bugün, bugün patavatsızlığı sadece bedeninin ihtiyaçlarının ötesine geçmişti. Caroline'la çok eğlenmişti. onun arkadaşlığından zevk alıyordu. Suçluluk

duygusu kalbini delip geçti. "Özür dilerim

Marabelle," diye tekrar fısıldadı.

Ama eve doğru yürürken kendi kendine, "Trent Ravenscroft," dediğini duydu.

Başını salladı ama bu düşünce aklından çıkmadı.

Bölüm 10

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

um-laut (isim). 1. Bitişik bir sese kısmi asimilasyon yoluyla üretilen bir sesli harfin sesindeki değişiklik. 2. Böyle bir değişikliğin gerçekleştiğini göstermek için bir sesli harfin üzerine konulan aksan işareti (örn. u), özellikle.

Almanca.

Bay Ravenscroft hakkında bildiklerimden sonra, *ismimde* anumlaut olan bir Alman olarak doğmadığım için yaratıcıma gerçekten şükretmeliyim.

- *Kişisel sözlüğünden*

Caroline Trent

Öğleden sonra Caroline iki şeyin farkına varmıştı. Birincisi, James bir kez daha ortadan kaybolmuş, muhtemelen Oliver'ı ve hain faaliyetlerini araştırmak için bir yerlere gitmişti. Ve ikincisi, Blake Ravenscroft'a aşık olmuştu.

Bu tam olarak doğru değildi. Daha doğrusu, Blake Ravens-croft'a aşık *olabileceğini düşünüyordu*. Kendisi de buna inanmakta biraz güçlük çekiyordu ama kişiliğinde ve davranışlarında son zamanlarda meydana gelen değişikliklerin başka bir açıklaması yok gibiydi.

Caroline onun sık sık sözlerini düşünmeden konuşma kusuruna alışkındı, ama bugün ağzından saçma sapan şeyler kaçırıyor gibiydi. Dahası, her zamanki doyurucu iştahını tamamen kaybetmişti. Kendisini en aptal gibi sırtırken yakaladığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile.

Ve eğer bu yeterli bir kanıt değilse, kendini fısıldarken yakaladı, "Caroline Ravenscroft. Caroline Ravenscroft, Trent Ravenscroft'un annesi. Caroline Ravenscroft, Trent Ravenscroft'un karısı - Oh, dur!"

O bile kendine karşı sabrını kaybedebilirdi.

Ama Blake onun duygularına karşılık verdiyse bile bunu belli etmiyordu. Evin içinde aşk acısı çeken bir aptal gibi hoplayıp zıplamıyor, onun güzelliğine, zarafetine ve zekâsına methiyeler düzmüyordu. Ve Blake'in çalışma odasındaki masasının arkasında oturup boş boş "Bay ve Bayan Blake Ravenscroft" sözcüklerini karaladığından da şüpheliydi.

Ve eğer öyleyse, onun **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html> adresindeki "Bayan Blake Ravenscroft" olabileceğini düşünmek için hiçbir neden yoktu.

Soru. Tanrı bilir Londra'da kaç kadın
Ona aşık olduklarını. Peki ya *onlardan* birine aşık olduğunu düşünseydi?

Bu ayıltıcı bir düşünceydi.

Elbette öpüşmeleri tamamen göz ardı edemezdi. Öpüşmelerinden kesinlikle zevk almıştı. Ama erkekler kadınlardan farklıydı. Caroline oldukça korunaklı bir yaşam sürmüştü ama bu önemli gerçek kendini erkenden belli etmişti. Bir erkek, arkasında zerre kadar duygu olmadan bir kadını öpmek isteyebilirdi.

Öte yandan bir kadın... Caroline bütün kadınlar adına konuşamazdı ama bir erkeği, o öğleden sonra Blake'i öptüğü gibi, arkasında büyük bir duygu olmadan öpemeyeceğini biliyordu.

Bu da onu ana hipotezine geri getirdi: Blake Ravenscroft'a aşıktı.

Caroline kalbinin oldukça dolambaçlı derinliklerine dalmakla meşgulken, Blake masasının kenarında oturmuş, ofisindeki dart tahtasına dart atıyordu. Bu çaba onun ruh haline mükemmel bir şekilde uyuyordu.

"Onu *bir* daha öpmeyeceğim."

"Hoşuma gitmedi."

"Pekala, tamam, yaptım, ama tamamen" - "fiziksel düzeyde."

Ayağa kalktı, yüzü kararlıydı. "O çok hoş bir kız ama benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

Nişan aldı, ateş etti ve dartin yeni beyaz badanalı duvarında bir delik açmasını dehşetle izledi.

"Kahretsin, kahretsin," diye mırıldandı, dartı çıkarmak için adım attı. Nasıl ıskalamış olabilirdi? O asla ıskalamazdı. Bu dartları neredeyse her gün fırlatırdı ve hiç ıskalamazdı. "Lanet olsun."

"Bugün biraz asabiyiz, değil mi?"

Blake başını kaldırdı ve James'in kapıda durduğunu gördü. "Hangi cehennemdeydin sen?"

"Oliver Prewitt hakkındaki soruşturmamızı ilerletiyoruz, ki bu sizin için söyleyebileceğimden çok daha fazlası."

"Ellerim onun vesayetiyle fazlasıyla dolu." "Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

Blake dartı çekerek çıkardı ve yere küçük sıva parçaları saçtı. "Ne demek istediğini biliyorsun."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

James yavaş bir gülümsemeyle, "Kesinlikle," dedi, "ama ben *senin* Ne demek istediğinizi anlıyorum."

"Bu kadar sinir bozucu olmayı bırak Riverdale ve bana ne bulduğunu söyle."

James deri koltuğuna yayıldı ve kravatını gevşetti. "Prewitt Hall'da biraz daha gözetleme yaptım."

"Neden bana gideceğini söylemedin?"

"Benimle gelmek isterdin." "Çok haklısın. I-"

"Birinin," diye araya girdi James, "misafirimizle birlikte burada kalması gerekiyordu."

"*Misafirimiz,*" diye alaycı bir şekilde cevap verdi Blake, "yetişkin bir kadın. Onu birkaç saatliğine kendi haline bırakırsak ne-glect'ten ölmeyecektir."

"Doğru, ama döndüğünüzde odalarınızdan birini daha darmadağınk bulabilirsiniz." "Eşeklik etme, Riverdale."

James yüzgeçli tırnaklarını inceliyormuş gibi yaptı. "Böyle yorumlara alınmadığım için şanslısın."

"O lanet dilini boğazına sokmadığım için şanslısın."

"Seni bir kadını bu kadar savunurken görmek çok dokunaklı," dedi James tembel bir gülümsemeyle.

"Ben savunmacı değilim. Ve beni yemlemeye çalışmayı bırak."

James omuz silkti. "Ne olursa olsun, bir kişi iki kişiden çok daha fazla gizlilikle casusluk yapabilir. Dikkat çekici görünmek istemedim."

"Riverdale, göze çarpmamak için yaşıyorsun."

"Evet, ara sıra ortalıkta görünmemek oldukça eğlenceli, değil mi? Kim olduğunuzu bilmeyen insanların söyledikleri oldukça şaşırtıcı. Ya da," diye ekledi hınzır bir gülümsemeyle, "orada olduğunuzu bile bilmedikleri zaman."

"Bir şey keşfettiniz mi?"

"Önemli bir şey yok, ancak Prewitt kesinlikle imkanlarının ötesinde yaşıyor. Ya da en azından olması gerekenin ötesinde."

Blake bir dart oku daha aldı ve nişan aldı. "Uzaklaş."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

James de öyle yaptı ve dartın Blake'in elinden hedefe doğru süzülüşünü pek de ilgi duymadan izledi.

"Bu daha doğru," diye mırıldandı Blake. James'e döndü ve "Sorun şu ki, parasının hain faaliyetlerden geldiğini otomatik olarak varsayamayız. Eğer gerçekten de Carlotta De için mesajlar taşıyorsa Leon, bunun için iyi para aldığına eminim. Ancak konyak ve ipek kaçakçılığı yaptığını da biliyoruz; yıllardır geçimini bu yolla sağlıyor. Ve kesinlikle Caroline'ın mirasını çalıyor olabilir."

"Öyle olmasaydı çok şaşıırırdım."

Blake hafifçe kendini beğenmiş bir gülümsemeye, "Ama ne var ki," dedi, "ben de biraz araştırma yaptım."

"Şimdi mi?"

"Prewitt'in her zaman kilitli tuttuğu bir ofisi olduğu ortaya çıktı. Caroline'ın ve oğlunun içeri girmesine izin verilmemiş."

James'in yüzü geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Tam isabet."

"Aynen öyle." Blake dartı fırlattı ama hedefi tutturamadı. "Şey, her zaman tam olarak değil."

James, "Prewitt Hall'a küçük bir gizli ziyaret yapmanın zamanı gelmiş olabilir," diye önerdi.

Blake başını salladı. Bu davayı sonuçlandırıp Savaş Bakanlığı'ndan emekli olmak ve yeni, saygın ve sıkıcı hayatına başlamaktan başka bir şey istemiyordu. "Daha fazla katılamazdım."

Caroline'ı kütüphanede bir masanın altında otururken buldular.

"Orada ne halt ediyorsun?" Blake talep etti.

"Ne? Oh, iyi günler." Sürünerek çıktı. "Hizmetçileriniz buranın tozunu alıyor mu? Fırtına gibi hapşırıyorum."

"Soruma cevap vermedin."

"Ben sadece bu yığınlardan bazılarını gözden geçiriyordum. Tüm tarih kitaplarınızı toplamaya çalışıyorum."

"Bileğin iyileşene kadar buraya gelmeyeceğini sanıyordum," dedi Blake, ona göre oldukça suçlayıcı bir şekilde.

"Kitapları henüz rafa geri koymuyorum," diye cevap verdi. "Sadece konularına göre gruplandırıyorum. Bu arada neredeyse iyileşmiş olan ayak bileğimi hiç kullanmıyorum. Bugün bastonumu bir kez bile kullanmadım ve hiç acımadı." James'e döndü ve gülümsedi. "Oh, sizi tekrar görmek çok güzel, Lordum."

Marki gülümsedi ve ona doğru eğildi. "Her zaman bir zevk, sevgili Caroline."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Blake kaşlarını çatı. "Buraya bir amaç için geldik Bayan Trent."

"Öyle olmadığın hiç aklıma gelmemişti." Bakışlarını tekrar James'e çevirdi. "Bana sinirlendiğinde Bayan Trent demeyi sevdiğini fark ettin mi?"

"Caroline," dedi Blake, sesinde açıkça bir uyarı vardı.

"Tabii ki," diye ekledi umursamazca, "gerçekten sinirlendiğinde Caroline'e dönüyor. Muhtemelen tam adımı mırıldanmayı çok zor buluyor."

James muhtemelen kahkahasını bastırmak için elini ağzına götürmüştü.

"Caroline," dedi Blake daha yüksek bir sesle, onun şakalarına aldırmadan, "yardımına ihtiyacımız var."

"Öyle mi?"

"Prewitt'e karşı sağlam kanıtlar toplamamızın zamanı geldi."

"Güzel," diye cevap verdi Caroline. "İşlediği suçların cezasını çektiğini görmek isterim." James kıkırdadı ve "Kana susamış sürtük," dedi.

Kız incinmiş bir ifadeyle ona döndü. "Bu söylediğin korkunç bir şey. En ufak bir kana susamışlığım yok. Sadece eğer Oliver söylediğiniz bütün o korkunç şeyleri yapıyorsa-"

"Caroline, sadece takılıyordum," dedi James.

"O zaman aşırı tepki verdiğim için özür dilerim. Bu kadar kaba olmayacağını bilmeliydim-"

"Eğer ikiniz karşılıklı hayranlığınızı bir kenara bırakabilirsiniz," dedi Blake sert bir sesle, "konuşmamız gereken önemli bir konu var."

Caroline ve James aynı derecede sinirli ifadelerle ona döndüler.

"Riverdale ve ben Prewitt Malikânesi'ne gireceğiz," dedi Blake ona. "Tespit edilmekten kaçınabilmemiz için bize ailenin ve hizmetçilerin programları hakkında her ayrıntıyı vermeniz gerekecek."

"Her ayrıntıya ihtiyacın olmayacak," dedi omuzlarını silkerek. "Sadece bu gece gitmelisiniz."

Her iki bey de öne doğru eğildi ve sorgulayan gözlerle ona baktı.

"Oliver her Çarşamba akşamı kağıt oynar. Hiçbir oyunu kaçırmaz. Her zaman kazanır. Bence hile yapıyor."

James ve Blake birbirlerine baktılar ve Caroline onların beyinlerinin harekete geçtiğini ve görevlerini planladıklarını görebiliyordu. "Hatırlarsanız," diye devam etti, "kaçtığımda bir Çarşamba gecesi idi. Tam bir hafta önce. Oliver belli ki kart gecesini Percy'nin tecavüz girişimi için seçmişti. Çılgınlıklarımın kulaklarını rahatsız etmesini istemediğine şüphe yok."

"Percy evde olacak mı?" James sordu.

Caroline başını salladı. "Neredeyse her zaman dışarı çıkar ve sarhoş olur. Oliver içkiye aşırı düşkünlüğe tahammül edemez. Bunun insanı zayıflattığını söyler. Bu yüzden Percy babasının gözetiminden kaçabildiği Çarşamba geceleri içiyor."

"Peki ya hizmetçiler? Kaç tane var?" Bu kez soruları Blake sordu.

Caroline bir an için bunu düşündü. "Toplam beş kişi. Çoğunun evde olması muhtemel. Geçen hafta Oliver herkese izin verdi ama bunu sadece Percy bana saldırdığında kimse yardımına koşmasın diye yaptığından eminim. Kendisinden başkasına karşı son derece eli sıkıdır, bu yüzden çok iyi bir gerekçe olmadan onlara tekrar izin vereceğinden şüpheliyim. sebep."

Blake, "Tecavüzün iyi bir neden olarak nitelendirildiğini bilmek ne güzel," diye mırıldandı.

Caroline başını kaldırdı ve onun kendisi adına ne kadar kızgın görüldüğünü görünce şaşırdı ve biraz da sevindi. "Ama dikkatli olursan," diye ekledi, "onlardan kaçmakta hiç zorlanmazsın. Salonda yolunuzu bulmak biraz kafa karıştırıcı olabilir ama beni de yanınızda götüreceğinize göre-"

"Seni götürmüyoruz," diye ısırdı

Blake. "Ama-"

"Sizi götürmüyoruz dedim."

"Eminim sadece düşün-"

"Gitmeyeceksin," diye kükredi ve James bile cevabının yüksekliği karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Caroline sinirli bir sesle, "Pekâlâ," dedi. Blake'in yanıldığından emindi ama daha fazla tartışmak ne akıllıca ne de sağlığı için yararlı görünüyordu.

"Sakat bir ayak bileğin olduğunu unutma," dedi James nazikçe. "Her zamanki hızınla hareket edemezsin."

Caroline, James'in Blake'le yüzde yüz aynı fikirde olduğunu ve sadece kendisini daha iyi hissetmesini sağlamaya çalıştığını düşünüyordu -özellikle de onlara ayak bileğinin tamamen iyileştiğini söylediği için- ama yine de desteğini takdir etti.

"Hizmetçi oldukça sağırdır ve erken emekli olur," dedi onlara. "Onun için endişelenmenize gerek yok."

"Mükemmel," dedi Blake. "Peki ya geri kalanı?"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"İki hizmetçi var ama onlar köyde yaşıyor ve her gece uyumak için evlerine gidiyorlar. Oliver kâğıt oynamaya gittiğinde çoktan gitmiş olurlar. Damat ahırda uyuyor, bu yüzden eve karşı taraftan yaklaştığınız sürece onu rahatsız etme olasılığınız yok. "

"Uşak mı?" Blake sordu.

"Tarnsworth en zoru olacak. Çok keskin kulakları var ve Oliver'a son derece sadık. Odası üçüncü katta."

"O zaman bu çok büyük bir sorun olmamalı," dedi James.

"Şey, hayır, ama..." Caroline'ın sözleri kesildi ve ağzını sert bir çizgiyle kapattı. Blake ve James kendi aralarında hararetli bir şekilde konuşuyorlardı ve ona gösterdikleri ilgiye bakılırsa Caroline bir mobilya parçası bile olabilirdi.

Sonra vedalaşmaya bile gerek duymadan Blake'in çalışma odasına girdiler ve Caroline kitaplarının arasında oturmak zorunda kaldı. "Ne kadar kaba-"

"Oh, Caroline?"

Umutla yukarı baktı. Blake kafasını tekrar kütüphaneye sokmuştu. Belki de kızın da onlarla birlikte Prewitt Hall'a gidebileceğine karar vermişti. "Evet?"

"Biliyor musunuz, size yanınızda taşıdığınız o tuhaf küçük kitabı sormayı unuttum."

"Affedersiniz?"

"şu garip kelimelerle dolu olan. Prewitt ile bir ilgisi var mı?"

"Hayır. Aslında bana ilk sorduğunuzda size doğruyu söyledim. Bu küçük kişisel bir sözlük. Yeni kelimeleri not etmeyi seviyorum. Tek sorun, yazdıktan sonra genellikle ne anlama geldiklerini unutmam."

"Onları bağlam içinde kullanmayı deneyebilirsiniz. Anlamı hatırlamanın en iyi yolu budur." Sonra topuklarının üzerinde döndü ve ortadan kayboldu.

Caroline onun fikrinin iyi bir fikir olduğunu kabul etmek zorundaydı, ama içinde tek bir cümle içinde *çekilmez, kibirli ve sinir bozucu kelimelerini* kullanma arzusu vardı.

Altı saat sonra Caroline son derece huysuz bir ruh hali içindeydi. Blake ve James öğleden sonrayı Blake'in çalışma odasında, Prewitt Hall'a yapacakları "saldırımı" planlayarak geçirmişlerdi.

Onsuz.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Ve şimdi gitmişlerdi, aysız gecenin örtüsü altında at sürmüşlerdi. Yıldızlar bile bulutların ardında kendilerini rahatça gizlemişlerdi.

Şu lanet adamlar. Kendilerini yenilmez sanıyorlardı ama Caroline daha iyisini biliyordu. Herkes kan kaybedebilirdi.

İşin en kötü yanı da sanki her şey çok eğlenceliymiş gibi davranmalarıydı. Planlarını oldukça hararetli bir şekilde tartışmışlar, zaman, ulaşım ve en iyi yaklaşım konusunda tartışmışlardı. Üstelik Blake'in çalışma odasının kapısını kapatma zahmetine bile katlanmamışlardı. Caroline kütüphaneden her kelimeyi duymuştu.

Şu anda muhtemelen Prewitt Salonu'na yaklaşıyorlardı ve güneydeki misafir odasına girmeye hazırlanıyorlardı...

Onsuz.

"Aptal, aptal erkekler," diye homurdandı. Ayak bileğini esnetti. En ufak bir acı bile yoktu. "Açıkçası, onlara eşlik edebilirdim. Onları yavaşlatmazdım."

Tamamen siyah giyinmişlerdi ve ikisi de kalp durduracak kadar yakışıklı görünüyordu.

Onların gidişini izlerken Caroline kendini dayanılmaz derecede rüküş hissetmişti. Blake'in kendisi için aldığı yeni elbiselerden birini giymişti ama yine de o iki gösterişli kuzgunun yanında kendini oldukça sade bir güvercin gibi hissediyordu.

Kütüphanede, üzerine tüm biyografileri yığıldığı bir masaya oturdu. Akşamı onları konularına göre alfabetik sıraya dizerek geçirmeyi planlamıştı; şimdi bu görevi muhtemelen gerekenden biraz daha büyük bir gayretle tamamlıyordu.

Sokrates'ten önce Platon, Fawkes'tan önce Cromwell... Ravenscroft ve Sidwell Trent'ten önce.

Caroline, Milton'ı Machiavelli'nin üstüne çarptı. Bu doğru değildi. Onsuz gitmemeliydiler. Onlar için Prewitt Malikânesi'nin kat planını çizmişti ama hiçbir şey birinci elden bilginin yerini tutamazdı. O olmadan yanlış odaya girme, bir hizmetçiyi uyandırma, -korkuyla yutkundu- kendilerini öldürtme tehlikesiyle karşı karşıyaydılar.

Yeni bulduğu arkadaşlarını kaybetme düşüncesi kalbinin etrafını buz gibi sarmıştı. Ömrünü ailelerin kenarlarında geçirmişti ve şimdi nihayet ona ihtiyacı olan iki insan bulmuştu -bu sadece ulusal güvenlik düzeyinde olsa bile- eli kolu bağılı oturup onların tehlikeye doğru yürümelerini izlemek istemiyordu.

Marki'nin kendisi onun soruşturmaları için çok önemli olduğunu söylemişti. Blake'e gelince... Blake onun Savaş Bürosu için yaptıkları işle herhangi bir şekilde ilgili olduğunu kabul etmekten pek hoşlanmıyordu ama o bile Prewitt ailesi ve alışkanlıkları hakkında onları bilgilendirerek iyi bir iş çıkardı.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Onun olay yerindeki yardımlarıyla daha iyi olacaklarını *biliyordu*. Caroline dehşet içinde elini ağzına götürdü. Onlara Farnsworth'un akşam çayından bahsetmeyi nasıl unutabilirdi? Kâhya için bir ritüeldi bu. Her gece, saat gibi, onda çay içerdi. Garip bir gelenektir ama Farnsworth'un ısrar ettiği bir şeydi. Sütü, şekerli, tereyağı kurabiye ve çilek reçelli, dumanı tüten sıcak çay... Farnsworth her gece atıştırmak isterdi ve bunu bölenlerin vay haline! Caroline bir keresinde çaydanlığı ödünç almış ve kendini bir hafta boyunca battaniyesiz bulmuştu. Aralık ayında.

Caroline'ın gözleri büyükbabasının saatine kaydı. Dokuzu çeyrek geçiyordu. Blake ve James on beş dakika önce yola çıkmışlardı. Prewitt Malikânesi'ne şu saatte varacaklardı.

Aman Tanrım, tam da Farnsworth atıştırmalığını hazırlarken gelmiş olacaklardı. Kâhya yağanmıģ olabilir ama kesinlikle çelimsiz değildi ve ateşli silahlar konusunda oldukça becerikliydi. Ve odasından mutfığa giderken doğrudan güneydeki çekmeceli odanın önünden geçmesi gerekiyordu.

Caroline ayağa kalktı, gözleri geniş ve ifadesi kararlıydı. Ona ihtiyaçları vardı. Blake'in ona ihtiyacı vardı. Onları uyarmaya gitmezse kendisiyle asla yaşayamazdı.

Bileğini umursamadan odadan fırladı ve doğrudan ahırlara yöneldi.

Caroline rüzgar gibi ata binerdi. En iyi binici değildi; doğrusunu söylemek gerekirse, vasilerinin çoğu ona pratik yapma fırsatı vermemişti ama becerikliydi ve yerinde durabiliyordu.

Ve kesinlikle dörtmala devam etmek için hiç bu kadar iyi bir nedeni olmamıştı.

Oliver'ın mülkünün sınırına ulaştığında, Blake'in masasından kaptığı cep saati saati tam olarak on olarak gösteriyordu. Blake'ten "ödünç aldığı" kırsağı bir ağaca bağladı ve eve doğru sürünerek ilerledi, kendini yol boyunca uzanan uzun çitlerin arkasında gizledi. Prewitt Hall'a ulaştığında yere çöktü.

Elleri ve dizleri. Mutfaktaki Farnsworth dışında kimsenin uyanık olduğundan şüpheleniyordu ama sil-kuetinin herhangi bir pencerenin önünden geçmesini engellemek akıllıca görünüyordu.

"Blake bunun kıymetini bilse iyi olur," diye fısıldadı kendi kendine. Sadece Dört ayak üzerinde sürünerek son derece aptalca görünüyordu, ama **ABC'nin ürettiği** tek yer olan Prewitt Hall'a geri döndüğü aklına gelmişti. **Amber LIT [Dönüştürücü](http://www.processtext.com/abclit.html), <http://www.processtext.com/abclit.html>**

önümüzdeki beş hafta boyunca kesinlikle olmak istemiyordu. Ve kendi isteğiyle gelmişti! Ne salak ama.

Oliver onu ele geçirirse.

"Oliver kağıt oynuyor. Oliver kartlarda hile yapıyor. Oliver birkaç saat daha dönmeyecek." Bu tür düşünceleri fısıldamak kolaydı ama bu onu daha az tedirgin etmiyordu. Aslında, midesi sanki bir çift tazı yutmuş gibi hissediyordu.

"Hatırlat da bir daha dışarıda bırakılmayı dert etmeyeyim," dedi kendi kendine. Blake ve James'in onsuz gitmesi oldukça sinir bozucuydu ama şimdi burada, aksiyonun tam ortasındaiken tek istediği Seacrest Malikânesi'ne dönmekti, belki bir fincan sıcak çay ve belki de kalın bir parça tostla...

İşin özüne indiğinde, Caroline casusluk hayatı için uygun olmadığına karar verdi.

Evin kuzeybatı köşesine ulaştı ve bakışlarını batı duvarı boyunca gezdirerek etrafına bakındı. Blake ya da James'i göremedi, bu da muhtemelen odaya güney penceresinden girdikleri anlamına geliyordu.

Eğer çoktan içeri girmemişlerse.

Caroline dudağını ısırıldı. Güneydeki misafir odasındalarsa Farnsworth'un onları duyacağından emindi. Oliver da salondaki dolaplardan birinde dolu bir silah saklıyordu. Farnsworth davetsiz misafirlerden şüphelenirse, soruşturmadan önce mutlaka silahı alırdı ve Caro-line kahyanın soru soracağından oldukça şüpheliydi tetiği çekmeden önce.

İçinde taze bir panik yükselirken, çimlerin üzerinde sürünerek, bir insanın emekleyerek yapabileceğini hiç düşünmediği kadar hızlı ilerledi.

Sonra köşeyi döndü. "Bir şey mi

duydun?"

James vantilatör mandalı üzerindeki çalışmasından başını kaldırıp aşağı baktı ve başını salladı. Blake'in omuzlarında duruyordu, böylece vinç kapağına ulaşabiliyordu.

James bakımına devam ederken Blake sağa sola baktı. Sonra yine bir ses duydu; bir tür koşuşturma sesi. James'in ayağına vurdu ve işaret parmağını dudaklarına götürdü. James başını salladı ve egesiyle mandalı kurcalarken ara sıra tıkırtılara ve çınlamalara neden olan işini geçici olarak bıraktı. Gürültüsüz bir şekilde yere zıpladı.

Blake çömeldi ve anında tetikte bir duruşa geçti.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Blake köşeye doğru ilerlerken tabancasını çıkardı, sırtını duvara yaslamıştı. Hafif bir gölge yaklaşıyordu. Birinin batı duvarındaki pencerelerden birinde yanan bir mum bırakmış olması dışında fark edilemezdi. Ve o gölge gittikçe yaklaşıyordu. Blake'in parmağı tetikte sıkılaştı. Köşeden bir el belirdi. Blake atladı.

Bölüm 11

pleth-o-ra (isim). Herhangi bir açıdan aşırı doluluk, bolluk.

Blake, önemli herhangi bir şeyi yazıya dökmek için gerçek bir neden bolluğu olduğunda ısrar ediyor, ancak küçük sözlüğümde suçlayıcı bulunabilecek herhangi bir şey düşünemiyorum.

- Kişisel sözlüğünden

Caroline Trent

Caroline bir an dört ayak üzerinde sürünürken, bir an sonra sırtında büyük, ağır ve garip bir şekilde sıcak bir ağırlıkla krep gibi dümdüz oldu. Ancak bu, kaburgalarına dayanan soğuk silah kadar rahatsız edici değildi.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Kımıldama," diye homurdandı kulağına bir ses. Tanıdık bir

ses. "Blake?" diye mırıldandı.

"Caroline?" Sonra o kadar iğrenç bir kelime söyledi ki, Caroline daha önce hiç duymamıştı ve hepsini çeşitli gardiyanlarından duyduğunu sanıyordu.

"Tam da o," diye cevap verdi yutkunarak, "zaten hareket de edemezdim. Oldukça ağırsın."

Adam Caroline'in üzerinden yuvarlandı ve ona bir kısmı inançsızlık, otuz bir kısmı da katıksız öfke olan bir bakış fırlattı. Caroline kendini bir an için tam tersi. Blake Ravenscroft kesinlikle karşısına çıkılacak bir adam değildi.

"Seni öldüreceğim," diye tısladı.

Yutkundu. "Önce bana ders vermek istemiyor musun?"

Adam büyük bir şaşkınlıkla ona baktı. "Sözümü geri alıyorum," dedi kesin bir ifadeyle. "Önce seni boğacağım, sonra da öldüreceğim."

"Burada mı?" diye sordu şüpheyle, etrafına bakınarak. "Sabahleyin cesedim şüpheli görünmez mi?"

"Burada ne halt ediyorsun? Burada kalman için özel talimat almıştın-"

"Biliyorum," diye fısıldadı ısrarla, parmağını dudaklarına bastırarak, "ama bir şey hatırladım ve-"

"İncil'in ikinci kitabının tamamını hatırlıyor olman umurumda değil. Sana söylendi-"

James elini Blake'in omzuna koydu ve "Onu dinle Ravenscroft," dedi.

Caroline, Blake fikrini değiştirip onu boğmaya karar vermeden önce, "Kahya arıyor," diye araya girdi. "Farnsworth. Çayını unutmuşum. Garip bir alışkanlığı var. Her gece saat onda çay içer.

Ve yanından geçip gidiyor..." Yemek odasında bir ışık huzmesinin hareket ettiğini görünce sesi kesildi. Koridorda yürürken elinde bir fener tutan Farnsworth olmalıydı. Yemek odasının kapıları genellikle açık bırakılırdı, bu yüzden eğer feneri oldukça parlaksa, pencereden ışıltısını görebilirlerdi.

Tabii bir şey duyup araştırmak için yemek odasına gitmediyse...

Üçü de hızla yere yığıldı. "Çok keskin

kulakları var," diye fısıldadı Caroline. "O

zaman kapa çeneni," diye tısladı Blake.

**Generated by ABC Amber LIT
Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>**

O yaptı.

Seyahat eden ılık bir an için kayboldu, sonra güneydeki salonda yeniden belirdi.

"Prewitt'in bu odayı kilitli tuttuğunu söylediğini sanıyordum," diye fısıldadı

Blake. "Farnsworth'n anahtarı var," diye fısıldadı Caroline.

Blake elleriyle ona güney salonunun penceresinden uzaklaşmasını işaret etti ve o da yemek odasının yanına gelene kadar karnının üzerinde kaymaya devam etti. Blake hemen arkasındaydı. James'i aradı ama o köşeyi dönüp ters yöne gitmiş olmalıydı.

Blake binayı işaret ederek, "Duvara yaklaşın," dedi. Caroline, Prewitt Hall'un soğuk dış taşına bastırılana kadar onun talimatlarını izledi. Ancak birkaç saniye içinde diğer tarafını da Blake Ravenscroft'un sıcak bedenine dayadı.

Caroline'ın nefesi kesildi. Adam onun üstünde yatıyordu! Sesini alaltması gerektiğini bilmese adamın kulaklarını kabartabilirdi. Yerde yüzükoyun yattığı ve üzerinde hiçbir şey olmadığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. bir ağız dolusu ot alma arzusu.

"Uşak kaç yaşında?"

Neredeyse nefesi kesiliyordu. Adamın nefesi yanağını ısıtıyordu ve dudaklarının kulağına değdiğini hissettiğine yemin edebilirdi. "En az elli yaşında," diye fısıldadı, "ama iyi nişancıdır."

"Uşak mı?"

"Orduda görev yaptı," diye açıkladı. "Kolonilerde. Sanırım kahramanlık madalyası ile ödüllendirilmişti."

"Tam benim şansıma," diye mırıldandı Blake. "Ok ve yay kullanmada becerikli olduğunu sanmıyorum."

"Neden, hayır, ama bir keresinde onu yirmi adım öteden bir ağaca bıçakla vururken görmüştüm."

"Ne?" Blake nefesinin altından küfretti - onu çok etkileyen o muhteşem yaratıcılıktaki küfürlerden biri daha.

"Şaka yapıyorum," dedi hemen.

Tüm vücudu öfkeyle gerildi. "Bunun ne yeri ne *de* zamanı-" "Evet, şimdi fark ettim," diye mırıldandı.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

James köşeden elleri ve dizleri üzerinde sürünerek çıktı. Onlara ilgiyle baktı.

"Burada bu kadar eğlendiğinizi bilmiyordum."

Blake ve Caroline hep bir ağızdan, "Eğlenmiyoruz," diye tısladılar.

James başını öyle bir ciddiyetle salladı ki, onlarla alay ettiği çok açıktı. "Hayır, belli ki değilsiniz." Sonra gözlerini hâlâ Caroline'ın üstünde yatmakta olan Blake'e dikti. "Hadi işimize dönelim. Uşak odasına çıktı."

"Emin misiniz?"

"Işığın salondan çıktığını gördüm, sonra da yukarı çıktım."

"Yan merdiven boşluğunda bir pencere var," diye açıkladı Caro-line. "Güneyden görebilirsiniz."

"Güzel," dedi Blake, onun üzerinden yuvarlanarak çömeldi. "Lef şu pencereleri açmak için işe geri dönelim."

"Kötü fikir," dedi Caroline. Her iki adam da ona doğru döndü ve karanlıkta yüz ifadelerinin ilgili mi yoksa küçümseyici mi olduğundan emin olamadı.

"Farnsworth sizi odasından duyacaktır," dedi. "Sadece iki kat yukarıda ve hava sıcak olduğu için büyük olasılıkla pencereleri açmıştır. Eğer o-

Kalemler dışarı baksın, sizi mutlaka görecektir."

Blake, "Bunu içeri girmeye kalkışmadan önce bize söyleyebilirdin," diye tersledi. "Sizi hâlâ içeri sokabilirim," diye karşılık verdi. "Nasıl?"

' Teşekkür ederim, Caroline. ' dedi alaycı bir tavırla. "Çok düşüncelisiniz. 'Rica ederim Blake, sana yardımcı olmak hiç de zor değil."

Hiç eğlenmiş görünmüyordu. "Şakaya ayıracak vaktimiz yok Caroline. Bize ne yapacağımızı söyle."

"Kilit açabilir misin?"

Sorduğu için bile kızgın görünüyordu. "Elbette. Riverdale daha hızlı ama." '

Tamam, beni takip et."

Adamın eli ağır bir şekilde kadının sağ omzuna indi. "İçeri girmiyorsun."

"Burada tek başıma mı kalmam gerekiyor? Oradan geçen herkesin beni tanıyıp Oliver'a geri götüreceği bir yerde mi? Hırsızlardan, haydutlardan bahsetmiyorum bile-"

"Affedersin Caroline," diye araya girdi James, "ama bu küçük tabloda hırsızlar ve haydutlar biziz."

Caroline kahkahalarını bastırdı.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Blake öfkelendi.

James belli belirsiz bir ilgiyle ikisinin arasına baktı. Sonunda dedi ki, "O haklı Ravenscroft. Onu burada yalnız bırakamayız. Önden git, Caroline."

Blake o kadar mavi bir çizgiye küfrediyordu ki siyah da olabilirdi ama James ve Caroline'ın arkasından olumsuz bir yorum yapmadan yürüdü.

Onları uzun bir İngiliz akçaağacının kısmen gizlediği bir yan kapıya götürdü. Sonra çömeldi ve parmağını dudaklarına götürerek hareketsiz kalmalarını işaret etti. İki adam şaşkınlık ve ilgiyle ona bakarken, kadın omuzlarını kapıya çarparak yukarı doğru kalktı. Bir mandalın çözüldüğünü duydular ve Caro-line kapıyı açtı. "Kâhya bunu duymamış mıdır?" diye sordu James.

Başını iki yana salladı. "Odası çok uzakta. Koridorun bu tarafında yaşayan tek kişi hizmetçidir ve o da oldukça sağırdır. Birçok kez bu tarafa gizlice girip çıktım. Hiç kimse fark etmedi."

"Bunu bize daha önce söylemiş olabilirsiniz," dedi Blake.

"Asla doğru yapamazdın. Kapıya tam olarak vurmalısın. Öğrenmem haftalarımı aldı."

"Peki gece vakti gizlice dışarıda ne yapıyordun?" diye sordu.

"Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini anlayamıyorum."

"Evimde ikamet etmeye başladığında benim işim oldun." "Beni

kaçırmamış olsaydın buraya taşınmazdım!"

"Kendi güvenliğinizi düşünmeden kırsalda dolaşıyor olmasaydınız sizi kaçırmazdım."

"Kırsalda Prewitt Hall'da olduğumdan kesinlikle daha güvendedim ve sen de bunu çok iyi biliyorsun."

"Bir manastırda güvende olmazsın," diye mırıldandı.

Caroline gözlerini devirdi. "Eğer bu en saçma şey değilse- Ah, boş ver. Kapıyı açmana izin vermediğim için bu kadar üzgünsen, işte, tekrar kapatacağım

ve sen de deneyebilirsin"

Öne doğru tehditkâr bir adım attı. "Biliyor musun, seni şimdi burada boğsam, bu ülkede beraat etmeyecek bir jüri yoktur-"

"Eğer siz iki aşk kuşu birbirinizi terslemeyi kesebilirsiniz," diye araya girdi James, "ben daha önce çalışmayı aramak gibi **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

Prewitt evine dönüyor."

Blake sanki tüm bu gecikme onun suçuymuş gibi Caroline'a ters ters baktı ve Caroline'ın tıslamasına neden oldu: "Unutma ki ben olmasaydım-"

"Eğer sen olmasaydın," diye karşılık verdi, "gerçekten çok mutlu bir adam olurdum."

"Zaman kaybediyoruz," diye hatırlattı James onlara. "Eğer didişmeyi bırakmazsanız ikiniz de burada kalabilirsiniz ama ben güneydeki misafir odasını aramaya gidiyorum."

"Caroline, "Yolu bildiğim için önce ben gideceğim," diye açıkladı.

"Arkamdan gideceksin," diye karşı çıktı Blake, "ve ilerlerken bana yol tarif edeceksin."

"Ah, Aziz Peter aşkına," diye patladı James sonunda, bıkkınlığı vücudunun her hattından belli oluyordu.

"İkinizi de susturmak için önce *ben* gideceğim. Caroline, sen takip et ve bana talimat ver. Blake, sen de onu arkadan koru."

Üçlü, şaşırtıcı bir şekilde Caroline'ın fısıltıyla verdiği talimatlar dışında tek kelime etmeden evin içine doğru ilerledi. Kısa süre sonra kendilerini güney salonunun kapısının önünde buldular.

James garip, yassı bir alet çıkardı ve kilide soktu. "Bu şey gerçekten işe yarayacak mı?" Caroline Blake'e fısıldadı.

Kaba bir şekilde başını salladı. "Riverdale en iyisidir. Bir kilidi herkesten daha hızlı açabilir. İşte, izle. Üç saniye daha. Bir, iki..."

Klik. Kapı açıldı.

"Üç," dedi James hafifçe kendinden memnun bir

gülümsemeyle. "Aferin," dedi Caroline.

O da ona gülümsedi. "Beni sevmeyen bir kadın ya da kilitte hiç karşılaşmadım."

Blake nefesinin altından bir şeyler mırıldandı ve yanlarından geçip gitti. "Sen," dedi arkasını dönüp Caroline'ı işaret ederek, "hiçbir şeye dokunma."

"Oliver'ın da dokunmamı istemediği şeyi sana söylememi ister misin?" diye sordu, gülümsemesi açıkça sahteydi.

"Oyun oynayacak vaktim yok, Bayan Trent."

"Zamanınızı boşa harcamayı aklımdan bile

geçirmem." Blake James'e döndü. "Onu

öldüreceğim."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Ve ben de *seni* öldüreceğim," diye karşılık verdi James. "İkinizi de." Onların yanından geçip masaya doğru bir adım attı. "Blake, sen rafları kontrol et.

Caroline, ne yapman gerektiğini bilmiyorum ama Blake'e bağırmanmaya çalış."

Blake sırtıttı.

"Önce bana bağırdı," diye mırıldandı Caroline, çocukça davrandığının farkındaydı.

James başını salladı ve kilitli masa çekmeceleri üzerinde çalışmaya başladı. Her kilidi dikkatlice açtı, sonra her çekmecenin içindekileri inceledi, arka-

Oliver'ın kurcalandıklarını fark etmemesi için onları daha sonra değiştirdi. .

Ancak yaklaşık bir dakika sonra Caroline ona acıdı ve "Sol alt tarafa konsantre olmak isteyebilirsin" dedi.

Adam ilgiyle tekrar ona baktı.

Omuz silkti, başını hareketle birlikte yana eğdi. "Oliver'ın her zaman en çok delirdiğı şeydi. Bir keresinde sırf kilidi parlattığı için neredeyse Farnsworth'un kafasını koparıyordu."

"Bunu ona diğer çekmeceleri karıştırmadan önce söyleyemez miydin?" Blake öfkeyle sordu.

"Denedim," diye karşılık verdi, "ve sen beni öldürmekle tehdit ettin."

James onların atışmalarına aldırmadı ve sol alttaki kilidi açtı. Çekmece kayarak açıldı ve hepsi tarihlerle etiketlenmiş dosya yığınları ortaya çıktı.

"Ne oldu?" Blake sordu.

James alçak bir ısıklık çaldı. "Prewitt'in darağacı bileti."

Blake ve Caroline etrafta toplanmış, ikisi de bakmak için sabırsızlanıyordu. Orada belki de üç düzine dosya, her biri düzgün bir şekilde tarihle etiketlenmişti. James bunlardan birini masanın üzerinde açmış, büyük bir ilgiyle kongreleri tarıyordu.

"Ne yazıyor?" Caroline sordu.

"Prewitt'in yasadışı faaliyetlerini belgeliyor," diye yanıtladı Blake. "Bunu yazılı hale getirmesi çok aptalca."

"Oliver son derece düzenli biri," dedi. "Ne zaman bir plan yapsa bunu mutlaka kâğıda döker ve sonra da istisnasız uygular. tion."

James CDL harfleriyle başlayan bir cümleyi işaret etti. "Bu Carlotta olmalı," diye fısıldadı.

"Ama bu kim?"

Caroline'ın gözleri parmağını MCD'ye doğru takip etti. "Miles Dudley," dedi.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

İki adam onunla yüzleşmek için döndü. "Kim?" diye sordu ikisi de.

"Miles Dudley, sanırım. Göbek adını bilmiyorum ama aklıma gelen tek MD o.

Oliver'ın en yakın arkadaşlarından biri. Birbirlerini yıllardır tanıyorlar."

Blake ve James bakıştılar.

"Onu iğrenç buluyorum," diye devam etti Caroline. "Her zaman hizmetçilerin üzerine salyalarını akıtıyor. Bir de bana. Ziyarete geldiğinde evde olmamaya çalışıyorum."

Blake markiyeye döndü. "O dosyada Dudley'i tutuklamak için yeterli kanıt var mı?" "Olabilir," diye cevapladı James, "eğer MCD'nin gerçekten Miles Dudley. İnsanları mahkumiyet kararlarına dayanarak hapse atamazsınız."

"Oliver'ı tutuklarsanız," dedi Caroline, "Bay Dudley'i suçlayacağından eminim. Oldukça iyi arkadaşlar ama Oliver'ın böyle bir durumda sadakatini koruyacağından şüpheliyim. İşin aslı Oliver'ın kendisinden başka hiç kimseye gerçek bir sadakati yoktur."

"Bu benim almaya hazır olduğum bir risk değil," dedi Blake acımasızca. "Bu hainlerin ikisinin de hapsedildiğini ya da asıldığını görene kadar rahat etmeyeceğim. İkisini de iş üstünde yakalamalıyız."

"Oliver'ın bir sonraki kaçakçılık operasyonunu ne zaman planladığını belirlemenin bir yolu var mı?" Caroline sordu.

"Hayır," diye yanıtladı James, dosya yığınınını karıştırırken, "gerçekten aptalca davranmadığı sürece."

Caroline öne doğru eğildi. "Peki ya bu?" diye sordu, üzerinde 31-7-14 yazan neredeyse boş bir dosyayı göstererek.

Blake ondan aldı ve kongre çadırlarını karıştırdı. "Ne aptal ama!"

"Oliver'ın aptallığı konusunda seninle kesinlikle tartışmayacağım," Caroline araya girdi, "ama ofisinin aranmasını beklemediğinden emin olduğumu söylemeliyim."

Blake, "Bu tür bilgiler asla yazıya dökülmemelidir," dedi.

"Neden, Ravenscroft," dedi James kaşlarını çatarak, "böyle bir düşünce süreciyle mükemmel bir suçlu olursun."

Blake dosyaya o kadar dalmıştı ki arkadaşına ters ters bakma zahmetine bile girmedi. "Prewitt büyük bir şey planlıyor. Görünüşe göre, daha önce yaptığı her şeyden daha büyük. CDL ve MCD'den bahsediyor.

ve 'geri kalanı'. Ayrıca oldukça büyük bir miktar paranın da adını veriyor."

Caroline onun kolunun üzerinden dosyadaki on rakamına baktı. "Aman Tanrım," diye nefes aldı. "Böyle bir parayla, benim mirasımdan ne istiyordu?"

Blake alaycı bir tavırla, "Asla yetinemeyeceklerini düşünenler var," diye cevap verdi.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

James boğazını temizledi. "Bence ayın sonuna kadar beklemeli ve hepsini yakalayabileceğimiz zaman saldırmalıyız. Tek bir hamlede tüm çemberi ortadan kaldıralım."

"İyi bir plana benziyor," diye kabul etti Caroline. "Üç hafta beklemek zorunda olsak bile."

Blake öfkeli bir ifadeyle ona döndü. "Sen katılmıyorsun."

"Sen ne dersen de," diye karşılık verdi, elleri kalçalarında. "Ben olmasaydım, o Çarşamba için bir şeyler planladığından haberin bile olmayacaktı." Düşünceli bir şekilde gözlerini kırıştırdı. "Bütün o çarşambaları kâğıt oynayarak geçirmediğini mi sanıyorsun? Acaba düzenli olarak kaçakçılık mı yapıyor? Her çarşamba falan."

Dosyaları karıştırdı, tarihleri kontrol etti ve zihninde her birine yediler ekleyip çıkardı. "Bakın! Hepsi haftanın aynı günü için."

"Her Çarşamba kaçakçılık yaptığından şüpheliyim," diye düşündü James, "ama yasadışı faaliyetlerde bulunduğu zamanlar için mükemmel bir kılıf. Kiminle kâğıt oynuyor?"

"Miles Dudley, mesela."

Blake başını salladı. "Muhtemelen bütün lanet oyun bu işin içinde. Başka kim olabilir?"

"Bernard Leeson. Kendisi yerel

cerrahımızdır." "Anlaşıldı," diye mırıldandı

Blake. "Sülüklerden nefret ederim."

"Ve Francis Badeley," diye bitirdi, "sulh yargıcı."

James, "Sanırım yakalanmamızda bize yardım etmesi için ona başvurmamalıyız," dedi.

"Muhtemelen kendisi yakalanacaktır," diye cevap verdi Blake. "Londra'dan adam çağırmanız gerekecek."

James başını salladı. "Moreton adamlarını böylesine büyük bir ölçekte görevlendirmeden önce bazı kanıtlar isteyecektir. Bu dosyaları almamız gerekecek."

Caroline, "Senin yerinde olsam hepsini almazdım," diye araya girdi. "Oliver neredeyse her gün bu odaya geliyor. Dosyalarının kaybolduğunu fark edeceğinden eminim."

"Bu işte gittikçe ustalaşıyorsun," dedi James kıkırdayarak. "Kaydolmak istemediğinden emin misin?"

Blake, "Savaş Bakanlığı için çalışmıyor," diye homurdandı. Caroline, Oliver'ın çalışma odasında sinsice dolaşiyor olmasalardı bu ifadeyi kükreyerek söyleyeceği hissine kapıldı.

"Sadece birkaç tane alacağız," diye yanıtladı James, Blake'in sözünü duymazdan gelerek. "Ama bunu alamayız." Yaklaşan görevle ilgili dosyayı havaya kaldırdı. "Yakında bunun üzerinden geçmek isteyecektir."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Blake, "Caroline'a bir kâğıt parçası getir," dedi. "Eminim bilgileri kopyalamaktan mutluluk duyacaktır.

Ne de olsa mükemmel bir el yazısı var."

"Oliver'ın boş kâğıtları nerede sakladığını bilmiyorum," diye cevap verdi onun alaycılığını görmezden gelerek. "Bu odaya girmeme neredeyse hiç izin vermedi. Ancak koridorun sonunda nereden bulabileceğimizi biliyorum. Bir de tüy kalem ve mürekkep."

"İyi fikir," dedi James. "Burayı ne kadar az yağmalarsak, Prewitt'in birinin eşyalarını karıştırdığını fark etme ihtimali o kadar azalır. Caroline, git ve kâğıt ve kalem."

"Tamam." Ona gösterişli bir selam verdi ve koşarak kapıdan çıktı.

Ama Blake hızla peşinden geliyordu. "Yalnız gitmiyorsun," diye tısladı. "Yavaşla."

Caroline adımlarını hiç yavaşlatmadı, adamın onu koridordan aşağıya, doğudaki misafir odasına kadar takip edeceğinden hiç kuşkusu yoktu. Burası komşu hanımları ağırlamak için kullandığı odaydı. Pek fazla ziyarete gelen olmamıştı ama yine de Caroline, not almak ya da yazışmak isteyen olursa diye orada kâğıt, tüy kalem ve mürekkep bulunduruyordu.

Ama tam odaya dalmak üzereyken, ön kapıdan gelen bir ses duydu. Kilitte dönen bir anahtara benzeyen bir ses. Blake'e döndü ve tısladı, "Bu Oliver!"

Kelimelerle zaman bile kaybetmedi. Car-oline daha ne olduğunu anlamadan Doğu salonuna itilmişti ve bir kanepenin arkasına çömelmişti. Kalbi o kadar gürültülü atıyordu ki, bu kadar gürültülü atmadığına şaşırdı. en-tire ev halkını uyandırdı. "James ne olacak?" diye fısıldadı.

Blake parmağını onun dudaklarına götürdü. "O ne yapacağını bilir. Şimdi sus, içeri geliyor."

Caroline, Oliver'ın ayakkabılarının koridorda çıkardığı sesi dinlerken korkudan ciyaklamamak için dişlerini sıktı. Ya Oliver'ın James onun girdiğini duymamış mıydı? Ya James onu duyduysa ama zamanında saklanamadıysa? Ya zamanında saklanabilseyse ama kapıyı kapatmayı unuttuysa?

Başı sayısız felaket olasılığı yüzünden ağrıyordu.

Ama Oliver'ın topukları güneydeki salona doğru tıkırdamıyordu. Tam ona doğru gidiyorlardı!

Caroline nefesini tuttu ve Blake'i kaburgalarından dürtükledi. Blake zaten sert olan duruşunu daha da gerginleştirmekten başka bir tepki vermedi.

Caroline yan masaya baktı ve gözleri bir konyak sürahisine takıldı. Oliver yatarken yanına bir bardak almayı severdi. İçkiyi doldururken arkasını dönmezse onları göremezdi ama dönerse...

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

İyice paniğe kapılarak Blake'in kolunu çekti. Sertçe.

Adam kımıldamadı.

Çılgınca hareketlerle adamın göğsünü dürttü ve ardından konyak sürahisini işaret etti.

"Ne?" Blake mırıldandı.

"Konyak," diye mırıldandı, parmağını öfkeyle sürahiye vurarak.

Blake'in gözleri büyüdü ve saklanacak başka bir yer aramak için hızla odanın etrafına bakındı. Ancak ışık loştu ve görmek zordu.

Ancak Caroline odayı avucunun içi gibi bildiği için avantajlıydı. Başını yana sallayarak Blake'e onu takip etmesini işaret etti ve başka bir kanepenin arkasına sürünerek Oliver'ın halı sermeyi tercih ettiği için yaratıcısına şükretti. Çıplak bir zemin onun her hareketini yankılayacak ve o zaman kesinlikle kaybolacaklardı.

O sırada Oliver odaya girdi ve kendine bir konyak doldurdu. A Birkaç saniye sonra bardağın masaya düştüğünü duydu ve ardından daha fazla konyak döküldüğünü duydu. Caro-line şaşkınlık içinde dudağını ısırırdı. Yatmadan önce bir kadehten fazla içmek Ol-iver'a hiç yakışmıyordu.

Ama Oliver zor bir akşam geçirmiş olmalı ki, "Tanrım, ne felaket," diye iç geçirdi.

Ve sonra, dehşetlerin dehşeti, vücudunu doğrudan arkasına saklandıkları kanepenin üzerine attı ve bacaklarını masanın üzerine koydu.

Caroline dondu kaldı. Ya da öyle olurdu, diye düşündü çılgınca, eğer zaten korkudan felç olmasaydı. Bu konuda hiçbir şüphe olamazdı.

Kapana kısılmışlardı.

Bölüm 12

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

pal-li-a-tive (isim). Yüzeysel veya geçici rahatlama sağlayan şey. Bir öpücüğün, *insanın kalbi kırıldığında* zayıf bir iyileştirici olduğunu öğreniyorum.

- *Kişisel sözlüğünden*

Caroline Trent

Blake eliyle Caroline'ın ağzını kapattı. Nasıl sessiz olunacağını biliyordu; kendini tamamen sessiz tutma sanatında yılların deneyimine sahipti. Ama Caroline'ın ne yapacağını Tanrı bilirdi. Deli kadın her an hapsirebilir. Ya da hıçkırabilir. Ya da kıpırdanabilir.

Elinin üzerinden ona ters ters baktı. Evet, diye düşündü Blake, kıpır kıpır bir kız olacaktı. Diğer elini kızın kolunun üst kısmına götürdü ve onu hareketsiz tutmak için sıkıca tuttu. Bir hafta boyunca morarmış olması umurunda değildi; orada

Prewitt'in, asi evlatlığını misafir odasındaki kanepenin arkasında saklanırken bulduğunda ne yapacağı belli olmazdı. Ne de olsa Caroline kaçtığı anda servetini de beraberinde götürmüştü.

Prewitt esnedi ve ayağa kalktı ve bir an için Blake'in kalbi umutla çarptı. Ama lanet olası adam yan masaya geçti ve kendine bir konyak daha doldurdu.

Blake Caroline'a baktı. Bir keresinde Prewitt'in içkiye fazla düşkün olmadığını söylememiş miydi? Omuz silkti, koruyucusunun ne yaptığını anlayamadığı belliydi.

Prewitt yüksek sesle homurdanarak kanepeye geri oturdu ve ardından, "Lanet olsun şu kıza," diye mırıldandı.

Caroline'ın gözleri büyüdü.

Blake onu işaret etti ve "Sen mi?" diye

sordu. Kız omuzlarını kaldırdı ve

gözlerini kırıştırdı.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Blake bir an için gözlerini kapadı ve Prewitt'in kimi kastettiğini anlamaya çalıştı. Emin olmanın hiçbir yolu yoktu. Caroline olabilirdi; Carlotta De Leon olabilirdi.

"Hangi cehennemde olabilir ki?" Prewitt, daha fazla brendi olması gereken bir yutkunma sesiyle birlikte, "Nerede olabilir?" dedi.

Caroline kendini işaret etti ve Blake onun elinin altında ağzından "*Ben mi?*" kelimesinin çıktığını hissetti. Yine de cevap vermedi. Prewitt'e odaklanmakla meşguldü. Eğer hain piç onları şimdi fark ederse görev mahvolurdu. Tamamen değil. Blake gerekirse James'le birlikte Prewitt'i o gece kolayca yakalayabileceklerinden emindi ama bu, suç ortaklarının serbest kalması anlamına gelecekti. En iyisi sabırlı olmak ve bir sonraki üç hafta. Sonra casusluk çetesi temelli kapatılacaktı.

Sonra, tam Blake ayaklarının altında uyuklamaya başladığını hissettiğinde, Prewitt bardağını masaya bıraktı ve odadan çıktı. Blake ona kadar saydı, sonra elini Caroline'in ağzından çekti ve rahat bir nefes aldı.

O da iç çekti ama kısa sürdü ve ardından "Sence benden mi bahsediyordu?" diye sordu.

Blake dürüstçe, "Hiçbir fikrim yok," dedi. "Ama öyle olsaydı şaşırmazdım."

"Sence James'i o mu keşfetti?"

Başını iki yana salladı. "Öyle olsaydı, bir tür kargaşa duyardık. Yine de bu henüz güvende olduğumuz anlamına gelmiyor. Tek bildiğimiz,

Prewitt güneydeki misafir odasına girmeden önce koridorda yavaş bir gezinti yapıyor."

"şimdi ne yapacağız?"

"Bekleyeceğiz."

"Ne için?"

Yüzünü sertçe ona döndü. " ok fazla soru soruyorsun."

"İşe yarar bir şeyler öğrenmenin tek yolu bu."

"Bekleyeceğiz," dedi Blake sabırsız bir nefesle, "Riverdale'den bir işaret gelene kadar."

"Ya bizden bir işaret bekliyorsa?"

"Beklemiyor."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Riverdale ve ben yedi yıldır birlikte çalışıyoruz. Onun yöntemlerini biliyorum."

"Bu  zel senaryoya nasıl hazırlandığınızı gerçekten anlamıyorum."

Adam ona öyle sinirli bir bakış fırlattı ki, kadın ağzını kapattı. Ama ona gözlerini devirmeden önce değil.

Blake birkaç dakika boyunca onu görmezden geldi ki bu hiç de kolay değildi. Kadının sadece nefes alıp verme sesi bile onu heyecanlandırıyordu.

Bu koşullar altında verdiği tepki tamamen uygunsuzdu ve Marabelle'le bile hiç tecrübesi yoktu. Ne yazık ki,

Bu konuda yapabileceği hiçbir Şey yokmuŐ gibi görünüyordu, bu da öfkesini daha da alçaklığa itti.

Sonra hareket etti ve kolu kazara onun kalçasına değdi ve-
Blake bu düŐüncenin daha ileri gitmesine izin vermeyi kesinlikle reddetti.
Aniden onun elini tuttu ve ayağa kalktı. "Hadi gidelim."

Caroline Şaşkınlık içinde etrafına bakındı. "Marki'den bir tür işaret mi aldık?"

"Hayır, ama yeterince uzun

zaman oldu." "Ama dediğini

sanıyordum-"

"Eğer bu operasyonun bir parçası olmak istiyorsan," diye tısladı, "emir almayı öğrenmelisin. Sorgusuz sualsiz."

Kaşlarını kaldırdı. "Benim de katılmama izin verdiğin için çok mutluyum."

Eğer Blake o anda onun dilini koparabilseydi, bunu yapardı. Ya da en azından denerdi. "Beni takip et," diye bağırdı.

Caroline onu selamladıktan sonra parmak uçlarında yürüyerek kapıya doğru ilerledi. Blake onu kolundan tutup pencereden dışarı atmadığı için bir madalyayı hak ettiğini düşünüyordu. En azından Savaş Bakanlığı'ndan bir tür tehlike tazminatı talep edecekti. Eğer ona para veremezlerse, bir yerlerde bir suçludan ele geçirilmiş küçük bir m  k olmalıydı.

Elbette bu görev için fazladan bir Şeyler hak ediyordu. Caroline'ı öpmek çok hoş olabilirdi ama görevdeyken çok can sıkıcıydı. Açık kapıya ulaştı ve ona arkasında kalmasını işaret etti. Elini silahına götürerek koridora baktı, boş olduğunu anladı ve dışarı  ıktı.

Caroline, onun sözlü talimatına gerek duymadan, yapacağını bildiği gibi onu takip etti. Tehlikeyle yüzleşmek için kesinlikle d rt lmeye ihtiya ı yoktu.

Çok dik başlı, çok dikkatsizdi. Anıları geri getirdi. Marabelle.

Blake bir anlığına gözlerini kapatıp rahmetli nişanlısını zihninden uzaklaştırmaya çalıştı. Kalbinde yaşıyor olabilirdi, ama onun yeri yoktu. burada, bu gece, Prewitt Hall'da. Blake üçünü de canlı çıkarmak istiyorsa, hayır.

Ancak Marabelle'in anısı, Caroline'in durmadan kolunun üst kısmını dürtmesiyle çabucak bir kenara bırakıldı.

"Şimdi ne olacak?" diye tersledi.

"En azından kâğıt ve tüy kalemleri almamız gerekmez mi? En başta buraya gelme sebebimiz bu değil miydi?"

Blake ellerini gergin denizyıldızları şeklinde büktü ve yavaşça, "Evet. Evet, bu iyi bir fikir olurdu," dedi. Odanın diğer ucuna koştu ve Nefesinin altında "kendine" küfrederken tedarik ediyordu. Gittikçe yumuşuyor, zayıflıyordu. Kalem ve mürekkep gibi basit bir şeyi unutmak ona göre değildi. Savaş Ofisi'nden, tüm bu tehlike ve entrikalardan uzaklaşmayı her şeyden çok istiyordu. Arkadaşlarının öldürüldüğünü görmekten endişe duymayacağı, okumaktan ve tembel, şımarık köpekler yetiştirmekten başka bir şey yapamayacağı bir hayat yaşamak istiyordu ve-

"İhtiyacımız olan her şey bende var," dedi Caroline soluk soluğa, onun düşüncelerini bölerek.

Başını salladı ve salona doğru ilerlediler. Güneydeki çekmeceli odanın kapısına ulaştıklarında Blake tahtaya yedi kez vurdu, parmakları James'le yıllar önce, ikisi de Eton'da öğrenciyken çalıştıkları tanıdık ritmi buldu.

Kapı bir santim kadar içeri doğru sallandı ve Blake kapıyı iterek Caroline'la birlikte içeri girebilecekleri kadar açtı. James'in sırtı duvara dönüktü ve parmağı silahının tetiğindeydi. Nefes aldı

Odaya girenin sadece Caroline ve Blake olduğunu görünce rahat bir nefes aldı.

"Kapının çalındığını fark etmedin mi?" Blake sordu. James başını salladı. "Çok dikkatli olamam."

"Söyleyeceğim," diye kabul etti Caroline. Bütün bu casusluk işleri midesini bulandırıyor. Elbette heyecan vericiydi ama düzenli olarak katılmak isteyeceği bir şey değildi. İkisinin sınırları tamamen yıpranmadan bu kadar uzun süre nasıl dayanabildikleri hakkında hiçbir fikri yoktu.

James'e döndü. "Oliver buraya geldi mi?" James başını salladı. "Ama onu koridorda duydum."

"Bizi doğu salonunda birkaç dakikalığına kapana kısırdı." Ürperti. "Korkunçtu."

Blake ona tuhaf bir şekilde değerlendirici bir bakış attı.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Kâğıtları, tüy kalemleri ve mürekkebi getirdim," diye devam etti Caroline, yazı gereçlerini Ol-iver'ın masasına bırakırken. "Belgeleri şimdi kopyalayalım mı? Yola koyulmak istiyorum. Prewitt Hall'da bir daha bu kadar çok zaman geçirmeyi hiç düşünmemiştim."

Dosyada sadece üç sayfa vardı, bu yüzden her biri bir sayfa aldı ve aceleyle yeni bir kağıda kopyaladı. Sonuçlar çok düzgün değildi, birden fazla mürekkep lekesi çabayı gölgeliyordu, ama okunaklıydılar ve önemli olan da buydu.

James dosyayı dikkatlice çekmeceye yerleştirdi ve tekrar kilitleti. "Oda düzenli mi?" Blake sordu.

James başını salladı. "Sen yokken her şeyi düzelttim."

"Mükemmel. Hadi gidelim."

Caroline markiyeye döndü. "Kanıt olarak eski bir dosyayı almayı unutmadınız değil mi?"

"İşini nasıl yapacağını bildiğinden eminim," dedi Blake sert bir ifadeyle. Sonra James'e döndü ve "Öyle mi?" diye sordu.

"Yüce Tanrım!" James iğrenmiş bir sesle konuştu. "İkiniz bir çift yeni yürümeye başlayan çocuktan daha kötüsünüz. Evet, elbette dosya bende ve eğer birbirinizle tartışmayı bırakmazsanız, ikinizi de buraya kilitleyeceğim ve Sizi Prewitt'e ve onun keskin nişancı uşağına bırakıyorum."

Caroline'ın normalde sakin olan markinin bu patlaması karşısında çenesi düştü. Blake'e bir bakış attı ve onun da oldukça şaşırmış ve belki biraz da utanmış görüldüğünü fark etti.

James her ikisine de kaşlarını çatarak baktıktan sonra bakışlarını Caroline'ın üzerinde sabitleyerek, "Buradan nasıl çıkacağız?" diye sordu.

"Bu şekilde giremeyeceğimiz için pencereden de çıkamayız. Eğer Farnsworth hâlâ uyanıksa bizi kesinlikle duyacaktır. Ama geldiğimiz yoldan gidebiliriz."

"Yarın kapı kilitli olmadığında birileri şüphelenmeyecek mi?" Blake sordu.

Caroline başını salladı. "Kapıyı nasıl kapatacağımı biliyorum, böylece mandal kendi kendine kilitlenir. Kimse bilmeyecek."

"Güzel," dedi James. "Hadi gidelim."

Üçlü evin içinde sessizce ilerledi, James'in kapıyı yeniden kilitleyebilmesi için güney salonunun dışında durdu ve sonra yan bahçeye çıktı. Birkaç dakika sonra erkeklerin atlarına ulaştılar.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Caroline, bahçenin karşısındaki küçük ağaç topluluğunu işaret ederek, "Benim bineğim şurada," dedi.

"Sanırım bineğimi kastediyorsun," diye tersledi Blake, "onu rahatça ödünç aldın."

Kadın homurdandı. "Kullandığım yanlış İngilizceyi bağışlayın Bay Ravenscroft. I- "

Ama ne söyleyecekse -ki Caroline ne söyleyeceğinden kendisi bile emin değildi- James'in küfürleri arasında kayboldu. O ya da Blake daha tek kelime edemeden James ikisine de domuz beyinli, aptal ve Caroline'ın tam olarak anlayamadığı başka bir şey demişti. Caroline ancak bunun bir in-sult olduğundan oldukça emindi. Ve sonra, ikisi de İçlerinden biri cevap vermeye fırsat bulamadan James atına atlamış ve tepenin üzerinden uzaklaşmıştı.

Caroline gözlerini kırptırdı ve Blake'e döndü. "Bize oldukça kızgın, değil mi?"

Blake'in tepkisi onu atına bindirmek ve arkasından atlamak oldu. Atını bağladığı ağaca ulaşana kadar Prewitt Hall'un arazisinin çevresini dolaştılar. Çok geçmeden Caroline kendi bineğinin üzerindeydi.

Blake, "Beni takip edin," dedi ve koşar adımlarla yola koyuldu.

Bir saat kadar sonra Caroline, Blake'i Seacrest Malikânesi'nin ön kapısından içeri kadar takip etti. Yorgun ve ağrılıydı ve yatağa girmekten başka bir şey istemiyordu, ama o merdivenleri hızla çıkamadan Blake onu dirseğinden tutup çalışma odasına götürdü.

Ya da belki de *itilmek* daha doğru bir terim olurdu. "Bu

sabaha kadar bekleyemez mi?" Caroline esneyerek sordu. .

"Hayır."

"Çok uykum var."

Yanıt yok.

Caroline farklı bir taktik denemeye karar verdi. "Marki'ye ne olduğunu sanıyorsunuz?"

"Çok da umurumda değil."

Gözlerini kırıştırdı. Ne kadar tuhaf. Sonra kendine engel olamayarak tekrar esnedi. "Niyetin beni azarlamak mı?"

diye sordu. "Çünkü eğer öyleyse, seni gerçekten buna hazır olmadığımı konusunda uyarabilirim ve-"

"Yapamayacak mısın?!" diye kükredi.

Başını salladı ve kapıya yöneldi. **ABC Amber LIT [Converter](http://www.processtext.com/abclit.html) tarafından oluşturulmuştur, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

böyle bir ruh hali içinde. "Sabah görüşürüz. Eminim seni bu kadar üzen her neyse o zamana kadar devam edecektir."

Blake onun eteğinin kumaşından bir avuç yakaladı ve onu odanın ortasına geri çekti. "Hiçbir yere gitmiyorsun," diye hırladı.

"Özür dilerim."

"Bu gece ne halt ettiğini sanıyordun?" "Hayatını kurtarmak mı?" diye takıldı.

"Şaka yapma."

"Kurtarmadım. Hayatını kurtardım. Ve bunun için tek bir teşekkür kelimesi duyduğumu hatırlamıyorum."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı, ardından "Hayatımı kurtarmadın. Tek yaptığın kendi hayatını tehlikeye atmak."

"İkinci cümleyi tartışmayacağım, ama kesinlikle hayatını kurtardım. Bu akşam. Prewitt Hall'a koşup sizi Farnsworth ve saat ondaki çayı konusunda uyarmasaydım, sizi kesinlikle vuracaktı."

"Bu tartışmalı bir konu, Caroline."

"Elbette öyle," diye cevap verdi küçümseyici bir kokuyla. "Senin sefil hayatını kurtardım ve Farnsworth'e sana ateş etme fırsatı hiç verilmedi."

Ona uzun ve sert bir şekilde baktı. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Eski gardiyanını adalete teslim etme işimize karışmayacaksın."

Caroline sessiz kaldı.

Bir süre sonra Blake'in onun yanıt vermemesine sabrı tükendi ve "Eee? Bir cevabın yok mu?"

"İstiyorum, ama sen bundan hoşlanmazsın."

"Lanet olsun, Caroline!" diye patladı. "Kendi güvenliğini hiç mi düşünmüyorsun?"

"Tabii ki isterim. Bu akşam senin için kendimi riske atarken eğlendiğimi mi sanıyorsun? Ölebilirdim.

Ya da daha kötüsü, öldürülebilirdin. Ya da Oliver beni yakalayabilir ve Percy ile evlenmeye zorlayabilirdi." Kadın ürperdi. "Yüce Tanrım, muhtemelen haftalarca bu son senaryoyla ilgili kâbuslar göreceğim."

"Kesinlikle eğleniyor gibiydin."

"Ben değildim. Tehlikede olduğumuzu bildiğim için kendimi hep hasta hissettim."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Madem bu kadar korkmuştun, neden normal bir kadın gibi ağlamıyor ve devam etmiyordun?"

"*Normal* bir kadın mı? Efendim, beni aşağılıyorsunuz. Tüm cinsiyetimi aşağılıyorsunuz."

"Kabul etmelisiniz ki çoğu kadın bu gece tuz kokusuna ihtiyaç duyardı."

Ona ters ters baktı, tüm vücudu öfkeyle titriyordu. "Bekliyor muyum Kendimi kaybedip ağlamadığım ve tüm operasyonu mahvetmediğim için mi özür dileyecektim? Korkmuştum -hayır, dehşete kapılmışım ama cesur davranmasaydım ne işe yarardım ki? Ayrıca," diye ekledi, ifadesi giderek somurtkanlaşıyordu,

"Çoğu zaman sana o kadar kızgındım ki ne kadar korktuğumu unuttum."

Blake gözlerini kaçırdı. Onun korkusunu itiraf ettiğini duymak kendisini daha da kötü hissetmesine neden oldu. O gece ona bir şey olduysa bu onun hatası olacaktı.

"Caroline," dedi alçak bir sesle, "kendini tehlikeye atmana izin vermeyeceğim. Bunu yasaklıyorum."

"Bana hiçbir şeyi yasaklamaya hakkınız yok."

Boynunda bir kas seğirmeye başladı. "Benim evimde yaşadığın sürece-"

"Tanrı aşkına, gardiyanlarımdan biri gibi konuşuyorsun."

"Şimdi de *beni* aşağılıyorsun."

Hayal kırıklığına uğramış bir nefes verdi. "Sürekli böyle bir tehlike içinde yaşarken buna nasıl katlanıyorsun bilmiyorum. Ailen nasıl dayanıyor bilmiyorum. Senin için çok endişeleniyor olmalılar."

"Ailem bilmiyor."

"Ne?" diye çığlık attı. "Bu nasıl mümkün

olabilir?" "Onlara hiç söylemedim."

"Bu iğrenç bir şey," dedi büyük bir duyguyla. "Gerçekten iğrenç. Eğer bir ailem olsaydı onlara asla böyle saygısızca davranmazdım."

"Buraya ailemi tartışmaya gelmedik," diye çıkıştı. "Senin aptalca davranışını tartışmak için buradayız."

"Davranışımın aptalca olduğunu kabul etmeyi reddediyorum. Benim yerimde olsaydınız siz de aynı döşemeyi yapardınız."

"Ama ben senin yerinde değildim, senin de nazikçe ifade ettiğin gibi, ve dahası, bu konularda neredeyse on yıllık bir tecrübem var. Sizin yok."

"Benden ne istiyorsunuz? Bir daha asla müdahale etmeyeceğime söz vermemi mi istiyorsunuz?"

"Bu mkemmел bir başlangıç olur."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Caroline ellerini kalçalarına koydu ve çenesini öne doğru uzattı. "şey, yapmayacağım. Hayatımın geri kalanında kendimi tehlikeden uzak tutmaktan daha çok istediğim bir şey yok, ama eğer tehlikedeysen ve yardım etmek için bir şeyler yapabileceksem, kesinlikle boş durmayacağım. Sen yaralanmış olsaydın ben nasıl yaşayabilirdim?"

"Tanışma talihsizliğine uğradığım en katır kafalı kadınsın." Elini saçlarında gezdirdi ve "Seni korumaya çalıştığımı görmüyor musun?" demeden önce nefesinin altından bir şeyler mırıldandı.

Caroline içinde sıcak bir şeylerin gıdıklandığını hissetti ve gözleri yaşardı. "Evet," dedi,

"Ama benim de aynısını yapmaya çalıştığımı görmüyor musun?"

"Yapma." Sözleri soğuk, kesik ve sertti, o kadar sertti ki Caroline bir adım geri çekildi.

"Neden bu kadar acımasız davranıyorsun?" diye fısıldadı.

"En son bir kadın beni korumayı düşündüğünde..."

Sesi soluklaştı ama Caroline'ın onun yüzüne kazınmış keskin kederi anlamak için kelimelere ihtiyacı yoktu.

"Blake," dedi usulca, "bu konuda tartışmak istemiyorum." "O zaman bana bir söz ver."

Yutkundu, adamın kabul edemeyeceği bir şey soracağını biliyordu.

"Kendini tekrar tehlikeye atma. Eğer sana bir şey olursa, buna dayanamam Caroline."

Arkasını döndü. Gözleri yaşarmaya başlamıştı ve onun yalvarışına verdiği duygusal tepkiyi görmesini istemiyordu. Sesinde kalbine dokunan bir şey vardı, dudaklarının bir an için kıpırdanışında bir şey. Konuşmadan önce bir an, sanki doğru kelimeleri boşuna arıyormuş gibi.

Ama sonra adam, "Başka bir kadının ölmesine izin veremem," dedi ve kadın bunun kendisiyle ilgili olmadığını anladı. Bu onunla ve nişanlısının ölümünden duyduğu ezici suçluluk duygusuyla ilgiliydi. Etrafındaki tüm detayları biliyordu.

Marabelle'in ölümü, ama James, Blake'in hâlâ onun ölümünden kendisini sorumlu tuttuğunu bilmesine yetecek kadar şey söylemişti.

Caroline hıçkırıklarını bastırdı. Ölü bir kadınla nasıl rekabet edebilirdi?

Ona bakmadan tökezleyerek kapıya doğru yürüdü. "Ben yukarı çıkıyorum. Bana söyleyeceğin başka bir şey varsa sabah söyleyebilirsin." Ama elini kapı tokmağına dolayamadan onun şöyle dediğini duydu, "Bekle."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Sadece tek bir kelime ve karşı koymak için çaresizdi. Yavaşça arkasını döndü.

Blake gözlerini onun yüzünden ayıramadan ona baktı. Bir şeyler söylemek istedi; aklından binlerce kelime geçti ama tek bir cümle bile kuramadı. Ve sonra, ne yaptığının farkına varmadan,

Ona doğru bir adım attı, sonra bir adım daha, sonra bir adım daha ve sonra kız onun kollarındaydı.

"Beni bir daha korkutma," diye mırıldandı saçlarına.

Cevap vermedi ama vücudunun ona karşı ısındığını ve yumuşadığını hissetti. Sonra onun iç çektiğini duydu. Yumuşak bir sestti, zar zor duyuluyordu ama tatlıydı ve onu istediğini söylüyordu. Belki onun istediği gibi değildi - bunun mümkün olduğundan şüpheliydi; daha önce bir kadını bu kadar ateşli bir ihtiyaçla istediğini hatırlamıyordu. Ama yine de onu istiyordu. Bundan emindi.

Dudakları onunkileri buldu ve bütün akşam hissettiği tüm korku ve arzuyla onu yuttu. Tadı her rüyası gibiydi ve saf cennet gibi hissettiriyordu.

Ve Blake lanetlendiğini biliyordu.

Ona asla sahip olamazdı, onu asla hak ettiği şekilde sevemezdi ama gitmesine izin vermeyecek kadar bencildi. Sadece o an için, kendisinin onun olduğunu, onun da kendisinin olduğunu ve kalbinin bütün olduğunu düşünebilirdi ve düşünecekti de.

Kanepeye yuvarlandılar, Caroline usulca onun üzerine indi ve hiç vakit kaybetmeden onunla pozisyon değiştirdi. Onun altında kıvrandığını, kendisini tüketen aynı arzu gücüyle kıvrandığını hissetmek istiyordu. Onun gözlerinin ihtiyaçla kararmasını ve için için yanmasını izlemek istiyordu.

Elleri eteğinin altına girdi, yumuşak kalçasına doğru kaymadan önce esnek baldırını cesurca sıktı. Kız onun altında inledi, bu onun adı da olabilirdi, sadece bir inilti de olabilirdi ama Blake'in umurunda değildi. Tek istediği oydu.

Her şeyini.

"Tanrı yardımcım olsun Caroline," dedi, kendi sesini zar zor hatırlayarak.
"Sana ihtiyacım var. Bu gece.

Hemen şimdi. Sana ihtiyacım var."

Eli pantolonunun bağına gitti, kendini kurtarmak için çılgınca hareket etti. Pantolonunu çözebilmek için oturması gerekti ve bu da kadının ona bakması, gerçekten bakması için yeterli bir süreydi. Ve o bir saniye içinde tutkunun yarattığı sis bulutu dağıldı ve koltuktan fırladı.

"Hayır," diye nefes nefese kaldı. "Bu şekilde olmaz. Olmadan olmaz- Hayır."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Blake onun gidişini izledi ve üzerine böyle bir hayvan gibi geldiği için kendinden nefret etti. Ama kadın kapıda duraklayarak onu şaşırttı.

"Git," dedi kısık sesle. O anda odadan çıkmazsa, peşinden gideceğini ve o zaman kaçış olmayacağını biliyordu.

"İyi olacak mısın?"

Adam şok içinde ona baktı. Neredeyse onun şerefini lekeleyecekti. Yapabilirdi bekaretini gözünü kırpmadan almıştı. "Neden soruyorsun?" "İyi olacak mısın?"

Cevap vermeden gitmeyecekti, o yüzden başını salladı. "Güzel.

Yarın görüşürüz."

Ve sonra gitmişti.

Bölüm 13

dith-er (isim). Titrek bir heyecan veya endişe hali; ayrıca, boşluk; bir kafa karışıklığı durumu.

Ondan duyduğum tek bir kelime *bile* beni heyecanlandırıyor ve *yemin ederim bundan hiç hoşlanmıyorum*.

- *Kişisel sözlüğünden*

Caroline Trent

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Önümüzdeki on beş yıl boyunca Blake'ten uzak durmak Caroline'ın en büyük arzusuymuştu, ama şans eseri ertesi sabah Blake'le karşılaştı. Ne yazık ki saygınlığı için, bu

"Çarpma", yaklaşık yarım düzine oldukça kalın kitabı yere dökmesini içeriyordu ve bunlardan birkaçı aşağı inerken Blake'in bacaklarına ve ayaklarına çarptı. Blake acı içinde inledi, Blake de utanç içinde inlemekten başka bir şey istemiyordu ama bunun yerine özürlerini mırıldandı ve kitaplarını toplayabilmek için halıya düştü. En azından bu şekilde, onunla çarpıştığı anda yanaklarını boyayan parlak kızarıklığı görmeyecekti.

"Yeniden dekore etme çabalarını kütüphaneye sınırladığını sanıyordum," dedi. "O kitaplarla koridorda ne halt ediyorsun?"

Doğruca onun berrak gri gözlerine baktı, Drat. Bu sabah onu görmesi gerekiyorsa, neden elleri ve dizleri üzerinde olmak zorundaydı? "Ben "Bu kitapları okumak için odama geri getiriyorum." dedi en sert sesiyle.

"Altı tane mi?" diye sordu kuşkuyla.

"Ben oldukça okuryazarım."

"Bundan hiç şüphe etmedim."

Dudaklarını büzdü, odasında kalabilmek ve onu bir daha görmek zorunda kalmamak için okumayı seçtiğini söylemek istiyordu, ama bunun uzun bir tartışmaya yol açacağını hissediyordu, ki bu da istediği son şeydi.
"İstedığınız başka bir şey var mıydı Bay Ravenscroft?"

Sonra kızardı, gerçekten kızardı. Bir gece önce ne istediğini açıkça belirtmişti.

Elini genişçe salladı; bu hareketi kız sinir bozucu bir şekilde küçümseyici buldu. "Hiçbir şey," dedi.

"Hiçbir şey yok. Okumak istiyorsan, buyur oku. Sana uygunsa bütün kütüphaneyi oku. Başka bir şey yoksa, bu seni beladan uzak tutar."

Bir cevap daha vermemek için kendini zor tuttu ama böyle ihtiyatlı bir ağzı korumak giderek zorlaşıyordu. Kitaplarını göğsüne bastırarak, "Marki bu sabah henüz kalkmadı mı?" diye sordu.

Blake'in ifadesi karardı ve "Gitti" dedi. "Gitti mi?"

"Gitti." Ve sonra, sanki kız kelimenin anlamını kavrayamamış gibi, ekledi:
"Tamamen gitti."

"Ama nereye gidebilir ki?"

"Onu şirketimizden uzaklaştıracak herhangi bir yere gideceğini tahmin ediyorum. Ama ne olduysa oldu, Londra'ya gitti."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Dudakları şok içinde aralandı. "Ama bu bizi yalnız bırakıyor."

"Oldukça yalnız," diye kabul etti ve bir kâğıt uzattı. "Notunu okumak ister misiniz?"

Başını salladı, notu eline aldı ve okudu:

Ravenscroft-

More-ton'u planlarımızdan haberdar etmek için Londra'ya gittim. Prewitt'in dosyasının kopyasını da yanımda getirdim. Bunun seni zor durumda bıraktığının farkındayım.

Car-oline ile yalnız, ama gerçekten, bu onun Seacrest Malikanesi'nde ikimizle birlikte yeniden kalmasından daha uygunsuz değil. Ayrıca, ikiniz beni deli ediyordunuz.

- *Riverdale*

Caroline temkinli bir ifadeyle ona baktı. "Bu durumdan hoşlanamazsın."

Blake onun ifadesini düşündü. Hayır, bu durumdan "hoşlanmıyordu". Onun çatısı altında, sadece bir kol mesafesinde olmasından "hoşlanmıyordu". Arzularının nesnesinin kendisine ait olduğunu bilmek "hoşuna gitmiyordu". James pek de iyi bir refakatçi sayılmazdı - kesinlikle onu kurtarabilecek biri değildi.

"Ben iyiyim," dedi.

"Dişlerinizin arasından konuşurken bile ne kadar iyi telaffuz edebildiğiniz gerçekten dikkate değer. Ama yine de hiç de öyle görünmüyorsunuz. Belki de seni yatağa yatırmalıyım."

Oda birden boğucu bir sıcaklığa büründü ve Blake, "Bu çok kötü bir fikir Caroline," diye ağzından kaçırdı.

"Biliyorum, biliyorum. Erkekler en kötü hastalar oluyor. Bebek doğurtmak zorunda kaldığınızı hayal edebiliyor musunuz? İnsan ırkı asla bu kadar ileri gitmemeliydi."

Topuklarının üzerinde döndü. "Ben odama gidiyorum."

"Oh, güzel. Dinlenmelisin. Biraz dinlenirsen eminim kendini çok daha iyi hissedeceksin."

Blake ona cevap vermedi, sadece merdivenlere doğru yürüdü. Ancak ilk basamağa ulaştığında, kadının hâlâ hemen arkasında olduğunu fark etti. "Ne oldu?"

Burada ne yapıyorsun?" diye çıkıştı.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Seni odana kadar takip edeceğim."

"Bunu yapmanın özel bir nedeni var mı?" "Senin refahınla ilgileniyorum."

"Başka bir yerde halledin."

"Bu," dedi kararlı bir şekilde, "kesinlikle imkânsız."

"Caroline," diye mırıldandı, çenesinin her an ikiye ayrılacağını düşünerek, "sinirlerimi zorluyorsun. Ciddi şekilde."

"Elbette öyleyim. Sizin durumunuzdaki herkes ister. Belli ki bir tür hastalıktan muzdaripsiniz."

İki basamak yukarı çıktı. "Ben hasta değilim."

Bir basamak yukarı çıktı. "Tabii ki öylesin. Ateşin olabilir ya da belki boğazın kokuyordur."

Etrafında döndü. "Tekrar ediyorum: Hasta değilim."

"Bana da ifademi tekrarlatmayın. Çocukça konuşmaya başladık. Ve eğer sana bakmama izin vermezsen, daha da hasta olacaksın."

Blake içinde bir baskının yükseldiğini hissetti; kontrol altına almakta güçlük çektiği bir şeydi bu. "Ben hasta *değilim*."

Hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi. "Blake, ben-"

Onu kollarının altından yakaladı ve burun buruna gelene kadar yukarı çekti, ayakları çaresizce havada sallanıyordu. "Ben hasta değilim Caroline," dedi, sözcükleri alçalarak ve eşitlenerek. "Ateşim yok, kokuşmuş bir hastalığım yok."

ve benimle ilgilenmene ihtiyacım yok. Anlıyor musun?"

Başını salladı. "Beni yere bırakabilir misiniz?"

"Güzel." Şaşırtıcı bir nezaketle onu yere bıraktı, sonra döndü ve merdivenlerden yukarı doğru yürüdü.

Caroline ise onun hemen arkasındaydı.

"Benden kaçmak istediğini sanıyordum," diye tersledi ve sahanlığa ulaştığında dönüp onunla yüzleşti.

"Yaptım. Yani biliyorum. Ama sen hastasın

ve-" "Ben hasta değilim!" diye gürledi.

Hiçbir şey söylemedi ve ona inanmadığı çok açıktı.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Ellerini kalçalarına koydu ve burunlarının arası birkaç santim açılana kadar öne doğru eğildi. "Bunu yavaşça söyleyeceğim, böylece beni anlayacaksın. Şimdi odama gidiyorum. Beni takip etmeyin."

Dinlemedi.

"Aman Tanrım, kadın!" diye bağırdı, iki saniye geçmeden kadın koridoru dönerken ona çarptı,

"Kafandan bir emir geçirmek için ne gerekiyor? Veba gibisin, sen- Oh, Tanrım, şimdi sorun nedir?"

Caroline'in ona bakma çabalarında o kadar kararlı ve militan olan yüzü buruşmuştu. "Bir şey yok," dedi burnundan soluyarak.

"Belli ki bir şey var."

Omuzları kendini küçümseyen bir omuz silkmeye kalkıp indi. "Percy de bana aynı şeyi söyledi. O bir aptal, bunu biliyorum ama yine de canımı yaktı. Sadece ben düşündüm..."

Blake kendini en kötü türden bir zalim gibi hissediyordu. "Ne düşünüyorsun Caroline?" diye sordu nazikçe.

Başını salladı ve uzaklaşmaya başladı.

Bir an için onu izledi ve gitmesine izin vermek istedi. Ne de olsa, sabahtan beri - anatomisinin diğer kısımlarından bahsetmiyorum bile - onun yanında bir diken olmuştu. Huzur bulmasının tek yolu onu gözünün önünden uzak tutmaktı.

Ama alt dudağı titremişti ve gözleri biraz ıslak görünüyordu ve- "Kahretsin," diye mırıldandı. "Caroline, buraya gel."

Kadın onu dinlemedi, o da koridorda ilerledi ve tam merdivenlerden inmek üzereyken ona yetişti. Hızlı adımlarla kendini onunla merdiven arasına yerleştirdi. "Dur, Caroline. Şimdi."

Kızın burnunu çektiğini duydu ve sonra arkasını döndü. "Ne oldu, Blake? Gerçekten gitmeliyim. Eminim kendi başının çaresine bakabilirsin. Öyle dedin ve kesinlikle bana ihtiyacın yok-"

"Neden aniden ağlayacakmış gibi görünüyorsun?" '

Yutkundu. "Ağlamayacağım."

Kollarını kavuşturdu ve ona bir an bile inanmadığını gösteren bir bakış attı.

"Bir şey olmadığını söyledim," diye mırıldandı.

"Bana sorunun ne olduğunu söyleyene kadar bu merdivenlerden inmene izin vermeyeceğim."

"Tamam. O zaman odama çıkacağım." Arkasını döndü ve bir adım uzaklaştı ama adam eteğinin kumaşından bir avuç yakaladı ve onu kendine doğru çekti. "Sanırım şimdi de **Generated by ABC Amber LIT Converter**, <http://www.processtext.com/abclit.html> olmadığınızı söyleyeceksiniz.

Sana söyleyene kadar gitmeme izin

vermeyeceksin," diye hırladı. "Yaşlandıkça daha

da anlayışlı oluyorsun."

İsyan edercesine kollarını kavuşturdu. "Oh, Tanrı aşkına. Çok saçmalıyorsun."

"Sana daha önce de söyledim, sen benim sorumluluğumdasın Caroline. Ve ben sorumluluklarımı hafife almam."

"Anlamı?"

"Yani eğer ağlıyorsan, buna bir son vermek istiyorum."

"Ağlamıyorum," diye mırıldandı.

"Yapmak üzereydin."

"Oh!" diye bağırdı, kollarını öfkeyle havaya kaldırarak.

"Hiç kimse sana... kadar inatçı olduğunu söyledi mi..."

"Senin gibi mi?" dedi yardımsever bir şekilde.

Ona hançer gibi bakarken dudakları sert ve hafifçe bükülmüş bir çizgi halinde kenetlendi.

"Çıkar ağzındaki baklayı, Caroline. Çıkarana kadar geçmene izin vermeyeceğim."

"İyi! Neden üzgün olduğumu bilmek ister misin? Tamam. Sana anlatacağım." Yutkundu, hissetmediği cesareti topladı. "Beni vebaya benzettiğini fark ettin mi?"

"Oh, aşkına-" Muhtemelen onun huzurunda küfretmemek için dudağını ısırdı.

Caroline alaycı bir tavırla, matın onu daha önce hiç durdurmadığını düşündü. "Bilmelisin ki," dedi, "bunu gerçek anlamda söylemedim."

"Yine de duygularımı incitti."

Adam dikkatle ona baktı. "Bunun şimdiye kadar yaptığım en hoş yorum olmadığını kabul ediyorum ve bunun için özür dilerim, ama bunun tek başına seni ağlatmayacağını bilecek kadar seni iyi tanıyorum."

"Ağlamıyordum," dedi kendiliğinden.

"Neredeyse ağlayacaktım," diye düzeltti, "ve bana tüm hikayeyi anlatmanızı istiyorum."

"Oh çok iyi. Percy bana her zaman veba ve veba derdi. Bu onun en sevdiği hakaretti."

"Bundan bahsettiniz. Bunu da aptalca konuştuğumun bir başka işareti olarak kabul ediyorum."

Yutkundu ve başka tarafa baktı. "Onun sözlerine hiçbir zaman inanmadım. Ne de olsa Percy'ydi ve o **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html>

bir düzine farklı türde aptal. Ama sonra sen söyledin ve-"

Blake gözlerini uzunca bir süre kapattı, az sonra ne olacağını biliyor ve bundan korkuyordu.

Caroline'ın boğazından hafifçe boğuk bir ses çıktı ve "Sonra bunun doğru olabileceğini düşündüm" dedi.

"Caroline, ben-"

"Çünkü sen aptal değilsin ve bunu Percy'nin aptal olduğunu bildiğimden daha iyi biliyorum."

"Caroline," dedi sertçe, "ben bir aptalım. Senden övgü dolu sözlerle bahsettiğim için aptalın tekiyim."

"Kendimi daha iyi hissetmem için yalan söylemene gerek yok."

Ona kaşlarını çattı. Daha doğrusu, ayaklarına baktığı için başının tepesine. "Sana asla yalan söylemediğimi söylemiştim."

Şüpheyle başını kaldırdı. "Bana *nadiren* yalan söylediğini söylemiştin."

"Büyük Britanya'nın güvenliği söz konusu olduğunda yalan söylerim, sizin duygularınız değil." "Bunun bir hakaret olup olmadığından emin değilim."

"Bu kesinlikle bir hakaret *değil* Caroline. Peki neden yalan söylediğimi düşündün?"

Gözlerini devirerek ona baktı. "Dün akşam bana karşı pek de samimi değildin."

"Dün akşam seni boğmak istedim," diye itiraf etti. "İyi bir sebep yokken hayatını tehlikeye attın."

"Ben de senin hayatını kurtarmanın oldukça iyi bir sebep olduğunu düşünmüştüm," diye karşılık verdi.

"Şu anda bu konuda tartışmak istemiyorum. Özrümü kabul ediyor musun?"

"Ne için?"

Kaşlarını kaldırdı. "Bu, özür dilemem gereken birden fazla günahım olduğu anlamına mı geliyor?"

"Bay Ravenscroft, yeterince yüksek sayamıyorum..."

Sırıttı. "Şimdi şaka yapıyorsan beni affettiğini biliyorum."

Bu kez kız kaşlarını kaldırdı ve adam kızın da en az onun kadar kibirli görünmeyi başardığını fark etti. "Peki bunun bir şaka olduğunu nereden çıkardın?" dedi. Ama sonra kahkaha attı, bu da etkisini oldukça kırdı.

"Affedildim mi?"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Başını salladı. "Percy hiç özür dilemedi."

"Percy açıkça bir aptal."

Sonra gülümsedi - neredeyse kalbini eritecek olan küçük, hüzünlü bir gülümseme. "Caroline," dedi, sesini zar zor tanıyarak.

"Evet?"

"Oh, kahretsin." Eğildi ve dudaklarını en hafif öpücüklerle onunkilere değdirdi. Onu öpmek istediğinden değildi. Onu öpmeye *ihtiyacı vardı*. Havaya, suya ve öğleden sonraya ihtiyacı olduğu gibi buna da ihtiyacı vardı.

Yüzünde güneş ışığı. Öpücük neredeyse ruhani bir şeydi; dudaklarının en ufak dokunuşunda bile tüm vücudu titriyordu.

"Ah, Blake," diye iç geçirdi, sesi en az onun kadar şaşkıncı.

"Caroline," diye mırıldandı, dudaklarını onun boynunun zarif çizgisinde gezdirirken. "Neden bilmiyorum... Anlamıyorum ama-"

"Umurumda değil," dedi, nefes alış verişi düzensizliği aşmış birine göre oldukça kararlı bir sesle.

Kollarını adamın boynuna doladı ve onun öpücüğüne sanatsız bir şekilde karşılık verdi.

Kızın vücudunun Blake'in vücuduna yaptığı sıcak baskı Blake'in dayanabileceğinden çok daha fazlaydı ve onu kollarına alarak üst kattaki koridora taşıdı.

Odasına. Kapıyı tekmeleyerek kapattı ve yatağa yuvarlandılar, adamın vücudu bir daha hissedebileceğini hayal bile edemeyeceği bir sahiplenmeyle kadının vücudunu kapladı.

"Seni istiyorum," diye mırıldandı. "Seni şimdi, her şekilde istiyorum." Kızın yumuşak sıcaklığı onu çağırdı ve parmakları elbisesinin düğmelerinde gezinerek onları kolaylıkla ve aceleyle iliklerinden geçirdi.

"Bana ne istediğini söyle," diye fısıldadı.

Ama o sadece başını salladı. "Bilmiyorum. Ne istediğimi bilmiyorum."

"Evet," dedi, elbisesini ipeksi bir omzunu açıkta bırakacak şekilde aşağı iterek, "biliyorsun." Kızın gözleri anında adamın yüzüne kayd. "Biliyorsun, ben hiç-"

Nazık bir parmağını dudaklarına götürdü. "Biliyorum. Ama önemli değil. Sen hala neyin doğru hissettirdiğini biliyorsun."

"Blake, ben-"

"Sus." Dudaklarını yakıcı bir öpücükle kapattı, sonra dilinin sıcak bir hareketiyle tekrar açtı. "Örneğin," dedi ağzına karşı, "bundan daha fazlasını ister misin?"

Bir an kıpırdamadı ve sonra başıyla onaylarken dudaklarının aşağı yukarı hareket ettiğini hissetti.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"O zaman senin olsun." Onu şiddetle öptü, ince nane tadının tadını çıkardı.

Onun altında inledi ve elini geçici olarak onun yanağına koydu. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu utangaçça.

Kravatını yırtarcasına hırladı. "Bana her yerde dokunabilirsin. Beni her yerde öpebilirsin. Sadece seni gördüğüm için yanıyorum. Dokunuşunun ne yaptığını hayal edebiliyor musun?"

Tatlı bir tereddütle aşağı kayd ve onun pürüzsüz tıraşlı çenesini öptü. Sonra kulağına, sonra da boynuna yöneldi ve Blake, tutkusu tatmin edilmeden kalırsa onun kollarında öleceğini düşündü. Elbisesini daha da aşağı iterek küçük ama ona göre mükemmel biçimli bir göğsünü ortaya çıkardı.

Başını ona doğru eğdi ve meme ucunu ağzına aldı, pembe tomurcuk dudaklarının arasında sıkıştı. Altında inliyor, adını haykırıyordu ve onu istediğini biliyordu.

Ve bu bilgi onu heyecanlandırdı.

"Oh Blake oh Blake oh Blake," diye inledi. "Bunu *yapabilir* misin?" "Seni temin ederim yapabilirim," dedi kısıp bir kıkırdamayla.

Adam biraz daha sert emerken nefesi kesildi. "Hayır, ama buna izin var mı?" Kıkırdaması gırtlaktan gelen bir kahkahaya dönüştü. "Her şeye izin var, tatlım." "Evet, ama ben- oooooooooohhhhhh."

Kadının sözleri tutarlılığını yitirirken Blake çok erkeksi bir kendini beğenmişlikle sırıttı. "Ve şimdi," dedi hınzır bir bakışla, "bunu diğetine de yapabilirim."

Elleriyle elbisesini diğeri omzundan itmeye başladı, ama tam ödölünü ortaya çıkaracakken o korkunç sesi duydu.

Perriwick.

"Efendim? Efendim? Efendim!!!" Buna en sinir bozucu ısrarlı kapı çalma eşlik etti.

"Blake!" Caroline'ın nefesi kesildi.

"Şşşt." Elini kızın ağzının üzerine kapattı. "O gidecek." "Bay

Ravenscroft! Bu çok acil!"

"Onun gideceğini sanmıyorum," diye fısıldadı, sözleri adamın avucunun altında boğuklaştı.

"Perriwick!" Blake bağırdı. "Meşgulüm. Git buradan. *Şimdi!*"

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," dedi uşak kapıdan. "En çok korktuğum şey buydu."

"Burada olduğumu biliyor," diye tısladı Caroline. Sonra birdenbire kıpkırmızı kesildi.

"Yüce Tanrım, burada olduğumu biliyor. Ne yaptım ben?"

Blake nefesinin altından küfretti. Caroline'ın aklı yeni başına gelmiş ve onun gibi önemli bir hanımefendinin bu tür şeyler yapmayacağını hatırlamıştı. Ve lanet olsun, bu ona da hatırlamasını sağladı ve o da Vicdanı tam olarak işlerken ondan yararlanamazdı.

"Perriwick'in beni görmesine izin veremem," dedi çılgınca.

"O sadece uşak," diye cevap verdi Blake, konunun bu olmadığını biliyordu ama umursamayacak kadar da sinirliydi.

"O benim arkadaşım. Ve benim hakkımdaki düşünceleri önemli." "Kimin için?"

"Bana göre, seni salak." O kadar aceleyle görünüşünü düzeltmeye çalışıyordu ki, parmakları elbisesinin düğmelerinin üzerinden kayıp duruyordu.

"İşte," dedi Blake, onu iterek. "Çamaşır odasına."

Caroline hızla küçük odaya girdi ve onu kaptı. Son dakikada terliklerini giydi. Kapı arkasından tıklanır tıklanmaz, Blake'in odanın kapısını çekerek açtığını ve oldukça kaba bir şekilde, "Ne istiyorsun, Perriwick?" dediğini duydu.

"Eğer cüret edebilirim, efendim-"

"Perriwick." Blake'in sesinde ağır bir uyarı vardı. Caroline, mümkün olan tüm aceleyle konuya girmezse uşağın güvenliğinden endişe ediyordu. O anda

Bu gidişle Blake onu pencereden dışarı atacaktı. "Evet, efendim. Bayan Trent. Onu hiçbir yerde bulamıyorum."

"Bayan Trent'in her an nerede olduğunu size bildirmek zorunda olduğunu bilmiyordum."

"Hayır, elbette değil Bay Ravenscroft, ama bunu merdivenlerin başında buldum ve-"

Caroline içgüdüsel olarak kapıya doğru eğildi ve "bunun" ne olduğunu merak etti.

"Eminim sadece düşürmüştür," dedi Blake. "Kaburga kemikleri kadınların saçından her zaman düşer."

Eli başına gitti. Kurdelesini ne zaman kaybetmişti? Blake ellerini saçlarında gezdirmiş miydi **Generated by ABC Amber LIT Converter,**
<http://www.processtext.com/abclit.html>

koridorda onu öperken?

"Bunun farkındayım," diye yanıtladı Perriwick, "ama yine de endişeliyim. Nerede olduğunu bilseydim, eminim korkularımı yatıştırabilirdim."

"Blake'in sesi, "Bayan Trent'in tam olarak nerede olduğunu biliyorum," dedi.

Caroline'ın nefesi kesildi. Herhalde onu ele vermeyecekti.

Blake, "Güzel havadan yararlanmaya karar verdi ve kırlarda gezintiye çıktı" dedi.

"Ama onun Sea-crest Malikanesi'ndeki varlığının bir sır olduğunu söylediğinizi sanıyordum."

"Öyle, ama araziden çok uzaklaşmadığı sürece dışarı çıkmaması için bir neden yok.

Bu yoldan geçen çok az araç var. Kimsenin onu görme ihtimali yok."

"Anlıyorum. O zaman ona göz kulak olurum. Belki döndüğünde bir şeyler yemek ister."

"Eminim bunu her şeyden çok isterdi."

Caroline karnına dokundu. Biraz acıkmıştı. Ve doğrusunu söylemek gerekirse, sahilde yürüyüş yapma düşüncesi kulağa oldukça hoş geliyordu. Tam da Tanrı'nın kesinlikle temizlenmesi gerektiğini bildiği kafasını boşaltacak türden bir şeydi.

Kapıdan bir adım uzaklaştı ve Blake ile Perriwick'in sesleri azaldı. Sonra çamaşır odasının karşı tarafında başka bir kapı olduğunu fark etti. Kapı kolunu nazikçe test etti ve hoş bir sürprizle karşılaştı genellikle hizmetçilerin kullandığı yan merdiven boşluğuna çıkmasına izin verdiğini fark etti. Omzunun üzerinden Blake'e doğru baktı ama onu göremiyordu.

Zavallı Perriwick'i kandırmak için tasarlanmış ayrıntılı bir kurgunun parçası olsa bile, yürüyüşe çıkabileceğini söylemişti. Caroline bunu yapmamak için hiçbir neden göremiyordu.

Birkaç saniye içinde merdivenlerden hızla inmiş ve dışarı çıkmıştı. A Bir dakika sonra evin görüş alanından çıkmış ve mavi-gri Manş Denizi'ne bakan uçurumun kenarında ilerliyordu.

Deniz havası canlandırıcıydı ama Blake'in çamaşır odasına bakıp kızın kayıp olduğunu gördüğünde kafasının tamamen karışacağını bilmek kadar değil.

Her neyse, adamı rahatsız et. Hayatında biraz konfüzyona ihtiyacı olabilir.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Bölüm 14

nic-tate (fiil). Göz kırpmak.

Gergin durumların dikte etmeme *ya da kekelememe* neden olduğunu fark ettim.

- *Kişisel sözlüğünden*

Caroline Trent

Bir saat sonra Caroline kendini oldukça yenilenmiş hissediyordu - en azından fiziksel anlamda. Berrak tuzlu havanın ciğerler için olağanüstü onarıcı özellikleri vardı. Ne yazık ki kalp ve kafa üzerinde o kadar etkili değildi.

Blake Ravenscroft'u seviyor muydu? Kesinlikle öyle umuyordu. Derin ve kalıcı bir sevgi hissetmediği bir adama karşı böylesine ahlaksızca davranmayacağını düşünmek istiyordu.

Alaycı bir şekilde gülümsedi. Asıl düşünmesi gereken Blake'in *onu* umursayıp umursamadığıydı. En azından biraz önemseydiğini düşünüyordu. Onun için duyduğu endişe
Bir gece önceki hoşbeş çok açıktı ve onu öptüğünde... şey, öpüşme hakkında pek bir şey bilmiyordu ama onda bir açlık hissedebiliyordu ve içgüdüsel olarak bu açlığın sadece kendisi için yeniden servis edildiğini biliyordu.

Ve onu güldürebiliyordu. Bu da bir şey sayılmalıydı.

Sonra, tam içinde bulunduğu durumu mantıklı bir şekilde değerlendirmeye başlamıştı ki, büyük bir gürültü duydu, ardından kıymık kıymık odun sesleri geldi ve bunu kesinlikle kadınsı bir çığlık izledi.

Caroline'ın kaşları havaya kalktı. Ne olmuştu? Araştırmak istiyordu ama bunu yapmaması gerekiyordu **Generated by ABC Amber LIT**

Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Bourne-mouth'daki varlığını duyurmak için. Oliver'ın arkadaşlarından birinin bu az kullanılan yolda seyahat ediyor olması pek olası değildi, ama eğer

öyleyse

bunun felaketten başka bir şey olmayacağını kabul etti. Yine de, birilerinin başı belada olabilir...

Merakı ihtiyatlılığına galip geldi ve çarpışma sesine doğru tırısla ilerledi, fikrini değiştirip saklanmak istemesi ihtimaline karşı yaklaştıkça adımlarını yavaşlattı.

Kendini bir ağacın arkasına gizleyerek yola baktı. Görkemli bir Bir tekerleği tamamen parçalanmış olan araba sarhoş bir halde toprakta yatıyordu. Üç erkek ve iki kadın etrafta dolanıyordu. Kimse yaralı görünmüyordu, bu yüzden Caroline durumu değerlendirene kadar ağacın arkasında kalmaya karar verdi.

Senaryo kısa sürede büyüleyici bir bulmacaya dönüştü. Bu insanlar kimdi ve ne olmuştu?

Caroline kimin sorumlu olduğunu hemen anladı; iki kadından daha iyi giyimli olanıydı. Başlığının altından dökülen siyah bukleleriyle oldukça güzeldi ve hayatı boyunca hizmetkârlarla uğraştığını belli eden bir tavırla emirler yağdırıyordu. Caroline onun otuz yaşlarında, belki de biraz daha yaşlı olduğunu tahmin etti.

Diğer hanımefendi muhtemelen hizmetçisiydi ve beyefendiler -Caroline birinin sürücü, ikisinin de atlı olduğunu tahmin etti. Üç adam da birbiriyle uyumlu lacivert kıyafetler giymişti. Bu insanlar her kimse, son derece varlıklı bir aileden geliyorlardı.

Bir süre tartıştıktan sonra, görevli kadın şoförü ve atlılardan birini, muhtemelen yardım getirmeleri için kuzeye doğru gönderdi. Sonra arabadan düşen sandıklara baktı ve şöyle dedi,

"Onları koltuk olarak da kullanabiliriz," dedi ve kalan üç yolcu beklemek üzere yere çöktü.

Yaklaşık bir dakika boyunca hiçbir şey yapmadan oturduktan sonra kadın hizmetçisine dönerek, "Nakışlarımın herhangi bir yerde olduğunu sanmıyorum. erişilebilir mi?"

Hizmetçi başını salladı. "En büyük sandığın ortasında leydim."

"Ah, bu mucizevi bir şekilde hâlâ arabanın tepesine sabitlenmiş olan olabilir."

"Evet, leydim."

Kadın uzun bir nefes verdi. "Sanırım aşırı sıcak olmadığı için şükretmeliyiz."

"Ya da yağmur yağıyor," diye

söze girdi atlı. "Ya da kar

yağıyor," dedi hizmetçi.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Kadın ona sinirli bir bakış fırlattı. "Gerçekten Sally, yılın bu zamanında böyle bir şey pek mümkün değil."

Hizmetçi omuz silkti. "Garip şeyler oldu. Ne de olsa bir tekerleği bu şekilde kaybedeceğimizi kim düşünebilirdi ki? Bu da paranın satın alabileceği en pahalı araba."

Caroline gülümsedi ve kenara çekildi. Belli ki bu insanlar zarar görmemişti ve seyahat grubunun geri kalanı yakında yardımla dönecekti. Varlığını gizli tutmak daha iyiydi. Bournemouth'ta olduğunu ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi. Ne de olsa, ya bu kadın Oliver'ın bir arkadaşıysa? Bu pek olası değildi elbette. Bayanın espri anlayışı ve zevki var gibi görünüyordu, bu da Oliver Prewitt'i hemen arkadaş çevresinden çıkarırdı. Yine de çok dikkatli olunamazdı.

İronik bir şekilde, Caroline'ın kendi kendine söylediği de tam olarak buydu - *yine de insan çok dikkatli olamazdı-*

Yanlış bir adım attı, kurumuş bir dalın üzerine düştü ve büyük bir gürültüyle dalı ikiye böldü.

"Kim var orada?" diye sordu kadın hemen.

Caroline donakaldı.

"Hemen kendini göster."

Outrider'dan kaçabilir mi? Pek olası değil. Adam zaten kararlı bir şekilde onun yönünde yürüyordu, eli cebinde Car-oline'ın silah olduğundan şüphelendiği bir çıkıntının üzerindeydi.

"Sadece benim," dedi hızla, açıklığa doğru adım atarak.

Kadın başını eğdi, gri gözleri hafifçe kısıldı. "İyi günler, 'ben'. Siz kimsiniz?"

"Sen de kimsin?" Caroline karşı

çıktı. "Önce ben sordum."

"Ah, ama ben yalnızım ve siz de güvenli bir şekilde yol arkadaşlarınızın arasındasınız. Bu nedenle, nezaket kuralları gereği önce siz kendinizi göstermelisiniz." "

Kadın hayranlık ve şaşkınlık karışımı bir duyguyla başını geriye çekti. "Sevgili kızım, son derece saçma konuşuyorsun. Nezaket hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum."

"Hmmm. Ben de senin yapmandan korkuyordum."

"İkimiz arasında silahlı bir hizmetkârın eşlik ettiği tek kişinin ben olduğumu söylemeye gerek bile yok. Bu yüzden belki de onun kimliğini ilk açıklayan siz olmalısınız."

"Haklısın," diye kabul etti Caroline, yüzünü buruşturarak silaha baktı.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Nadiren sadece kendi sesimi duymak için konuşurum."

Caroline iç çekti. "Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim. Sık sık sözlerimi düşünmeden konuşuyorum. Bu korkunç bir alışkanlık." Dudaklarını ısırды, fark etti ki

Tamamen yabancı birine hatalarını anlatıyordu. "Şu anda olduğu gibi," diye ekledi utangaç bir ifadeyle.

Ama kadın sadece güldü. Mutlu, dostça bir gülüştü bu ve Caroline'i rahatlattı. O kadar ki, "Benim adım Bayan... Dent."

"Dent mi? Bu isme aşına değilim."

Caroline omuz silkti. "Çok yaygın bir şey

değil." "Anlıyorum. Ben Fairwich

Kontesiyim."

Kontes mi? Tanrım, son zamanlarda İngiltere'nin bu küçük köşesinde epeyce aristokrat var gibi görünüyordu. Önce James, şimdi de bu kontes. Ve Blake, unvanı olmamasına rağmen, Vis Kontu Darnsby'nin ikinci oğluydu. Caroline gökyüzüne baktı ve ölmeden önce kızına görgü kurallarını öğrettiğinden emin olduğu için annesine zihinsel olarak teşekkür etti. Caroline gülümseyerek ve reverans yaparak, "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum, Leydi Fair-wich," dedi.

"Ve ben de siz, Bayan Dent. Bu bölgede mi ikamet ediyorsunuz?"

Ah canım, buna nasıl cevap vermeli? "Çok uzakta değil," diye geçiştirdi. "Hava güzel olduğunda sık sık uzun yürüyüşlere çıkarım. Siz de buralı mısınız? alan?"

Caroline hemen dudağını ısırdı. Ne aptalca bir soruydu bu. Eğer kontes gerçekten Bournemouth bölgesinden ise, o zaman Herkes bunu öğrenecekti. Ve Caroline'ın bir sahtekar olduğu hemen ortaya çıkacaktı.

Ancak şans ondan yanaydı ve kontes, "Fairwich Somerset'te. Ama ben bugün Londra'dan geliyorum."

"Öyle mi? Başkentimize hiç gitmedim. Bir gün gitmek isterim."

Kontes omuz silkti. "Yazın kalabalıktan dolayı biraz sıcak oluyor. İnsanın kendini yeniden bütün hissetmesi için temiz deniz havası gibisi yoktur."

Caroline ona gülümsedi. "Gerçekten de öyle. Keşke kırık bir kalbi onarabilseydi..."

Oh, aptal aptal ağız. Bunu neden söylemişti ki? Bunu bir şaka olarak söylemişti ama şimdi kontes sırtıyor ve son derece kişisel bir soru soracağı anlamına gelen anaç bir tavırla ona bakıyordu.

"Ah, canım. Kalbin mi kırıldı?"

"Biraz morarmış diyelim," dedi, yalan söyleme sanatında fazlasıyla iyi olmaya başladığını düşünerek.

"Sadece hayatım boyunca tanıdığım bir çocuk. Babalarımız bir eşleşme umuyordu ama..." Kontesin kendi sonuçlarını çıkarmasına izin vererek omuz silkti.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Yazık. Sen çok tatlı bir kızsın. Seni kardeşimle tanıştırmalıyım. Çok yakında oturuyor."

"Kardeşiniz mi?" Caroline birden kontesin rengine bürünerek mırıldandı. Siyah saçlar. Gri gözler.

Oh, hayır.

"Evet. Seacrest Malikanesi'nden Bay Blake Ravenscroft. Onu tanıyor musunuz?"

Caroline neredeyse dilini yutacaktı, sonra "Tanıştırıldık" demeyi başardı.

"Şu anda onu ziyarete gidiyorum. Evinden çok uzakta mıyız? Ben hiç gitmedim."

"Hayır, hayır, şu tepenin ardında." Seacrest Malikânesi'nin genel yönünü işaret etti, sonra elinin titrediğini tekrar fark edince hızla indirdi. Ne yapacaktı ki? Blake'in kız kardeşi buradayken Seacrest Malikânesi'nde kalamazdı. Oh, lanet olsun ve patlat şunu

cehenneme kadar yolu var! Neden ona kız kardeşinin ziyarete geleceğini söylememişti?

Tabii bilmiyorsa. Olamaz. Blake çok kızacaktı. Caroline endişeyle yutkundu ve şöyle dedi,

"Bay Ravenscroft'un bir kız kardeşi olduğunu bilmiyordum."

Kontes, Caroline'e hemen Blake'i hatırlatan bir tavırla elini salladı. "O bir sefil, bizi hep görmezden geliyor. Ağabeyimizin yeni bir kızı oldu. Ona bu haberi vermeye geldim."

"Eminim çok memnun olacaktır."

"O zaman bir tek sen varsın. Çok sinirleneceğinden eminim."

Caroline öfkeyle gözlerini kırpıştırdı, bu kadını zerre kadar anlamamıştı. "Pardon?"

"David ve Sarah'nın bir kızları oldu. Dördüncü kızları, bu da Blake'in vikontluk için hâlâ ikinci sırada olduğu anlamına geliyor."

"Ben... anlıyorum." Aslında anlamamıştı ama kekelemediği için o kadar mutluydu ki bunu pek umursamadı.

Kontes iç çekti. "Eğer Blake Vikont Darnsby olacaksa, ki bu pek olası değil, o zaman evlenmesi ve bir varis doğurması gerekecek. Eğer bu bölgede yaşıyorsanız, eminim onun bekâr olduğunu biliyorsunuzdur."

"Aslında onu pek de iyi tanımıyorum." Caroline merak etti. Bu konuda biraz fazla kararlı görünüyordu, o yüzden ekledi, "Sadece yerel etkinliklerde falan. Bilirsiniz, ilçe dansları ve benzerleri."

Kontes gizlemediği bir ilgiyle, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Kardeşim bir il dansına mı katılmış? İnsanın aklı almıyor. Sanırım bundan sonra bana ayın yakın zamanda **Generated by ABC Amber LIT Converter,**
<http://www.processtext.com/abclit.html>

kanala düştü."

"Şey," diye ekledi Caroline, acı içinde yutkunarak, "sadece bir kez katıldı. Burası... Bournemouth yakınlarında küçük bir topluluk ve doğal olarak onun kim olduğunu biliyorum. Herkes onun kim olduğunu bilir."

Kontes bir an sessiz kaldı ve sonra aniden, "Kardeşimin evinin çok uzak olmadığını mı söylüyorsunuz?" dedi.

"Neden hayır, leydim. Oraya yürümek çeyrek saatten fazla sürmez." Caroline sandıkları inceledi. "Eşyalarınızı geride bırakmanız gerekecek elbette."

Kontes elini Caroline'in artık Ravenscroft dalgası olarak adlandırdığı şekilde havada salladı. "Kardeşime adamlarını gönderip onları daha sonra aldıracağım."

"Oh, ama o-" Caroline çılgınca öksürmeye başladı ve Blake'in sadece üç hizmetkâr çalıştırdığını, bunlardan da sadece uşağın ağır yük kaldıracak kadar güçlü olduğunu ağzından kaçırmak üzere olduğu gerçeğini örtbas etmeye çalıştı.

Kontes onun sırtına vurdu. "İyi misiniz Bayan Dent?"

"Sadece biraz toz yuttum, hepsi bu." "Sesin

fırtına gibi geliyordu."

"Evet, ara sıra öksürük nöbetlerine tutuluyorum." "Gerçekten mi?"

"Bir keresinde dilsiz bile kaldım."

"Dilsiz mi? Hayal bile edemiyorum."

"Ben de öyle," dedi Caroline dürüstçe, "ta ki olana kadar."

"Eminim boğazınız çok ağrıyordur. Kardeşimin evine kadar bize eşlik etmelisiniz. Bir parça çay sizi kendinize getirecektir."

Caroline tekrar öksürdü -bu sefer gerçekten. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır," dedi, istediğinden daha hızlı bir şekilde. "Bu gerçekten gerekli değil. Zorlamaktan nefret ederim."

"Oh, ama sen heybetli olmazdın. Ne de olsa bizi Seacrest Malikânesi'ne götürmeniz gerekiyor. Size çay ve biraz yiyecek ikram etmek, nezaketinizin karşılığını ödemek için yapabileceğim en son şey."

Caroline aceleyle, "Buna gerçekten gerek yok," dedi. "Seacrest Malikânesi'nin yol tarifi de oldukça basit. Tek yapmanız gereken-"

Kontes, "Benim yön duygum berbattır," diye araya girdi. "Geçen hafta kendi evimde kayboldum."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum, Leydi Fairwich."

Kontes omuz silkti. "Çok büyük bir bina. Kontla on yıldır evliyim ve hâlâ doğu kanadına adımımı atmadım."

Caroline buna nasıl cevap vereceğini bilemediği için yutkundu ve zayıfça gülümsedi.

Kontes kolunu Caroline'ın koluna dolayarak, "Bize eşlik etmenizde ısrar ediyorum," dedi. "Tartışmanın faydası olmayacağı konusunda sizi uyarabilirim. I her zaman benim dediğim olur."

"Buna inanmakta hiç de zorlanmıyorum, Leydi Fairwich."

Kontes kahkahalarla güldü. "Bayan Dent, sanırım siz ve ben çok iyi anlaşacağız."

Caroline yutkundu. "O halde bir süre Bournemouth'ta kalmayı planlıyorsunuz?"

"Oh, sadece bir hafta kadar. Buraya kadar gelip sonra tekrar geri dönmek aptalca geldi."

"O kadar yol mu? Sadece yüz mil değil mi?" Car-oline kaşlarını çatı. O sabah Blake de böyle söylememiş miydi?

"Yüz mil, iki yüz mil, beş yüz mil..." Kontes Ravenscroft'un el sallamasını yaptı. "Toparlanmam gerekiyorsa, ne fark eder ki?"

"Bilmediğimden eminim," diye cevap verdi Caroline, az önce bir kasırğa tarafından yere serilmiş gibi hissediyordu.

Kontes hizmetçisine dönerek, "Sally!" diye seslendi. "Bayan Dent bana kardeşimin evini gösterecek. Neden burada Felix'le kalıp çantalarımıza göz kulak olmuyorsun? Mümkün olan en kısa sürede senin için birini göndereceğiz."

Sonra kontes Seacrest Malikânesi'ne doğru bir adım attı ve Caroline'i de peşinden sürükledi. "Kardeşimin beni gördüğüne şaşıracağını tahmin ediyorum!" diye cıvıladı.

Caroline sallantılı bacaklarının üzerinde ilerledi. "Haklı olduğunu söylemeye cüret ediyorum." Blake'in keyfi yerinde değildi.

Belli ki sahip olduğu bütün sağduyu kırıntılarını kaybetmişti. Caroline'ı odasına götürüp güpegündüz neredeyse ırzına geçmesinin başka bir açıklaması olamazdı. Ve eğer bu yeterince kötü değilse, şimdi de işgüzar uşağı sayesinde tatmin edilmemiş bir ihtiyaçla kıvranıyordu.

Ama en kötüsü -en kötüsü- Caroline'ın kalkıp ortadan kaybolmuş olmasıydı. Evi baştan aşağı, önden arkaya aramıştı ama Caroline'i hiçbir yerde bulamamıştı. Caroline'in kaçtığını sanmıyordu; bunun için çok fazla aklı vardı. Muhtemelen kırlarda dolaşıyordu, **Generated by ABC Amber LIT Converter,**
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Kafasını boşaltmaya çalışıyordu.

Bu da mükemmel bir şekilde anlaşılabilir ve gerçekten övgüye değer bir arayış, eğer onun gibi olmak her yere yapıştırılmış faturalarda tasvir edilmeseydi

ilçenin her yerinde. Elbette kötü bir benzetmeydi -Blake hâlâ ressamın onu gülümserken çizmesi gerektiğini düşünüyordu- ama yine de biri onu bulur ve Prewitt'e geri verirse...

Rahatsızca yutkundu. Onun gideceği düşüncesiyle hissettiği boşluk duygusundan hoşlanmamıştı.

Lanet olsun o kadına! Böyle bir karmaşaya ayıracak zamanı yoktu ve kalbinde başka bir kadına kesinlikle yer yoktu.

Blake tül bir perde parçasını kenara itip yan bahçeyi tararken nefesinin altından küfretti.

Caroline hizmetçilerin merdivenlerinden çıkmış olmalıydı; çamaşır odasından çıkabileceği tek çıkış buydu. Bahçeyi tamamen aramıştı ama en çok yan tarafı kontrol ediyordu; nedense Caroline'in gittiği yoldan geri döndüğünü düşünüyordu. Nedenini bilmiyordu. Kız bunu yapabilecek bir tipe benziyordu.

Ancak ondan hiçbir iz yoktu, bu yüzden Blake tekrar küfretti ve perdenin inmesine izin verdi. O sırada ön kapının yüksek sesle ve oldukça sert bir şekilde çalındığını duydu.

Blake üçüncü kez sövdü, onun davranışını yanlış tahmin ettiği için anlaşılmasa da bir şekilde sinirlenmişti. Uzun ve hızlı adımlarla kapıya doğru ilerledi, beyni ona atacağı tüm laflarla ağzına kadar doluydu. Onunla işi bittiğinde, bir daha asla böyle bir şey yapmaya cesaret edemeyecekti.

Eli kapı koluna dokundu ve kapıyı çekerek açtı, "Hangi cehennemdesin sen-" derken sesi öfkeli bir hırıltıya dönüşüyordu.

Gözyaşlarını tutamadı.

Sonra gözlerini

kırptırdı.

Sonra ağzını tekrar kapattı. "Penelope?"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Bölüm 15

so-ror-i-cide (isim). Birinin kız kardeşini öldürme eylemi. Korku cinayetinden korkarım. *Asla yapmadım.*

- *Kişisel sözlüğünden*

Caroline Trent

Penelope ona neşeyle gülümsedi ve salona doğru yürüdü. "Seni görmek çok güzel Blake. Eminim şaşırmışsındır."

"Evet, evet, öyle de diyebilirsiniz."

"Daha önce burada olurdum-" Daha önce mi?

"-ama küçük bir araba kazası geçirdim ve eğer sevgili Bayan Dent olmasaydı-"

Blake kapıdan dışarı baktı ve Caroline'ı gördü.

Caroline mı?

"-Tamamen mahsur kalmış olmalıydım. Tabii ki Seacrest Malikanesi'ne bu kadar yakın olduğumuzu bilmiyordum ve dediğim gibi, eğer sevgili Bayan Dent olmasaydı-"

Başını çılgınca ona doğru sallayan Caroline'a baktı. Bayan Dent?

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"-kim bilir gideceğim yere sadece birkaç dakika uzaklıkta, yol kenarında sandığımın üzerinde ne kadar oturdum." Penelope nefes almak için durakladı ve ona gülümsedi. "Bu ironi seni öldürmüyor mu?"

"Tek mesele bu değil," diye mırıldandı Blake.

Penelope ayak parmaklarının üzerinde durdu ve onu yanağından öptü. "Her zamanki gibisin sevgili kardeşim. Espri anlayışın yok."

"Benim gayet iyi bir mizah anlayışım vardır," dedi biraz da savunmacı bir tavırla. "Sadece beklenmedik bir misafir tarafından şaşırtılmaya - tamamen şaşırtılmaya da diyebilirim- alışık değilim. Ve siz Bayan'ı da yanınızda getirdiniz-" Ah, lanet olsun. Penelope ona ne demişti?

Caroline yardımcı olmak için "Dent," dedi.

"Bayan Dent." "Ah. Tanıştırıldık mı?"

Kız kardeşi ona kızgın bir bakış gönderdi, bu onu hiç şaşırtmadı. Bir beyefendinin bir hanımefendiyi unutmaması gerekirdi ve Penelope görgü kurallarına çok önem verirdi. "Hatırlamıyor musun?" dedi yüksek sesle. "Geçen sonbaharda eyalet dansındaydı. Bayan Dent bana her şeyi anlattı."

Lanet olası ilçe dansı mı? Caroline onun hakkında ne tür hikâyeler uyduruyordu? "Elbette," dedi yumuşak bir sesle. "Gerçi bizi kimin tanıştırdığını hatırlamıyorum. Kuzenin miydi?"

Caroline bal damlayan tatlı bir sesle, "Hayır," diye cevap verdi, "büyük teyzemdi. Bayan Mumblethorpe. Eminim onu tanıyorsunuzdur?"

"Ah, evet!" dedi geniş bir ifadeyle, onun salona girmesini işaret ederek. "Muhteşem Bayan Mumblethorpe."

Nasıl unutmuş olabilirim ki? O eşsiz bir hanımefendi. En son birlikte yemek yediğimizde yeni yodeling becerilerini sergiliyordu."

Caroline basamağa takıldı. "Evet," dedi dişlerinin arasından, düşmemek için kolunu kapının pervazına dayayarak, "çok parlak bir

İsviçre'ye yaptığı gezi sırasında."

"Mmmm, evet. O da öyle söyledi. Aslına bakarsanız, gösterisini bitirdiğinde, sanırım tüm ilçe onun seyahatlerinden ne kadar keyif aldığını biliyordu."

Penelope bu konuşmayı ilgiyle dinledi. "Yapmak zorundasın Beni teyzenizle tanıştırın, Bayan Dent. Kulağa çok ilginç geliyor. Bournemouth'a gittiğimde onunla tanışmayı çok isterim."

"Tam olarak ne kadar kalmayı planlıyorsunuz?" Blake araya girdi.

Caroline Penelope'ye, "Korkarım seni Hortense Teyze'yle tanıştıramayacağım," dedi. "İsviçre'ye yaptığı seyahatten o kadar keyif aldı ki başka bir yolculuğa çıkmaya karar verdi."

"Nereye?" Penelope sordu.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Evet, nereye?" Blake, Caroline'ın uygun bir ülke bulmaya çalışırken yüzünde beliren panik ifadesinin tadını çıkararak yineledi.

"İzlanda," diye ağzından kaçırdı.

"İzlanda mı?" dedi Penelope. "Ne tuhaf. Daha önce İzlanda'yı ziyaret eden birini hiç tanımamıştım."

Caroline sıkıca gülümsedi ve "Adalara karşı her zaman büyük bir hayranlık duymuştur," diye açıkladı.

"Bu da," dedi Blake son derece kuru bir sesle, "İsviçre'ye yaptığı son gezintiyi açıklıyor."

Caroline ona sırtını döndü ve Penelope'ye, "Eşyalarınızı alması için birini göndermeyi düşünmeliyiz leydim," dedi.

"Evet, evet," diye mırıldandı Penelope, "birazdan. Ama önce Blake, oldukça kaba soruna cevap vermeyi unutmadan önce, sana yaklaşık bir hafta, belki biraz daha fazla kalmayı düşündüğümü söyleyeceğim.

Tabii ki size uygun olması koşuluyla."

Blake eğlenen bir güvensizlikle ona baktı. "Peki ne zaman benim anlaşmam senin hareketlerini belirledi?"

"Asla," diye cevap verdi Penelope kaygısızca omuz silkerek, "ama kibar davranıp rol yapmalıyım, değil mi?"

Caroline kardeşlerin atışmalarını izlerken boğazında hasret dolu bir kıskançlık yumağı oluştu. Blake'in kız kardeşinin habersiz gelişinden rahatsız olduğu belliydi ama onu ölçüsüz bir şekilde sevdiği de aynı derecede açıktı. Caroline kardeşler arasındaki o mükemmel yoldaşlığı daha önce hiç bilmemişti; hatta o güne kadar hiç *görmemişti*.

Aralarındaki etkileşimi dinlerken kalbi özlemle sızladı. Onu kızdıracak birini istiyordu; korkutucu ve güvensiz zamanlarda elini tutacak birini istiyordu.

En önemlisi, onu sevecek birini istiyordu.

Caroline gözyaşlarına ne kadar tehlikeli bir şekilde yaklaştığını fark edince nefesini tuttu. "Gerçekten gitmem gerekiyor," diye ağzından kaçırdı ve kapıya doğru bir hamle yaptı. Aklındaki en önemli şey kaçmaktı. Kendini Seacrest Malikânesi'nin ön salonunda, Blake ve Penelope'nin önünde hıçkırığa hıçkırığa ağlarken bulmak isteyeceği son şeydi.

"Ama çay içmedin ki!" Penelope itiraz etti.

"Gerçekten susamadım. Eve gitmeliyim. Beni orada bekliyorlar." Blake, "Evet, eminim öyledir," dedi.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Caroline ön basamaklarda durakladı, nereye gideceğini merak ediyordu. "Kimsenin benim için endişelenmesini istemiyorum."

"Hayır, eminim yapmazsın," diye mırıldandı Blake.

"Blake, sevgilim," dedi Penelope, "Bayan Dent'i eve bırakman konusunda ısrar ediyorum." "İyi fikir," diye kabul etti.

Caroline minnetle başını salladı. Şu anda onun sorularıyla yüzleşmek istemiyordu ama alternatif olarak gidecek bir yeri olmadan kırlarda dolaşıyordu. "Evet, buna minnettar olurum."

"Mükemmel. Çok uzak değil, öyle mi?" Dudakları hafifçe kıvrıldı ve Caroline onun gülümsemesinin bir ironi mi yoksa büyük bir huzursuzluk mu olduğunu anlayabilmeyi diledi.

"Hayır," diye cevap verdi. "Hiç de uzak değil." "O zaman yürümeyi öneriyorum."

"Evet, muhtemelen en uygunu bu olacaktır."

"O zaman ben burada bekleyeceğim," diye araya girdi Penelope. "Size eve kadar eşlik edemediğim için üzgünüm ama seyahatlerimden dolayı çok yorgunum. Sizinle tanışmak çok güzeldi Bayan Dent. Ama adınızı bile bilmiyorum."

"Bana Caroline demelisin."

Blake ona yan gözle baktı, takma isim kullanmamış olmasına biraz şaşırmış ve meraklanmış görünüyordu.

"Eğer sen Caroline isen," diye cevap verdi Penelope, "o zaman ben de Penelope'yum." Ellerini kavradı ve sevgiyle sıktı. "İçimden bir ses harika arkadaşlar olacağımızı söylüyor."

Caroline emin değildi ama Blake'in nefesinin altından, "Tanrı yardımcım olsun," diye mırıldandığını duyduğunu sanıyordu. Sonra ikisi de Penelope'ye gülümseyerek evden çıktılar.

"Nereye gidiyoruz?" Caroline fısıldadı.

"Canı cehenneme," diye tısladı, ön kapıyı arkasından kapattığını bilmesine rağmen evin kulak mesafesinden çıktıklarından emin olmak için omzunun üzerinden baktı. "Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Benim hatam değildi," dedi hızla, onun evden uzaklaşan adımlarını takip ederek.

"Neden merak ediyorum, bu ifadeyi kabul etmekte zorlanıyorum?"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Blake!" diye bağırdı, adamın kolunu çekerek onu durdurdu. "Ne sanıyorsun, kız kardeşine bir not gönderip seni ziyaret etmesini istediğimi mi? Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir kız kardeşin *olduğunu* bile bilmiyordum! O lanet dala basmamış olsaydım beni görmeyecekti bile."

Blake ne olduğunu anlamaya başlayarak içini çekti. Bu bir kazaydı - büyük, kocaman, korkunç derecede rahatsız edici ve can sıkıcı bir kaza. Bugünlerde hayatı bunlarla dolu gibiydi. "Seninle ne halt edeceğim ben?"

"Hiçbir fikrim yok. Kız kardeşiniz ziyaretteyken kesinlikle evde kalamam. Ailenizin Savaş Bürosu için çalıştığınızı bilmediğini bana kendiniz söylediniz. Sanırım Penelope de buna dahil?"

Blakes'in sertçe başını sallaması üzerine, "Seacrest Malikânesi'nde kaldığımı öğrenirse, şüphesiz gizli faaliyetlerinizi de öğrenecektir," diye ekledi.

Blake nefesinin altında küfretti.

Caroline, "Ailenizle ilgili gizliliğinizi onaylamıyorum," dedi, "ama isteklerinize saygı duyacağım. Penelope çok değerli bir hanımefendi. Senin için endişelenmesini istemem. Bu hem onu hem de sizi üzer."

Blake konuşmadan ona baktı. Caroline'ın Seacrest Malikânesi'nde kaldığını kız kardeşine söylememesi için onca neden varken, tamamen bencilce olmayan tek nedeni seçmek zorundaydı. İtibarı için endişelendiğini söyleyebilirdi. Penel-ope'un onu Oliver'a teslim etmesinden korktuğunu söyleyebilirdi. Ama hayır, tüm bunlar için endişelenmiyordu; yaptıklarının Oliver'a zarar verebileceğinden endişeleniyordu.

Yutkundu, birden kendini onun yanında garip hissetti. Caroline onun yüzünü izliyor, açıkça bir cevap bekliyordu ve ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Sonunda, Caroline onu bir soruyla dürtükledikten sonra,

"Blake?" diyebildi, "Çok düşüncelisin Caroline." Caroline şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Ah."

"Ah?" diye yineledi, çenesini sorgulayıcı bir tavırla hafifçe ona doğru uzatarak.

"Oh. Oh... Oh." Ona zayıfça gülümsedi. "Sanırım beni daha fazla azarlayacağını düşünmüştüm."

"Ben de öyle sanıyordum." dedi, sesi en az onun kadar şaşırmış geliyordu. "Ah." Sonra kendini tuttu ve "Özür dilerim" dedi.

" 'Oh'lar bir yana, seninle ne yapacağımızı bulmamız gerekecek."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Yakınlarda bir yerde bir av kulübeniz olduğunu sanmıyorum?"

Başını iki yana salladı. "Bu bölgede saklanabileceğiniz bir yerim yok. Sanırım seni bir arabaya bindirip Londra'ya götürebilirim."

"Hayır!" Caroline cevap verdi. Verdiği yanıtın zorlayıcılığından biraz utanmış gibi yüzünü buruşturdu. "Londra'ya gerçekten gidemem."

"Neden olmasın?"

Kaşlarını çattı. Bu iyi bir soruydu ama ona kendisini özleyeceğini söyleyecek değildi. Sonunda şöyle dedi: "Kız kardeşin beni görmeyi bekliyor. Eminim benden aramamı isteyecektir."

"Davetiye gönderebileceği bir eviniz olmadığı düşünülürse, gerçekten de zor bir manevra."

"Evet, ama o bunu bilmiyor. Sana kesinlikle benim yönümü soracaktır. Peki o zaman ne diyeceksin?"

"Her zaman Londra'ya gittiğini söyleyebilirim. Genelde gerçek her zaman en iyi seçenektir."

"Bu çok hoş olmaz mıydı?" dedi, alaycı bir ses tonuyla. "Şansım yaver giderse geri dönüp Londra'ya gidecek ve beni orada arayacak."

Blake sinirli bir nefes verdi. "Evet, kız kardeşim tam da bunu yapacak kadar inatçıdır."

"Sanırım bu aileden geliyor."

Sadece güldü. "Öyle canım, ama biz Ravenscroft'lar katıksız katır kafalılık konusunda Trent'lerin eline su dökemeyiz."

Caroline homurdandı ama ona karşı çıkmadı çünkü bunun doğru olduğunu biliyordu. Sonunda onun kendini beğenmiş gülümsemesinden iyice rahatsız olarak, "Kötü özelliklerimiz hakkında istediğimiz kadar tartışabiliriz ama bu elimizdeki sorunu çözmez. Ben nereye gideceğim?"

"Sanırım Seacrest Malikânesi'ne geri dönmeniz gerekecek. Uygun bir alternatif düşünemediğimi biliyorum."

"Yapabilir misin?"

"Ama Penelope orada!"

"Seni saklamak zorundayız. Bunun için başka bir yol yok."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Bu bir felaket. Lanet olası bir felaket."

"Bu konuda Caroline, tamamen hemfikiriz."

"Hizmetçiler de bu oyuna dahil olacak mı?"

"Öyle olmak zorunda olduklarını düşünmeliyim. Seni zaten biliyorlar. Sadece **Generated by ABC Amber LIT Converter** olması iyi bir şey, <http://www.processtext.com/abclit.html>

üçü- *Yüce* Tanrım!"

"Ne?"

"Hizmetçiler. Senden Penelope'ye bahsetmemeleri gerektiğini bilmiyorlar." Caroline'ın rengi soldu.

"Kımıldama. Bir santim bile kıpırdama. Hemen döneceğim."

Blake koşmaya başladı ama daha on metre bile gitmemiști ki Caroline'ın aklına başka bir potansiyel felaket geldi. "Blake!" diye bağırdı. "Bekle!"

Kayarak durdu ve arkasını döndü.

"Ön kapıdan geçemezsin. Penelope seni görürse beni eve bu kadar çabuk nasıl getirdiğini merak eder."

Nefesinin altında küfretti. "Yan girişi kullanmam gerekecek. Orayı bildiğinizi varsayıyorum."

Caroline ona sinirli bir bakış fırlattı. Günün erken saatlerinde kaçmak için yan girişi kullandığını çok iyi biliyordu.

"Şimdi benimle gelsen iyi olur," dedi Blake. "Seni yan taraftan gizlice çıkarırız ve seninle ne yapacağımıza sonra karar veririz."

"Başka bir deyişle, çamaşır odanızda sonsuza kadar beklememi mi istiyorsunuz?"

Sırıttı. "Planlarımda o kadar ileri gitmemiştim, ama şimdi sen söyleyince, evet, bu harika bir fikir."

O anda Caroline ağzının çok büyük olduğuna karar verdi. Neyse ki daha fazla kötü fikir üretmeden Blake onun elinden tutup koşmaya başladı ve neredeyse onu da peşinden sürükledi. Ağaçların arasına gizlenene kadar arazinin çevresinden dolaştılar. ağaçlar yan girişe bakıyor.

"Açıklığa doğru koşmamız gerekecek," dedi Blake. "Sence evin bu tarafında olma ihtimali nedir?"

"Çok küçük. Onu ön taraftaki oturma odasında bıraktık ve muhtemelen yukarı çıkıp bir yatak odası bulacaktır."

Caroline'ın nefesi kesildi. "Ya benimkileri bulursa? Kıyafetlerim orada. Sadece üç elbisem var ama *sana* ait olmadıkları çok açık."

Blake yine küfretti.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Kaşlarını kaldırdı. "Biliyor *musun*, senin küfürlerini oldukça rahatlatıcı bulmaya başladım. Eğer küfretmiyor olsaydın, hayat neredeyse anormal görünürdü." .

"Sen tuhaf bir kadınsın." Blake elini çekiştirdi ve Caroline ne olduğunu anlayamadan çimenlerin üzerinde sendelemeye başladı, zihninde Penelope'nin onları görmemesi için ettiği dualar yankılanıyordu. Hiçbir zaman özellikle dindar bir tip olmamıştı ama dindar bir yapı geliştirmek için iyi bir zaman gibi görünüyordu.

" Yan kapıdan hızla geçtiler, merdivenlere yığıldıklarında her ikisi de yorgunluktan ağırlaşmıştı.

"Sen," dedi Blake. "Yukarı, tuvalete. Ben hizmetçileri bulayım."

Caroline başıyla onayladı ve merdivenleri hızla çıkarak sessizce çamaşır odasına girdi. Etrafına büyük bir üzüntüyle baktı. Burada daha ne kadar mahsur kalacağını bir tek Tanrı biliyordu. "Şey,"

"Daha kötüsü de olabilirdi." dedi yüksek sesle.

Üç saat sonra Caroline çamaşır odasında can sıkıntısını gidermenin tek yolunun, içinde bulunduğu durumdan daha kötü olabilecek tüm durumları listeleyerek kendini eğlendirmek olduğunu keşfetmişti.

Kolay olmadı.

İki başlı bir inek tarafından ezilmek gibi her türlü hayali senaryoyu hemen bir kenara bıraktı ve bunun yerine daha gerçekçi olasılıklara odaklandı.

"Küçük bir çamaşır odası olabilir," dedi aynadaki yansımasına. "Ya da çok kirli olabilir. Ya da... ya da... ya da beni beslemeyi unutmuş olabilir." Dudakları huysuz bir çizgiye dönüştü. Lanet olası adam onu beslemeyi unutmuştu! "Odanın penceresi olmayabilir," diye düşündü, açıklığa bakarak. Yüzünü buruşturdu. İnsanın olağanüstü bir zekâya sahip olması gerekirdi. *O küçük cam parçasına pencere demek iyimserliktir.*

"Havzada tuttuğu evcil bir kirpisi olabilir," dedi. "Pek olası değil," dedi bir erkek sesi, "ama mümkün."

Caroline başını kaldırdığında Blake'i kapı aralığında gördü. "Nerelerdeydin?" diye tısladı.

"Açlıktan ölüyorum."

Ona bir çörek fırlattı.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Çok nazıksınız," diye mırıldandı, lokmaları mideye indirirken. "Bu benim ana yemeğim miydi yoksa sadece bir aperatif miydi?"

"Karnınız doyacak, merak etmeyin. Perriwick'in Saklandığınız yeri duyunca çarpıntısı tuttu. Sanırım biz konuşurken bile o ve Bayan Mickle bir ziyafet hazırlıyordur."

"Perriwick'in *senden* daha iyi bir adam olduğu açık."

Omuz silkti. "Hiç şüphe yok."

"Penelope'ye benden bahsetmeden önce tüm hizmetçileri durdurmayı başardın mı?"

"Evet. Güvendeyiz, korkma. Ve eşyaların bende. Onları odama taşıdım."

"Senin odanda kalmayacağım!" dedi huysuzca.

"Öyle olduğunuzu hiç söylemedim. Burada, çamaşır odasında kalmakta kesinlikle özgürsünüz. Sizin için birkaç battaniye ve yastık bulacağım. Biraz ustalıkla burayı oldukça rahat bir yer haline getirebiliriz."

Gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı. "Bundan zevk alıyorsun, değil

mi?" "Sadece bir dokunuş, sizi temin ederim."

"Penelope beni mi sordu?"

"Gerçekten de öyle. Sana çoktan bir mektup yazdı ve bir ziyarette bulunmanı istedi.

Yarın öğleden sonra." Elini cebine attı, küçük bir enve- lop çıkardı ve ona verdi.

"Bu kesinlikle bir nimet," diye homurdandı Caroline.

"Sen olsaydım şikayet etmezdim. En azından çamaşır odasından kaçabilirsin."

Caroline ona baktı, gülümsemesinden gerçekten rahatsız olmuştu. Ayağa kalktı ve ellerini kalçalarının üzerine koydu.

"Vay, vay, bu öğleden sonra militan görünüyoruz, değil mi?"

"Beni küçümsemeyin."

"Ama çok eğlenceli."

Ona bir lazımlık fırlattı. "*Bunu* kendi odanda kullanabilirsin!"

Blake eğildi ve sonra tencere duvara çarpıp parçalara ayrılınca kendine rağmen güldü.

"Sanırım dolu olmadığı için biraz rahatlayabiliriz." "Dolu olsaydı," diye

tısladı kadın, "kafana nişan alırdım." **ABC Amber LIT [Converter](http://www.processtext.com/abclit.html)**

tarafından oluşturulmuştur,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Caroline, bu durum benim hatam değil."

"Biliyorum, ama bu konuda bu kadar neşeli olmana gerek

yok." "Şimdi, biraz mantıksız davranıyorsun."

"Umurumda değil." Ona bir kalıp sabun fırlattı. Duvara yapıştı.

"Mantıksız olmak için her hakka sahibim."

"Ah?" Tıraş takımı havada süzülürken eğildi.

Ona ters ters baktı. "Bilgin olsun diye söylüyorum, geçtiğimiz hafta içinde neredeyse tecavüze uğruyordum, kaçırıldım, yatağın direğine bağlandım, sesimi öksürerek çıkarmaya zorlandım-"

"Bu senin kendi hatandı."

"Evime zorla girerek bir suç hayatına atıldığımdan, iğrenç hayatım tarafından neredeyse tuzağa düşürüldüğümünden bahsetmiyorum bile. guard-ian-"

"Burkulan bileğini unutma," diye ekledi.

"Oooooohhhh! Seni öldürebilirim!" Bir kalıp sabun daha kafasının yanından uçarak kulağını sıyırdı.

"Madam, denemekte kesinlikle başarılı bir iş çıkarıyorsunuz."

"Ve şimdi!" diye bağırdı. "Ve şimdi, sanki tüm bunlar yeterince onursuz değilmiş gibi, bir hafta boyunca lanet bir banyoda yaşamak zorunda bırakılıyorum!"

Bu açıdan bakınca, diye düşündü Blake, çok komikti. Dudağını ısırды, kahkahalarını tutmaya çalıştı.

Başarılı olamadı.

"Bana gülmeyi kes!" diye feryat etti.

"Blake?"

Bir saniyeden kısa bir süre içinde tamamen ayıldı. "Bu Penelope!" diye fısıldadı. "Blake? Bütün bu bağırışlar da ne?"

"Çabuk!" diye tısladı ve onu yan merdiven boşluğuna doğru itti. "Saklan!"

Caroline koşarak uzaklaştı ve tam zamanında da uzaklaştı, çünkü Penelope merdiven boşluğuna açılan kapıyı kapattığı gibi çamaşır odasının kapısını da iterek açtı.

"Blake mi?" Penelope üçüncü kez sordu. "Bütün bu kargaşa da neyin nesi?" "Bir şey yok Penny. I-"

"Burada ne oldu?" diye bağırdı.

Blake etrafına bakındı ve yutkundu. Yerdeki dağınıklığı unutmuştu. Tencere kırıkları, tıraş takımı, bir iki havlu...

"Ben... ah..." Ona öyle geliyordu ki, ulusal güvenlik uğruna yalan söylemek ablasına yalan söylemekten çok daha kolaydı.

"Duvara yapışmış bir kalıp sabun mu o?" Penelope sordu.

"Um... evet, öyle görünüyor."

Aşağıya işaret etti. "Yerdeki de bir kalıp sabun mu?" "Şey... evet, bu sabah oldukça sakar davranmış olmalıyım."

"Blake, benden sakladığın bir şey mi var?"

"Senden sakladığım epeyce şey var," dedi mutlak bir dürüstlikle, Caroline'ın merdiven boşluğunda oturmuş, muhtemelen onun tahminine kahkahalarla güldüğünü düşünmemeye çalışarak.

"Yerdeki de ne?" Penelope eğildi ve beyaz bir şey aldı. "Bayan Dent'e yazdığım not! Burada ne işi var?"

"Henüz gönderme fırsatım olmadı." Tanrıya şükür Caroline açmayı unutmuştu.

"Tanrı aşkına, onu burada yerde bırakma." Gözlerini kıstı ve ona baktı.

"Blake, kendini iyi hissediyor musun?" "Aslında hayır," diye yanıtladı Blake, kadının kendisine sunduğu fırsatı değerlendirerek. "Son bir saattir biraz başım dönüyor. Lazımlığı da bu yüzden devirdim."

Onun alnına dokundu. "Ateşin yok." "İyi bir gece uykusunun iyileştiremeyeceği bir şey olmadığına eminim."

"Sanırım." Penelope dudaklarını büzdü. "Ama yarına kadar kendini daha iyi hissetmezsen bir doktor çağıracağım."

"Tamam."

"Belki de şimdi uzanmalısın."

"Evet," dedi, neredeyse onu banyodan dışarı iterek. "Bu mükemmel bir fikir."

"Tamam o zaman. İşte, çarşaflarınızı indireyim."

Blake banyo kapısını arkasından kapatırken derin bir iç çekti. Olayların bu şekilde gelişmesinden kesinlikle memnun değildi; en son isteyeceği şey ablasının onun üzerine titremesiydi. Ama kesinlikle **Generated by ABC Amber LIT Converter,**
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Caroline'ı lazımlık kırıkları ve sabun parçacıkları arasında bulmasını tercih ederdi.

"Bay Ravenscroft?"

Yukarı baktı. Perriwick kapının girişinde durmuş, gümüş bir tepsinin üzerindeki ziyafeti dengelemeye çalışıyordu. Blake başını sertçe sallamaya başladı ama artık çok geçti. Penelope çoktan arkasını dönmüştü.

"Oh, Perriwick," dedi, "bu da ne?"

"Yemek," diye ağzından kaçırdı, onun varlığıyla kafası fena halde karışmıştı. Etrafına bir göz attı.

Blake kaşlarını çattı. Lanet uşak belli ki Caroline'i arıyordu. Perriwick sağduyulu olmayabilirdi ama iş açıktan açığa kurnazlık yapmaya gelince çok beceriksizdi.

Penelope sorgulayan gözlerle kardeşine baktı. "Aç mısın?" "Şey... evet, öğleden sonra bir şeyler atıştırmayı düşünüyordum."

Tabaklardan birinin kapağını kaldırdı ve ortaya kocaman bir kızarmış jambon çıktı. "Bu tam bir atıştırma." "

Perriwick'in dudakları hastalıklı, tatlı bir gülümsemeyle gerildi. "Akşam yemeği için bu kadar hafif bir yemek istediğinize göre, şimdi size sağlam bir şeyler vermeyi düşündük."

"Ne kadar düşüncelisin," diye hırladı Blake. Ön dişleri üzerine bahse girerdi ki o jambon aslında akşam yemeği için hazırlanıyordu. Perriwick ve Bayan Mickle muhtemelen bütün güzel yiyecekleri Caroline'a göndermeyi ve Seacrest Malikânesi'nin "gerçek" okçularına yulaf ezmesi yedirmeyi planlıyorlardı. Blake onlara Caroline'in yeni evini haber verdiğinde onaylamadıklarını gizlememişlerdi.

Perriwick tepsiyi masaya bırakırken Penelope'ye döndü. "Bu kadar cüretkâr olabilirsem, leydim-"

"Perriwick!" Blake kükredi. "Tanrı şahidim olsun ki, 'eğer bu kadar cesur olabilirsem' cümlesini bir kez daha duyarsam, seni kanala atacağım!"

"Ah canım," dedi Penelope. "Belki de gerçekten ateşi vardır. Perriwick, sen ne düşünüyorsun?"

Kâhya Blake'in alnına uzandı ama eli neredeyse ısırılıp kopacaktı. "Bana dokun ve öl,"

Blake hırladı.

"Bu öğleden sonra biraz huysuzsun, ha?" dedi Perriwick

sırıtarak. "*Sen* gelene kadar gayet iyiydim."

Penelope tereyağına, "Bütün öğleden sonra oldukça garip davranıyordun," dedi.

Perriwick başını salladı. "Belki de onu kendi haline bırakmalıyız. Biraz dinlenmek iyi gelebilir."

"Pekâlâ." Penelope uşağı kapıya kadar takip etti. "Sizi yalnız bırakalım. Ama uyumadığınızı öğrenirsem sana çok kızarım."

"Evet, evet," dedi Blake telaşla, onları odadan çıkarmaya çalışarak. "Söz veriyorum dinleneceğim. Sadece beni rahatsız etmeyin. Uykum çok hafiftir."

Perriwick, her zamanki ağırbaşlı tavrına kesinlikle uymayan yüksek sesli bir homurtu çıkardı.

Blake kapıyı arkalarından kapattı ve rahat bir nefes alarak duvara yaslandı. "Yüce Tanrım," dedi kendi kendine, "bu gidişle otuzuncu yaş günümden önce bunamış bir aptal olacağım."

"Hmmpf," diye bir ses geldi çamaşır odasından. "Şimdiden yolunuza devam ettiğinizi söyleyebilirim."

Kafasını kaldırdığında Caroline'ın kapıda durduğunu ve yüzünde sinir bozucu derecede kocaman bir sırıtış olduğunu gördü.

"Ne istiyorsun?" diye ısırdı.

"Yok bir şey," dedi masumca. "Sadece haklı olduğunu söylemek istedim."

Gözleri şüpheyile kısıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"İçinde bulunduğumuz durumun mizah yönünü keşfettim diyelim." Ona hırladı ve ileriye doğru tehditkâr bir adım attı.

Ama korkmamış görünüyordu. "En son ne zaman bu kadar çok güldüğümü gerçekten hatırlamıyorum," dedi ve yemek tepsisini kaptı.

"Caroline, boynuna değer veriyor musun?" "Evet, oldukça düşkünüm.

Neden?"

"Çünkü eğer çeneni kapatmazsan, onu sıkacağım."

Çamaşır odasına geri döndü. "Anlaşıldı." Sonra kapıyı kapattı ve onu yatak odasında öfkeli bir halde bıraktı.

Ve eğer bu yeterince kötü değilse, bir sonraki duyduğu ses yüksek bir klik sesiydi.

Lanet kadın onu dışarıda bırakmıştı. Bütün yiyecekleri almış ve onu dışarıda bırakmıştı.

"Bunu ödeyeceksin!" diye bağırdı kapıya doğru.

"Sessiz ol," diye boğuk bir cevap geldi. "Yemek yiyorum."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Bölüm 16

ti-ti-vate (fiil). Birinin tuvaletinde küçük değişiklikler veya eklemeler yapmak.

Çamaşırhanede mahsur kalmış olsam da en azından zamanım var -
saçlarımın hiç bu kadar şık görünmediğine yemin ederim!

- *Kişisel sözlüğünden*

Caroline Trent

O gece yemek yerken Blake'in aklına Bayan Caroline Trent'i öldürmeyi çok istediği geldi. Ayrıca bunun yeni bir duygu olmadığı da aklına geldi. Caroline Trent onun hayatını altüst etmekle kalmamış, ters yüz etmiş, içini dışına çıkarmış ve bazı beklenmedik zamanlarda hayatını ateşe vermişti.

Yine de, diye düşündü cömertçe, belki de *öldürmek* biraz fazla güçlü bir kelime olabilir. Kızın onu biraz olsun etkilediğini kabul edemeyecek kadar gururlu değildi. Ama kesinlikle onu susturmak istiyordu.

Evet, bir ağızlık ideal olurdu. O zaman konuşamaz.

Harika.

"Diyorum ki, Blake," dedi Penelope, yüzünde takdir dolu bir ifadeyle, "bu çorba mı?"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Başını salladı.

Kasesindeki neredeyse şeffaf et suyuna baktı. "Gerçekten mi?"

"Tadı tuzlu su gibi," dedi, "ama Bayan Mickle çorba olduğunu söyledi."

Penelope tereddütlü bir kaşık yuttu, ardından kırmızı şaraptan uzunca bir yudum aldı. "Atıştırdığınız jambondan kaldığını sanmıyorum?"

"Sizi temin ederim ki o jambondan yemek bizim için hiç de uygun olmaz."

Kız kardeşi onun üslubunu biraz tuhaf bulduysa da bunu söylemedi. Bunun yerine kaşığı bıraktı ve sordu,

"Perriwick başka bir şey getirdi mi? Belki bir parça ekmek."

Blake başını salladı.

"Akşamları hep böyle... hafif mi yersiniz?" Yine

başını salladı.

"Oh. O zaman bu özel bir durum mu?"

Buna nasıl cevap vereceği konusunda hiçbir fikri yoktu, bu yüzden iğrenç çorbadan bir kaşık daha aldı. Mutlaka içinde bir yerlerde besin değeri olan bir şeyler olmalıydı.

Ama sonra, onu çok şaşırtan bir şekilde, Penelope elini ağzına kapattı, kıpkırmızı oldu ve şöyle dedi,

"Oh, çok özür dilerim!"

Kaşığını yavaşça yere bıraktı. "Rica ediyorum?"

"Tabii ki bu özel bir durum. Tamamen unutmuşum. Çok özür dilerim."

"Penelope, sen neden bahsediyorsun?"

"Marabelle."

Blake göğsünde garip bir sıkışma hissi duydu. Neden Penelope şimdi de ölü sevgilisini mi gündeme getirecek? "Peki ya Marabelle?"

diye sordu, sesi tamamen eşitti.

Gözlerini kırptırdı. "Oh. Oh, o zaman hatırlamıyorsun. Boş ver. Lütfen bir şey söylediğimi unut."

Blake, kız kardeşinin bir kase çorbayı sanki cennetten inmiş bir kudret helvasıymış gibi mideye indirmesini şaşkınlıkla izledi.

"Tanrı aşkına Penelope, ne düşünüyorsan söyle artık."

Kararsızlık içinde dudağını ısırdı. "Eğer Temmuz'un on biriyse, Blake." Sesi çok yumuşaktı ve **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html>

Acıma - Hatırlayana kadar ona kutsanmış bir şaşkınlık anında baktı. Temmuz'un on biri. Marabelle'in ölüm yıldönümü. O kadar ani ayağa kalktı ki sandalyesi devrildi. "Yarın görüşürüz," dedi, sesi kısıktı.

"Bekle, Blake! Gitme!" Kadın ayağa kalktı ve Blake odadan çıkarken onun peşinden koştu. "Şu anda yalnız olmamalısın."

Adam olduğu yerde durdu ama arkasını dönüp ona bakmadan, "Anlamıyorsun Penelope. Ben her zaman yalnız olacağım."

İki saat sonra Blake iyice sarhoş olmuştu. Bunun kendisini daha iyi hissettirmeyeceğini biliyordu ama bir içki daha içmenin kendisini daha *az hissettirebileceğini* düşünmeye devam ediyordu.

Yine de işe yaramadı.

Nasıl unutmuştu? Her yıl onun ölümünü özel bir simgeyle kutluyordu; hayattayken onu onurlandırmaya çalışıp başaramadığı gibi ölümünde de onu onurlandıracak bir şey. İlk yıl mezarına çiçek bırakmıştı. Sıradandı, biliyordu ama acısı hâlâ tazeydi, hâlâ gençti ve başka ne yapacağını bilmiyordu.

Ertesi yıl öldürüldüğü yere onun onuruna bir ağaç dikmişti. Bu bir şekilde uygun görünmüştü; Marabelle genç bir kızken bir ağaca bölgedeki herhangi bir çocuktan daha hızlı tırmanabiliyordu.

Sonraki yıllarda kimsesizler yurduna bir bağış, eski okuluna bir kitap hediyesi ve geçim sıkıntısı çeken anne babasına isimsiz bir banka havalesi gönderdi.

Ama bu yıl... hiçbir şey yok.

Sahile giden patikada tökezleyerek ilerledi, bir kolunu denge için kullanırken diğeriyle viski şişesini kavradı. Patikanın sonuna ulaştığında, beceriksizce yere yığıldı. Çimenlik bir yer vardı. Sert zemin yerini Bournemouth'un meşhur olduğu narin kuma bırakmadan önce.

Orada oturmuş, Kanal'a bakıyor ve kendisiyle ne yapması gerektiğini merak ediyordu.

Temiz hava almak ve kaçmak için dışarı çıkmıştı. Penelope'nin ya da onun iyi niyetli sorularının kederine karışmasını istemiyordu. Ama tuzlu hava suçluluk duygusunu hafifletmek için çok az şey yapmıştı. Tek yaptığı ona Caroline'ı hatırlatmaktı. O öğleden sonra eve saçlarında deniz kokusu ve teninde güneşin dokunuşuyla gelmişti.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Caroline. Acı içinde gözlerini kapadı. Marabelle'i unutmasının nedeninin Caroline olduğunu biliyordu.

Boğazından aşağı biraz daha viski döktü ve şişeden direkt içti. Midesinde düzensiz bir yol açtı ama Blake acıyı memnuniyetle karşıladı. Çiğ ve onursuz hissettiriyordu ve bir şekilde bu uygun görünüyordu. Bu gece kendini pek de bir gen-tleman gibi hissetmiyordu.

Çimlerin üzerine uzandı ve gökyüzüne baktı. Ay çıkmıştı ama yıldızların ışığını azaltacak kadar parlak değildi. Neredeyse

Orada mutlu bir şekilde, sanki dünyada hiçbir şey umurlarında değilmış gibi parıldıyorlardı. Neredeyse kendisiyle alay ediyorlarmış gibi hissediyordu.

Yemin etti. Hayalperest olmaya başlamıştı. Ya da hüzünleniyordu. Ya da belki sadece içkinin etkisiydi. Doğrulup bir yudum daha aldı.

İçki duyularını köreltmış ve zihnini bulandırmıştı, muhtemelen bu yüzden neredeyse tepesine gelene kadar ayak seslerini duymadı. "Kim var orada?" diye mırıldandı, beceriksizce dirseklerinin üzerine kalktı. "Kim o?"

Caroline bir adım öne çıktı, yıldız ışığı açık kahverengi saçlarında parıldıyordu. "Sadece benim."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Seni penceremden gördüm." Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Affedersiniz, *sizin* pencere."

"Yukarı çıkmalısın."

"Muhtemelen."

"Ben uygun bir şirket değilim."

"Hayır," diye kabul etti, "oldukça sarhoşsun. Aç karnına içmek iyi değildir."

Kısa bir kahkaha patlattı. "Peki benim boş midem kimin suçu?"

"Kin tutmayı biliyorsun, değil mi?"

"Madam, sizi temin ederim ki dayanılmaz derecede uzun bir hafızam var." Sözleri karşısında irkildi. Hafızası ona her zaman iyi hizmet etmişti, ta ki bu geceye kadar.

Kaşlarını çattı. "Sana biraz yiyecek getirdim."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra çok alçak bir sesle, "İçeri gir," dedi.

"Neden bu kadar üzgünsün?"

Hiçbir şey söylemedi, sadece bir viski daha içtikten sonra koluyla ağzını sildi.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Seni daha önce hiç sarhoş görmemiştim."

"Benim hakkımda bilmediğin çok şey var."

Bir adım daha attı, gözleri onu başka tarafa bakmaya cesaretlendiriyordu. "Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum."

Bu onun dikkatini çekti. Gözleri anlık bir öfkeyle parladı, sonra söylediği gibi karardı,

"Yazık sana o zaman."

"Al, bir şeyler yemelisin." Bir peçeteye sarılı bir şey uzattı.

"Viskiyi emer."

"Bu yapmak istediğim son şey."

Onun yanına oturdu. "Bu sen değilsin, Blake."

Ona döndü, gri gözleri şiddetle parlıyordu. "Bana neyin benim gibi olup olmadığını söyleme," diye tısladı.

"Buna hakkınız yok."

"Arkadaşın olarak," dedi usulca, "her türlü hakka sahibim."

"Bugün," diye duyurdu Blake kolunu dengesiz bir şekilde sallayarak,
"Temmuz'un on biri."

Caroline hiçbir şey söylemedi; bu kadar açık bir duyuru karşısında ne diyeceğini bilmiyordu.

"Temmuz'un on biri," diye tekrarladı. "Blake Ravenscroft'un destanında o gün... benim..."

Öne doğru eğildi, adamın sesindeki boğulma hissiyle şok oldu ve duygulandı. "Hangi gün gibi, Blake?" diye fısıldadı.

"Bir kadının ölmesine izin verdiğim gün gibi."

Adamın sesindeki acıyla yüzü kızardı. "Hayır. Bu senin hatan değildi." "Sen bu konuda ne biliyorsun ki?"

"James bana Marabelle'den bahsetti."

"Her şeye burnunu sokan piç kurusu."

"Bunu yapmasına sevindim. Bu bana senin hakkında çok daha fazla şey anlatıyor."

"Neden daha fazlasını bilmek istiyorsun ki?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Çünkü ben-" Caroline durdu, neredeyse söyleyeceği şeyden dehşete düşmüştü.

"Çünkü senden hoşlanıyorum. Çünkü sen benim arkadaşımsın. Hayatımda çok fazla arkadaşım olmadı, bu yüzden belki de arkadaşlığın ne kadar özel bir şey olduğunun farkındayım."

"Senin arkadaşın olamam," dedi, sesi dayanılmaz derecede sertti.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Yapamaz mısın?" Nefesini tutmuş, onun cevabını

bekliyordu. "Arkadaşın olmamı istemiyorsun."

"Buna benim karar vermem gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Tanrı aşkına, kadın, seni dinlemek için ne gerekiyor? Son kez söylüyorum, senin arkadaşın olamam. Asla arkadaşın olamam."

"Çünkü seni istiyorum."

Kendini geri çekilmemek için zorladı. O kadar açık sözlü, ihtiyacını o kadar açık bir şekilde dile getirmişti ki, neredeyse onu korkutuyordu.

"Viskinin etkisiyle böyle konuşuyor," dedi aceleyle.

"Öyle mi düşünüyorsun? Erkekler hakkında çok az şey

biliyorsun tatlım." "Ben *seni biliyorum*."

Güldü. "Sizin hakkınızda bildiklerimin yarısı kadar bile değil, sevgili Bayan Trent." "Benimle alay etme," diye fısıldadı.

"Ah, ama seni izliyordum. Kanıtlayayım mı? Bildiğim her şeyi, fark ettiğim her küçük şeyi. O çok sevdiğin kitaplardan birini doldurabilirim."

"Blake, bence yapmalısın-"

Ama parmağını dudaklarına götürerek sözünü kesti. "Buradan başlayacağım," diye fısıldadı, "ağzından."

"Benim m-"

"Şşşt. Sıra bende." Parmağı kızın üst dudağının kıvrımında gezindi. "Çok dolu. Çok pembe. Onları hiç boyamadın, değil mi?"

Başını salladı ama bu hareket, parmağının tenine sürtünmesinin şehvetli işkencesine neden oldu.

"Hayır," diye mırıldandı, "gerekmezdi. Seninkiler gibi dudakları daha önce hiç görmedim. Sende ilk fark ettiğim şeyin dudaklar olduğunu söylemiş miydin?
Sen?"

Tamamen hareketsiz oturdu, başını tekrar sallayamayacak kadar gergindi.

"Alt dudağın çok güzel, ama bu" -üst dudağını tekrar çizdi- "enfes. Öpülmek için yalvarıyor.

Senin Carlotta olduğunu düşündüğümde.

O zaman bile dudaklarını dudaklarımla örtmek istedim. Tanrım, bunun için kendimden nasıl da nefret ettim."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Ama ben Carlotta değilim," diye fısıldadı.

"Biliyorum. Böylesi daha kötü. Çünkü şimdi seni istememi neredeyse haklı çıkarabilirim. Yapabilirim-"

"Blake?" Sesi yumuşaktı ama acildi ve düşüncesini tamamlamazsa öleceğini düşünüyordu.

Ama o sadece başını salladı. "Konuyu dağıtıyorum." Parmaklarını kızın gözlerine götürdü, göz kapaklarını kapatırken uçlarını göz kapaklarının üzerinde gezdirdi. "İşte senin hakkında bildiğim bir şey daha."

Dudaklarının ayrıldığını ve nefes alış verişinin kesildiğini hissetti.

"Gözlerin, cennet gibi kirpiklerin. Saçlarınızdan biraz daha koyu." Parmaklarını kızın şakaklarına götürdü. "Ama sanırım açık hallerini kapalı hallerinden daha çok seviyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ah, bu daha iyi. Dünyanın en nefis rengi. Hiç denize açıldınız mı?"

"Çok küçük bir kız olduğumdan beri hayır."

"Burada, kıyıda su gri ve bulanıktır, ama toprağın lekesinden uzaklaştığınızda, su çok tatlı ve saftır. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?
ne hakkında?"

"Sanırım öyle."

Aniden omuz silkti ve elini bıraktı. "Yine de senin gözlerinin eline su dökemez. Duyduğuma göre su, güneşli havalarda daha da nefes kesici oluyormuş.
tropik. Gözleriniz ekvator boyunca süzülen okyanusun renginde olmalı."

Tereddütle gülümsedi. "Ekvatoru görmek isterim."

"Sevgili kızım, sence de en azından önce Londra'yı görmeye çalışman gerekmez mi?" "Şimdi zalimleşiyorsun ve bunu gerçekten kastetmiyorsun."
"Öyle değil mi?"

"Hayır," dedi, onunla bu kadar açık konuşmak için ihtiyaç duyduğu cesareti bulmak için kendi içine uzanarak. "Bana kızgın değilsin. Sen kendine kızgınsın ve ben de buna uygunum."

Başını hafifçe ona doğru eğdi. "Çok gözlemci olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Buna nasıl cevap vermem gerekiyor?"

"Gözlemcisin ama sanırım kendini benden kurtaracak kadar değil." Öne doğru eğildi, gülümsemesi tehlikeliydi. "Seni ne kadar istediğimi biliyor musun?
Sen?"

Sesi kayboldu ve başını salladı.

"Seni o kadar çok istiyorum ki her gece uyanık yatıyorum, vücudum sert ve ihtiyaçtan ağrıyor."

Boğazı kurumuştı.

"Seni o kadar çok istiyorum ki kokun tenimi arzudan karıncalandırıyor."

Dudakları aralandı.

"Seni çok istiyorum-" Gece havası onun öfkeli kahkahasıyla doldu. "Seni o kadar çok istiyorum ki Marabelle'i unuttum."

"Oh, Blake. Özür
dilerim." "Merhametini
benden esirgeme."

Ayağa kalkmaya başladı. "Ben giderim. İstedğin bu ve belli ki konuşacak
durumda değilsin."

Ama adam onu yakaladı ve tekrar aşağı çekti. "Beni duymadın mı?"

"Her kelimesini duydum," diye fısıldadı.

"Gitmeni istemiyorum."

Hiçbir şey söylemedi.

"*Seni* istiyorum."

"Blake, yapma."

"Ne yapmayayım? Seni öpmeyeyim mi?" Çullandı ve onu dudaklarından
sertçe öptü. "Çok geç."

Ona baktı, korkması mı yoksa sevinmesi mi gerektiğinden emin değildi.
Onu seviyordu; artık bundan emindi.

Ama kendisi gibi davranmıyordu.

"Sana dokunmuyor muyum?" Adamın eli kadının karnında ve kalçasında gezindi. "Bunun için çok geç kaldım."

Dudakları önce çenesini, sonra boynunu buldu, sonra da kulağını ısırıldı. Tadı tatlı ve temizdi, belli belirsiz tıraş olurken kullandığı köpük gibi kokuyordu. Onun banyoda ne yaptığını merak etti, sonra da pek umursamadığına karar verdi. Kendi kokusunu onun üzerinde duymanın çılgınca tatmin edici bir yanı vardı.

"Blake," dedi, sesi inandırıcılıktan yoksundu, "bunun gerçekten istediğin şey olduğundan emin değilim."

"Oh, eminim," dedi erkeksi bir kahkaha atarak. "Çok eminim." Kalçalarını ona doğru bastırırken **Generated by ABC Amber LIT Converter,**
<http://www.processtext.com/abclit.html>

saçlarını bağlarından kurtarmaya çalıştı. "Ne kadar emin olduğumu hissetmiyor musun?"

Ağzını onunkine götürdü ve onu yuttu, dili önce dişlerinin hizasında gezindi, sonra iç yanağının yumuşak derisine doğru ilerledi.

"Sana dokunmak istiyorum," dedi, sözleri kızın ağzına yumuşak bir nefes gibi geliyordu. "Her yere."

Elbisesi dayanıksızdı, birkaç düğmesi ve fiyonku vardı ve onu başının üzerinden itmesi sadece birkaç saniye sürdü, onu sadece ince bir kombinezonla bıraktı.

Yüzgeçlerini ipeğin yumuşak kayışını tutan ince kayışlara geçirirken vücudu bir kez daha gerildi.

"Bunu sana ben mi aldım?" diye sordu, sesi tanınmayacak kadar kısıktı.

Kadın başını salladı ve adamın iri ellerinden biri göğsünün üzerine

kapanınca nefesi kesildi.

"Bana elbiseleri aldığında. Kasabadan getirdiğin kutulardan birindeydi."

"Güzel," dedi ve sonra askıyı omzunun üzerinden itti. Dudakları kadının korsajını çevreleyen zarif dikişli danteli buldu ve onu takip etti.

aşağı itti, ancak meme ucunun pembeleşmiş kenarına ulaştığında durdu.

Adam esmer aureolü öperken adını fısıldadı, sonra ağzını meme ucunun etrafına kapatıp emmeye başladığında neredeyse haykıracaktı.

Caroline daha önce karnında kıvrılan hisler kadar harika ve ilkel bir şey hissetmemişti. İçindeki istek ve ihtiyaç, varlığının tam merkezinden teninin her santimine yayılıyordu.

O sabah onu öptüğünde arzu duyduğunu düşünmüştü ama şu anda onu yiyip bitiren şeyin yanında bu hiçbir şeydi.

Başını göğsüne dayamış olan adama baktı. Yüce Tanrım, onu yiyip bitiriyordu.

Sıcaktı, çok sıcaktı ve adamın dokunduğı her yerde yanıyor olması gerektiğini düşündü. Adamın ellerinden biri baldırında geziniyor ve pantolonlu dizi bacaklarını açmak için hafif bir baskı uyguluyordu. Ağırlığını bacakların arasına verdi ve uyarılmışlığının sert kanıtı kıza iyice bastırdı.

Eli daha da yukarıya, dizini geçip uyluğunun pürüzsüz derisi boyunca ilerledi ve sonra bir an durdu, sanki ona son bir kez reddetme şansı.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Ama Caroline çok ileri gitmişti. Onu hiçbir şeyden geri çeviremezdi, çünkü her şeyi istiyordu. Belki ahlaksızdı, belki utanç vericiydi, ama onun ellerinin ve ağzının her kötü dokunuşunu istiyordu. Onun ağırlığının kendisini yere bastırmasını istiyordu. Kalbinin hızlı atışını ve nefesinin hırıltısını istiyordu.

Onun kalbini ve ruhunu istiyordu. Ama hepsinden önemlisi, kendini ona vermek, yüzeyinin altında yatan yaraları iyileştirmek istiyordu.

onun teninde. Sonunda ait olduğu bir yer bulmuştu -onunla- ve aynı mutluluğu ona da göstermek istiyordu.

Ve böylece, parmakları kadınlığının çekirdeğini bulduğunda, dudaklarından hiçbir ret veya protesto kelimesi geçmedi.

Kendini anın zevkine bıraktı, onun adını inledi ve arzusunu acımasız bir girdaba sokarken onun omuzlarına yapıştı.

Kontrolden çıkarken ona sarıldı, içindeki baskılar bir ateş perdesine dönüştü. Kendini gergin, sınırlarına kadar gerilmiş hissetti ve sonra başparmağı sıcak teninde sen-sual işkencesine devam ederken bir parmağını içine kaydırđı.

Dünyası bir anda patladı.

Onun altında çırpındı, kalçaları yerden kalktı ve aslında onu havaya kaldırdı. Adını haykırdı ve sonra adam üzerinden yuvarlanırken çılgınca ona uzandı.

"Hayır," diye nefes nefese kaldı, "geri gel."

"Şşşt." Önce saçlarını, sonra yanağını okşadı. "Ben

buradayım." "Geri gel."

"Senin için çok ağırım."

"Hayır. Seni hissetmek istiyorum. İstiyorum-" Yutkundu. "Seni

memnun etmek istiyorum." Yüzü gerildi. "Hayır, Caroline."

"Ama-"

"Bunu senden almayacağım." Sesi sertti. "Yaptığım şeyi yapmamalıydım, ama bekaretini alırsam lanetlenirim."

"Ama bunu sana vermek istiyorum," diye fısıldadı.

Beklenmedik bir vahşilikle ona döndü. "Hayır," diye ısırdı. "Bunu kocan için saklayacaksın. Onu bir başkası için harcayamayacak kadar iyisin."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"I-" Sözlerini yarıda kesti, onun böyle bir koca olmasını umduğunu söyleyerek kendini küçük düşürmek istemiyordu.

Ama onun düşüncelerini okuduğu belliydi, çünkü ondan uzaklaştı ve şöyle dedi: "Seninle evlenmeyeceğim.

Seninle evlenemem."

Ağlamamak için Tanrı'ya dua ederek giysilerini toparlamaya çalıştı. "Ağlamak zorunda olduğunu hiç söylemedim."

Arkasını döndü. "Beni anlıyor musun?"

"İngilizcem oldukça iyidir." Sesi takıldı. "Bütün büyük kelimeleri biliyorum, hatırladın mı?"

Adam kadının yüzüne baktı, yüzünde kadının umduğu kadar soğukkanlı bir ifade yoktu. "Tanrım, seni asla incitmek istemedim."

"Bunun için biraz geç."

"Anlamıyorsunuz. Ben asla evlenemem. Kalbim başkasına ait."

"Senin kalbin ölü bir kadına ait," diye tükürdü. Zehirli ses tonundan dehşete kapılan kadın hemen elini ağzına götürdü. "Affet beni."

Terliklerinden birini ona uzatırken kaderci bir tavırla omuz silkti. "Affedilecek bir şey yok. Senden faydalandım. Bunun için özür dilerim. Sadece aklım başıma geldiğinde durabildiğim için mutluyum."

"Ah, Blake," dedi üzüntüyle. "Eninde sonunda, acı çekmeyi bırakmaya izin vermek zorunda kalacaksın.

Marabelle gitti. Sen hala buradasın ve seni seven insanlar var."

Bu, yapmak istediği açıklamaya en yakın şeydi. Nefesini tutmuş, onun cevabını bekliyordu ama adam ona diğer terliğini uzattı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Şimdi içeri gireceğim."

"Evet." Ama kadın hemen hareket etmeyince adam şöyle dedi. "Çamaşır odasında mı uyumayı planlıyorsun?"

"Bunu gerçekten düşünmemiştim."

"Sana yatağımı verirdim ama Penelope'nin gece gelip beni kontrol etmeyeceğine güvenmiyorum. Bazen küçük kardeşinin büyüdüğünü unutuyor. yukarı."

"Bir kız kardeşe sahip olmak güzel olmalı."

Başka tarafa baktı. "Yatağımdaki yastık ve battaniyeleri al. Eminim rahat bir şeyler bulabilirsin."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Başını salladı ve uzaklaşmaya başladı.

"Caroline?"

Döndü, gözlerinde umut parlıyordu. "Kapıyı arkandan kilitle."

Bölüm 17

es-cu-lent (sıfat). Yemek için uygun, yenilebilir.

İnsan açken en iğrenç yiyeceklerin bile erdemli ve bereketli görüldüğünü sık sık duymuşumdur ama ben buna katılmıyorum. Yulaf ezmesi yulaf ezmesidir, midenin gurultusu ne kadar yüksek olursa olsun.

-Caroline Trent'in kişisel

sözlüğünden

Caroline ertesi sabah banyo kapısının çalınmasıyla uyandı. Blake'in isteğiyle anahtarı bir gece önce kilide sokmuştu; Blake'in geceleyin kendisine tecavüz etmeye kalkışacağını düşündüğü için değil, emirlere uyup uymadığını anlamak için kapıyı kontrol etmesine izin vermeyeceği için. Ve

kesinlikle ona kendisini azarlama zevkini tattırmak istemiyordu.

İç çamaşırıyla uyumuştı ve kapıyı hafifçe aralayıp dışarı bakmadan önce bir battaniyeye sarındı. Blake'in gri gözlerinden biri ona bakıyordu.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"İçeri girebilir

miyim?" "Duruma

göre değişir."

"Neye göre?"

"Kahvaltı yaptınız mı?"

"Madam, neredeyse yirmi dört saattir doğru dürüst bir yiyeceğe erişemedim. Perriwick'in size yiyecek bir şeyler getirmiş olmasını umuyordum."

Kapıyı o açtı. "Hizmetçilerin kız kardeşini cezalandırması hiç adil değil. Açlıktan ölüyor olmalı."

"Sanırım çay saatinde yeterince iyi beslenecektir. Ziyarete gelmeniz bekleniyor, unuttunuz mu?"

"Ah, evet. Bunu nasıl başaracağız?"

Mermer bir lavaboya yaslandı. "Penelope seni en iyi arabamla aldırmanı emretti bile."

"Sadece bir arabanız olduğunu sanıyordum."

"Biliyorum. Bu konunun dışında. Sizi almak için... ah... *evinize* bir araba göndereceğim."

Caroline gözlerini devirdi. "Mat görmek isterdim. Çamaşır odasına doğru giden bir araba. Söyleyin bana, yatak odanızdan mı yoksa hizmetçi merdivenlerinden mi getirirsiniz?"

Ona eğlenmediğini belli eden bir bakış fırlattı. "Saat dörtteki ziyaret için seni zamanında buraya getirmeliyim."

"Ondan önce ne yapmam gerekiyor?"

Odanın etrafına bakındı. "Yıkanmak mı?"

"Bu hiç komik değil, Blake."

Bir anlık sessizlik oldu, sonra yarı sakın bir şekilde, "Dün gece olanlar için özür dilerim," dedi.

"Özür dileme."

"Ama yapmalıyım. Senden faydalandım. Hiçbir yere varamayacak bir durumdan faydalandım."

Caroline dişlerini sıktı. Önceki gece yaşadıkları, yıllardır sevmeye en çok yaklaştığı andı. Onun üzgün olduğunu söylemesi

dayanılmazdı. "Eğer bir daha özür dilersen çığlık atarım."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Caroline, yapma-"

"Ciddiyim!"

Başını salladı. "Pekâlâ. O zaman sizi yalnız bırakayım."

"Ah evet," dedi kolunu sallayarak, "benim o çok büyüleyici hayatım. Burada yapılacak o kadar çok şey var ki, nereden başlayacağımı gerçekten bilmiyorum. Ellerimi yıkayabilirim diye düşündüm, sonra ayak parmaklarımı ve eğer gerçekten hırslıysam sırtımı yıkamayı deneyebilirim."

Kaşlarını çattı. "Size bir kitap getirmemi ister misiniz?"

Tavrı anında değişti. "Oh, lütfen? Dün getirmeyi planladığım yığını nerede bıraktığımı bilmiyorum."

"Ben onları bulurum."

"Teşekkür ederim. Arabanızı ne zaman beklemeliyim?"

"Sanırım arabayı üç buçuktan biraz önce sipariş etmem gerekecek, o yüzden neden seni ahırlara götürmem için saatinde hazır olmuyorsun?"

"Ahıra kadar tek başıma gidebilirim. Penelope'nin evin diğer tarafında meşgul olduğundan emin olsan iyi edersin."

Başını salladı. "Haklısınız, damada sizi saat başı beklemesini

söyleyeceğim." "O zaman herkes aldatmacamızın farkında mı?"

"Bunu üç ev hizmetlisiyle sınırlayabileceğimi düşünmüştüm ama şimdi görünen o ki ahır görevlilerinin de bu sırta ortak olması gerekecek." Ayrılmak için bir adım attı, sonra geri döndü ve ona söyledi,

"Unutma, zamanında gel."

Şüpheli bir ifadeyle etrafına bakındı. "Sanırım burada hiç saatiniz yok."

Ona cep saatini uzattı. "Bunu kullan. Ancak birkaç saat içinde sarılması gerekecek."

"O kitapları getirecek misin?"

Başını salladı. "En nazik ev sahibi olmadığım asla söylenmesin." "Ara sıra gelen misafirleri çamaşır odasına gönderirken bile mi?" "O zaman bile."

Caroline o öğleden sonra saat tam dörtte Seacrest Malikânesi'nin ön kapısını çaldı. O noktaya olan yolculuğu oldukça tuhaf geçmişti. En azından. Çamaşır odasından gizlice çıkmış, hizmetçilerin merdivenlerinden inmiş, saat tam üçte çimenliğe fırlamış, arabaya atlamış ve damat saat dörtte eve dönene kadar amaçsızca dolaşmaya devam etmişti.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Blake'in yatak odasından çıkıp ana merdivenlerden inmek kesinlikle daha kestirme olurdu ama bütün günü bir lavabo ve bir küvet dışında hiçbir şey olmadan geçirdikten sonra Caroline biraz heyecan ve manzaraya aldırmadı.

Perriwick rekor bir sürede kapıyı açtı, ona göz kırptı ve "Sizi tekrar gördüğüme sevindim Bayan Trent" dedi.

"Bayan *Dent*," diye tısladı.

"Doğru," dedi ve onu selamladı.

"Perriwick! Birileri görebilir."

Etrafına kaçamak bakışlarla baktı. "Doğru"

Caroline inledi. Perriwick kurnazlık konusunda biraz fazla zevk sahibi olmuştu.

Uşak boğazını temizledi ve yüksek sesle, "Size misafir odasını göstermeme izin verin, Bayan *Dent*," dedi.

"Teşekkür ederim... ee... adınız ne demiştiniz?"

Ona onaylarcasına sıırttı. "Bu Perri *stick*, Bayan *Dent*"

Bu sefer Caroline kendini tutamadı. Adamın omzuna bir şaplak attı. "Bu bir oyun değil," diye fısıldadı.

"Tabii ki hayır." Çekmeceli odanın kapısını açtı. Bileği iyileşirken ona ziyafetler verdiği yere. "Leydi Fairwich'e burada olduğunuzu söyleyeceğim."

Onun coşkusu karşısında başını salladı ve pencereye doğru yürüdü. Akşama doğru yağmur yağacak gibi görünüyordu, ki bu da Caro'nun işine geliyordu, çünkü bütün gece Blake'in çamaşır odasında mahsur kalacaktı.

"Bayan *Dent*-Caroline! Sizi tekrar görmek ne güzel."

Caroline döndüğünde Blake'in kız kardeşinin süzülerek odaya girdiğini gördü. "Leydi Fairwich, beni davet etme nezaketinde bulundunuz."

"Saçmalık ve dün bana Penelope demen için ısrar ettiğime inanıyorum."

"Pekâlâ... Penelope," dedi Caroline ve sonra eliyle çevresini işaret etti. "Burası çok güzel bir oda."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Evet, manzara nefes kesici değil mi? Blake'i her zaman kıskanmışımdır. Burada, deniz kenarında. Ve şimdi sanırım seni de kıskanıyor olmalıyım." O

gölümsedi. "Çay ister misiniz?"

Caroline'in eski odasına yiyecek gönderilmişse bile Blake bir şekilde bunu engellemeyi başarmıştı ve midesi bütün gün ona bağırp durmuştu. "Evet," dedi, "biraz çaya bayılırım."

"Mükemmel." Ben de bisküvi isterdim ama"-Penelope bir sır verecekmiş gibi eğildi- "Blake'in aşçısı gerçekten berbat. Bence ne olur ne olmaz diye çayla idare etsek daha iyi olur."

Caroline kontese, Bayan Mickle'ın yukarı göndermesine izin vermezse açlıktan öleceğini söylemenin en hafif yolunu bulmaya çalışmakla meşgulken biraz bisküvi, Blake odaya girdi.

"Ah, Bayan Dent," dedi, "hoş geldiniz. Umarım buraya gelişiniz rahat olmuştur."

"Gerçekten de öyleydi Bay Ravenscroft. Arabanız son derece iyi yaylanmış."

Dalgın bir şekilde başını salladı ve odaya göz gezdirdi.

"Blake," dedi Penelope, "bir şey mi arıyorsun?"

"Bayan Mickle çay göndermiş olabilir mi diye merak ediyordum. Ve," diye zorla ekledi,

"Bisküvi."

"Bisküvi konusunda emin olmamakla birlikte, ben de tam biraz almak için arayacaktım. Dün geceki yemekten sonra..."

"Bayan Mickle *mükemmel* bisküvi yapar," dedi Blake. "Ona iki parti göndermesini söyleyeceğim."

Caroline rahatlayarak iç çekti.

"Sanırım," diye kabul etti Penelope. "Ne de olsa bu sabah çok güzel bir kahvaltı yaptım."

"Kahvaltı yaptınız mı?" Blake ve Caroline hep bir ağızdan söylediler.

Penelope konuğunun kendisini yeme alışkanlıkları hakkında sorgulamasının tuhaf olduğunu düşündüyse de bunu söylemedi ya da belki de sadece duymadı. Omuz silkti ve "Evet, aslında çok tuhaf bir şeydi. Bu sabah odamın yakınındaki bir tepside buldum."

"Gerçekten mi?" Caroline kibar bir ilgiyle soruyormuş gibi görünmeye çalışarak, "Gerçekten mi?" dedi. O yemeğin kendisi için hazırlandığına dair hayatı üzerine bahse girebilirdi.

"Doğrusunu söylemek gerekirse tam olarak odamın yakınında değildi. Aslında senin odana daha yakındı Blake, ama senin çoktan uyanmış olduğunu biliyordum. Hizmetçilerin beni uyandırmaktan korktukları için kapıma bu kadar yaklaşmak istemediklerini düşündüm."

Blake ona öylesine inanmaz bir bakış fırlattı ki, Penelope ellerini uzlaşmacı bir hareketle kaldırıp şöyle demek zorunda kaldı: "Başka ne yapacağımı bilemedim. düşün."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Sanırım o tepside benim kahvaltım da vardı," dedi.

"Evet, bu mantıklı. Orada çok fazla yiyecek olduğunu düşünmüştüm ama dün geceki yemekten sonra o kadar acıkmıştım ki düşün."

"Zararı yok," dedi Blake. Sonra midesi yüksek sesle homurdanarak onun yalancı olduğunu kanıtladı. Yüzünü buruşturdu.

"Ben çaya bakayım. Ve... ah... ekstra bisküviler."

Caroline öksürdü.

Blake olduğu yerde durdu ve arkasını döndü. "Bayan Dent, siz de aç mısınız?"

Güzelce gülümsedi. "Açlıktan ölüyorum. Evdeki mutfağımızda küçük bir aksilik oldu ve bugün hiçbir şey yemedim."

"Ah canım!" Penelope ellerini Caroline'inkilerin üzerinde kavuşturarak haykırdı. "Senin için ne kadar kötü. Blake, aşçın bisküviden biraz daha doyurucu bir şeyler hazırlayabilir mi bir baksana. Eğer yapabileceğini düşünüyorsan tabii."

Caroline, "Bu kadar zahmete girmemelisin," gibi klişe bir şey söylemesi gerektiğini düşündü ama Penelope'nin onu ciddiye almasından korkuyordu.

"Oh, ve Blake!" Penelope seslendi. Kapı aralığında durdu ve yavaşça arkasını döndü, bir kez daha alıkonulduğu için sinirlendiği belliydi. "Çorba yok."

Buna bir cevap vermeye bile tenezzül etmedi. "Kardeşim biraz huysuz olabiliyor," dedi Penelope, o gözden kaybolduğunda. "Kardeşler olabilir," diye onayladı Caroline. "O zaman senin bir erkek kardeşin var?" "Hayır," dedi hüznle, "ama olan insanlar tanıyorum."

"Blake gerçekten de fena biri değil," diye devam etti Penelope, Caroline'e oturmasını işaret ederken, "ve ben bile onun şeytani bir yakışıklılığa sahip olduğunu kabul etmeliyim."

Caroline'ın dudakları şaşkınlıkla aralandı. Penelope çöpçatanlık mı yapmaya çalışıyordu? Oh, Tanrım. Ne kadar da ironik. "Sence de öyle değil mi?"

Caroline gözlerini kırptırdı ve oturdu. "Pardon?"

"Blake'in yakışıklı olduğunu düşünmüyor musun?"

"Evet, tabii ki. Herkes ister."

Penelope kaşlarını çatı, bu cevaptan hiç tatmin olmamıştı.

Caroline daha fazla bir şey söylemek zorunda kalmadan koridordaki küçük bir kargaşayla kurtuldu. Penelope'yle birlikte başlarını kaldırdıklarında Bayan Mickle'in kapıda durduğunu ve yanında kaşlarını çatmış bir Blake'in olduğunu gördüler.

"Şimdi tatmin oldun mu?" diye homurdandı.

Bayan Mickle doğruca Caroline'a baktı ve "Sadece emin olmak istedim" dedi.

Penelope Caroline'a dönerek, "Kardeşimin çok tuhaf hizmetçileri var," diye fısıldadı.

Hizmetçi telaşla uzaklaşırken Blake, "Misafirlerimiz olduğundan emin olmak istedi," dedi.

Penelope omuz silkti ve "Ne demek istediğimi anlıyor musun?" dedi.

Blake salona geri dönüp oturdu ve "Görünüşümün sohbetinize engel olmasına izin vermeyin," dedi.

"Saçmalama," dedi Penelope, "sadece... hmmm."

"Bunun sesi neden hoşuma gitmiyor?" Blake mırıldandı.

Penelope ayağa fırladı. "Caroline'a göstermem gereken bir şey var. Blake, ben onu evimden getirirken ona eşlik eder misin? oda?"

Bir anda ortadan kayboldu ve Blake, "Bu da neydi şimdi?" diye sordu.

"Korkarım kız kardeşiniz çöpçatanlık yapmayı aklına koymuş olabilir."

"Seninle mi?"

"O kadar da kötü değilim" diye tersledi. "Bazıları beni evlilik ödülü olarak bile görebilir."

"Özür dilerim," dedi hemen. "Kırmak istememiştim. Sadece bu onun oldukça umutsuzluğa kapıldığı anlamına geliyor olmalı."

Kadın adama ters ters baktı. "Kulağa ne kadar kaba geldiğinin farkında olmaman mümkün mü?"

Hafifçe renk değıştirme nezaketini gösterdi. "Bir kez daha özür dilemeliyim. Sadece Penelope yıllardır bana bir eş bulmaya çalışıyor, ama genellikle Araştırmasını, ailelerinin izini Norman istilasına kadar sürebildiği kadınlarla sınırlıyor. Aceleyle," dedi, "ailenizde bir sorun olduğundan değil. Sadece Penelope senin geçmişini bilemez."

Caroline huysuz bir sesle, "Eminim bunu yapsaydı, uygunsuz bulurdu," dedi. "Ben bir mirasçı olabilirim ama babam ticaretle uğraşıyordu."

"Evet, bunu söyleyip duruyorsun. Prewitt oğlu için bir varis bulmaya bu kadar kararlı olmasaydı bunların hiçbirisi yaşanmayacaktı."

"Bir balığa benzetilmekten hoşlandığımı sanmıyorum."

Blake ona sempatiyle baktı. "İnsanların varisleri böyle gördüğünü biliyor olmalısınız - yakalanacak bir av olarak." Kadın cevap vermeyince ekledi: "Ama bu gerçekten bir şey ifade etmiyor. Ben asla evlenmeyeceğim."

"Biliyorum."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Yine de gururun okşanmalı. Bu Penny'nin senden çok hoşlandığı anlamına geliyor."

Caroline ona taş gibi bir bakış attı. "Blake," dedi sonunda, "sanırım ayağında boğuluyorsun."

Garip bir sessizlik oldu ve sonra Blake durumu kurtarmaya çalıştı, "Bayan Mickle burada olduğunuzu bilmediği sürece yemek hazırlamayı reddetti."

"Evet, ben de öyle tahmin etmiştim. Çok tatlı bir kız."

"Onu tanımlamak için kullanacağım sıfat tam olarak bu değil, ama neden böyle düşünebileceğinizi anlayabiliyorum."

Yine rahatsız edici bir sessizlik oldu ve bu kez Caroline sessizliği bozdu. "Anladığım kadarıyla kardeşinizin yakın zamanda bir kızı olmuş."

"Evet, dördüncüsü."

"Çok memnun olmalısınız."

Ona sertçe baktı. "Bunu neden söyledin?"

"Bir yeğenimin olmasının çok hoş olacağını düşünüyorum. Tabii ki tek çocuk olduğum için asla teyze olamayacağım."

Bakışları hüzünlü bir hal aldı. "Küçük bebeklere

bayılırım." "Belki senin de bir tane olur."

"Bundan şüpheliyim." Caroline her zaman aşk için evlenmeyi ummuştu ama sevdiği adam mezara bekâr gitmeye niyetli olduğuna göre, o da bekâr kalacak gibi görünüyordu.

"Saçmalama. Gelecekte seni nelerin beklediğini bilemezsin." "Neden olmasın?" diye karşı çıktı. "Bildiğini düşünüyor gibisin."

"Tuş." Bir an ona baktı, sonra gözleri pişmanlığa benzeyen bir şeyle doldu ve "Yeğenlerimden oldukça hoşlanıyorum" dedi.

"O zaman yenisi için neden bu kadar üzıldün?"

"Neden böyle düşündün ki?"

Alay etti. "Oh, lütfen, Blake. Bu oldukça açık."

"Yeni yeğenimden zerre kadar hoşnutsuz değilim. Onu çok seveceğime eminim." Boğazını temizledi ve alaycı bir şekilde gülümsedi. "Keşke erkek olsaydı."

"Çoğu erkek bir vikontluk için sıranın kendisine gelmesi ihtimalinden heyecan duyardı."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Ben çoğu erkek değilim."

"Evet, bu çok açık."

Blake gözlerini kıstı ve ona dikkatle baktı. "Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?"

Omuz silkti.

"Caroline..." diye uyardı.

"Çocuklara bayıldığınız çok açık ama yine de kendi çocuğunuz olmamaya kararlısınız. Bu mantık yürütme biçimi türümüzün erkekleri tarafından genellikle gösterilenden daha

mantıklı." "Şimdi kız kardeşim gibi konuşmaya başladın."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum. Kız kardeşinden oldukça hoşlanıyorum." "Ben de öyle, ama bu her zaman onun dediklerini yapacağım anlamına gelmiyor."

"Geri döndüm!" Penelope odaya süzüldü. "Neden bahsediyorsun sen?"

Caroline açıkça, "Bebekler," diye cevap verdi.

Penelope başladı, sonra gözleri gizlenemeyen bir neşeyle doldu. "Gerçekten mi? Ne kadar ilgi çekici!"

"Penelope," dedi Blake, "Caroline'a göstermek istediğin şey neydi?"

"Ah, şu," dedi dikkati dağılmış bir şekilde. "Bulamadım. Daha sonra bakmam ve Caroline'ı yarın gelmesi için davet etmem gerekecek."

Blake itiraz etmek istiyordu ama Caroline'la çay içmenin iyi bir yemek yemesinin tek yolu olduğunu biliyordu.

Caroline gülümsedi ve Penelope'ye döndü. "Kardeşin ve karısı yeni kızlarına isim koydular mı?"

Penelope, "Ah, bebeklerinden bahsediyordun," dedi, sesi belli belirsiz bir şaşkınlıktan da öteydi.

"Evet, onlar yaptı. Daphne Georgiana

Elizabeth." "Tüm bu isimler mi?"

"Oh, bu bir şey değil. Büyük kızların daha da fazla ismi var -en büyüğünün adı Sophie Charlotte Sybilla Aurelia Naihanaele- ama David ve Sarah'nın isimleri tükenmek üzere."

"Eğer bir kızları daha olursa," dedi Caroline gülümseyerek, "ona sadece Mary demeleri ve öylece bırakmaları gerekecek."

Penelope güldü. "Hayır, bu imkânsız olurdu. Mary'yi zaten kullandılar. Onların ikinci **Generated by ABC Amber LIT Converter,**
<http://www.processtext.com/abclit.html>

kızı Katharine Mary Claire Evelina'dır."

"Üçüncü çocuklarının adının ne olduğunu tahmin

etmeye cesaret edemiyorum." "Alexandra Lucy

Caroline Vivette."

"Bir Caroline! Ne kadar güzel."

"Blake, "Bütün bu isimleri hatırlayabilmenize hayret ediyorum," dedi. Sophie, Katharine, Alexandra ve şimdi de Daphne'yi hatırlamak için tek yapabildiğim bu."

"Eğer kendi çocuklarınız olsaydı-"

"Biliyorum, biliyorum, sevgili kardeşim. Tekrarlamana gerek yok."

"Ben sadece kendi çocuklarınız olsaydı isimleri hatırlamakta zorlanmayacağınızı söyleyecektim."

"Ne söyleyeceğini biliyorum."

"Çocuğunuz var mı, Leydi Fairwich?" Caroline sordu.

Penelope'nin yüzünde acı dolu bir ifade belirdi ve sonra yumuşak bir sesle, "Hayır, hayır, istemiyorum," dedi.

"Çok özür dilerim," diye kekeledi Caroline. "Sormamalıydım."

"Önemli değil," dedi Penelope titrek bir gülümsemeyle. "Kont ve ben henüz çocuk sahibi olmadık."

Belki de bu yüzden yeğenlerimin üzerine bu kadar titriyorum."

Caroline istemedi de olsa acı verici bir konuyu gündeme getirdiğinin farkında olarak rahatsızca yutkundu. "Mr.

Ravenscroft onun da yeğenlerinizin üzerine titrediğini söylüyor."

"Evet, öyle. Harika bir amcadır. Ondan eski bir-" "Öyle söyleme

Penelope," diye araya girdi Blake.

Konuyla ilgili daha fazla konuşulması, kalabalık çay servisinin ağırlığı altında sendeleyerek Perriwick'in içeri girmesiyle neyse ki engellendi.

"Aman Tanrım!" Penelope haykırdı.

"Evet," dedi Blake, "ikinci çayı için tam bir ziyafet, değil mi?"

Caroline sadece gülümsedi ve karnının guruldamasından utanma zahmetine bile katlanmadı.

Sonraki birkaç gün içinde Caroline'ın elinde çok önemli bir pazarlık kozu olduğu ortaya çıktı: Hizmetçiler, Caroline'in de katılacağından emin olmadıkları sürece doğru dürüst bir yemek hazırlamayı reddediyorlardı.

Ve böylece kendini giderek artan bir düzenlilikle Seacrest Malikânesi'ne "davet edilmiş" buldu. Hatta Penelope bir keresinde yağmur yağarken Caroline'a geceyi orada geçirmesini önerecek kadar ileri gitmişti.

Aslında o kadar da şiddetli yağmıyordu ama Penelope aptal değildi. Hizmetçilerin tuhaf alışkanlıklarını fark etmişti ve kahvaltıyı herkes gibi o da severdi.

Caroline kısa sürede Blake'in kız kardeşiyle arkadaş oldu ama ne zaman Bournemouth'a gitmeyi teklif etse onu oyalamak zorlaşıyordu. Onu tanıyabilecek çok fazla insan vardı. Caroline küçük bir şehirde.

Oliver'ın Caroline'in resmini kamuya açık her yere yapıştırdığından ve Blake'in kasabaya son gidişinde Caroline'in sağ salim geri dönmesi için bir ödül konduğunu fark ettiğinden bahsetmiyorum bile.

Caroline *bunu* Penelope'ye açıklama düşüncesinden pek hoşlanmamıştı.

Ancak Blake'i pek fazla görmüyordu. Çay saatini hiç kaçırmazdı; ne de olsa iyi bir yemek için tek fırsat buydu. Ama bunun dışında, Caroline'a yeni bir kitap vermek için ara sıra tuvalete gitmesi dışında onunla birlikte olmaktan kaçınıyordu.

Ve böylece hayat bu tuhaf ama garip bir şekilde rahat rutininde devam etti - ta ki Penelope'nin gelişinden yaklaşık bir hafta sonra bir güne kadar. Üçlü, misafir odasında sandviçlerini iştahla mideye indiriyor, her biri diğerlerinin onun içler acısı görgüsüzlüğünü fark etmemesini umuyordu.

Koridorda ayak sesleri duyduklarında Caroline üçüncü sandviçine uzanıyor, Penelope ikinci sandviçini yiyor ve Blake altıncısını cebine atıyordu.

"Kim olabilir acaba?" Penelope ağzından bir kırıntı çıkınca hafifçe kızararak sordu.

Sorusu birkaç dakika sonra Riverdale Markisi'nin odaya girmesiyle yanıt buldu. Manzaraya baktı, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve sonra, "Penelope, seni görmek güzel. Caroline'ı tanıdığınızı bilmiyordum."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Bölüm 18

ar-is-tol-o-gy (isim). Yemek yeme sanatı veya "bilimi".

Bir araştırma ve çalışma alanı olarak aristoloji *oldukça az değer* görmektedir.

- *Kişisel sözlüğünden*

Caroline Trent

Tam bir sessizlik oldu ve ardından o kadar yüksek sesle ve güçlü bir şekilde gergin bir konuşma patlaması geldi ki Perriwick ne olduğunu görmek için kafasını odaya soktu devam ediyordu. Bunu çay ve bisküvilerin geri kalanını toplamak için içeri girme bahanesiyle yaptı, bu da isyandan başka bir şeye neden olmadı ve Blake onu kapıdan geri itmeden önce tepsiyi neredeyse elinden çekip aldı.

Penelope, Riverdale Markisi'nin Bayan Dent'e kendi adıyla hitap edecek kadar ileri gittiğini fark ettiyse de bir şey söylememiş, bunun yerine tanışıyor olmalarına ne kadar şaşırdığını belirtmişti.

Caroline yüksek sesle Sidwell'lerin uzun zamandır nasıl ve James onun söylediği her şeye bol bol katılıyordu.

Generated by ABC Amber LIT [Converter](http://www.processtext.com/abclit.html),
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Gürültüye katılmayan tek kişi Blake'ti ama o da oldukça yüksek bir inilti çıkardı. Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordu: James'in kalkıp Caroline'ın kimliğini neredeyse ortaya çıkarmış olması mı, yoksa kız kardeşinin gözlerindeki yeni çöpçatanlık parıltısı mı? Artık Caroline, James'in

Caroline'ın ailesi bir şekilde -ne kadar zayıf olursa olsun- markıyla bağlantılıydı, belli ki Caro-line'ın mükemmel bir Ravenscroft eşi olacağına karar vermişti.

Ya öyle, diye düşündü acımasızca, ya da olağanüstü çöpçatanlık becerilerini Caroline ve *James* üzerinde yoğunlaştırmaya karar vermişti.

Sonuç olarak Blake bunun gerçekten devasa bir felaket olacağına karar verdi. Gözleri odanın içinde yavaşça gezinerek Penelope, James ve Caroline'ı izledi ve kendisini şiddetten alıkoyan tek şeyin önce hangisini boğacağına karar verememesi olduğuna karar verdi.

"Ah, ama çok uzun zaman oldu Caroline," diyordu James, şimdi açıkça eğleniyordu. "Neredeyse beş yıl, sanırım. Son görüşmemizden bu yana çok değişmişsin."

"Gerçekten mi?" Penelope sorguladı. "Nasıl?"

Zor durumda kalan James bir an kekeledikten sonra, "Şey, saçları oldukça uzun ve-" dedi.

"Gerçekten mi?" Penelope tekrar sordu. "Ne kadar ilginç. Epey mahsul almış olmalısın Caroline, çünkü artık o kadar da uzun değil."

"Bir kaza oldu," diye doğaçlama yaptı Caroline, "ve oldukça kısa kesmek zorunda kaldık."

Blake onlara "kaza "yı anlatmasını istememek için dudağını ısırıldı.

"Oh, evet, hatırlıyorum," dedi James büyük bir coşkuyla. "Bal ve kardeşinin evcil kuşuyla ilgili bir şey."

Caroline çayının içine öksürdü, sonra da Blake'in üzerine sıçratmamak için bir peçete kaptı.

Penelope kaşlarını çatarak, "Senin hiç erkek ya da kız kardeşin olmadığını sanıyordum," dedi.

Caroline ağzını sildi, gergin bir kahkaha atma dürtüsünü bastırdı ve "Aslında kuzenimin kuşuydu," dedi.

"Doğru," dedi James alnını tokatlayarak. "Ne kadar aptalım. Adı neydi onun?"

"Percy."

"İyi yaşlı Percy. Bugünlerde nasıl?"

Huysuzca gülümsedi. "Korkarım aynı. Ondan uzak durmak için elimden geleni yapıyorum."

"Bu muhtemelen akıllıca bir hareket olur," diye kabul etti James. "Onu kötü kalpli bir adam olarak hatırlıyorum, her zaman insanların saçlarını çekerdi ve gibi."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Riverdale!" Penelope onaylamayan bir sesle konuştu. "Bayan Dent'in akrabasından bahsediyorsunuz."

Caroline ona, "Benim için fark etmez," diye güvence verdi. "Percy'yi evlatlıktan reddetmek beni oldukça memnun eder."

Penelope şaşkınlıkla başını salladı ve belli belirsiz suçlayıcı bir ifadeyle ağabeyine baktı. "Sevgili Caroline'ımızın Riverdale ile arkadaş olduğunu bana söylemediğine inanamıyorum."

Blake omuz silkti ve kendini yumruklarını açmaya zorladı. "Bilmiyordum."

Perriwick alışılmadık bir sükunetle odaya girdi ve ikinci çayının yarısı yenmiş kalıntılarını temizlemeye başladı.

"HAYIR!" Blake, Penelope ve Caroline hep bir ağızdan bağırdılar.

James onlara ilgi ve şaşkınlıkla baktı. "Yanlış bir şey mi var?" "Biz sadece-"

Penelope söyledi.

"-biraz-" Caroline araya girdi.

"-aç," diye bitirdi Blake vurgulayarak.

James gözlerini kırptırdı. "Görünüşe göre öyle."

Penelope, James'e dönerek ve "Bizimle mi kalacaksınız lordum?" diye sorarak bu sükûneti doldurdu.

"Düşünmüştüm, evet, ama sadece benim için fazladan bir oda varsa."
Caroline'a bir göz attı. "Bayan Dent'in burada olduğunu fark etmemiştim."

Penelope kaşlarını çatı. "Ama Caroline'ın sadece bir günlüğüne ziyarete geldiğinin farkındasınızdır. Sadece bir mil ötede yaşıyor."

"Babam geçen sonbaharda Bourne-mouth yakınlarında bir yazlık ev satın aldı."

Caroline ağzından kaçır. "Korkarım henüz herkesi taşınma konusunda bilgilendiremedik."

"Hmmm," diye düşündü Penelope, gözleri her geçen saniye daha da daralıyordu, "bir süredir Bournemouth'ta ikamet ettiğinizi sanıyordum."

Caroline zayıfça gülümsedi. "Sık sık ziyaret ederdik."

"Evet," dedi Blake, hem Caroline'a hem de James'e oldukça öfkeli olmasına rağmen durumu kurtarmak için bir şeyler yapması gerektiğini düşünerek, "babanın evi satın almadan önce birkaç sezonluğuna kiraladığını söylememiş miydin?"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Caroline başıyla onayladı. "Aynen öyle."

Blake ona en kibirli gülümsemesini attı. "Olağanüstü bir hafızaya sahibim."

"Bundan hiç şüphem yok."

Ölçülemeyecek kadar garip bir sessizlik oldu ve sonra Caroline ayağa kalktı. "Eve gitsem iyi olacak. Geç oluyor ve... ah... sanırım Aşçı akşam yemeği için özel bir şeyler hazırlıyor."

"Şanslısın," diye mırıldandı

Penelope. "Pardon?"

Penelope Blake ve James'e bakarak, "Önemli bir şey değil," dedi. "Ama eminim iki beyefendimizden biri size eşlik etmekten mutluluk duyacaktır."

"Buna gerek yok. Gerçekten, çok uzun bir yol değil."

James ayağa fırladı. "Saçmalama. Seninle yürümeyi çok isterim. Eminim arayı kapatmamız gereken çok şey vardır."

"Evet," diye kabul etti Caroline. "Muhtemelen hayal edebileceğinden çok daha fazla."

Ön kapı arkalarından kapandığı anda Caroline James'e döndü ve "Arabanda yenilebilir bir şey var mı?" diye sordu.

"Bir handan yanımda getirdiğim biraz peynir ve ekmek, neden?"

Ama Caroline çoktan arabaya doğru koşmaya başlamıştı. "Nerede o?" diye sordu kafasını dışarı çıkararak.

"Aman Tanrım, kadın, seni beslemiyorlar mı?"

"Pek sayılmaz, Penelope ve Blake için durum daha da kötüydü, ancak sonuncusuna pek sempati duymuyorum."

James arabaya tırmandı ve koltuğun üzerindeki çantadan bir parça ekmek çıkardı. "Neler oluyor böyle?"

"Mmmble nnn munchke."

"Pardon?"

Yutkundu. "Bir dakika içinde söyleyeceğim. İçecek bir şey var mı?"

Cebinden küçük bir şişe çıkardı. "Sadece bir parça konyak, ama bunun ne olduğunu sanmıyorum-"

Ama o çoktan onu kapmış ve bir yudum almıştı. James, kız ksürp tıksırırken ve ğrrken sabırla bekledi ve sonra, "Brendinin tam olarak istediğini şey olduğunu düşünmediğimi söyleyecektim," dedi.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Saçmalık," dedi kısık sesle. "Herhangi bir sıvı da iş görürdü."

şişeyi geri aldı, kapağınđı kapattı ve şöyle dedi: "Bana nzn neden zayıf ve a görndğnz söyleyin. Ve Penel-ope'un burada ne işi var? Tüm operasyonu mahvedecek."

"O halde planlarınıza devam etmek için Londra'dan izin aldınız?" "Siz benim sorularıma cevap verene kadar ben sizin hiçbir sorunuza cevap vermeyeceğim."

Omuz silkti. "O zaman yürüyormuş gibi yapmalıyız. Korkarım bu çok zaman alabilir."

"Yryormuş gibi yapmak mı?"

"Beni Blake'in banyosuna götürmek kesinlikle bir saatimizi almayacak."

James'in ağızđı açık kaldı. "Ne?"

İçini ekti. "Uzun versiyonunu mu yoksa kısa versiyonunu mu istersiniz?"

"Görünüşe göre bir şekilde size eşlik ederek bir saatimi harcamak zorundayım.

Ravenscroft'un banyosu, uzun versiyonu tercih edeceğim. Nasıl olsa daha ilgi çekici olacaktır."

Ekmeğini yanında bulduğ peynir parçasını tutarak arabadan atladı. "Hiçbir fikrin yok."

İki saat sonra, Blake kendini çok sinirli hissediyordu.

Aslına bakarsanız, düpedüz kabaydı. James ve Caroline uzun süredir yoklardı - tualete gitmeleri gerekenden çok daha uzun bir süre. Blake kendine küfretti. Düşünceleri bile anlamsız gelmeye başlamıştı. Yine de James'in Caroline'ı eve bıraktığı yalanını sürdürmesi için sadece bir saat gitmiş olması gerekiyordu. Caroline dahil hiç kimsenin "evinin" ne kadar uzakta olduğu hakkında bir fikri yoktu.

olması gerekiyordu ama Blake'in ona çay getiriyormuş gibi yapması hiçbir zaman bir saatten fazla sürmemişti. Çamaşır odasında bir ileri bir *geri* volta atarak o kadar çok zaman geçirmişti ki, Penelope şüphesiz onun iğrenç bir mide rahatsızlığı olduğunu düşünmüştü.

Sonunda lavabonun kenarına tünemişken, yan merdivenlerden gelen kahkahaları ve ayak seslerini duydu. Zıplayarak yere indi, ağzını sert bir çizgiye oturttu ve kollarını kavuşturdu.

Bir saniye sonra kapı hızla açıldı ve Caroline ile James neredeyse içeri düşeceklerdi, ikisi de ayakta duramayacak kadar çok gülüyorlardı.

"Hangi cehennemdeydin sen?" Blake elini çekti.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Ona cevap vermeye çalışıyor gibi görünüyorlardı ama gülüşmelerinden ne dediklerini anlayamıyordu.

"Peki sen neye gülüyorsun?"

"Ravenscroft, gerçekten tuhaf şeyler yaptın," diye soludu James, "ama bu-" Kolunu çamaşır odasına doğru salladı. "Bunun bir benzeri yok."

Blake ona kaşlarını çatı.

James, Caroline'a dönerek, "Yine de," dedi, "burayı eve dönüştürerek oldukça iyi bir iş çıkardınız.

Yatak hoş bir dokunuş."

Caroline yere serdiği düzgün battaniye ve yastık yığınınına baktı. "Teşekkür ederim. Elimdekilerle elimden gelenin en iyisini yapıyorum." Tekrar kıkırdadı.

"Nerelerdeydin?" Blake tekrarladı.

Caroline James'e, "Birkaç mum daha alabilirim," dedi.

"Evet, buranın oldukça karanlık olacağını görebiliyorum," diye yanıtladı.

"*Bu*
pencere son *derece* küçük."

"Nereyedeydin sen?" Blake kükredi. Caroline ve James ona aynı şekilde boş ifadelerle baktılar.

"Bizimle mi konuşuyordun?" James sordu. "Pardon?" Caroline da aynı anda söyledi. "Nerede?"

Blake sıkılmış dişlerinin arasından, "Nerelerdeydin?" diye sordu.

Birbirlerine baktılar ve omuz silktiler. "Bilmiyorum," dedi James. "Oh, dışarıda," diye ekledi Caroline.

"İki saat boyunca mı?"

"Ona tüm ayrıntıları anlatmak zorunda kaldım," dedi.

"Ne de olsa Penelope'ye yanlış bir şey söylemesini istemezsiniz."

Blake, "On beş dakikadan kısa bir süre içinde ona ilgili tüm gerçekleri anlatabilirdim," diye homurdandı.

"Eminim yapabilirdin," diye yanıtladı James, "ama bu kadar eğlenceli olmazdı."

"Penelope nerede olduğunu bilmek istiyor," dedi Blake sınırcasına. "Senin onuruna bir şenlik düzenlemek istiyor, Riverdale."

Caroline, "Ama ben onun iki gün içinde ayrılmayı planladığını sanıyordum," dedi.

"Öyleydi," diye tersledi, "ama şimdi sevgili dostumuz James burada olduğu için kalış süresini uzatmaya karar verdi.

Her gün bir markinin ikamet etmediğini söylüyor."

"O lanet olası bir kontla evli," dedi James. "Onun umurunda mı?"

"İstemiyor," diye yanıtladı Blake. "O sadece hepimizi evlendirmek istiyor." "Kiminle?"

"Tercihen birbirimize."

"Üçümüz birden mi?" Caroline bir adamdan diğerine baktı. "Bu yasadışı değil mi?"

James güldü. Blake ona en küstah bakışlarını fırlattı. Sonra da, "Ondan kurtulmalıyız," dedi.

Caroline kollarını kavuşturdu. "Kız kardeşinize kötü bir şey yapmayı reddediyorum. O nazik ve kıbar bir insandır."

"Ha!" diye havladı Blake. "Nazik ol, ayağım. O tanıdığım en kararlı, en müdahaleci kadın, belki de sen hariç."

Caroline dilini çıkardı.

Blake onu görmezden geldi. "Onu Londra'ya geri döndürmenin bir yolunu bulmalıyız." "Kocasından sahte bir mesaj almak kolay olmalı," dedi James.

Blake başını salladı. "Düşündüğün kadar kolay değil. O Karayipler'de."

Caroline kalbinde bir sızı hissetti. Bir keresinde onun gözlerini tropik bölgelerdeki suyun rengine benzetmişti.

Bu, günlerinin geri kalanında yanında taşıması gereken bir anıydı, çünkü o adama sahip olamayacağı giderek daha açık hale geliyordu.

"Peki o zaman," dedi James, "hizmetçisinden ya da uşağından bir nota ne dersiniz? Evin yandığını söyleyen bir şey."

"Bu çok zalimce," dedi Caroline. "Endişeden kendini kaybedecektir."

"Mesele de bu zaten," diye araya girdi Blake. "Gitmesi için yeterince endişelenmesini istiyoruz." "Bir sel felaketini ima edemez miydiniz?" diye sordu. "Bu çok daha az bir yangından daha endişe verici."

"Hazır başlamışken," dedi James, "neden bir de kemirgen istilasını eklemiyoruz?"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"O zaman asla gitmeyecek!" Caroline haykırdı. "Kim bir farenin evine gitmek ister ki?"

Blake kuru bir sesle, "Tanıdığım pek çok kadın bunu yapıyor," dedi. "Bu söylediğin korkunç bir şey!"

"Ama doğru," diye kabul etti James.

Birkaç dakika kimse bir şey söylemedi ve sonra Caroline, "Sanırım şimdiye kadar olduğu gibi devam edebiliriz. Blake bana okuma malzemesi getirmeye başladığından beri banyodaki durum o kadar da kötü değil. Yine de yemeklerimizle ilgili yeni düzenlemeler yapabilirsek çok memnun olurum."

"Riverdale ve benim iki hafta içinde Prewitt'e saldıracağımızı hatırlatabilir miyim?" dedi Blake.

"Saldırı mı?" Caroline haykırdı, açıkça dehşete düşmüştü.

"Saldırı, tutuklama," dedi James elini sallayarak, "hepsi aynı anlama geliyor."

"Durum ne olursa olsun," dedi Blake yüksek sesle, dikkatlerini yeniden toplamaya çalışarak, "ihtiyacımız olan son şey kız kardeşimin varlığı." Caroline'a döndü. "Önümüzdeki iki haftayı lavaboma zincirlenmiş olarak geçirmen umurumda değil ama-"

"Ne kadar misafirperversiniz," diye mırıldandı.

Onu görmezden geldi. "Prewitt, kız kardeşimin beni evlendirmek istemesi yüzünden parmaklarımın arasından kayıp giderse lanetleneceğim."

"Penelope'ye zalimce bir şaka yapma fikri hoşuma gitmiyor," dedi Caroline, "ama eminim üçümüz kafa kafaya verirse kabul edilebilir bir plan yapabiliriz."

"İçimden bir ses senin 'kabul edilebilir' tanımınla benimkinin çok farklı olduğunu söylüyor," dedi Blake.

Caroline kaşlarını çatarak ona baktı, sonra James'e dönüp gülümsedi. "Ne düşünüyorsun, James?"

Omuz silkti, Blake'in sözlerinden çok ikisine birden nasıl baktığıyla ilgileniyordu.

Ama bu, birinin kapıya vurduğunu duymalarından önceydi.

Donup kaldılar.

"Blake! Blake! Blake! Kiminle

konuşuyorsun?" Penelope.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

James Caroline'ı dışarı iterken Blake çılgınca yan merdivenlere açılan kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Kapı arkasından tıklanır tıklanmaz Blake banyonun kapısını açtı ve yüzünde son derece mülayim bir ifadeyle, "Evet?" dedi.

Penelope gözlerini bir köşeden diğerine gezdirerek içeri baktı. "Neler oluyor?"

Blake gözlerini kırptırdı. "Pardon?"

"Kiminle konuşuyordunuz?"

James bir paravanın arkasından çıktı. "Ben."

Penelope'nin dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Burada ne işin var? Döndüğünü fark etmemiştim."

Sanki Blake'in banyosunda olması dünyanın en doğal şeyiymiş gibi duvara yaslandı. "Yaklaşık on dakika önce döndüm."

"Konuşmamız gereken birkaç konu vardı," diye

ekledi Blake. "Çamaşır odasında mı?"

James yıkıcı bir gülümsemeyle, "Eton anılarını falan hatırlatıyor," dedi.

"Gerçekten mi?" Penelope ikna olmuş gibi görünmüyordu.

"Orada kimsenin mahremiyeti yoktu, biliyorsunuz," dedi Blake. "Gerçekten oldukça barbarcaydı."

Penelope yerdeki battaniye yığınının işaret etti. "Bunların burada ne işi var?"

"Ne?" Blake zaman kazanmaya

çalışarak sordu. "Battaniyeler."

Gözlerini kırptırdı. "Bunlar mı? Hiçbir fikrim yok."

"Çamaşır odanızın zemininde bir yığın battaniye ve yastık var ve nedenini bilmiyor musunuz?"

"Sanırım Perriwick onları orada bırakmış olabilir. Belki de onları temizletmek istemiştir."

Penelope kaşlarını çattı. "Blake, sen iğrenç bir yalancısın."

"Aslında oldukça iyi bir yalancıyım. Sadece biraz pratikten uzağım."

"O zaman bana yalan söylediğini kabul ediyorsun?" "Böyle bir şeyi kabul ettiğimi sanmıyorum."

Yüzünde kurnaz olmayan bir ifadeyle James'e döndü. "Öyle mi yaptım, Riverdale?"

"Hiç sanmıyorum. Sen ne düşünüyorsun Penelope?" "Sanırım," diye hırladı Penelope, **Generated by ABC Amber LIT Converter,**
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"İkinizin de

bana neler olduğunu anlatana kadar bu odadan çıkmayacak."

Caroline kapıdan konuşmaları dinliyor, Penelope iki beyefendiyi bir cellat ustalığıyla sorguya çekerken nefesini tutuyordu.

Caroline sessiz bir iç geçirdi ve oturdu. Banyodan gelen seslere bakılırsa saatlerce merdiven boşluğunda mahsur kalabilirdi. Penelope sorgusundan vazgeçeceğine dair hiçbir belirti göstermiyordu.

İyi tarafından bakmanın zamanı geldi, diye karar verdi, merdiven boşluğunun zift gibi karanlık olduğu gerçeğini görmezden gelerek. Çok tuhaf bir durumda kapana kısılmış olabilirdi ama bu Prewitt'lerle birlikte olmaktan çok daha iyiydi. Tanrım, eğer kaçmasaydı, muhtemelen şimdiye kadar kendisi de bir Prewitt olurdu.

Ne iğrenç bir düşünce.

Ama sonra olanlar kadar iğrenç değildi. Belki de Oturduğunda biraz toz vardı, belki de tanrılar ona karşı hizalanmıştı, ama burnu gıdıklanmaya başladı.

Sonra kaşınmaya başladı.

İşaret parmağının yan tarafını burun deliklerine dayadı ama boşunaydı. Gıdıkla, kaşın, gıdıkla, kaşın. Ah...Ah...Ah... *AH-CHOO!*

"Neydi o?" Penelope sordu.

"Ne neydi?" Blake, James'in kontrolsüzce hapşırmaya başladığı anda cevap verdi.

Penelope James'e, "Şu saçma hareketi kes," diye çıkıştı. "Bir kadının hapşırdığını duydum, hem de çok net bir şekilde."

James daha yüksek perdeden hapşırmaya başladı.

"Durun!" Penelope merdivenlere açılan kapıya doğru adım atarak emretti.

Blake ve James ona doğru çılgınca bir hamle yaptılar ama çok geç kalmışlardı. Penelope kapıyı çoktan açmıştı.

Ve orada, sahanlıkta Caroline oturuyordu, kambur duruyordu, tüm vücudu hapşırıklarla doluydu.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Bölüm 19

lat-i-tu-di-nar-i-an (sıfat). Fikir veya eylemde lati- tude'a izin veren, tercih eden veya lati- tude ile karakterize edilen; yerleşik bir kurala uygunluğa sıkı sıkıya bağlılık konusunda ısrarcı olmayan.

Bournemouth'ta -Lon-don'un aksine- *kişi daha serbest bir şekilde hareket edebilir, ancak yine de, taşrada bile olsa, kişinin uyması gereken belirli davranış kuralları vardır.*

- *Kişisel sözlüğünden*

Caroline Trent

"Sen!" diye suçladı Penelope. "Burada ne yapıyorsun?"

Ancak sesi, Caroline'a "Geldiğimizi duyduğunda neden merdivenlerden aşağı koşmadın?" diye bağırın Blake'in sesi tarafından bastırıldı.

Tek cevabı hapşırma oldu.

Nadiren herhangi bir şeye sinirlenen James kaşlarını kaldırdı ve "Görünüşe göre biraz aciz durumda" dedi.

Caroline tekrar hapşırdı.

Penelope James'e döndü, yüz ifadesi öfkeliydi. "Sanırım sen de bir şekilde bu hileyle bağlantılısın."

Omuz silkti. "Bir şekilde."

Caroline hapşırdı.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Tanrı aşkına," dedi Penelope hışımla, "onu merdiven boşluğundan çıkarın. Belli ki tozun içinde kokuşmuş bir şey var ve bu da onu kon- vülsiyonlara sürüklüyor."

Blake, "Kanlı bir kasılma nöbeti geçirmiyor," dedi. "Hapşırıyor." Caroline hapşırdı.

"Durum ne olursa olsun, onu yatak odana taşı. *Hayır! Hayır!* Senin yatak odana değil. Onu benim yatak odama taşıyın." Penelope ellerini kalçalarına dayadı ve sırayla herkese ters ters baktı. "Peki burada neler oluyor? Şu anda durumdan haberdar edilmek istiyorum. Eğer biri-"

"Eğer cüretkâr olabilirim," diye araya girdi James.

Blake, Caroline'ı kucağına alırken, "Kapa çeneni Riverdale," diye tersledi. "Lanet olası uşağım gibi konuşuyorsun."

"Eminim Perriwick bu karşılaştırmadan çok memnun olacaktır," dedi James. "Ancak ben sadece Penelope'ye Caroline'in yatak odanızda olmasının pek de uygunsuz bir şey olmadığını belirtecektim, çünkü o ve ben de dans ediyoruz."

"Pekâlâ," diye kabul etti Penelope. "Onu yatak odana götür Blake. O zaman neler olduğunu bilmek istiyorum. Ve artık bal ve evcil kuşlar hakkında saçmalamak yok."

Caroline hapşırdı.

Blake kız kardeşine döndü ve "Belki ona biraz çay getirebilirsin?" diye önerdi.

"Ha! Eğer onu burada ikinizle yalnız bırakacağımı düşünüyorsanız-" "Biraz çay alacağım," diye araya girdi James.

O gider gitmez Penelope gözlerini Blake ve Caroline'a dikti ve "Bir ilişkiniz mi var?" diye sordu.

"Hayır!" Caroline hapşırıklar arasında haykırmayı başardı.

"O zaman en iyisi varlığınıza açıklamaya başlamanız. Sizin sert ahlaki karakterli bir hanımefendi olduğunuza karar vermiştim ve bu fikrimi değiştirmemek için tüm hoşgörümü ve geniş görüşlülüğümü kullanmam gerekiyor."

Caroline Blake'e baktı. Onun izni olmadan sırlarını açıklayacak değildi. Ama o sadece homurdandı, gözlerini devirdi ve "Ona gerçeği söyleyebiliriz. Tanrı biliyor ya, eninde sonunda bunu ortaya çıkaracaktır."

Hikâyenin tamamı yirmi dakika sürdü. Muhtemelen sadece on beş dakika sürerdi ama James çayla geri dönmüştü -neyse ki yanında taze çörekler de vardı- ve herkes çayı yudumlarırken anlatı doğal olarak yavaşlamıştı.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Penelope anlatırken "Süt?" ve "Şeker?" dışında hiçbir soru sormadı, ki bunlar çayı doldururken gerçekten bir anlam ifade etmiyordu.

Ancak Blake, James ve Caroline birbirlerinin sözünü şaşırtıcı derecede kesiyorlardı. Yine de çeyrek saat sonra, son birkaç haftanın olaylarını herkesi tatmin edecek şekilde anlatmayı başardılar.

İşlerini bitirdiklerinde Caroline, Pe-nelope'un vurdumduymaz yüzünü merak ve dehşet karışımı bir ifadeyle izledi. Blake'in kız kardeşinden oldukça hoşlanmaya başlamıştı ve kontesin onunla ilişkisini tamamen keseceğini düşünmek kalbini ikiye bölüyordu.

Ama Penelope sessiz bir "Anlıyorum" ve ardından daha da sessiz bir "Hmmm" diye mırıldanarak hepsini şaşırttı.

Caroline öne eğildi.

James öne eğildi.

Blake öne doğru eğilmeye başladı, sonra kendini tuttu ve tiksintiyle homurdandı. Kız kardeşinin taktiklerine alışkındı.

Sonunda Penelope derin bir nefes aldı ve Blake'e dönerek, "Hükümet faaliyetlerinizle ilgili aileyi bilgilendirmedığınız için bir canavarsınız ama şimdi bu hakarete değinmeyeceğim," dedi.

"Ne kadar nazıksınız," diye mırıldandı.

"Şanslısınız ki," diye devam etti, "gizlilik konusundaki düşüncesizliğiniz çok daha vahim bir meselenin gölgesinde kaldı."

"Gerçekten."

Penelope parmağını önce markıye, sonra da kardeşine doğru uzatırken ona ters ters baktı. "İçinizden biri," diye açıkladı, "onunla evlenmek zorunda kalacak."

Penelope gizliliği konusunda Blake'i azarladığında, Blake'in yüzüne bir "ben sana söylemiştim" sırtışı kondurmamak için ayakkabılarının uçlarını titizlikle inceleyen Caroline başını kaldırdı. Onu bekleyen manzara hiç de güven verici değildi.

Penelope uzun işaret parmağını doğrudan ona doğrultmuştu ve Blake ile James bembeyaz kesilmişlerdi.

O akşam Blake kız kardeşiyle son derece tatsız bir konuşma yapıyordu. **ABC Amber LIT Converter** tarafından oluşturulmuştur, <http://www.processtext.com/abclit.html>

Caroline'la bir an önce evlenmesi için onu ikna etmeye çalışıyordu ve o da Caroline'ı görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu.

Bu son fiyaskonun sonucu hakkında pek de endişeli değildi. Asla evlenmemeye yemin etmişti; Penelope bunu biliyordu, Caroline biliyordu, James biliyordu.

Kahretsin, tüm dünya bunu biliyordu. Ve James en iyi arkadaşının arkadaşının kız kardeşi onu istemediği bir şeyi yapmaya kışkırttı. Aslında Penelope'nin Caroline'in bir an önce evlenmesini sağlamasının tek yolu hikâyeler anlatmak ve büyük bir skandal yaratmaktı.

Blake bunun bir tehlike olmadığından emindi. Penelope küçük bir dedikodu yaratmaya istekli olabilirdi, ama şu anda aradığı kadını mahvetmek üzere değildi.

"benim en sevgili, en yakın arkadaşım."

Ancak Penelope, Seacrest Malikânesi'ndeki herkesin canını sıkmak için elinden geleni yapabiliirdi. Ve Blake'in durumunda, gayet başarılı oluyordu.

"Blake," dedi, "bir e e ihtiyacın olduğunu biliyorsun." " yle bir şey bilmiyorum."

"Caroline geri dönülmez bir şekilde tehlikeye atıldı." "Sadece Londra'da masal anlatmaya karar verirsen." "Bu konunun dışında."

"Mesele de tam olarak bu zaten," diye hırladı Blake. "Ulusal güvenliği korumak için burada ya ıyor."

"Ah lütfen," dedi Penelope küçümseyerek. "O gardiyanının pençelerinden kaçmak için burada kalıyor."

"Ulusal güvenliği tehdit eden bir gardiyan," diye karşılık verdi Blake. "Ve Caroline onun yakalanmasında bize yardımcı oluyor. Bana sorarsanız çok asil bir çaba."

Penelope burnunu çekerek, "Sana sormadım," dedi.

"Yapmalıydın," diye tersledi. "Caroline'ın buradaki varlığı İngiltere'nin güvenliği için hayati önem taşıyor ve ancak en kötü türden vatansever olmayan bir soytarı bunu onun itibarını zedelemek için kullanır." Yani ulusal güvenlik konusunda biraz abartıyordu. Umutsuz zamanlar bazen umutsuz önlemler gerektirir.

James içeri girmek için o anı se ti. "Sanırım hâlâ Caroline'ın geleceği hakkında konu uyorsun."

dedi.

İkisi de ona doğru sinirli bakışlar fırlattı.

"Şey," dedi James, kollarını bir kedi gibi gererek ve bir kanepeye uzanırken esneyerek, "onunla evlenmeyi düşünüyordum."

"Oh, ne kadar güzel!" Penelope ellerini birbirine vurarak haykırdı ama yorumu Blake'in "NE?" diye bağırmasıyla bastırıldı.

James omuz silkti. "Neden olmasın? Eninde sonunda

evlenmek zorundayım." Blake, "Caroline onu sevecek birini

hak ediyor," diye ısırdı.

"Ondan kesinlikle *hoşlanıyorum*. Bu çoğu evliliğin iddia

edebileceğinden daha fazla." "Bu doğru," dedi Penelope.

Blake kız kardeşini göstererek, "Sen," diye tersledi. "Sessiz ol. Ve sen-" Öfkeli bakışlarını markiye çevirdi, ama zekice bir konuşma yapamadı, o da ağzından kaçırdı: "Sen de sessiz ol."

"İyi dedin." James kıkırdadı.

Blake ona ters ters baktı, kendini mur-der olmaya oldukça muktedir hissediyordu.

"Bana daha fazlasını anlat," diye yalvardı Penelope. "Caroline'in çok hoş bir markiz olacağını düşünüyorum."

"Gerçekten de öyle," diye yanıtladı James. "Ve bu oldukça uygun bir eşleşme olurdu. Bir noktada evlenmem gerekiyor ve görünen o ki Caroline'ın da çok yakında evlenmesi gerekiyor."

"Kız kardeşim çenesini kapalı tuttuğu sürece evlenmesi için bir neden yok," diye hırladı Blake.

James, Blake'in rahatsız edici derecede neşeli bulmaya başladığı bir sesle, "Penelope'nin ağzı sıkı olduğu kesin," diye devam etti, "ama bu

Biri bizim tuhaf yaşam düzenimizi öğrenecek.

Caroline *ton* üyesi olmayabilir, ancak bu onun adının çamurda sürüklenmesini hak ettiği anlamına gelmez."

Blake ayağa fırladı ve kükredi, "Sakın beni onun adını lekelemek istemekle suçlamaya kalkma.

Yaptığım her şey-"

"Sorun şu ki," diye araya girdi Penelope, "sen hiçbir şey yapmadın."

"Burada oturmayı reddediyorum ve-"

Penelope, "Ayakta duruyorsun," diye işaret etti.

"James," dedi Blake tehlikeli derecede alçak bir sesle, "eğer beni dizginlemezsen, önümüzdeki on saniye içinde kesinlikle pek çok suç işleyeceğim, bunlardan en az pişmanlık verici olanı **ABC Amber tarafından üretilen** acı verici

LIT [Dönüştürücü](http://www.processtext.com/abclit.html), <http://www.processtext.com/abclit.html>

kız kardeşimin ölümü."

"Şey... Penelope," dedi James, "ben olsam onun ulaşamayacağı bir yere çekilirdim. Sanırım ciddi olabilir."

Penelope'nin yanıtı "Bah!" oldu. "Haklı olduğumu bildiği için keyfi yerinde değil."

Blake'in çenesinde bir kas seğirmeye başladı ve James'e bakma zahmetine bile girmeden, "Kız kardeşin yok, değil mi Riverdale?" dedi.

"Hayır."

"Kendini kutsanmış say." Sonra topuklarının üzerinde döndü ve sinsice uzaklaştı.

James ve Penelope, Penelope sonunda birkaç kez göz kırpıp James'e dönüp şöyle diyene kadar Blake'in az önce çıktığı kapıya baktılar,

"Şu anda bizden pek memnun olduğunu

sanmıyorum." "Hayır."

"Ciddi miydin?"

"Caroline'la evlenme

konusunda mı?" Penelope

başını salladı.

"Sonuna kadar gitmeye hazır olmasaydım böyle bir açıklama yapmazdım."

"Ama onunla evlenmek *istemiyorsun*," dedi Penelope, gözlerini kısarak.

"Kesinlikle Blake'in istediği gibi değil."

"Hmmm." Odayı geçti ve oturdu. "Oldukça zekisin Riverdale, ama planın geri tepebilir. Blake çok inatçı olabiliyor."

James onun karşısına oturdu. "Çok iyi bildiğim bir gerçek."

"Eminim öyledir." Dudaklarını büktü ama bu gerçek bir gülümseme değildi.

"Peki benim de aynı özelliği paylaştığımı biliyor musun?"

"İnatçılık mı demek istiyorsun? Sevgili Penelope, senin gibilerle bir irade savaşımdan kaçmak için kışın ortasında İngiltere'yi çırılçıplak koşarak geçerdim."

"Güzel söylediniz ama bu küçük açıklamanız istediğiniz sonucu vermezse Caro-line ile evleneceksiniz."

"Bunu yapana kadar sırtıma bir tabanca dayayacağınızdan hiç şüphem

yok." Penelope'nin sesi yükseldi. "Bu bir şaka değil, Riverdale."

"Biliyorum. Ama daha önce söylediklerimde ciddiymdim. Eninde sonunda evlenmem gerekiyor ve Caroline, Londra'da bir eş aramaya çıkarsam yapabileceğimden çok daha iyi bir seçim."

"Riverdale!"

Omuz silkti. "Bu doğru. Caroline'dan oldukça hoşlanıyorum ve eğer onunla evlenmek zorunda kalırsam Çünkü Blake bunu kendi başına yapamayacak kadar korkak. O zaman öyle olsun. Açıkçası, daha kötü kaderler de düşünebilirim."

"Ne bobin ama." Penelope iç çekti.

"Merak etmeyin. Blake evlenme teklif edecek," dedi James kendinden emin bir şekilde elini sallayarak. "Beni onunla evli görmek onu öldürür."

"Umarım haklısındır. Tanrı biliyor ya, biraz mutluluğa ihtiyacı var." Ve sonra Penelope içini çekti ve sandalyesinin arkasına yaslandı. "Sadece onun mutlu olmasını istiyorum. Bunu istemek çok mu fazla?"

Caroline kapının dışında, elini açık ağzının üzerine kapatmış duruyordu. Penelope birinden -herkesten!- onunla evlenmesini istediğinde aşağılanmasının tamamlandığını düşünmüştü. Ama bu, hıçkırıklarını bastırdı. Bu aşağılanmanın da ötesindeydi. Aşağılanma yaşayabileceği, katlanabileceği ve sonunda geride bırakabileceği bir şeydi.

Ama bu farklıydı. İçinde bir şey ölüyordu ve Caroline bunun kalbi mi yoksa ruhu mu olduğundan emin değildi.

Odasına doğru koşarken fark etti ki hangisinin olduğu önemli değildi. Önemli olan tek şey canının yanıyor olmasıydı ve bu acı hayatının geri kalanında da devam edecekti.

İki saat sürdü ama sonunda Caroline kendini toparlayabildi. Biraz soğuk su gözlerinin etrafındaki şişkinliği azaltmış ve birkaç dakika derin nefes almak sesindeki titremeyi gidermeyi başarmıştı. Ne yazık ki, kalbini gözlerinden çıkarmak için yapabileceği pek bir şey yoktu.

Merdivenlerden aşağı indi ve James ile Penelope'nin hâlâ salonda oturduklarını görünce şaşırmadı. Sohbetleri koridora kadar uzanıyordu ve Caroline daha sıradan konulara geçtiklerini duyduğuna şükretti.

Kapıya ulaştığında tiyatro hakkında konuşuyorlardı ve kapıyı usulca vurdu. James onu görünce hemen ayağa kalktı.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Elbette," dedi Penelope. "Gel, yanıma otur."

Caroline başını salladı. "Ayakta durmayı tercih ederim, teşekkürler. "Nasıl isterseniz."

"Blake'in nerede olduğunu biliyor musun?" Caroline sordu, duruşu bir kraliçenininki kadar asildi. "Bunu sadece bir kez söylemek istiyorum."

"Ben buradayım."

Caroline kafasını çevirdi. Blake kapının girişinde duruyordu, vücudu bir şekilde sert ve aynı zamanda yorgundu. Yanaklarına renk gelmişti ve Caroline onun soğuk gece havasında yürüyüp yürümediğini merak etti.

"Güzel. İzin verirsiniz bir şey söylemek

istiyorum." "Lütfen söyleyin," dedi Blake.

Caroline odadaki diğer üç doktorun her birine değerlendirci bir bakış attı ve sonunda şöyle dedi

Bir kocaya ihtiyacım yok. Karısına ihtiyacı olmayan bir kocaya da ihtiyacım yok. Tek isteğim yirmi birinci yaş günüme kadar burada, saklanarak kalmama izin verilmesi."

"Ama Caroline!" Penelope itiraz etti. "Bu gen-tlemen'ler seni tehlikeye attılar. İçlerinden birinin bunu düzeltmesine izin vermelisin."

Caroline yutkundu. Hayatta pek bir şeyi yoktu ama gururu vardı ve Blake Ravenscroft'un kendisini daha fazla aşağılamasına izin vermeyecekti. Kendisine hitap ederken bile doğrudan ona baktı kız kardeşine. "Leydi Fairwich, bu beyler bana söz vermek için hiçbir şey yapmadılar."

"Hiçbir şey mi?" Blake sordu.

Caroline ona ters ters baktı ve evlenmekten kaçındığını bu kadar açık bir şekilde dile getirmişken hangi şeytanın onu konuşmaya ittiğini merak etti. "Hiçbir şey hiçbir şey," dedi sert bir sesle.

Gözleri buluştu ve ikisi de sahildeki karşılaşmalarından bahsettiğini anladı. Tek fark, yalan söylediğini sadece Caroline'ın biliyor olmasıydı.

Blake ile geçirdiği zaman onun için her şey demekti.

Her karşılaşmanın her dakikasını kalbine yakın tuttu.

Gözyaşlarını geri kırıptı. Yakında gitmiş olacaktı ve içinde onu sıcak tutacak tek şey **Generated by ABC Amber LIT Converter** olacaktı, <http://www.processtext.com/abclit.html>

hatıralar. Ona sarılacak bir erkek, onu kızdıracak bir arkadaş, sadece birkaç hafta içinde evi haline gelen deniz kenarındaki bir malikâne olmayacaktı.

Ama özleyeceği onca şey arasında, yokluğu en çok acıtacak olan Blake'in gülümsemesiydi. Çok nadirdi ama dudakları kenarlardan yukarı doğru kıvrıldığında... Ve sonra gerçekten güldüğünde, sesin saf neşesi onda şarkı söyleme isteği uyandırıyor.

Ama şimdi gülümsemiyordu. Yüzü sertti ve ona sanki bir tür panzehirmiş gibi bakıyordu ve o anda odadan çıkmazsa kendini tamamen aptal durumuna düşüreceğini biliyordu.

"Affedersiniz," dedi hızla, kapıya doğru koşarken.

"Şimdi gidemezsin!" Penelope ayağa fırlayarak haykırdı.

Caroline, "Buraya söylemeye geldiğim şeyi söyledim," derken arkasını dönmedi. "Ama nereye gidiyorsun?"

"Dışarı."

"Caroline."

Bu Blake'in sesiydi ve sadece bu ses bile gözlerinin dolmasına neden oldu. "Ne?" diyebildi.

Belki kaba bir cevaptı ama yapabileceğinin en iyisi buydu.

"Dışarısı karanlık. Yoksa fark etmedin mi?"

"Yıldızlara bakmaya gidiyorum."

Adamın ayak seslerini duydu ve sonra elini omzunda hissederek onu yavaşça kapıdan uzaklaştırdı.

"Gece bulutlu," dedi, sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Yıldızları göremeyeceksin."

"Orada olduklarını biliyorum" derken arkasını bile dönmedi. Önemli olan da bu."

Kadın odadan kaçarken Blake gözlerini kapattı, nedense onun geri çekilen halini görmek istemiyordu.

"Bak şimdi ne yaptın," dediğini duydu ablasının. "O zavallı kızın kalbini kırdın."

Cevap vermedi, kız kardeşinin sözlerinin doğru olup olmadığını bilmiyordu, hatta bilmek bile *istemiyordu*. Eğer onun kalbini kırdıysa, o zaman en kötü türden bir piçti. Ve eğer doğru değilse, bu Caroline'ın onu umursamadığı, birlikte geçirdikleri bir gecenin onun için hiçbir şey ifade etmediği anlamına geliyordu.

Ve bu neredeyse dayanılamayacak kadar acı vericiydi.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Ona karşı ne hissettiğini düşünmek istemiyordu. Onu analiz etmek, parçalara ayırmak ya da üzerine bir etiket koymaya çalışmak istemiyordu. Çünkü bunu yaparsa, bulabileceği tek kelimenin *aşk* olacağından ve bunun da en acımasız şaka olacağından korkuyordu.

Blake gözlerini tam zamanında açarak Riverdale'in yüzündeki iğrenme ifadesini gördü,

"Sen bir pisliksin,

Ravenscroft." Blake hiçbir

şey söylemedi.

"Marabelle öldü," diye tısladı James.

Blake arkadaşına öyle bir şiddetle döndü ki Penelope irkildi. "Ondan bahsetme," dedi tehditkâr bir sesle. "Onun bu anlaşmada yeri yok-
versation."

"Kesinlikle," diye yanıtladı James. "O öldü ve sonsuza dek yasını tutmaya devam edemezsin."

"Bilmiyorsun," dedi Blake başını sallayarak. "Sevmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

"Ve sen de çok iyi biliyorsun," diye mırıldandı James. "Aslında, iki kez biliyorsun."

"Blake," dedi Penelope usulca, elini onun koluna koyarak. "Onu sevdiğini biliyorum. Hepimiz onu sevdik. Ama Marabelle böyle devam etmeni istemezdi. Sen sadece bir kabuksun. Onunla birlikte kendi ruhunu da gömdün."

Blake sarsılarak yutkundu, odadan kaçmayı her şeyden çok istiyordu ama bir şekilde olduğu yere çakılıp kalmıştı.

"Bırak onu," diye fısıldadı Penelope. "Zamanı geldi Blake. Caroline da seni seviyor."

Kafasını çevirdi. "Bunu o mu söyledi?"

Penelope yalan söylemek istedi. Bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Ama sonunda başını salladı.

"Hayır, ama bunu görmek çok kolay."

"Ona zarar vermeyeceğim," diye yemin etti. "O daha

iyisini hak ediyor." "O zaman evlen onunla," diye

yalvardı Penelope.

Başını iki yana salladı. "Eğer onunla evlenirsem... Tanrım, onu hayal edebileceğinden çok daha fazla şekilde incitirim."

"Lanet olsun!" James patladı. "Bu kadar korkmayı bırak. Sevmekten korkuyorsun, yaşamaktan korkuyorsun. Korkmadığın tek şey ölüm. Sana bir gece vereceğim. Sadece bir gece."

Blake gözlerini kıstı. "Ne için?"

"Kararını vermen için. Ama sana söz veriyorum: Sen evlenmezsen Caroline ile ben evleneceğim. Kendine sor bakalım **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

Buna bir ömür boyu katlanabileceksiniz."

James topuklarının üzerinde döndü ve odadan çıktı.

"Boşuna tehdit etmiyor," dedi Penelope. "Ona oldukça düşkün." "Bunu

biliyorum," diye tersledi Blake.

Penelope ona başıyla kısa bir selam verdi ve erkekler kapıya doğru yürüdü. "Sizi düşüncelerinizle baş başa bırakayım."

Blake acı acı bunun istediği son şey olduğunu düşündü.

Bölüm 20

hal-cy-on (sıfat). Sakin, sessiz, huzurlu, rahatsız

edilmemiş. Bu ashalcyon *günlerine dönüp*

bakmayacağım.

- *Kişisel sözlüğünden*

Caroline Trent

Caroline kumsalın kumlu kısmında oturmuş gökyüzüne bakıyordu. Blake'in de belirttiği gibi hava bulutluydu, bu yüzden tek görebildiği ayın soluk, bulanık parıltısıydı. Kollarını bükülmüş dizlerine doladı ve serin esintiye karşı büzüldü, ayakkabıları yanında duruyordu.

Generated by ABC Amber LIT [Converter](http://www.processtext.com/abclit.html),
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Önemli değil," dedi kendi kendine, ayak parmaklarını kaba kumda oynatarak. "Sadece önemli değil."

"Neyin önemi yok?"

Başını kaldırdı. Blake.

"Ben seni duymadan buraya nasıl geldin?"

Arkasını işaret etti. "Yaklaşık elli metre geride başka bir patika var."

"Eğer beni kontrol etmeye geldiyseniz, gayet iyi olduğumu göreceksiniz ve eve geri dönebilirsiniz."

"Caroline." Boğazını temizledi. "Sana söylemem gereken birkaç şey var."

Gözlerini kaçırıldı. "Bana herhangi bir açıklama borçlu değilsin."

Bilinçsizce aynı pozisyonu benimseyerek onun yanına oturdu. Çenesini dizlerine dayadı ve "Asla evlenmemeye yemin etmemin bazı nedenleri vardı" dedi.

"Bunu duymak istemiyorum."

"Yine de söylemem gerek."

Kadın bir şey söylemedi, o da devam etti. "Marabelle öldüğünde..." Sesi kesildi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi çabucak. "Lütfen."

Onu görmezden geldi. "O öldüğünde, düşündüm, hissettim - Tanrım, bunu kelimelere dökmek çok zor." Nefes verdi, o hava akımında bir dünya kalp kırıklığı vardı. "İçimde bir ölü vardı. Bunu tarif etmenin tek yolu bu."

Caroline yutkundu, elini koluna koyarak onu rahatlatma dürtüsüne güçlükle karşı koyabildi.

"İhtiyacın olan şey ben olamam."

"Biliyorum," dedi acı acı. "Ne de olsa ölü bir kadınla rekabet edemem."

Adam onun sözleri karşısında irkildi. "Asla evlenmeyeceğime yemin ettim.

I-"

"Bunu senden hiç istemedim. Olabilir- Boş ver." "Neye sahip olabilirsin?"

Caroline bunu istemiş olabileceğini söylemek istemeyerek başını salladı. "Lütfen devam edin,"

dikkati dağılmış bir sesle söyledi.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Başını salladı, ancak neredeyse söyleyeceği şeyi hâlâ merak ettiği belliydi. "Kendime hep Marabelle'e olan saygımdan dolayı evlenemeyeceğimi, onun anısına vefasızlık etmek istemediğimi söyledim. Ve sanırım buna gerçekten inanıyordum. Ama bu gece bunun artık doğru olmadığını anladım."

Yüzünü ona döndü, gözlerinde binlerce soru vardı.

"Marabelle öldü," dedi içi boş bir sesle. "Ve ben bunu biliyorum. Onu geri getiremem. Geri getirebileceğimi hiç düşünmedim. Sadece..."

"Sadece ne, Blake?" diye sordu alçak ve acil bir sesle. "Lütfen anlat bana. Anlamamı sağla."

"Hayatta olduğu gibi ölümünde de onu hayal kırıklığına uğratamayacağımı hissettim."

"Oh, Blake. Sen hiç kimseyi hayal kırıklığına uğratmadın." Onun koluna dokundu. "Bir gün bunu fark etmek zorunda kalacaksın."

"Biliyorum." Bir an için gözlerini kapattı. "Bunu içten içe hep biliyordum. Çok dik başlıydı. Onu durduramazdım."

"O zaman neden mutsuz olmaya bu kadar

kararlısın?" "Artık Marabelle'le ilgili değil. Benimle

ilgili."

"Anlamıyorum."

"Yol boyunca bir yerlerde içimdeki bir şeyi kaybettim. Kederden mi yoksa acıdan mı bilmiyorum ama umursamayı bıraktım."

"Bu doğru değil. Seni sandığından daha iyi tanıyorum."

"Caroline, hiçbir şey hissetmiyorum!" diye patladı. "En azından derin ve anlamlı bir şey hissetmiyorum. İçimin ölü olduğunu görmüyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Böyle söyleme. Bu doğru değil."

Şaşırtıcı bir acelecilikle onun omzunu kavradı. "Bu doğru. Ve sen benim sana verebileceğimden daha fazlasını hak ediyorsun."

Kadın adamın eline baktı. "Ne dediğini bilmiyorsun," diye fısıldadı.

"Hiç de bile." Kendini ondan uzaklaştırdı ve ayağa kalktı. Dalgalara bakarken duruşu kasvetliydi. Bir anlık sessizlikten sonra, "James seninle evleneceğini söyledi," dedi.

"Anlıyorum."

"Tüm söyleyeceğin bu mu?"

Sabırsız bir nefes verdi. "Ne söylememi istiyorsun, Blake? Söyle, ben de söyleyeyim. Ama ne istediğini bilmiyorum. Artık ne istediğimi bile bilmiyorum." Yüzünü dizlerine gömdü. Bu bir yalandı. Ne istediğini tam olarak biliyordu ve adam yanında durmuş, ona başka bir adamla evlenmesini söylüyordu.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Şaşırmamıştı ama bu kadar canının yanmasını da beklemiyordu.

Blake alçak bir sesle, "Seninle ilgilenecek," dedi.

"Eminim kabul

edecektir." "Kabul

edecek misin?"

Sertçe başını kaldırdı. "Umurunda mı?"

"Bunu nasıl sorarsın?"

"Hissetmediğini sanıyordum. Hiçbir şeyi umursamadığını sanıyordum."

"Caroline, senin geleceğini önemsiyorum. Sadece bir kocada ihtiyacın olan şey olamam."

"Bu bir bahane." Ayağa kalktı, duruşu değişmişti. "Bir korkaktan başka bir şey değilsin, Blake Ravenscroft."

Kadın uzaklaşmaya başladı ama ayakları kuma battı ve adam ona çabucak yetişebildi.

"Dokunma bana!" diye bağırdı adamın eli koluna dolandığında. "Beni rahat bırak."

Bırakmadı. "Riverdale'in teklifini kabul etmeni istiyorum."

"Bana ne yapacağımı söylemeye hakkın yok."

"Bunu biliyorum. Ama yine de soruyorum."

Caroline başının arkaya düşmesine izin verdi. Nefesi kısa, sık nefesler halinde geliyordu ve zihninde çarpışan duygulara karşı bir an için gözlerini kapadı. "Git buradan," *diyebildi* sonunda.

"Riverdale ile evleneceğine dair söz verene kadar olmaz."

"Hayır!" diye haykırdı. "Hayır! Onunla evlenmeyeceğim. Ben onu sevmiyorum, o da beni sevmiyor ve istediğim bu değil."

Adam Caroline'in kolunu sıkıca kavradı. "Caroline, beni dinlemelisin. Riverdale-"

"Hayır!" Öfke ve kalp kırıklığından doğan bir güçle kolunu çekti ve sahilde koşmaya başladı. Ciğerleri yanana, gözleri yaşlarla dolup göremez hale gelene kadar koştu. O kadar koştu ki Vücudundaki acı sonunda kalbindekini gölgede bıraktı.

Blake'in yaklaşan ayak seslerini duymazdan gelmeye çalışarak kumda tökezledi. Sonra Blake'in vücudu sersemletici bir güçle Caroline'inkine çarparak ikisini de yere serdi. Caroline sırt üstü yere düştü. Blake'in vücudu onunkini hızla örtüyor.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Caroline," dedi, nefesi kesik kesik geliyordu.

Ona baktı, gözleri çılgınca yüzünde onu sevdiğine dair bir işaret arıyordu. Ve sonra uzandı, başının arkasından tuttu ve ağzını kendi ağzına çekti, kalbindeki tüm sevgi ve çaresizlikle onu öptü.

Blake direnmeye çalıştı. Ona sahip olamazdı; bunu biliyordu. En iyi arkadaşıyla evlenecekti. Ama dudakları tatlı ve talepkârdı ve vücudunun Blake'in vücuduna değmesi Blake'in kanını alevlendirdi.

Onun adını bir mantra gibi tekrar tekrar mırıldandı. Asil olmaya çalışmış, onu kendinden uzaklaştırmaya çalışmıştı ama dili dudaklarındayken ve çıplak ayakları baldırlarına sürtünürken hayır diyecek kadar güçlü değildi.

Elleri çevik ve hızlıydı ve elbisesini on saniyeden kısa bir sürede çıkardı. Onu kumdan korumak için elbiseyi altına serdi ama bu, tüm varlığının ona sahip olma ihtiyacı tarafından ele geçirilmesinden önceki son mantıklı düşüncesiydi.

"Sana sahip olacağım," diye yemin etti, parmak uçlarını baldırlarından kalçalarına doğru sürterek.

"Sana sahip olacağım," diye söz verdi, geceliğini çekip çıkardı ve elini kalbinin üzerine koydu.

"Sana sahip olacağım," diye inledi, ağzı meme ucunun üzerinde gezinmeden hemen önce. Kadının tek söylediği "Evet" oldu.

Ve Blake'in kalbi uçtu.

Caroline, ağzından tiz arzu sesleri çıkarken sırtını dikleştirdi. Görünüşe göre, yerine getirdiği her özlem için iki tane daha yarattı ve vücudunu bir ihtiyaç çılgınlığına sürükledi.

Ne yapacağından emin değildi ama onun tenini kendi teninde hissetmek istediğini biliyordu, bu yüzden ellerini gömleğinin düğmelerine götürdü. Ancak hareketleri kaba ve beceriksizceydi ve kısa süre sonra kendini, vahşi bir çılgınlıkla giysiyi yırtıp atan Blake tarafından kenara itilmiş buldu.

Bir saniye sonra tekrar onun üstüne çıktı, çıplak göğsünün sıcaklığı onunkine değiyordu. Ağzı onunkinin üzerine eğildi ve onu içten dışa doğru yuttu.

Ona doğru inledi, sırtını kavradı, sonra ellerini pantolonunun bel bandına doğru kaydırđı. Durakladı, cesaretini topladı, sonra bir parmağını altından geçirerek kalçalarının pürüzsüz tenine dokundu.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Blake'in dudakları kızın yanağından kulağına doğru kayarak mırıldandı:

"Hissetmek istiyorum

Sen," dedi tenine karşı. Nefesi sıcak ve nemliydi ve çok erotikti. Sözlerinin her birini duyabildiğinden daha fazla hissedebiliyordu.

"Ben de seni hissetmek istiyorum," diye fısıldadı.

"Oh, yapacaksın. Yapacaksın." Üzerindeki giysilerin geri kalanını çıkaracak kadar uzun bir süre kızın üzerinden yuvarlandı ve sonra tekrar kızın üzerine çıktı, sıcak, çıplak boyu kızın tenini yakıyordu.

Dalga yükseliyordu ve soğuk su çıplak ayak parmaklarını gıdıklıyordu. Caroline titredi ama bu hareket onu Blake'e daha da yakınlaştırdı ve onun arzuyla inlediğini duydu.

"Sana dokunacağım," diye fısıldadı, sesi kızın yanağına sıcak geliyordu.

Ne demek istediğini biliyordu ama yine de adamın elini parmaklarını onun en mahrem yerine dayadı. Sertleşti, sonra adamın dudakları yumuşak bir "Şşşt" ile kulağına bastırınca gevşedi.

Bir parmağı içine kaydı ve zevkten nefesi kesildi. "Ben de sana dokunmak istiyorum," dedi.

Kesik kesik bir nefes verdi. "Bunu yaparsan muhtemelen beni

öldürürsün." Gözleri adamın yüzüne kaydı.

"Seni çok istiyorum," diye açıklamaya çalıştı. "Neredeyse patlamak üzereyim ve yapamam-"

"Şşşt." Şimdi onu teselli etme sırası kendisindeydi ve nazik bir parmağını onun dudaklarına koydu. "Sadece göster bana.

Bana her şeyi göster. Seni memnun etmek istiyorum."

Bacaklarını ayırırken Blake'in boğazının derinliklerinden boğuk bir ses geldi. Erkekliğinin ucuyla ona dokundu ve temasın verdiği zevkle neredeyse irkilecekti. Kız çok ateşli ve istekliydi ve Blake *onun kendisini* istediğini biliyordu, hasarlı ruhu ve her şeyiyle.

"Oh, Caroline, bunu senin için iyi yapacağım," diye yemin etti. "Sana büyük bir neşe getireceğim. Söz veriyorum."

"Zaten sahipsin," dedi usulca, sonra içine girmeye başladığında nefesi kesildi.

Onu yavaşça içine aldı, vücudunun onun büyüklüğüne ve gücüne uyum sağlaması için zaman verdi. Varlığının her zerresi ona vurmak, onu kendisininmiş gibi damgalamak için can atarken kendini tutmak çok zordu. İçinde çok ilkel bir şey uyanmıştı ve onunla sadece sevişmek istemiyordu; onu yutmak, ona sahip olmak, ona kendini bir başkasına vermeyi hayal bile edemeyeceği kadar zevk vermek istiyordu.

Ama kendini tuttu, nazik bir dokunuşu sürdürmek için zorladı. Kız onun ateşinin şiddetine hazır değildi.

Bunu anlayamazdı. Ve onu korkutmak için çok fazla önemsiyordu.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Önemsedi.

Bu çarpıcı bir ifşaydı ve tüm vücudu dondu kaldı.

"Blake?"

Ondan hoşlandığını, onu arzuladığını biliyordu. Ama duygularının çok daha yoğun olduğunu fark etmesi için bu yakınlaşma anı gerekmişti. O,

herhangi bir şeyi derinden hissetme gücünü kaybettiğini düşünen bu kadın tarafından dokunulmuştu ve-

"Blake?"

Yere baktı.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi, sesinde bir parça merak vardı. "Hayır. Aslına bakarsanız, her şeyin gerçekten de doğru olabileceğini düşünüyorum."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana sonra anlatırım," dedi, çok yakından incelerse bu büyüğü hissin yok olabileceğinden endişeleniyordu.

"Ama şimdilik..."

İleri doğru itti. Caroline'ın nefesi

kesildi. "Canını yaktım mı?" diye

sordu.

"Hayır. Sadece kendimi bir şekilde çok *dolu* hissediyorum."

Blake bir kahkaha attı. "Daha yolun yarısına bile gelmedim," dedi eğlenen bir gülümsemeyle.

Yası açık kaldı. "Sen değil misin?"

"Henüz değil," dedi ciddiyetle. "Her ne kadar bu" - ileriye doğru bastırdı, hareket her ikisine de enfes bir sürtünme getirdi - "beni biraz daha yaklaştırıyor."

Yutkundu. "Sadece daha yakın mı? Oraya kadar değil mi?"

Yavaşça gülümsedi ve başını salladı. "Elbette bunu yapsaydım" -kalçalarını hafifçe itti- "neredeyse varmış olurdum."

"Ama sen- Ben hala-"

"-Bakire mi?" diye tamamladı. "Teknik olarak, sanırım, evet, ama endişelendiğim kadarıyla, sen benimsin."

Caroline yutkundu ve gözyaşlarını zorlukla tutarak gözlerini kırptırdı. Basit bir cümlenin ona neler yapabileceği inanılmazdı. *Sen benimsin.* Bunun doğru olmasını ne kadar da istiyordu. Sonsuza kadar.

"Beni senin yap," diye fısıldadı. "Her yönden."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Kendini tutmasının ona ne kadar pahalıya mal olduğunu yüzünden anlayabiliyordu. Gece havası serindi ama Blake'in alnı terden boncuk boncuk olmuştu ve boğazındaki kas kordonları belirgin bir şekilde göze çarpıyordu.

"Seni incitmek istemiyorum," dedi, sesi kendini zorlayarak.

"İncitmeyeceksin."

Ve sonra, sanki rezervinin son parçasını da tüketmiş gibi, bir ses çıkardı. Boğuk bir çığlık attı ve ileri atılarak kendini tamamen onun içinde kılıfladı. "Yüce Tanrım," diye soludu. "Caroline."

İçindeki çılgınca gülme isteğine engel olamadı. "Ah, Blake," diye nefesi kesildi. "Farkı şimdi anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Dahası mı var?"

Başını salladı. "Bekle ve gör." Ve

sonra hareket etmeye başladı.

* * *

Caroline daha sonra en çok hangi kısmı sevdiğine karar veremedi. Tek vücut olduklarında hissettiği bütünlük duygusu muydu? İlkellik miydi-onu kendi malı olarak sahiplenirken vücudunun ritmi nasıldı?

Hissettiği patlayıcı doruk noktasını ve hemen ardından Blake'in tohumlarını içine bırakırken attığı tutku çılgınlığını kesinlikle göz ardı edemezdi.

Ama şimdi, onun kollarında yatarken, okyanus esintisi vücutlarını okşarken, *bunun* hepsinden daha iyi olabileceğini düşündü. Adam çok sıcak ve yakındı ve

onun kalp atışlarının yavaşlayıp sakinleştiğini duyabiliyordu. Onun tenindeki tuzun ve havadaki tutkunun kokusunu alabiliyordu. Ve tüm bunlarda o kadar *doğru* bir şey vardı ki, sanki tüm hayatı boyunca sadece bu anı beklemişti.

Ama mutluluğuna huzursuz bir korku da karışmıştı. Şimdi ne olacaktı? Bu onunla evlenmek istediği anlamına mı geliyordu? Ve eğer istiyorsa, bunun tek nedeni artık yapılacak en doğru şeyin bu olduğunu düşünmesi miydi? Ve eğer durum buysa, o da önemsiyor musun?

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Tabii ki *önemsiyordu*. Onun da kendisini, kendisi için hissettiği duygu yoğunluğuyla sevmesini istiyordu. Ama belki evlenirlerse onu sevmeyi öğrenebilirdi. Kendisini sevmeyen bir adamla evlenirse mutsuz *olabilirdi* ama onsuz da mutsuz olacağını *biliyordu*. Belki de sadece gözlerini kapamalı, atlamalı ve en iyisini ummalıydı.

Belki de, diye düşündü kaşlarını çatarak, seviştiklerinden beri ona iki kelimeden fazla bir şey söylemediğini, hele evlilikle ilgili hiçbir şey söylemediğini hatırlamalıydı.

"Neden yüzün asık?" Blake parmaklarıyla boş boş saçlarını okşayarak sordu. Kız başını salladı. "Yok bir şey. Sadece yün topluyorum."

"Benim hakkımda, sanırım," dedi sessizce. "Ve niyetim hakkında."

Dehşet içinde geri çekildi. "Seni manipüle etmeyi asla aklımdan bile geçirmem-" "Sus," dedi yumuşak bir otoriteyle. "Biliyorum."

"Öyle mi?"

"Özel bir ruhsat alır almaz evleneceğiz." Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi. "Emin misin?"

"Bu nasıl bir soru böyle?"

"Aptalca bir şey," diye mırıldandı. Mat'ın kendisiyle evlenmek isteyip istememesini sırf doğru olan bu olduğu için umursamadığına karar vermemiş miydi?

Hayır, bu doğru değildi. Umurundaydı. Nasıl olsa onunla evlenecekti.

"Caroline?" Sesinde bir eğlence olduğu belliydi.

"Evet?"

"Soruma cevap verecek misin?" Gözlerini

kırıştırdı. "Bana bir soru mu sordun?"

"Sana sordum..." Durakladı. "Hayır, aslında sormadım."

Caroline onun ne demek istediğini anlamadan, adam yuvarlandı ve tek dizinin üzerine çöktü. "Caroline Trent, yakında Ravenscroft olacak," dedi, "karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

Eğer gözleri yaşlarla dolmamış olsaydı, adamın kendisine cıvılcıplak evlenme teklif ettiğini görünce kıkırdayabilirdi. "Evet," dedi başını öfkeyle sallayarak. "Evet, evet, evet."

Elini dudaklarına götürdü ve öptü. "Güzel."

Caroline birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı. O anın tadını zihninde çıkarabilmek için tüm duyularını kapatmak istedi. Ne görmek, ne dokunmak, ne de koklamak... Kalbindeki enfes sevinçten onu uzaklaştıracak hiçbir şey yoktu.

"Caroline?"

"Şşşt." Elini ona doğru salladı ve birkaç saniye sonra gözlerini açarak, "İşte.

Ne söyleyecektin?"

Yüzünde meraklı bir ifade vardı. "Bu da neydi şimdi?" "Hiçbir şey, ben- Oh bak!" Gökyüzünü işaret etti.

"Ne?" diye sordu, gözleri parmağını takip ediyordu.

"Gökyüzü açılmış olmalı. Yıldızlar ortaya çıktı."

"Öyleyse öyleler," diye mırıldandı, dudaklarında bir gülümseme hayaleti belirdi. "Ama yine de, başından beri orada olduklarını söyleyen sendin."

Caroline onun elini kendi eliyle sıktı. "Evet," diye onayladı. "Öyleydiler."

Yarım saat sonra, biraz dağınık da olsa giyinmişlerdi ve eve mümkün olduğunca sessizce girmeye çalışıyorlardı.

James ise ön salonda bekliyordu.

Caroline, "Sana arka merdivenleri kullanmamız gerektiğini söylemiştim," diye mırıldandı.

"Sanırım bu gece için döndün?" James yumuşak bir sesle söyledi. "Perriwick kapıyı kilitlemek istedi ama anahtar getirdiğinden emin değildim."

"Evlenmeye karar verdik," diye ağzından kaçırdı Blake.

James sadece bir kaşını kaldırdı ve mırıldandı, "Ben de öyle düşünmüştüm."

Bölüm 21

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

prov-e-nance (isim). Köken, türeme.

*Romantik aşkın gerçekliğini bildiğimi veya anladığımı iddia edemem,
ancak bunun anlaşılması gereken bir şey olduğundan da emin değilim,
sadece
takdir edilir ve saygı duyulur.*

- Kişisel sözlüğünden

Caroline Ravenscroft

Bir hafta sonra evlendiler, gelin için bir çeyiz hazırlamakta ısrar eden Penelope'nin sevincine diyecek yoktu. Caroline, Blake'in kendisi için satın aldığı iki hazır elbisenin lüks olduğunu düşünmüştü ama hiçbir şey Penelope'nin uygun bir gardırop fikriyle kıyaslanamazdı. Caroline, müstakbel kız kardeşinin her şeyi seçmesine izin verdi - bir istisna dışında. Terzide tam gözlerinin renginde bir parça mavi-yeşil ipek vardı ve Caroline bundan bir gece elbisesi diktirmek için ısrar etti. Daha önce gözleri hakkında pek düşünmemişti ama Blake parmaklarını göz kapaklarında gezdirip gözlerinin ekvatordaki okyanusun renginde olduğunu söyledikten sonra... Gerçekten de onlarla biraz gurur duymaktan kendini alamadı.

Düğün töreni küçük ve özeldi; sadece Penelope, James ve Seacrest Malikânesi'nin hizmetkârları katılmıştı. Blake'in ağabeyi de gelmek istemişti ama kızlarından biri hastalanmıştı ve onu bırakmak istemiyordu. Caroline bunun olması gerektiği gibi olduğunu düşündü ve ona daha uygun bir zamanda buluşma arzusunu ifade eden bir not yazdı.

Gelini Perriwick evlendirdi. Bayan Mickle o kadar kıskançtı ki, gelinin annesi rolünü oynamakta ısrar etti, her ne kadar bu rol törene fiilen katılmasını gerektirmese de.

Penelope baş nedime, James ise sağdıçtı ve herkes çok güzel vakit geçirdi.

Caroline sonraki birkaç gün boyunca gülümsedi. Seacrest Malikânesi'nden Caroline Ravenscroft kadar mutlu olduğunu hiç hatırlamıyordu. Bir kocası ve bir evi vardı ve hayatı hayal edebileceği kadar mükemmele yakındı. Blake ona aşkını itiraf etmemişti ama yakın zamana kadar çok fazla duygusal acı çekmiş bir adamdan bunu beklemenin çok fazla olduğunu düşünüyordu.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Bu arada, onu elinden geldiğince mutlu edecek ve onun *da* kendisi için aynısını yapmasına izin verecekti.

Artık Caroline gerçekten Seacrest Malikanesi'ne aitti ve tam tersi de geçerliydi. küçük mülkte iz bırakmaya kararlıydı. Perriwick ona yaklaştığında bahçeyle uğraşıyordu. "Bayan.

Ravenscroft," dedi, "bir ziyaretçiniz var."

"Öyle mi?" diye sordu şaşkınlıkla. Onun Bayan Ravenscroft olduğunu neredeyse hiç kimse *bilmiyordu*. "Kim?"

"Bay Oliver Prewitt."

Solgunlaştı. "Oliver? Ama neden..."

"Onu göndermemi ister misiniz? Ya da tercih ederseniz Bay Ravenscroft'un onunla ilgilenmesini sağlayabilirim."

"Hayır, hayır," dedi çabucak. Kocasının Oliver'ı görmesini istemiyordu. Blake muhtemelen kendini kaybedecek ve daha sonra bu yüzden kendinden nefret edecekti. Oliver'ı ve tüm casus çetesini yakalamanın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. Eğer şimdi kimliğini açığa çıkarırsa, bu şans asla elde edemezdi.

"Onu göreceğim," dedi kararlı bir sesle. Derin, temizleyici bir nefes aldı ve iş eldivenlerini yere bıraktı.

Oliver'ın artık onun üzerinde hiçbir gücü yoktu ve ondan korkmayı reddetti.

Perriwick ona kendisini eve kadar takip etmesini işaret etti ve salona doğru ilerlediler.

Kapı aralığından geçerken Oliver'ın sırtını gördü ve tüm vücudu gerildi.

Ondan ne kadar nefret ettiğini neredeyse unutmuştu.

"Ne istiyorsun Oliver?" dedi düz bir sesle.

Başını kaldırıp ona baktı, gözlerinde yedi farklı türde tehdit gizleniyordu. "Bu, koruyucunuz için pek de sevecen bir selamlama değil."

"Eski velim," diye düzeltti.

"Küçük bir teknik ayrıntı," dedi elini hafifçe sallayarak.

"Sadede gel Oliver," diye bağırdı.

"Pekâlâ." Burun buruna gelene kadar yavaşça ona doğru yürüdü. "Bana borçlusun," dedi alçak bir sesle.

Hiç irkilmedi. "Sana hiçbir şey borçlu değilim."

Adam ayrılıp pencereye doğru yürüyene kadar öylece durup birbirlerine baktılar. "Quite a **Generated by ABC Amber LIT Converter,**
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Burada güzel bir mülkünüz var."

Caroline öfkeyle çılgılık atma isteğini bastırdı. "Oliver," diye uyardı, "sabrım tükeniyor. Bana söyleyecek bir şeyin varsa söyle. Yoksa defol git."

Etrafında döndü. "Seni öldürmeliyim," diye tısladı.

"Yapabilirsin," dedi, onun tehdidine tepki göstermemeye çalışarak, "ama darağacına gidersin ve bunu istediğini sanmıyorum."

"Her şeyi mahvettin. Her şeyi!"

"Beni bir sonraki Prewitt yapmak için yaptığın küçük komployu kastediyorsan," diye tükürdü, "evet, yaptım. Yazıklar olsun sana Oliver."

"Size yemek verdim. Sana barınak verdim. Ve sen bana ihanetin en kötüsüyle karşılık verdin."

"Oğluna bana tecavüz etmesini emrettin!"

Adam ilerledi ve güdük parmağını kızın dikine soktu. "Bu olmazdı işbirliği yapsaydın gerekli olurdu. Percy ile evlenmen gerektiğini her zaman biliyordun."

"Böyle bir şey bilmiyordum. Percy de bu evliliği benim kadar istemiyordu."

"Percy ben ne dersem onu yapar."

"Biliyorum," dedi iğrenmiş bir sesle.

"Senin servetin için ne planlar yaptığımı biliyor musun? Para borcum var Caroline. Çok fazla para."

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Oliver'ın borç içinde olduğunu bilmiyordu. "Bu benim sorunum ya da hatam değil. Ve ben senin vesayetin altındayken sen de benim paramla yeterince iyi yaşadın."

Öfkeli bir kahkaha attı. "Paran bekaret kemerinden daha sıkı bağlanmıştı. Geçim masraflarınızı karşılamak için üç ayda bir küçük bir ödenek alıyordum, ama bu çok az bir miktardan başka bir şey değildi."

Şok içinde ona baktı. Oliver her zaman çok iyi yaşamıştı. Her şeyin en iyisini almakta ısrar ederdi.

"O zaman bütün paranız nereden geldi?" diye sordu. "Yeni şamdan, süslü araba... Bunların parasını nasıl ödedin?"

"O-" Dudakları sert ve öfkeli bir çizgiyle birbirine yapıştı. "Bu seni ilgilendirmez."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Oliver neredeyse kaçakçılık yaptığını itiraf edecekti, bundan emindi. Blake çok ilgilenecekti.

"Asıl güç sen Percy'yle evlendiğinde gelecekti," diye devam etti. "O zaman her şey üzerinde kontrolüm olacaktı."

Başını salladı ve onu **Generated by ABC Amber LIT Converter**'a yönlendirebilecek bir şeyler düşünerek zaman kazanmaya çalıştı, <http://www.processtext.com/abclit.html>

kendini suçlamak istemedi. "Bunu asla yapmazdım," diye ağzından kaçırdı sonunda, adamın şüphelenmesini engellemek için bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu. "Onunla asla evlenmezdim."

"Sana söylediğimi yapacaktın!" diye kükredi. "Eğer kocan dediğin o aptaldan önce sana ulaşıyaydım, itaat edene kadar çizmelerimi kafanın arkasına geçirirdim."

Caroline kırmızı gördü. Onu tehdit etmek başka bir şeydi ama kimse kocasına aptal diyemezdi. "Eğer hemen gitmezsen, seni zorla başka bir yere taşıtacağım." Artık kocasının kendisini suçlayıp suçlamaması umurunda değildi, sadece onun evinden gitmesini istiyordu.

"Seni zorla çıkarttıracağım" diye taklit etti. Dudakları tehditkâr bir sırıtışa dönüştü. "Eminim bundan daha iyisini yapabilirsin Caroline. Yoksa Bayan Ravenscroft mu demeliydim? Vay, vay, dünyada nasıl da yükselmişiz.

Gazetede yeni kocanızın Vikont Darnsby'nin oğlu olduğundan bahsediliyordu."

"Gazetede bir ilan mı vardı?" diye fısıldadı şok içinde. Oliver'ın onu nerede bulacağını nasıl bildiğini merak ediyordu.

"Şaşırmış gibi davranmaya çalışma, seni küçük sürtüğ. O duyuruyu oraya ben göreyim diye koyduğunu biliyorum. Sanki haber vermek isteyeceğin arkadaşların varmış gibi."

"Ama kim-" Nefesini tuttu. Penelope. Tabii ya. Onun dünyasında, Evlilikler hemen gazetede ilan edilirdi. Muhtemelen gizliliğe olan ihtiyacı unutmıştu.

Dudaklarını büzdü ve herhangi bir zayıflık belirtisi göstermek istemediği için bir iç çekişi bastırdı. Oliver, Blake tutuklanana kadar onunla olan bağlantısını öğrenmemeliydi ama artık bu konuda yapılacak bir şey yoktu. Sabırlı olmaya çalışarak, "Sana bir kez gitmeni söylemişim," dedi. "Bana tekrar ettirme kendim."

"İyi ve hazır olana kadar hiçbir yere gitmiyorum. Bana borçlusun, kızım." "Sana bir tokattan başka bir şey borçlu değilim. Şimdi, git."

Aralarında kalan mesafeyi kapattı ve kızın kolunu acı verici bir şekilde kavradı. "Benim olanı istiyorum."

Kendini onun elinden kurtarmaya çalışırken ona bakakaldı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Servetinin yarısını bana devredeceksin. Seni kadınlığa yükseltirken gösterdiğim şefkatın karşılığı olarak."

Onun yüzüne güldü.

"Seni küçük fahişe," diye tısladı. Sonra da kızın tepki vermesine fırsat vermeden boşta elini kaldırıp yüzüne bir tokat attı.

Geriye doğru sarsıldı ve adam kolunu bu şekilde tutmasaydı muhtemelen yere düşecekti **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

Sıkıca. Hiçbir şey söylemedi; konuşmak için kendine güvenmiyordu. Ve yanağı acıyordu. Oliver yüzük takıyordu ve şimdi kanıyor olmasından korkuyordu.

"Onu evlenmek için kandırdın mı?" diye alay etti. "Onunla yattın mı?"

Öfke ona kolunu çekme gücü verdi ve bir sandalyeye çarparak tökezledi. "Evimden defol."

"Bunu imzalayana kadar olmaz."

"İstesem de yapamazdım," dedi kendinden memnun bir sırıtışla. "Bay Ravenscroft'la evlendiğimde servetim onun oldu. İngiltere kanunlarını siz de benim kadar iyi biliyorsunuz."

Oliver öfkeyle titremeye başladı ve Caroline cesaretlendi. "Parayı kocamdan isteyebilirsin, ama seni uyarıyorum, o şeytanın ta kendisidir ve" -gözlerini Oliver'ın ince gövdesinde aşağılayıcı bir tavırla bir aşağı bir yukarı gezdirdi- "senden oldukça iridir."

Oliver onun bu iması karşısında öfkeleni. "Bana yaptıklarının bedelini ödeyeceksin." Tekrar ona doğru ilerledi ama kolu ona vurmak için aşağı inmeden önce kapı aralığından bir kükreme duydular.

"Burada ne haltlar dönüyor?"

Caroline başını çevirdi ve rahat bir nefes aldı. Blake.

Oliver ne diyeceğini bilemiyor gibiydi ve donup kaldı, kolu hâlâ ona vurmak için havadaydı.

"Karıma vurmayı mı planlıyordun?" Blake'in sesi alçak ve ölümcüldü. Sesi sakindi, fazla sakindi.

Oliver hiçbir şey söylemedi.

Blake'in bakışları Caroline'ın yanağındaki yaraya odaklandı. "Ona şimdiden vurdun mu, Prewitt? Caroline, o sana vurdu mu?"

Kadın başını salladı, adamın içindeki güçlkle dizginlenen öfke karşısında büyülenmişti.

"Anlıyorum," dedi Blake yumuşak bir sesle, odaya girerken eldivenlerini çıkardı. Eldivenleri Caroline'a uzattı, o da hiç konuşmadan aldı.

Blake tekrar Oliver'a döndü. "Korkarım ki bu bir hataydı."

Oliver'ın gözleri yuvalarından fırladı. Korktuğu her halinden belliydi. "Pardon?"

Blake omuz silkti. "Sana dokunmak zorunda kalmaktan gerçekten nefret ediyorum ama..."

Blake'in yumruğu Oliver'ın göz çukuruna saplandı. Yaşlı adam yere yuvarlandı.

Caroline'ın ağzı açık kaldı. Başını Blake'e, Oliver'a ve tekrar Blake'e çevirdi. "Çok sakın görünüyordun."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Kocası ona öylece baktı. "Sana zarar verdi mi?"

"O- Hayır, şey, evet, sadece birazcık." Eli yanağına gitti.

Blake, Oliver'ın kaburgalarına tekme attı. Oliver ona baktı. "Bu karımı incittiğin için."

Yutkundü. "Aslında her şeyden çok şoktaydım, Blake. Belki de yapmamalısın-"

Blake Oliver'ın kalçasına bir tekme attı. "Bu," diye tükürdü, "onu şok ettiğin için."

Caroline gergin kahkahasını bastırmak için elini ağzına kapattı. "Bana söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

Başını salladı, ağzını bir kez daha açarsa Oliver'ı öldüreceğinden korkuyordu. Dünya bunun için daha güzel bir yer olmayacağından değil, ama Blake'in darağacına gitmesini hiç istemiyordu.

Blake ona biraz daha yakından bakarken başını hafifçe yana eğdi. "Kanaman var," diye fısıldadı.

Elini yanağından kaldırdı ve ona baktı. Parmaklarında kan vardı. Fazla değildi ama içgüdüsel olarak elini tekrar yaraya bastırmasına yetecek kadardı.

Blake bir mendil çıkardı. Kadın mendili almak için uzandı ama Blake onun elini savuşturdu ve onun yerine kar beyazı keteni yanağına sürerek, "İzin ver," diye mırıldandı.

Caroline daha önce hiç kimsenin küçük ya da başka türlü yaralarıyla ilgilenmesine izin vermemişti ve onun dokunuşunu tuhaf bir şekilde rahatlatıcı buldu.

"Bunu temizlemek için biraz su getirmeliyim," dedi

huysuzca. "Eminim bir şey olmaz. Sığ bir kesik."

Başını salladı. "Bir an için seni yaraladığımı sandım. Bunun için onu öldürebilirdim."

Oliver yerden bir inilti çıkardı.

Blake gözlerini Caroline'a dikti. "Eğer benden istersen, onu

öldürürüm." "Oh, hayır, Blake. Hayır. Bu şekilde olmaz."

"Böyle değil de ne demek?" Oli-ver tersledi.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Caroline yere baktı. Belli ki bilinci yerine gelmişti. Ya da belki de hiç kaybetmemişti. Dedi ki,

"Yine de onu evden kovmanızın bir sakıncası olmaz."

Blake başını salladı. "Memnuniyetle." Oliver'ı yakasından ve pantolonunun paçasından tutarak kaldırdı ve koridora çıktı. Caroline onun peşinden koştu, yüzünü buruşturdu.

Oliver böğürdüğünde, "Magis-trate'i çağıracağım! Yapmazsam görürsün! Bunu ödeyeceksin!"

"Ben yargıcım," dedi Blake ısırarak. "Ve eğer bir daha arazime izinsiz girersen, seni kendim tutuklarım." Bununla birlikte, onu ön merdivenlere fırlattı ve kapıyı çarptı.

Arkasını döndü ve koridorda durmuş, ağzı açık bir şekilde kendisine bakan karısına baktı.

Yanağında ve parmaklarının ucunda hâlâ biraz kan vardı. Kalbi sıkıştı. Kızın ciddi bir yara almadığını biliyordu ama nedense bunun bir önemi yoktu. Prewitt ona zarar vermişti ve Bunu önlemek için orada.

"Çok özür dilerim," dedi, sesi fısıltıyla mırıltı arasında bir yerdeydi.

Gözlerini kırptırdı. "Ama neden?"

"Burada olmalıydım. Onu yalnız görmene asla izin vermemeliydim."

"Ama burada olduğunu bile bilmiyordun."

"Mesele bu değil. Sen benim karımsın. Seni korumaya yemin

ettim." "Blake," dedi nazikçe, "yorgun dünyayı kurtaramazsın."

Ona doğru bir adım attı, kalbinin gözlerinde olduğunu biliyordu ama bir şekilde bu zayıflığa aldırılmıyordu. "Bunu biliyorum. Sadece seni kurtarmak istiyorum."

"Oh, Blake."

Onu kollarının arasına aldı ve yanağındaki kana aldırmadan kendine çekti.

"Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım," diye yemin etti.

"Beni asla yüzüstü bırakamazsın."

Sertleşti. "Marabelle'i hayal kırıklığına uğrattım."

"Bana sonunda onun ölümünün senin hatan olmadığını kabul ettiğini söylemiştin," dedi kıpırdanarak.

"Yaptım. Yaptım." Bir an için gözlerini kapattı. "Hâlâ aklımdan çıkmıyor. Eğer onu görebilseydin..."

"Oh, hayır," diye nefesi kesildi. "Orada olduğunu bilmiyordum. Onun öldürüldüğünü gördüğünü bilmiyordum."

"Yapmadım," dedi açıkça. "Boğazım koktuğu için yataktaydım. Ama planladığımız saatte dönmeyince Riverdale ve ben onu aramaya çıktık."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Çok özür dilerim."

Anılar onu ele geçirdikçe sesi boğuklaştı. "Çok fazla kan vardı. Dört kez vurulmuştu."

Caroline, Percy'nin yarısından ne kadar çok kan fışkırdığını düşündü. Sevdiği birinin ölümcül bir şekilde yaralandığını görmenin ne kadar korkunç bir şey olduğunu hayal bile edemiyordu. "Keşke ne diyeceğimi bilseydim, Blake."

Keşke söyleyecek bir şey *olsaydı*."

Aniden onunla yüzleşmek için döndü. "Ondan nefret mi ediyorsun?" "Marabelle mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

Başını salladı.

"Tabii ki hayır!"

"Bir keresinde bana ölü bir kadınla rekabet etmek istemediğini söylemiştin."

"Şey, kıskandım," dedi utangaç bir ifadeyle. "Ondan nefret etmiyorum. Bu benim dar görüşlülüğüm olurdu, sence de öyle değil mi?"

Konuyu kapatmak istercesine başını salladı. "Sadece merak ediyordum. Bilseydin kızmazdım."

"Marabelle senin kim olduğunun bir parçası," dedi. "Senin bugün olduğun adam olmanda bu kadar önemli bir rol oynamışken ondan nasıl nefret edebilirim?"

Onun yüzünü izledi, gözleri bir şeyler arıyordu. Caroline onun bakışları altında kendini çıplak hissetti. Yumuşak bir sesle, "Marabelle olmasaydı, sen de benim gibi bir adam olmayabilirdin-" dedi. Yutkundu, cesaretini topladı

-Yaş. "Sevdiğim adam olmayabilirsin."

Uzun bir süre ona baktı ve sonra elini tuttu. "Bu şimdiye kadar birinin bana gösterdiği en cömert duygu."

Kadın nemli gözlerle adama baktı, bekledi, umdu, adamın da aynı duygularla karşılık vermesi için dua etti. Adam önemli bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama birkaç dakika sonra sadece boğazını temizledi ve "Garajda mı çalışıyordun?" dedi.

Başını salladı ve az önce boğazında oluşan hayal kırıklığı yumrusunu yuttu.

Ona kolunu uzattı. "Size geri dönerken eşlik edeceğim. Ne yaptığınızı görmek isterim."

Sabır, dedi Caroline kendi kendine. Unutma, sabır.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Ancak kırık bir kalbe kur yaparken bunu söylemek yapmaktan çok daha kolaydı.

* * *

O akşamın ilerleyen saatlerinde Blake çalışma odasında karanlıkta oturmuş pencereden dışarı bakıyordu.

Onu sevdiğini söylemişti. Huşu uyandıran bir sorumluluktan bu.

İçten içe, onun kendisine çok değer verdiğini biliyordu ama aşk kavramını düşünmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, ortaya çıktığında fark edebileceğini bile düşünmemişti.

Ama öyleydi ve Caro-line'ın hislerinin doğru olduğunu biliyordu. "Blake?"

Yukarı baktı. Caroline kapı aralığında durmuş, elini kapı pervazına vurmak için kaldırmıştı.

"Neden burada karanlıkta

oturuyorsun?" "Sadece düşünüyorum."

"Oh." Kızın daha fazlasını sormak istediğini anlayabiliyordu. Bunun yerine, tereddütle gülümsedi ve şöyle dedi,

"Bir mum yakmamı ister misiniz?"

Başını salladı ve yavaşça ayağa kalktı. Onu öpmek için tuhaf bir arzu duyuyordu.

Onu öpmek istemesi kendi başına garip değildi. Onu her zaman öpmek istemişti. Tuhaf olan bu ihtiyacın yoğunluğuydu. Sanki o anda onu öpmezse, hayatının sona ereceğini kesin olarak *biliyor gibiydi*. hayatı sonsuza dek değişecekti ve daha iyisi için

değil. Onu öpmek zorundaydı. Yapması gereken tek

şey buydu.

Sanki transa geçmiş gibi odanın içinde yürüdü. Kadın ona bir şeyler söyledi ama adam kelimeleri duymadı. Sadece yavaşça, amansızca onun yanına doğru ilerlemeye devam etti.

Caroline'ın dudakları şaşkınlıkla hafifçe aralandı. Blake çok tuhaf davranıyordu. Sanki akli başka bir yerdeydi ama yine de garip bir yoğunlukla ona bakıyordu.

Adını herhalde üçüncü kez fısıldadı ama adam yanıt vermedi ve sonra tam önünde durdu.

"Blake?"

Kadının yanağına, onu titreten bir saygıyla dokundu. "Bir sorun mu var?"

"Hayır," diye mırıldandı.

"Hayır." "O zaman ne-"

Söylemek istediği her ne ise, adam onu kendine doğru çekerken kayboldu, ağzı vahşi bir şefkatle onunkini yakaladı. Adamın bir elinin saçlarına gömüldüğünü, diğerinin ise sırtının uzunluğunu dolaştıktan sonra Kalçasının kıvrımı.

Sonra sırtının küçük kısmına doğru ilerledi ve onu vücuduna doğru çekerek uyarılmışlığının gücünü hissetmesini sağladı. Kız onun adını inlerken başı geriye düştü ve adamın dudakları kızın boğazına doğru ilerleyerek elbisesinin korsajını öptü.

Adamın eli kalçasından kalçasına kayarak onu sıktığında küçük bir ciyaklama sesi çıkardı ve bu ses adamı her ne büyüdeyse sarsmış olmalıydı çünkü adam aniden dondu, başını hafifçe salladı ve geri adım attı.

"Özür dilerim," dedi gözlerini kırıştırarak. "Bana ne oldu bilmiyorum."

Ağzı açık kaldı. "Üzgün müsün?" Onu ayakta zor durana kadar öptü ve sonra durup üzgün olduğunu mu söyledi?

"Çok garip bir şeydi," dedi, kadından çok kendi kendine. "O

kadar da tuhaf olduğunu düşünmemiştim," diye mırıldandı.

"Seni öpmek zorundaydım."

"Hepsi bu mu?" diye ağızından kaçırdı.

Yavaşça gülümsedi. "İlk başta evet, ama şimdi..."

"Şimdi ne?" diye sordu.

"Sen sabırsız bir fahişesin."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Ayağını yere vurdu. "Blake, eğer yapmazsan-"

"Ne yapmazsam?" diye sordu, sırıtışı şeytanca bir hal almıştı.

"Bana söyletmeyin," diye mırıldandı, kırmızının oldukça parlak bir tonuna dönüşerek.

"Sanırım bunu gelecek haftaya saklayacağız," diye mırıldandı. "Ne de olsa sen hâlâ bir tür acemisin.

Ama şimdilik kaçsan iyi olur."

"Kaçmak mı?"

Başını salladı. "Hızlı."

"Neden?"

"Öğrenmek üzeresin."

Kapıya doğru kayarak ilerledi. "Ya yakalanmak istersem?"

"Oh, kesinlikle yakalanmak istiyorsun," diye yeniden karşılık verdi, doğuştan bir yırtıcının kıvrak zarafetiyle ona doğru ilerliyordu.

"O zaman neden koşayım?" diye sordu nefes

nefese. "Böylesi gerçekten daha eğlenceli."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Güven bana."

"Hmmp. Meşhur son sözler." Ama bunu söylerken bile çoktan salona girmiş, merdivenlere doğru olağanüstü bir hızla geri geri yürüyordu.

Dudaklarını yaladı.

"Oh. O zaman daha iyi..."

Yapmalıyım..." Daha hızlı hareket
etmeye başladı.

"Ah, canım." Koşar adımlarla çıktı, merdivenleri çıkana kadar güldü.

Blake onu sahanlıkta yakaladı, omzuna aldı ve ikna edici olmayan itirazlar eşliğinde yatak odalarına taşıdı.

Sonra kapıyı tekmeleyerek kapattı ve ona yakalanmanın neden çoğu zaman kovalamacadan daha eğlenceli olduğunu göstermeye başladı.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Bölüm 22

con-tu-ma-cious (sıfat). Otoriteye inatla direnen; inatla sapkın.

Kişinin, eşinin büyük ölçüde hoşnutsuz olduğu durumlarda bile, hoşgörülü bir şekilde hareket etmesi gereken zamanlar vardır.

- Kişisel sözlüğünden

Caroline Ravenscroft

Birkaç gün içinde balayı sona erecekti. Oliver'ı yakalama zamanı gelmişti. Blake, Savaş Ofisi için çalışmaktan hiç bu kadar nefret etmemişti. Suçluları avlamak istemiyordu; karısıyla birlikte sahilde yürümek istiyordu. Kurşunlardan kaçmak değil, Caroline'ın öpücüklerinden kaçıyormuş gibi yaparak gülmek istiyordu.

Hepsinden önemlisi, keşfedilmenin dikenli korkusunu aşık olmanın baş döndürücü hissiyle takas etmek istiyordu.

Sonunda bunu kendine itiraf etmek iyi hissettirdi. Karısına aşık oluyordu.

Kendini bir uçurumdan yuvarlanıyormuş gibi hissediyor, zeminin onu karşılamak için hızla ilerleyişini izlerken sırtıyordu. En tuhaf zamanlarda gülümsedi, uygunsuz bir şekilde güldü ve bilmediği zamanlarda kendini garip bir şekilde ıssız buldu olduğu yerde. Bu, bir gün içinde dünyanın kralı olarak taç giymek, kansere çare bulmak ve uçabileceğini keşfetmek gibiydi.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Başka bir insandan bu kadar etkilenebileceğini hiç hayal etmemişti. Onun yüzündeki duygu oyunlarını, eğlendiğinde dudaklarının yumuşak kıvrımını, kafası karıştığında kaşlarının çatılışını izlemeyi seviyordu.

Hatta uyurken onu izlemeyi bile severdi, yumuşak kahverengi saçları yastısının üzerinde bir yelpaze gibi yayılmıştı. Göğsü nefes alış verişinin ritmiyle inip kalkıyordu ve o kadar nazik ve huzurlu görünüyordu ki. Bir keresinde ona uyurken şeytanlarının kaybolup kaybolmadığını sormuştu.

Verdiği cevap onun kalbini eritmişti.

"Artık şeytanlarım yok," diye cevap verdi.

Ve Blake kendi şeytanlarının da nihayet ortadan kaybolduğunu fark etmişti. Onları kovanın kahkahalar olduğına karar verdi. Caroline'ın en sıradan konularda bile mizah bulma konusunda inanılmaz bir yeteneğı vardı. Ayrıca Caroline'ın bir tür taklitçi olmakla övündüğünü de keşfediyordu.

Yeteneksizliğini coşkusuyla telafi ediyordu ve Blake sık sık kendini gülmekten iki büklüm olmuş halde buluyordu.

O sırada yatmaya hazırlanıyordu, çamaşır odasında kendi kendine mırıldanıyordu, neredeyse bir haftadır orada yaşadığı için buraya çamaşır odası adını vermişti. Kadınsı kıyafetleri -Penelope onu alışverişe götürmeden önce hiç kıyafeti yoktu zaten- onun eşyalarını dolduruyor, tıraş takımını kenara itiyordu.

Ve Blake bunu sevdi. Eşyalarını yeniden düzenlemesinden evin içinde dolaşan, onu hazırlıksız yakalayan ve onu istemekten acı duymasına neden olan belirsiz kokusuna kadar hayatına yaptığı her müdahaleyi seviyordu.

O gece çoktan yatağı girmiş, yastıklara yaslanmış, onun ablu-tion'larını dinliyordu.

Temmuz'un otuzuydu. Yarın James'le birlikte Oliver Prewitt ve hain arkadaşlarını yakalayacaklardı.

Görevi en ince ayrıntısına kadar planlamışlardı ama Blake hâlâ rahatsızdı. Ve gergindi.

Çok, çok gergindi. Ertesi günkü iş için kendini hazır hissediyordu ama hâlâ çok fazla değışken, ters gidebilecek çok fazla şey vardı.

Ve Blake daha önce hiç kaybedecek bu kadar çok şeyi olduğunu hissetmemiştir.

Marabelle hayattayken gençtiler ve kendilerini ölümsüz sanıyorlardı. Savaş Ofisi için görevler büyüktü. maceralar. Hayatlarının sonsuza dek mutlu olmaktan başka bir yere gidebileceği hiç akıllarına gelmemiştir.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Ama sonra Marabelle öldürüldü ve Blake'in kendini ölümsüz sanıp sanmamasının artık bir önemi kalmadı, çünkü kendi hayatını önemsemeyi bırakmıştı. Görevlerden önce gergin değildi çünkü görevlerin sonuçlarını gerçekten umursamıyordu. İngiltere'nin hainlerinin adalete teslim edildiğini görmek istiyordu ama eğer bir sebepten ötürü onların asıldığını görecektense kadar yaşayamazsa... Bu onun için büyük bir kayıp sayılmazdı.

Ama şimdi farklıydı. Önemişiyordu. Bu görevi başarıyla tamamlamayı ve Caroline ile evliliğini kurmayı her şeyden çok istiyordu. Onun gül bahçesindeki uğraşlarını izlemek ve her sabah yastığının yanında onun yüzünü görmek istiyordu. Onunla çılgınca sevişmek istiyordu ve çocuklarıyla birlikte yuvarlak ve büyük hale gelen karnına dokunmak istiyordu.

Hayatın sunduğu her şeyi istiyordu. Mucizenin ve neşenin her zerresini. Ve dehşete kapılmıştı, çünkü bunların ne kadar kolay elinden alınabileceğini biliyordu.

Sadece iyi nişan alınmış bir kurşun yetti.

Blake, Caroline'ın mırıldanmasının kesildiğini fark etti ve birkaç santim açık olan çamaşır odasının kapısına doğru baktı. Biraz su sıçradığını duydu, sonra oldukça şüpheli bir sessizlik oldu.

"Caroline?" diye seslendi.

Başının üzerinde siyah ipek bir eşarpı başını dışarı uzattı. "O burada değil."

Blake kaşlarını kaldırdı. "Sen kim oluyorsun? Ve karıma ne yaptın?"

Baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi. "Ben tabii ki Carlotta De Leon'um. Ve eğer beni şimdi bırakmazsanız, Senyor Ravenscroft, en hoş olmayan taktiklerime başvurmak zorunda kalacağım."

"Düşündükçe ürperiyorum."

Yatağın üzerine çöktü ve gözlerini ona dikti. "Düşünme. Sadece düşün."

"Oh, ama yapamam. Ben dürüst ve ahlaklı bir adamım. Evlilik yeminimden asla sapmam."

Büzüştü. "Eminim karınız bu seferlik sizi affedecektir."

"Caroline?" Başını iki yana salladı. "Asla. O şeytanın kendi öfkesi. Beni oldukça korkutuyor."

"Onun hakkında böyle konuşmamalısın."

"Bir casusa göre oldukça sempatisin."

"Ben eşsizim," dedi omuz silkerek.

Gülmemek için dudaklarını emdi. "Sen İspanyol değil misin?" Bir kolunu selamlamak için kaldırdı. "Yaşasın Kraliçe Isabella!" **ABC**

Amber LIT [Converter](http://www.processtext.com/abclit.html) tarafından oluşturulmuştur,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Anlıyorum. O zaman neden Fransız aksanıyla konuşuyorsun?" Yüzü düştü ve normal bir sesle, "Gerçekten öyle miydin?" dedi. "Evet, ama mükemmel bir Fransız aksanıydı," diye yalan söyledi.

"Daha önce hiç bir İspanyolla tanışmamıştım."

"Ve sesi sana benzeyen biriyle hiç tanışmadım." Onun omzuna vurdu.

"Aslında ben de bir Fransızla hiç tanışmadım."

"Hayır!"

"Dalga geçme. Sadece eğlenceli olmaya çalışıyorum."

"Ve kolayca başarıyor." Onun elini tuttu ve başparmağını avucuna sürttü.

"Caroline, bilmeni isterim ki beni çok mutlu ediyorsun."

Gözleri kuşkulu bir şekilde nemlendi. "Neden kulağa kötü haberlerin başlangıcı gibi geliyor?"

"Konuşmamız gereken bazı ciddi meseleler var."

"Bu yarınki Ol-iver'ı yakalama göreviyle ilgili, değil mi?" Başını salladı. "Sana yalan söyleyip tehlikeli olmayacağını söylemeyeceğim."

"Biliyorum," dedi kısık bir sesle.

"Prewitt evliliğimizi öğrendiğinde planlarımızı biraz değiştirmek zorunda kaldık."

"Ne demek istiyorsun?"

"Moreton -Savaş Bürosu'nun başı- bize destek olarak bir düzine adam gönderecekti. Şimdi gönderemez."

"Neden?"

"Prewitt'in şüphelenmesini istemeyiz. Beni izliyor olacak. Eğer on iki hükümet görevlisi Seacrest Malikanesi'ne inerse bir şeyler döndüğünü anlayacaktır."

"Neden bu konuda gizli kalamıyorlar?" Sesi giderek yükseliyordu. "Savaş Bakanlığı'nda yapmanız gereken bu değil mi? Gecenin karanlığında gizlice dolaşmak?"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Merak etme hayatım. Hâlâ bize destek olacak birkaç adamımız var."

"Dört kişi yeterli değil! Oliver için kaç kişinin çalıştığı hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Kayıtlarına göre," dedi sabırla, "sadece dört. Eşit şartlarda olacağız."

"Eşit şartlarda olmanızı istemiyorum. Sayıca onlardan üstün olmalısınız."

Saçlarını okşamak için uzandı, ama Caroline irkilerek uzaklaştı. "Caroline," dedi, "böyle olması gerekiyor."

"Hayır," dedi meydan okurcasına. "Öyle değil."

Blake ona baktı, midesinde çok kötü bir his oluşuyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben de seninle geliyorum."

Birden ayağa fırladı. "Sen bir şeytansın!"

Yataktan fırladı ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Bunu bensiz nasıl yapacaksınız? Bütün adamları teşhis edebilirim. Arazinin yapısını biliyorum. Sen bilmiyorsun."

"Gelmiyorsun. Ve bu son sözüm."

"Blake, sağlıklı düşünemiyorsun."

Ayağa fırladı ve kızın üzerine yürüdü. "Sakın beni düşüncesizlikle suçlamaya kalkma. Seni isteyerek tehlikeye atacağımı mı sanıyorsun?"

Bir dakikalığına bile mi? Tanrı aşkına kadın, öldürülebilirsin." "Sen de ölebilirsin," dedi usulca.

Eğer onu duyduysa bile, hiçbir belirti vermedi. "Bunu bir daha yaşamayacağım," dedi. "Seni yatağın demirlerine bağlamam gerekirse bağlarım ama yarın gece sahile yaklaşmayacaksın."

"Blake, Seacrest Malikanesi'nde tırnaklarımı kemirerek ve hâlâ bir kocam olup olmadığını merak ederek beklemeyi reddediyorum."

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu hayattan nefret ettiğini sanıyordum; tehlikeden, entrikadan. Prewitt Malikânesi'ne girdiğimiz süre boyunca kusacak gibi hissettiğini söylemiştin. Neden şimdi bizimle gelmek istiyorsun ki?"

"Nefret ediyorum!" diye patladı. "O kadar nefret ediyorum ki içim içimi yiyor. Endişenin nasıl bir his olduğunu biliyor musun?"

Gerçek endişe mi? Midenizde bir delik açan ve çığlık atmak istemenize neden olan türden mi?"

Bir an için gözlerini kapattı ve yumuşak bir sesle, "Artık biliyorum," dedi.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"O zaman neden burada oturup hiçbir şey yapamadığımı anlayacaksın. Nefret etmem önemli değil. Dehşete kapılmamın bir önemi yok. Bunu anlamıyor musun?"

"Caroline, belki de Savaş Ofisi tarafından eğitilmiş olsaydın. Silah kullanmayı bilseydin ve-"

"Silahla ateş edebilirim. Percy'yi vurdum."

"Sana söylemeye çalıştığım şey, eğer sen de gelersen göreve konsantre ol. Eğer senin için endişelenirsem, hata yapma ve kendimi öldürtme olasılığım artar."

Caroline alt dudağını çiğnedi. "Haklısın," dedi yavaşça. "Güzel," diye araya girdi, sesi sertti. "O zaman anlaştık."

"Hayır, eğer değilse. Gerçek şu ki, size yardımcı olabilirim. Ve bana ihtiyacınız olabilir."

Caroline'ın üst kollarını kavradı ve gözlerini onunkilere kilitledi. "Sana burada ihtiyacım var Caroline. Güvende ve sağlam."

Ona baktı ve gri gözlerinde hiç beklemediği bir şey gördü - umutsuzluk. Kararını vermişti. "Pekâlâ," diye fısıldadı. "Kalacağım. Ama bu konuda mutlu değilim."

Adam onu ezici bir kucaklamayla kendine çekerken son sözleri boğuklaştı. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve onunla mı yoksa Tanrı'yla mı konuştuğundan emin olamadı.

Ertesi akşam Caroline'ın bildiği en kötü akşamı. Blake ve James akşam yemeğinden kısa bir süre sonra, daha gökyüzü bile aydınlanmadan ayrılmışlardı.

karanlıklaştı. Arazinin durumunu değerlendirmeleri gerektiğini iddia etmişlerdi. Caroline birilerinin onları fark edeceğini öne sürdüğünde, sadece gülmüşlerdi.

Blake'in bölgede toprak sahibi olarak bilindiğini söylediler. Neden yandaşlarından biriyle dışarıda olmasını ki? Hatta ikili, sadece iki kafadar asilzade oldukları numarasını daha da ileri götürmek için yerel bir meyhanede durup bir bira içmeyi bile planlamıştı.

Caroline onların sözlerinin mantıklı olduğunu kabul etmek zorundaydı ama karnında yılan gibi kıvrılan korku ürpertisinden kurtulamıyordu. Kocasına ve James'e güvenmesi gerektiğini biliyordu; ne de olsa Savaş için çalışıyorlardı.

Yıllardır ofis. Elbette ne yaptıklarını biliyor olmalılar.

Ama bir şeyler ona yanlış geliyordu. Hepsi buydu, bir türlü geçmeyen sinir bozucu bir his.

Car-oline'ın annesiyle ilgili, yıldızları seyrettikleri gezintiler dışında pek az anısı vardı ama bir keresinde kocasıyla g l         ve kad ns  sezgilerin altın kadar sağlam olduğuna dair bir şeyler söylediğini hat rl yordu.

Seacrest Malikanesi'nin dışında dururken Caroline aya ve y ld zlara baktı ve şöyle dedi: "Umar m **Generated by ABC Amber LIT Converter,** <http://www.processtext.com/abclit.html>

Neden bahsetti in hakkında hiçbir fikrin yoktu, anne."

Genellikle gece gökyüzünde bulduğu huzur duygusunu bekledi ama hayatında ilk kez bu duygu onu hayal kırıkl  ına u ratt .

"Kahretsin," diye m r ldandı. Gözlerini sıkıca kapadı ve tekrar yukarı baktı.

Hiçbir şey yoktu. Hâlâ kendini berbat hissediyordu.

"Bunu çok fazla yorumluyorsun," dedi kendi kendine. "Hayatın boyunca bir gram bile kad ns  sezgiye sahip olmad n. Kendi kocan n seni sevip sevmedi ini bile bilmiyorsun. Sezgileri olan bir kad n n en azından *bunu bilmesi gerekmez mi?*"

Bir ata atlay p Blake ve James'i kurtarmaya gitmeyi her şeyden çok istiyordu. Ama muhtemelen kurtarılmaya ihtiyaçları yoktu ve o da Blake'in onu asla affetmeyece ini biliyordu. Güven çok kıymetli bir şeydi ve evlili ine daha birkaç gün varken onların güvenini yıkmak istemiyordu.

Belki de sahile, Blake'le ilk sevi tikleri yere gitmeliydi. Belki orada biraz huzur bulabilirdi.

Gökyüzü giderek kararıyordu ama Caroline eve sırt n  döndü ve suya giden patikaya doğru yürüdü. Bahçeden geçip kayalık patikaya henüz ad m n  atm  tı ki bir ses duydu.

Kalbi dondu. "Kim var orada?" diye sordu. Hiçbir

 ey.

"Aptalca davran yorsun," diye m r ldandı. "Sadece b-"

Görünüşe göre birdenbire, kör edici bir güç sırtına çarptı ve onu yere düşürdü.

"Tek kelime etme," diye homurdandı kulağına bir

ses. "Oliver?" diye boğuk bir ses çıkardı.

"Konuşma dedim!" Adamın eli kadının ağzını kapattı. Sertçe.

Oliver'dı. Aklına bir şey geldi. Onun burada ne işi vardı?

"Sana bazı sorular soracağım," dedi korkutucu derecede düzgün bir sesle.

"Ve sen de bana bazı cevaplar vereceksin."

Paniğe kapılmadan başını salladı.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Kocanız kimin için çalışıyor?"

Gözleri irileşti ve adamın elini çekmekte acele etmemesine şükretti, çünkü ne diyeceğini bilemiyordu. Sonunda konuşmasına izin verdiğinde, kolu hala acımasızca boynuna dolanmış halde, şöyle dedi,

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Geri çekti, böylece üst kolu kadının nefes borusunu kesti. "Cevap ver bana!"

"Bilmiyorum! Yemin ederim!" Blake'i ele verirse tüm operasyonu mahvolacaktı. Blake onu affedebilirdi ama o kendini asla affetmezdi.

Oliver aniden pozisyonunu değiştirerek kadının kolunu arkadan büktü. "Sana inanmıyorum," diye hırladı. "Pek çok şeysin, çoğu da sinir bozucu ama aptal değilsin. Kimin için çalışıyor?"

Dudağını çiğnedi. Oliver onun tamamen karanlıkta kaldığına inanmayacaktı, o yüzden, "Bilmiyorum. Bazen dışarı çıkıyor ama."

"Ah, Şimdi bir yerlere varıyoruz. Nereye gidiyor?"

"Bilmiyorum."

Kolunu o kadar sert çekti ki omzunun yuvasından çıkacağından emin oldu.

"Bilmiyorum!" diye haykırdı. "Gerçekten, bilmiyorum."

Onu etrafında dondrd. "Şu anda nerede olduğunu biliyor musun?" Kadın başını salladı.

"İstiyorum."

"yle mi?" diye boğuk bir ses çıkardı.

Başını salladı, gözleri kötü niyetle kısılmıştı. "Bu akşam onu bu kadar uzakta keŐfettiėimde ne kadar şaşırdığımı tahmin edin."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

Onu ana yola doğru sürüklemeye başladı. "Yapacaksın." Yolun kenarına park etmiş küçük bir arabaya varana kadar onu çekti. Küçük Oliver bacağına tekme atana kadar at huzur içinde ot çiğniyordu. "Oliver!"

Caroline yle dedi. "Eminim buna gerek yoktu."

"Kapa eneni." Onu arabanın kenarına sıkıştırdı ve ellerini kaba bir iple birbirine bağladı.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Caroline ellerine baktı ve onun da düğüm atmakta Blake kadar iyi olduğunu öfkeyle fark etti. Elleri kan ulaŐırsa şanslı sayılırdı. "Beni nereye götürüyorsun?" diye sordu.

"Neden, sevgili kocanı görmek için."

"Sana söyledim, nerede olduğunu
bilmiyorum." "Ve sana söyledim, ben
biliyorum."

Yutkundu, kabadayılığını sürdürmekte gittikçe zorlanıyordu. "Peki o zaman,
nerede o?"

Onu arabaya itti, arkasına oturdu ve atı mahmuzlayarak harekete geçirdi.
"Bayım.

Ravenscroft şu anda Manş Denizi'ne bakan bir kayalıkta duruyor. Elinde bir
teleskop var ve yanında Riverdale Markisi ve tanımadığım iki adam var."

"Belki de bir tür bilimsel keşif gezisindedirler. Kocam harika bir doğa
bilimcidir."

"Bana hakaret etme. Teleskopunu adamlarımın üzerine
sabitlemiş." "Adamların mı?" diye yineledi.

"Parana göz diken bir başka aylak olduğumu sanıyordun, değil mi?"

Caroline dilini kontrol etmeye fırsat bulamadan, "Şey, evet," diye itiraf etti.

"Servetin için planlarım vardı, evet ve ihanetin için seni affettiğimi sanma,
ama kendi kaderim için de çalışıyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ha! Bilmek istemez miydin?"

Güvenli olmayan bir hızla bir köşeyi dönerlerken nefesini tuttu. "Bu
"Beni bu şekilde kaçırmakta ısrar edersen çok yakında öğreneceğim
Oliver."

Ona değerlendirici bir gözle baktı.

"Yola dikkat et!" diye bağırdı, bir ağacın yanından geçerken neredeyse midesindekileri kaybediyordu.

Oliver dizginleri çok sert çekti ve zaten tekmelendiği için biraz sinirlenmiş olan at homurdanarak kısa bir süre durdu.

Durduklarında Caroline öne doğru sarsıldı. "Sanırım hasta olacağım," diye mırıldandı.

Oliver atı kırbacıyla döverek, "Hesaplarınızı ortaya dökerseniz ortalığı temizleyeceğimi sanmayın," diye tersledi.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Şu zavallı ata vurmayı kes!"

Başını çevirip ona baktı, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu. "Senin bağlı olduğunu ve benim bağlı olmadığımı hatırlatabilir miyim?"

"Ne demek

istiyorsun?"

"Emirleri ben

veririm."

"Zavallı yaratık siz bakmıyorken kafanıza tekme atarsa şaşırmayın."

"Bana atıma nasıl davranacağımı söyleme," diye kükredi ve sonra kırbacı tekrar ani-mal'in sırtına indirdi. Yolda ilerlemeye devam ettiler ve Caroline, Oliver'ın daha yavaş bir hızda gittiğinden emin olduktan sonra, "Bana işinden bahsediyordun," dedi.

"Hayır," dedi. "Değildim. Ve kapa çeneni."

Ağzını sıkıca kapattı. Oliver ona hiçbir şey söylemeyecekti ve o da bu zamanı bir plan yapmak için kullanabilirdi. Kıyıya paralel ilerliyor, Prewitt Hall'a ve Oliver'ın kaçakçılık raporlarında bahsettiği koya gittikçe yaklaşıyorlardı. Blake ve James'in beklediği koya. Yüce Tanrım, pusuya düşeceklerdi.

Bir şeyler ters gidiyordu. Blake bunu iliklerine

kadar hissetti. "Nerede o?" diye tısladı.

James başını salladı ve cep saatini çıkardı. "Bilmiyorum. Tekne bir saat önce geldi.

Prewitt onları karşılamak için burada olmalıydı."

Blake nefesinin altından küfretti. "Caroline bana Prewitt'in her zaman dakik olduğunu söyledi."

"Savaş Bakanlığı'nın peşinde olduğunu biliyor olabilir mi?"

"İmkânsız." Blake teleskobunu gözüne kaldırdı ve sahile odaklandı. Küçük bir tekne denizin yaklaşık yirmi metre açığına demir atmıştı. Fazla mürettebatı yoktu -şimdiye kadar güvertede sadece iki adam görmüşlerdi. İçlerinden birinin elinde bir cep saati vardı ve sık aralıklarla kontrol ediyordu.

James onu dürttü ve Blake dürbünü ona uzattı. "Bugün bir şeyler olmuş olmalı," dedi Blake. "Tespit edildiğini bilmesine imkân yok."

James ufku tararken sadece başını salladı. "Ölmediği sürece burada olacak. Bu işe çok fazla para yatırdı."

"Peki diğer adamları nerede? Dört kişi olmaları gerekiyordu."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

James omuz silkti, dürbün hâlâ gözündeydi. "Belki de Prewitt'ten bir işaret bekliyorlardır. Bekle!"

"Ne?"

"Yoldan biri geliyor."

"Kim?" Blake dürbünü almaya çalıştı ama James onu bırakmayı reddetti. "Bu Prewitt," dedi, "bir iş için geliyor. Yanında da bir kadın var."

"Carlotta De Leon," diye tahmin etti Blake.

James dürbünü yavaşça indirdi. Yüzü bembeyaz kesilmişti. "Hayır," diye fısıldadı, "bu Caroline."

Bölüm 23

san-guine (sıfat). Belirli bir konuda umutlu veya kendine güvenen.

san-guin-ar-y (sıfat). Kan dökülmesiyle ilgili; katliamla karakterize edilen.

Bu geceden sonra, bir daha asla iyimser *ve iyimser olmayan* kelimelerini bir araya getirmeyeceğim.

Sanguinary.

- *Kişisel sözlüğünden*

Caroline Ravenscroft

Caroline gözlerini kısarak ufka baktı ama gecenin karanlık sisinde hiçbir şey göremiyordu. Bu onu şaşırtmadı **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

Onu. Blake ve James asla fener kullanacak kadar aptal olamazlardı. Muhtemelen bir kayanın ya da çalının arkasına saklanmışlar, ay ışığının zayıflığından yararlanarak kıyıdaki hareketliliği gözetliyorlardı.

"Ben bir şey görmüyorum," dedi Oliver'a. "Yanılıyor olmalısınız."

Başını yavaşça çevirip ona baktı. "Gerçekten benim bir aptal olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

Bunu düşündü. "Hayır, aptal değilim. Başka pek çok şey var ama aptal

değilim." "Kocanız," dedi ileriye işaret ederek, "şu ağaçların arasında

saklanıyor." "Belki de onu varlığımızdan haberdar etmeliyiz?" diye sordu

umutla. "Oh, onu uyaracağız. Hiç korkmayın." Oliver arabayı bir

hamleyle durdurdu.

Dizginleri sertçe çekti ve onu yere itti. Caroline yere indi.

Yan yatmış, öksürüyor, toprak ve çimenlerin üzerinde. Eski koruyucusunun silahını çektiğini görmek için tam zamanında kafasını kaldırdı.

"Oliver..."

Silahı kafasına doğrulttu. O da ağzını kapattı.

Başını sola doğru salladı. "Yürümeye başla."

"Ama orası uçurum."

"Bir yol var. Onu takip edin."

Caroline aşağıya baktı. Dik eğimli tepenin içine dar bir patika oyulmuştu. Kumsala inen yol zikzaklar çizerek ilerliyordu ve gevşek çakıl taşlarının eğimden aşağı yuvarlanması için sert bir rüzgârdan fazlası gerekmiyordu. Güvenli görünmüyordu ama Oliver'ın silahından çıkacak bir kurşundan çok daha çekiciydi. Onun emirlerine uymaya karar verdi.

"Ellerimi çözmen gerekiyor," dedi. "Denge için."

Kaşlarını çattı, sonra da "Ölü halin işime yaramaz," diye mırıldanarak kabul etti. Kadın rahat bir nefes almaya başladı.

"Henüz."

Midesi çalkalandı.

Ellerini çözmeyi bitirdi ve onu kenara doğru iterek yüksek sesle, "Aslında en çok dul bir kadın olarak işe yarayabilirsin," diye düşündü.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Bu kez midesi kabardı ama safrayı yuttu, ağzındaki asidik tattan öksürerek kurtuldu. Kalbi hızla çarpıyor olabilirdi.

Dehşetin çok ötesinde bir şey hissediyordu ama Blake için güçlü kalması gerekiyordu. Patikaya adımını attı ve inişe başladı.

"Sakin yanlış bir hareket yapmaya kalkma," dedi. "Sırtına bir silah doğrulttuğumu hatırlarsan akıllıca davranmış olursun."

"Bunu unutmam mümkün değil," diye ısırdı ve gevşek kayaları yoklamak için ayak parmağını önüne uzattı. Kahretsin, ama bu patika geceleri çok tehlikeliydi. Benzer patikaları gündüz de yürümüştü ama güneş ışığı güçlü bir müttefikti.

Silahın namlusunu kadının sırtına dayadı. "Daha hızlı."

Caroline dengesini korumak için kollarını çılgınca salladı. Yuvarlanıp ölmek üzere olmadığından emin olunca da, "Kırık bir boyunla ölmenin sana hiçbir faydası olmayacak. Ve inan bana, eğer düşmeye başlarsam, tutacağım ilk şey senin bacağın olacak."

Bu onu susturdu ve güvenli bir şekilde sahile varana kadar onu bir daha rahatsız etmedi.

* * *

Blake alçak bir sesle, "Onu öldüreceğim," dedi.

"Affedersiniz ama önce onu kurtarmanız gerekecek," diye hatırlattı James ona. "Ve kurşunlarını Prewitt için saklamak isteyebilirsin."

Blake ona hiç de eğlenmemiş gibi bir bakış fırlattı. "Onu yatağın direğine bağlayacağım."

"Bunu bir kez denemiştin."

Blake dönüp arkasına baktı. "Orada durup nasıl şaka yapabiliyorsun?" diye sordu. "*Karım elinde*. Benim karım!"

"Peki, söyler misiniz, onu cezalandırmanın yol ve yöntemlerini kataloğa kaydetmenin faydası nedir? *Bu* onu nasıl kurtaracak?"

"Ona yerinde kalmasını söyledim," diye homurdandı Blake. "Seacrest Malikânesi'nden ayrılmayacağına yemin etti."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Belki sizi dinledi, belki de dinlemedi. Her iki durumda da, bu noktada zerre kadar fark etmez."

Blake en iyi arkadaşına döndü, yüzünde korku ve pişmanlığın garip bir karışımı vardı. "Onu kurtarmak zorundayız. Prewitt'i kaybetsek bile umurumda değil. Tüm lanet görevin mahvolması da umurumda değil. Biz-

James elini Blake'in koluna koydu. "Biliyorum."

Blake diğer iki Savaş Bürosu görevlisine etrafta toplanmalarını işaret etti ve durumu hızla açıkladı.

Plan yapmak için fazla zamanları yoktu. Oliver çoktan Caroline'ı sahile inmeye zorluyordu. Ama Blake uzun zamandır iyi bir iletişimin yerini hiçbir şeyin tutamayacağını öğrenmişti ve bu yüzden bir strateji üzerinde anlaşırken bir an için birbirlerine sokuldular.

Ne yazık ki o an Oliver'ın adamlarının saldırmaya karar verdiği andı.

* * *

Sahile vardıklarında Caroline kanal sularının düşündüğü kadar sakın olmadığını fark etti - ve türbülansı sağlayan rüzgâr değildi. Oliver'a ait olduğunu anladığı küçük bir tekne kıyıya yakın bir yerde demirlemişti ve ayaklarının altındaki kumun yumuşak çıtırtısı sahilde yalnız olmadıklarını kanıtlıyordu.

"Hangi cehennemdeydin sen?"

Caroline dönüp baktı ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Ses iri yarı, iri yarı bir adama aitmiş gibi gelmişti ama az önce ay ışığına adımını atan adam ince ve rahatsız edici derecede zarifti.

Oliver başını tekneye doğru salladı ve Caroline'i de peşinden sürükleyerek suya doğru ilerlemeye başladı. "Kaçınılmaz olarak alıkonuldum."

Diğer adam Caroline'i kabaca süzdü. "Oldukça çekici ama kaçınılmaz değil."

Oliver alaycı bir tavırla, "O kadar da çekici değil," dedi, "ama Savaş Bakanlığı'nın bir ajanıyla oldukça evli."

Caroline'ın nefesi kesildi ve dizlerinin üzerine çöktü, eteklerinin boyu ıslandı.

Oliver muzaffer bir kahkaha attı. "Sadece bir teori, sevgili Caroline, ve senin sadece **Generated by ABC Amber LIT Converter,**
<http://www.processtext.com/abclit.html>

onaylandı."

Sendeleyerek ayağa kalktı, bir yandan sığılıyor bir yandan da kendine küfrediyordu. Nasıl bu kadar aptal olabilmişti? Tepki göstermemesi gerektiğini biliyordu ama Oliver onu şaşırtmıştı.

"Aptal mısın sen?" diye tısladı diğer adam. "Fransızlar bu sevkiyat için bize hayat boyu yetecek kadar para ödüyor. Eğer şansımızı tehlikeye attıysan-"

"Sevkiyat mı?" Caroline sordu. Oliver'ın gizli mesajlar ve belgeler taşıdığını sanıyordu. Ama *sevkiyat* sözcüğü daha büyük bir şeye işaret ediyor gibiydi. Mühimmat kaçakçılığı yapıyor olabilirler miydi? Silah mı? Tekne bu kadar büyük bir şey taşıyacak kadar büyük görünmüyordu.

Adamlar onu görmezden geldi. "Bir ajanın karısı," diye mırıldandı yabancı. "Lanet olsun, aptalsın sen. İhtiyacımız olan son şey Savaş Ofisi'nin dikkatini çekmek."

"Zaten dikkatimizi çekmişti," diye karşılık verdi Oliver, Caroline'ı da kendisiyle birlikte daha derin sulara çekerek.

"Blake Ravenscroft ve Riverdale Markisi uçurumun tepesindeler. Bütün gece seni izlediler. Eğer ben olmasaydım-"

"Sen olmasaydın," diye araya girdi diğerk adam, Caroline'i kendine doğru çekerek, "en başta asla fark edilmeyecektik. Ravenscroft ve Riverdale görevimizi kesinlikle benden öğrenmediler."

"Kocamı tanıyor musun?" Caroline karşı koyamayacak kadar şaşırmış bir halde, "Kocamı tanıyor musunuz?" dedi. "Onu tanıyorum," diye cevap verdi. "Ve yarın bütün Fransa da tanıyacak."

"Yüce Tanrım," diye fısıldadı. Oliver ajanların bir listesini kaçırıyor olmalıydı. Daha sonra suikast için hedef olacak ajanlar. Blake ve James gibi ajanlar.

Aynı anda on farklı plan düşündü ve hepsini bir kenara bıraktı. Çılgılık atmak işe yaramaz görünüyordu; Blake sahili izliyorsa onu çoktan görmüş olmalı ve varlığından haberdar edilmesine gerek yoktu. Ve Oliver'a ya da Fransız ajana saldırmak onu öldürmekten başka bir işe yaramazdı. Tek olasılık Blake ve James gelene kadar bir şekilde zaman kazanmaktı.

Ama o zaman ne olacaktı? Sürpriz yapma şansları olmayacaktı. Oliver orada olduklarını biliyordu.

Nefesini tuttu. Oliver, Savaş Bürosu'nun varlığıyla pek ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Hiç düşünmeden bakışlarını uçurumun tepesine doğru kaldırdı ama hiçbir şey göremedi.

Oliver acımasız bir memnuniyetle, "Kocan seni kurtaramayacak," dedi. "Biz konuşurken bile adamlarım onun icabına bakıyor."

"O zaman beni neden buraya getirdin?" diye fısıldadı, kalbi göğsünün içinde paramparça olmuştu. "Sen getirmedi **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

bana ihtiyacın var."

Omuz silkti. "Kapris. Sana sahip olduğumu bilmesini istedim. Seni Davenport'a verdiğimi görmesini istedim."

Davenport dediği adam kıkırdadı ve onu kendine doğru çekti. "Eğlenceli olduğunu kanıtlayabilir."

Oliver kaşlarını çatı. "Onunla kaçmana izin vermeden önce-"

Davenport, "Sevkiyat gelene kadar hiçbir yere gidemem," diye kestirip attı. "Hangi cehennemde o?"

Caroline gözlerini kırptırdı ve tepki göstermemeye çalıştı.

"O geliyor," diye tersledi Oliver. "Ravenscroft'u ne zamandır biliyorsun?"

"Birkaç gün. Belki de bir hafta. Sen benim tek ulaşım aracım değilsin."

"Bana söylemeliydin," diye homurdandı Oliver.

"Sana bir tekne sağlamaktan başka bir konuda güvenmem için bana hiçbir neden vermedin."

Caroline iki adamın tartışmaya dalmış olmalarından yararlanarak sahili ve uçurumu herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığına dair taradı. Blake orada hayatı için savaşıyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hayatı boyunca hiç bu kadar umutsuz hissetmemiştı. Geçit töreninde bile rible guardians, her zaman eninde sonunda hayatının yoluna gireceği umuduna tutunmuştu. Ama Blake öldürölürse.

Hıçkırıklara boğuldu. Düşünmesi bile çok korkunçtu.

Ve sonra, gözünün ucuyla, alt tarafta bir hareket gördü. az önce indiği patikadan geçiyordu. Başını kaldırıp bakma dürtüsüyle savaştı; eğer onu kurtarmaya gelen Blake ya da James ise, sürpriz unsurunu mahvetmek istemiyordu.

Ama şekil yaklaştıkça Caroline onun Blake, James ya da herhangi bir erkek olamayacak kadar küçük olduğunu fark etti. Aslında, kesinlikle kadınsı bir şekilde hareket ediyordu.

Dudakları şokla aralandı. Carlotta De Leon. Öyle olmalıydı. İroni şaşırtıcıydı.

Carlotta yaklaştı ve kulak misafiri olur olmaz sessizce boğazını temizledi. Oliver ve Davenport tartışmayı hemen bırakıp ona döndüler.

"Sende mi?" Davenport talep etti.

Carlotta başını salladı ve konuştu, sesinde belli belirsiz, hafif bir aksan vardı. "Listeyi getirmek çok tehlikeliydi. Ama hafızama kaydettim."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Caroline, bir bakıma kendisinden sorumlu olan kadına baktı. Blake ile evlilik. Carlotta minyon yapılı, kaymaktaşı tenli ve siyah saçlıydı. Gözleri sanki çok daha yaşlı birine aitmiş gibi yaşlı bir bakışa sahipti.

"Kim bu kadın?" Carlotta sordu.

"Caroline Trent," diye yanıtladı

Oliver.

"Caroline Ravenscroft," diye tersledi.

"Ah, evet, Ravenscroft. Artık bir eş olduğunu unutmakla ne kadar aptallık ettim." Oliver cep saatini çıkardı ve kapağını açtı. "Affet beni, artık bir dulum."

"Seni cehennemde göreceğim," diye tısladı.

"Bundan hiç şüphem yok, ama inanıyorum ki Mr. ile çok daha ilginç manzaralar göreceksiniz.

Önce Davenport."

Caroline yukarıda bahsi geçen Bay Davenport'un kolunu tuttuğunu tamamen unuttu ve Oliver'a doğru hamle yaptı. Davenport sağlam durdu ama

Oliver'ın karnına sağlam bir yumruk indirdi. Acı içinde iki büklüm oldu ama ne yazık ki silahını elinden bırakmadı.

Davenport alçak ve alaycı bir sesle, "Tebrik ederim," dedi. "Bunu aylardır yapmak istiyordum."

Caroline etrafında döndü. "Kimin tarafındasın sen?"

"Benim. Her zaman." Sonra kolunu kaldırdı, ilk kez koyu renkli, parıldayan bir tabanca gösterdi ve Oliver'ı başından vurdu.

Caroline çığlık attı. Vücudu silahın geri tepmesiyle sarsıldı ve kulakları patlamanın etkisiyle uğuldayıp çınladı. "Aman Tanrım," diye inledi. "Aman Tanrım." Oliver'a karşı büyük bir sevgisi yoktu; hatta onu darağacına gönderebilecek bilgileri hükümete vermeyi bile kabul etmişti ama bu... bu çok fazlaydı. Elbisesine ve köpüklü dalgalara bulaşan kan, Oliver'ın suda yüzüstü duran bedeni... Kendini Davenport'tan uzaklaştırdı ve kustu. Tekrar ayağa kalkabildiğinde yeni esirine döndü ve basitçe "Neden?" diye sordu.

Omuz silkti. "Çok şey biliyordu." Carlotta Caroline'e baktı ve sonra bakışlarını yavaşça ve kasıtlı olarak Davenport'a kaydırды. "Yani," dedi Caroline'in nefret etmeye başladığı o zarif İspanyol aksanıyla,

"Öyle mi?"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Blake'in silah sesini duyduktan sonraki ilk düşüncesi hayatının sona erdiğiydi.

Aynı nedenlerle olmasa da ikinci düşüncesi de tamamen aynıydı. Ölmediğini ve James'in kendisini vurmaya yeltenen kötü adamı kafasına indirdiği iyi yerleştirilmiş bir darbeye yere sermeyi başardığını yeniden fark eder etmez, duyduğu silah sesinin uçurumda ateşlenmiş olabilecek kadar yüksek olmadığını fark etti.

Ses sahilin aşağısından geliyordu ve bunun tek bir anlamı olabilirdi. Caroline ölmüştü. Ve hayatı sona ermişti.

Silahı elinden kaydđ ve bir an için tamamen gevşek kaldđ, hareket edemedi. Göz ucuyla Prewitt'in adamlarından birinin ona doğru saldırdđđını gördü ve ancak son anda dönüp adamın karnına tekme atacak kadar kendine gelebildi. Adam acđ dolu bir homurtuyla yere yđđıldı ve Blake onun başında öylece durdu, zihni hâlâ sahildeki silah sesiyle çınlıyordu.

Tanrım, ona onu sevdiğini hiç söylememişti.

James koşarak yanına geldi, elinde bir ip parçası sallanıyordu. "Bu sonuncusu," dedi ve yere düşen adamı bağlamak için diz çöktü.

Blake hiçbir şey söylemedi.

James arkadaşının sıkıntısını fark etmiş gibi görünmüyordu. "Bir adamımız öldü ama sanırım yaşayacak. Omzunda sadece bir bıçak yarası var. Kanama neredeyse kontrol altında."

Blake onun yüzünü, glen mavi-yeşil gözlerini ve Öpülmek için yalvaran zarıfe kavisli st dudağını gördü. Onun sesini duyabiliyordu, fısıldıyordu Sevgi sözcükleri, asla karşılık vermediği

sözcükler. "Blake?"

James'in sesi zihnini acđ dolu mengenesinden çekip çıkardı ve yere baktđ.

"Gitmemiz gerekiyor."

Blake sadece denize baktđ.

"Blake? Blake? Blake? İyi misin?" James ayağa kalktı ve arkadaşını okşamaya, yaralarını aramaya başladı.

"Hayır, ben-" Ve sonra onu gördü. Srfte yüzen bir ceset. Suda kan vardı. Ve Caroline yaşıyordu!

Blake'in zihni yeniden canlandı. Vücudu da öyle. "Aşağı inmenin en iyi yolu nedir?" diye sordu sertçe.

"Fazla zamanımız yok."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

James, Caroline'ı rehin tutan adam ve kadının tartışma tarzına baktı.

"Hayır," diye kabul etti, "yok."

Blake silahını yerden aldı ve James ile William Chartwell'e, yaralanmamış Savaş Ofisi görevlisine döndü. "Mümkün olduğunca sessiz bir şekilde aşağı inmeliyiz."

"İki yol var," dedi Chartwell. "Dün bölgeyi araştırdım. Prewitt'in onu zorla sahile götürmek için kullandığı bir tane var, bir tane

daha var ama-" "Nerede o?" Blake araya girdi.

Chartwell başını sallayarak, "Şurada," diye cevap verdi, "ama-"

Blake çoktan yola çıkmıştı.

"Bekle!" Chartwell tısladı. "Burası çok dik. Gece imkansız olacak."

Blake patikanın başına çömelip aşağı baktı, ay ışığı onu çok az aydınlatıyordu. Diğer patikanın aksine, bu patika ağaçlar ve çalılar tarafından görünmez kılınmıştı. "Fark edilmeden aşağı inmek için tek umudumuz bu."

"Bu bir intihar!" Chartwell haykırdı.

Blake etrafında döndü. "Karım öldürülmek üzere." Sonra da meslektaşlarından birinin kendisini takip edip etmediğini görmek için beklemeden sahile doğru yavaş ve tehlikeli bir yolculuğa başladı. Yamaçtan aşağıya doğru hızla koşamamak ıstırap vericiydi. Her saniye kritikti eğer

Caroline'ı kollarına alıp Seacrest Malikânesi'ne dönmek istiyordu. Ama arazi en küçük bebek adımlarından başka bir şeye izin vermiyordu. Hal böyle olunca, dengesini kaybetmemek için yolculuğun çoğunu yanlamasına yapmak zorunda kalıyordu.

Küçük bir çakıl taşının patikada yuvarlandığını duydu ve sonra bileğine çarptığını hissetti. Bu karışıklığın tek anlamı -Tanrı'ya şükür!- James'in onu takip ediyor olmasıydı. Chartwell'e gelince, Blake onu ne yapacağını tahmin edecek kadar iyi tanımiyordu ama en azından Car-oline'ın kurtarılmasını tehlikeye atacak bir şey yapmayacağını bilecek kadar Savaş Bakanlığı'na güveniyordu.

O aşağı inerken rüzgâr yön değiştirdi ve sahilden sesler taşımaya başladı. Caroline'ı rehin tutan adam ve kadın tartışıyorlardı. Prewitt'in sesi bariz bir şekilde duyulmuyordu ve Blake sadece onun sörfte yüzen ceset olduğunu varsayabilirdi.

Sonra Caroline'dan keskin bir çığlık duydu. Blake kendini sakinleşmeye zorladı. Sne sounded more **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

Acıdan çok şaşkıındı ve patikanın dibine tek parça halinde varmak istiyorsa soğukkanlılığını koruması gerekiyordu.

Küçük bir çıkıntıya ulaştı ve nefes almak ve durumu yeniden değerlendirmek için durdu. Birkaç saniye sonra James onun yanındaydı.

"Neler oluyor?" James sordu.

"Emin değilim. Zarar görmemiş gibi görünüyor ama oraya nasıl gidip onu kurtaracağımız konusunda hâlâ hiçbir fikrim yok. Özellikle de hepsi suyun içinde dururken."

"Yüzebiliyor mu?"

"Lanet olsun. Hiçbir fikrim yok."

"Kıyıya yakın bir yerde büyümüş, o yüzden umut edebiliriz. Ve- Yüce

Tanrım!" "Ne?"

James'in başı yavaşça dönerek ona baktı. "Bu Carlotta De Leon." "Emin misiniz?"

"Olumlu."

Blake arkadaşının söyleyecek daha çok şeyi olduğunu hissetti. "Ve...?"

"Bu da başımızın korktuğumuzdan daha büyük bir belada olduğu anlamına geliyor." James yutkundu. "Bayan De Leon olabildiğince acımasız ve davasına bağlı bir fanatik. O Bir elinizle Caroline'ı kalbinden vurun, diğer elinizle de İncil'in sayfalarını çevirin."

* * *

Caroline zamanının tükenmekte olduğunu biliyordu. Dav-enport'un acil bir işi yoktu. onu hayatta tutmak için nedenler. Belli ki tek niyeti onunla biraz eğlenmekti. Muhtemelen bir kraliyet ajanının karısıyla birlikte olmanın heyecan verici olacağını düşünmüştü.

Carlotta ise daha politik nedenlerle hareket ediyordu ve bunların çoğu Britanya İmparatorluğu'nun çöküşüyle ilgiliydi. Ve kadının davasına tutkuyla inandığı çok açıktı.

Onu esir alan iki kişi Caroline'in kaderi üzerine tartışıyorlardı ve Caroline'in bu tartışmanın büyük bir bağırış çağırışa dönüşeceğinden hiç şüphesi yoktu çok geçmeden. Carlotta'nın galip geleceğinden de hiç şüphesi yoktu. Bunu tahmin etmek yeterince kolaydı; Davenport her zaman başının etini yiyecek başka bir kadın bulabilirdi. Carlotta'nın yok etmek istediği başka bir ülke bulması pek olası değildi.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Bu da Caroline'ın yakında bir şey yapmazsa sonunun ölüm olacağı anlamına geliyordu.

Hâlâ Davenport'un sıkıca kavradığı Carlotta'ya doğru dönerek, "Şimdiden peşine düştüler," diye geveledi.

Carlotta dondu kaldı, sonra yavaşça Caroline'e döndü. "Tam olarak ne demek istiyorsunuz?"

"Ülkede olduğunu biliyorlar. Asıldığını görmek istiyorlar."

Carlotta güldü. "Kim olduğumu bile bilmiyorlar."

"Evet, var," diye cevap verdi Caroline, "Bayan De Leon."

Carlotta'nın parmak eklemleri silahının kabzası etrafında bembeyaz oldu. "Kimsin sen?"

Bu kez gülme sırası Caroline'deydi. "Seninle karıştırılan kadının ben olduğuma inanabiliyor musun? Eğlenceli ama gerçek."

"Beni gören tek bir adam var..."

"Riverdale Markisi," diye ekledi Caroline. Oliver kendisinin ve Blake'in adlarını zaten söylemişti, bu yüzden gizliliğe pek gerek yoktu.

"Sözünüzü kesebilir miyim..." diye seslendi Davenport'un

alaycı sesi. BANG!

Güç o kadar büyüktü ki Caroline vurulduğundan emindi. Ama sonra iki şeyin farkına vardı: Acı hissetmiyordu ve Davenport'un tutuşu tamamen gevşemişti.

Sarsılarak yutkundu ve arkasını döndü. İki ceset şimdi suyun içinde yüzüyordu. "Bunu neden yaptın?"

"Beni rahatsız etti."

Caroline'ın boş midesi çalkalandı ve kabardı.

Carlotta usulca, "Adını hiç bilmiyordum," dedi.

"Kim?"

"Marki."

"Seninkini bildiği kesin." "Bunu bana

neden söylüyorsun?"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Kendini koruma, saf ve basit." "Peki

bu seni nasıl kurtaracak?"

Caroline'ın dudakları esrarengiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Eğer bu kadarını biliyorsam, sana başka neler söyleyebileceğimi bir düşün."

İspanyol kadının bakışları sert ve çelik gibiydi. "Eğer çok şey biliyorsan," dedi ürkütücü bir yumuşaklıkla,

"O zaman neden seni hemen şimdi öldürmeyeyim?"

Caroline soğukkanlılığını korumak için mücadele etti. Dizleri titriyordu ve Elleri titriyordu ama Carlotta'nın bunu baldırlarının etrafında dönen soğuk suya bağlamasını umuyordu. Blake'in ölü ya da diri olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama her iki durumda da güçlü kalmak zorundaydı. Eğer o - Tanrı korusun- tepede öldürüldüyse, onun ölmesine izin verecekse lanetliydi.

Hayatının çalışması bu küçük, siyah saçlı kadın tarafından tamamen yok edilecekti. Bu süreçte ölmesi umurunda değildi ama Savaş Ofisi ajanlarının listesinin ülke dışına çıkmasına izin vermeyecekti.

Caroline sonunda, "Çok şey bildiğimi söylemedim," dedi. "Ama tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyor olabilirim."

Korkunç bir sessizlik anı oldu ve sonra Carlotta silahını kaldırdı. "Şansımı deneyeceğim."

O anda Caroline kendi kendine yalan söylediğini fark etti. Ölmek umurundaydı. Henüz bu dünyayı terk etmeye hazır değildi. O hissetmek istemiyordu

Bir kurşun yarasının acısını, bir kurşunun derisini parçaladığını ve can damarının Manş Denizi'nin soğuk sularına sızdığını bilmek.

Ve Tanrı yardımcısı olsun, Blake'in kaderini öğrenmeden ölemezdi.

"Yapamazsın!" diye bağırdı. "Beni öldüremezsın."

Carlotta gülümsedi.

"Öyle mi?" "Mermin

bitmiş." "Başka bir

silahım var."

"Bensiz asla kaçamazsın." "Öyle

mi?"

Caroline telaşla başını salladı, sonra mat bir şey gördü ve o kadar minnettar oldu ki, minnettarlığını göstermek için kendini manastıra adamasına ramak kalmıştı.

"Peki neden, söyler misiniz?"

"Çünkü gemi kalkıyor."

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Carlotta arkasına döndü, Oliver'ın teknesinin açık sulara doğru gittiğini gördü ve Caroline'in daha önce bir kadın sesinden duymadığı bir kelimeyi tükürdü.

Blake'in ayakları çakıllı kumsala çarptığında, okyanusa koşup karısını güvenli bir yere çekmemek için elinden geleni yaptı. Ancak sürpriz unsurunu kaybetmemek için daha dik olan yolu seçmişti ve dikkatli ve ihtiyatlı bir şekilde ilerlemesi gerektiğini biliyordu. James bir an sonra usulca yanına indi ve birlikte sahneyi incelediler.

Carlotta yumruklarını sallayarak ve uzaklaşan tekneye küfürler yağdırarak ipleri tamamen koparmış gibiydi ve Caroline yavaşça geriye doğru ilerleyerek sahile daha da yaklaşıyordu.

Ancak tam güvenli bir yere kaçabilecek kadar uzaklaşmayı başardığında, Car-lotta dönüp silahını Caro-line'in orta kısmına doğrulttu.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," dedi ölümcül bir sesle.

"En azından sudan çıkamaz mıyız?" Car-oline cevap verdi. "Artık ayaklarımı hissedemiyorum."

Carlotta sertçe başını salladı. "Yavaş hareket et. Yanlış bir hareket yaparsan seni vurup öldürürüm. Yemin ederim vururum."

Caroline, Davenport'un cesedine kötü niyetli bir bakış atarak, "Sana inanıyorum," diye cevap verdi.

İki kadın gözlerini birbirlerinden ayırmadan yavaşça sudan çıkıp sahile doğru ilerledi.

Blake bir ağacın arkasına saklandığı yerden tüm bu alışverişi izledi. James'in kendisine yaklaştığını hissetti, sonra da kulağına fısıldadığını duydu.

"Biraz daha yaklaşına kadar bekle."

"Ne için?" Blake cevap olarak sordu.

Ama marki cevap vermedi.

Blake, Carlotta'yı bir şahin gibi izliyor, elindeki silahı ateşlemek için doğru anı bekliyordu.

İngiltere'de bundan daha iyi bir atış olamazdı ve Blake bunu yapabileceğinden emindi ama Caroline yolunu keserken değil.

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Ama sonra, Blake onu durduramadan, James iki eli havada, aniden açıklığa doğru adım attı.

Marki alçak bir sesle, "Bırak onu," dedi. "İstedığınız kişi benim."

Carlotta'nın başı döndü. "Sen!"

"Bedende."

Caroline'ın ağzı açık kaldı. "James?"

Carlotta nişan alırken silahı havada bir yay çizdi. "Bugünün hayalini kuruyordum," diye tısladı.

James, Caroline'a yoldan çekilmesini işaret etmek için başını salladı. "Hayalini kurduğun tek şey bu muydu?" diye mırıldandı.

Caroline nefesini tuttu. James'in sesi son derece baştan çıkarıcı geliyordu. Bu ikisi arasında ne olmuştu böyle? Ve Blake neredeydi?

"Caroline," dedi James sert bir ses tonuyla. "Kenara çekil. Bu Bayan De Leon ile benim aramda."

Caroline onun neyin peşinde olduğunu bilmiyordu ama onu, canlı canlı derisini yüzmek istiyormuş gibi görünen bir kadının insafına bırakacak değildi.

"James," dedi, "belki ben-"

"Kımıl!" diye kükredi.

Yaptı ve bir saniyeden kısa bir süre içinde bir silah sesi duyuldu. Carlotta acı ve şaşkınlık içinde uludu ve James ileri atılarak onu yere yapıştırdı. Bir itiş kakış oldu ama James küçük İspanyol kadından altı taş daha ağırdı ve Carlotta'nın hiç şansı yoktu.

Caroline yardım etmek için öne doğru koştu, ancak onlara ulaşmadan o da yandan tutuldu.

"Blake? Oh, Blake!" Kendini onun kollarına attı. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım."

Onu kendine doğru çekti ve tüm gücüyle sarıldı. "Caroline," diye soludu, "gördüğümde... Duyduğumda..."

"Öldüğünü sanmıştım. Oliver öldüğünü söyledi."

Blake ona sarılmıştı, hâlâ güvende olduğuna inanamıyordu. Onu çok sıkı tuttuğunu, hassas cildinin bu kuvvet yüzünden moraracağını biliyordu ama bırakamıyordu. "Caroline," dedi kısık sesle,

"Sana söylemek zorundayım-"

"Seacrest Malikânesi'nden ayrılmadım!" diye araya girdi, sözleri bir anda havada uçtu. "Yemin ederim. İstedim ama güveninize ihanet etmek istemediğim için yapmadım. Ama sonra Oliver beni kaçırdı ve-"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Umurumda değil." Başını salladı, yanaklarından süzülen gözyaşlarının farkındaydı ama tamamen duygularının insafına kalmıştı. "Bu umurumda değil. Öleceğini düşündüm ve..."

Adını fısıldadı ve yanağına dokundu ve adam çözüldü.

"Seni seviyorum Caroline. Seni seviyorum. Sen ölecektin ve benim tek düşünebildiğim-"

"Oh, Blake."

Kollarına sıkıca tutunmuştu, tüm vücudu garip bir şekilde dengesini kaybetmişti. "Tek düşünebildiğim sana asla söyleyemeyeceğim ve bunu söylediğimi asla duyamayacağını ve-"

Caroline bir parmağını onun dudaklarına götürdü. "Seni seviyorum, Blake Ravenscroft." "Ben de seni seviyorum, Caroline Ravenscroft."

"Ve Carlotta De Leon'u pek sevmiyorum," diye homurdandı James. "Eğer içinizden biri bana yardım etmek isterse, onu bağlamak ve onunla işimi bitirmek istiyorum."

Blake yüzünde mahcup bir ifadeyle karısından ayrıldı. "Üzgünüm, Riverdale."

Caroline onu izledi ve İspanyol casusun bağlanıp ağzının kapatılmasını seyretti. "Onu tepeye nasıl çıkaracaksın?"

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandı James. "Onu kesinlikle taşımak istemiyorum." Blake içini çekti. "Sanırım yarın bir tekne gönderebiliriz."

"Oh!" Caroline haykırdı. "Bu bana hatırlattı! Neredeyse unuttuyordum. Oliver'ın teknesindeki insanlar yola çıkmadan önce. Tam düşündüğümüz gibi Miles Dudley'di. Diğer adamı tanıyamadım ama eminim Bay Dudley'i yakalarsanız sizi ona götürecektir."

O anda Chartwell tepeden aşağıya doğru kaymaya başladı. "Ne oldu?" diye sordu.

Blake acı bir sesle, "Bütün bunları uçurumun güvenliğinden görmediğine şaşırdım," dedi.

Ama James'in yüzü aydınlandı. "Hayır, hayır Ravenscroft, çocuğu azarlama. Tam zamanında geldi."

Chartwell şüpheli görünüyordu. "Ne için tam zamanında?"

"Neden, Bayan De Leon'u korumak için. Sabah ikinizi de alması için bir tekne göndereceğiz. Hazır gitmişken şu iki cesedi de sudan çıkarabilirsiniz."

Chartwell başka seçeneği olmadığını bilerek

başını salladı. Blake tepeye baktı. "Kahretsin,

yoruldum." **ABC Amber LIT [Converter](http://www.processtext.com/abclit.html)**

tarafından oluşturulmuştur,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

Caroline doğuyu işaret ederek, "Patikadan yukarı çıkmamıza gerek yok," dedi. "Sahilden aşağıya doğru yarım mil kadar yürümek sizin için sorun olmazsa, uçurum kaybolur,

ve yola nispeten düz bir yürüyüş

mesafesindedir." "Ben patikadan

gideceğim," dedi James.

"Emin misin?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Çok yorgun olmalısınız."

"Birinin atları getirmesi gerekiyor. Siz ikiniz önden gidin. Sizinle yolda buluşuruz." Ravenscroft'lardan biri daha itiraz edemedi James oradan ayrılmış ve dik patikadan yukarı doğru tırmanmaya başlamıştı.

Blake gülümsedi ve Caroline'ın elini çekti. "Riverdale çok zeki bir adam."

"Gerçekten mi?" Chartwell'i mahkûmu korumakla baş başa bırakarak onun arkasından yürüdü.

"Peki sizi bu gözlemi yapmaya iten neydi?"

"İçimden bir ses bize eşlik etmekten biraz rahatsız olacağını

söylüyor." "Öyle mi? Neden?"

Blake ona en ciddi ifadesini takındı. "Bildiğiniz gibi, evliliğin mahremiyet gerektiren bazı yönleri vardır."

"Anlıyorum," dedi ciddiyetle.

"Dönüş yolunda seni bir ya da iki kez öpmek zorunda

kalabilirim." "Sadece iki kez mi?"

"Muhtemelen üç kez."

Bunu düşünüyormuş gibi yaptı. "Üç kez yapmanın yeterli olacağını sanmıyorum."

"Dört mü?"

Güldü, başını salladı ve sahile doğru koştu.

"Beş mi?" diye sordu, uzun adımları ona kolayca ayak uyduruyordu. "Altı. Altı için söz verebilirim, yedi için de deneyeceğim..."

"Sekiz!" diye bağırdı. "Ama sadece beni yakalarsan."

Koşmaya başladı ve onu yere düşürdü. "Yakaladım seni!"

Yutkundu ve gözleri zihinsel yaşlarla doldu. "Evet, öyle yaptın. Aslında oldukça komik."

Blake onun yanağına dokundu ve dünyadaki tüm sevgisiyle ona gülümsedi. "Ne?"

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

"Oliver bir varisi yakalamak için yola çıktı, sen bir casusu yakalamak için yola çıktın. Ve sonunda..." Sözleri kesildi ve sesi duygusallıkla boğuldu.

"Sonunda mı?"

"Sonunda seni yakaladım."

Onu bir kez, hafifçe öptü. "Kesinlikle yaptın, aşkım. Kesinlikle yaptın."

Kitaptan Seçmeler

Caroline

Ravenscroft'un Kişisel

Sözlüğü Temmuz

1815

non-par-eil (isim). Eşi benzeri olmayan kişi veya şey; benzersiz bir şey.

Bir yıllık evliyim ve hala kocamın anonpareil olduğunu düşünüyorum!

Kasım 1815

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

e-da-cious (sıfat). Yemek yemeye düşkün, voracious.

Artık bir çocuk taşıdığım için oldukça açım, ama yine de
Blake'in çamaşır odasında mahsur kaldığım o günlerdeki gibi.

Mayıs 1816

trea-tise (isim). Belirli bir konuyu ele alan kitap

veya yazı.

Blake iki günlük oğlumuzda övünecek o kadar çok şey buluyor ki; *David'in zekası ve cazibesi üzerine her an bir konuşma yapabileceğimi* tahmin ediyorum.

Ocak 1818

col-la-tion (isim). Hafif bir yemek veya repast.

Bu hapsedilme bir öncekine hiç benzemiyor; soğuk bir yemek yemeyi bile başarabildiğim kutsanmış bir gün.

Ağustos 1824

cur-sive (sıfat). Yazı; akan bir el ile yazılmış, böylece karakterler kalemi kaldırmadan hızlı bir şekilde oluşturulur ve sonuç olarak açılar yuvarlatılır ve ayrı vuruşlar oluşturulur, **Generated by ABC Amber LIT Converter, <http://www.processtext.com/abclit.html>**

ve sonunda eğik hale gelir.

Bugün Trent'e *bitişik eğik yazı yazma* sanatını öğretmeye çalıştım, *ancak Blake araya girerek (bence oldukça küstahça) bir tavuğun el yazısına sahip olduğumu söyledi.*

Haziran 1826

prog-e-ny (isim). Soy, aile, döl.

Soyumuz, *Blake'in dart tahtasının etrafındaki duvarı süsleyen deliklerin, bir şekilde evin içine hapsolmuş vahşi bir kuş tarafından açıldığı konusunda ısrar ediyor, ancak ben bu açıklamayı mantıksız buluyorum.*

Şubat 1827

eu-pho-ni-ous (sıfat). Kulağa hoş gelen

Ona annemin onuruna Cassandra adını verdik, ancak ikimiz de bu ismin *kulağa çok hoş geldiği* konusunda hemfikiriz.

Haziran 1827

Generated by ABC Amber LIT Converter,
<http://www.processtext.com/abclit.html>

be-a-ti-fic (sıfat). Kutlu kılmak, yüce mutluluk

vermek.

Belki de aptal ve duygusal bir kadınıam ama bazen durup benim için çok değerli olan her şeye bakıyorum - *Blake, David, Trent, Cas, Sandra - ve sevinçten öylesine kendimden geçiyorum ki günlerce yüzümden gülümseme eksik olmuyor. Hayat, sanırım - biliyorum! - iyi, çok, çok iyi.*

JULIA QUINN konuşmayı öğrenmeden önce okumayı öğrendi ve ailesi hala bunun A) neden bu kadar hızlı okuduğunu B) neden bu kadar çok konuştuğunu veya C) her ikisini de açıklayıp açıklamadığını anlamaya çalışıyor. Romantik romanlar yazmanın yanı sıra yerel bir kitapçıda çocuk kitapları tartışma grubu, korkunç bir şekilde büyür ve ev işlerinin sağlığı için neden tehlikeli olduğuna dair gerçekten iyi nedenler bulmaya çalışır.

Avon Books için altı roman yazan yazar, Harvard ve Radcliffe Kolejleri mezunudur ve Connecticut'ta kocası Paul ve iki evcil tavşanıyla birlikte yaşamaktadır.

Bu Başlık Hakkında

Bu e-Kitap, OverDrive, Inc. tarafından üretilen ReaderWorks™Publisher Preview kullanılarak oluşturulmuştur.

ReaderWorks hakkında daha fazla bilgi için bizi Web'de "www.readerworks.com" adresinde ziyaret edin.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

